

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES-
BESTSELLING AUTHOR

THE HOUSE OF SAPHIR

MARISSA
MEYER

THE GHOST OF BLUEBEARD,
A HANDSOME COUNT, AND A
CON ARTIST IN OVER HER HEAD.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE
HOUSE
SAPPHIRE

FEIWEL AT D F@ EU DS NE.X/
YORK

[Okumaya Başla](#)

[İçinde](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bu Feiwel and Friends e-kitabını
satın aldığınız için teşekkür
ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak

için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: us.macmillan.com/piracy.**

ERIN ARMSTRONG İÇİN

Umarım hayalet hikayelerini seversin.

CANAVARLAR SÖZLÜĞÜ

YAZARIN NOTU:

bu canavarlar olsa da geleneksel , birçok özgürlük kullanılmıştır.

Cheval Mallet

Ateşli gözleri olan muhteşem bir hayalet at. En sevdiği eğlence, yorgun yolcuları arabasına bindirmek ve sonra onları uçurumdan aşağı atmaktır.

Croque-Mitaine

Kelime anlamı "gevrek eldiven". Yaramaz çocukların parmaklarını ısırmayı seven insansı bir yaratık, ama sadece bunu hak edenlerin parmaklarını.

Feu Follet

Küçük, uçan bir ışık topu. Sizi büyüleyip ölüme sürükleyene kadar çok güzeldir. Hayır... o zaman bile hala güzeldir.

Lou Carcolh

Devasa bir salyangoz kabuğu, çok sayıda dokunaç ve sivri, keskin dişlerle çevrili bir ağzı olan bir yaratık. Genellikle karanlık mağaralarda yaşar, ancak mecbur kalırsa bir dolaba da yerleşebilir.

Lutin

Yardımcı olabilen ya da yaramazlık yapabilen küçük bir cin. Özellikle insanların uyurken saçlarını düğümlemek hoşuna gider. Ama kim hoşlanmaz ki?

Matagot

Çoğunlukla kara kedi şekline bürünen, şekil değiştiren bir hayvan ruhu. Nasıl davranıldığına veya o gün ne kadar kindar olduğuna bağlı olarak, ya refah ya da talihsizlik getirebilir.

Salamander

Sümüklü olduğu kadar küstah da olan kertenkeleye benzeyen bir amfibi. Çoğu özel bir şey yapmaz. Bazıları ateş püskürtebilir.

Tarasque

Kısmen ejderha, kısmen yılan ve kısmen timsah olan, aslan başlı ve sırtında kaplumbağa kabuğu bulunan bir yaratık. Aslında bu kitapta tarasque yoktur, çünkü yazar, okuyucuların onun uydurduğunu düşünmeyecekleri şekilde bu yarattığı yeterince iyi tanımlayamayacağını düşünmüştür. Yine de, folklorik canavarlar arasında oldukça harikadır.

Velue

Yılan kafası ve kirpi benzeri vücudu olan, uzun yeşil kürk ve zehirli dikenlerle kaplı, tuhaf bir yaratık. Genellikle seller, yangınlar, mahsul kıtlığı ve akla gelebilecek hemen hemen her türlü doğal afetten sorumlu tutulur.

Voirlop

Ateşten korkan ve gümüşe alerjisi olan, tüylü, salyalı, kurt adam benzeri bir yaratık. Bir insan, yedi kötü zevk karşılığında ruhunu bir iblise sattığında ortaya çıkar. (Tüylü ve salyalı kısmını unutursanız, bu cazip gelebilir. Onurunuzu düşünün.)

BİRİNCİ BÖLÜM

Genç bir hanımefendi öldürölmek istemiyorsa, akşamlarını karanlık sokak köşelerinde yabancılarla buluşarak geçirmemesi tavsiye edilir.

Mallory bunu biliyordu. *Öldürölmek* konusunda uzmandı; bu beceriyi, örneğın iğne yastığı nakışlamak, klavsenle gam çalmak veya salata çatalını doğru tutmak gibi becerilerden daha değerli buluyordu. Mallory salata çatalını nasıl tutacağını çok iyi biliyordu, teşekkürler, ve o keskin küçük dişleri saldırganın uyluğuna saplamak için sıkı bir yumrukla tutardı. Ya da gözüne. Ya da boğazına. İnsan vücudunda seçilebilecek birçok savunmasız yer vardı ve o kendini sınırlamak istemiyordu.

Mallory, sanatçı portföyünü elinde tutarken bekledi. Uzaklardan bir atın kişnemesini duydu. Bir blok öteden araba tekerleklerinin gıcirtısı. Başının üstünde ciyaklayan bir yarasa kolonisi. Gölgelele ona uzanmasına rağmen, caddenin tek yağ lambasının ışığında kalmaya devam etti, böylece müşterilerinin onu kolayca görebilmesi için.

Öldürmesi kolay, diye fısıldadı bir ses ve o da buna karşılık, botunun burnuyla bacağını boş boş kaşıyarak, orada sakladığı hançerin sapını hissetti. Hançeri eteğinin altında saklamak daha saygın bir davranış olabilirdi, ama saldırıya uğrarsa, muslin ve yün katmanlarını karıştırarak zaman kaybetmek istemezdi. Ne yapacaktı? Saldırganından, o jartiyerinde silahını ararken nazikçe beklemesi için izin mi isteyecekti?

İki beyefendi yanından geçerken botlarının topukları parke taşlarına çarptı. Müşterilerini beklerken daha dik durdu. Bir adam tamamen siyah giyinmişti, diğeri ise güneşin altında bulunan her rengi giyiyordu. Onları dikkatle izledi, ama onlar sadece var olmayan şapkalarını ona doğru eğip gecenin karanlığında kayboldular.

Şehir meydanındaki saat kulesi on birinci saati çaldı. Ayağı sabırsızca yere vuruyordu.

Sonunda, ay ışığının vurduğu gölgelerden, caddenin diğer tarafında iki yeni figür belirdi. Mallory, onlar lamba ışığına girerken onları inceledi. Adam açık tenli, geniş omuzlu ve şişman biriydi, şık bir şapka ve fırfırlı bir kravat takıyordu. Ya yüksek sosyeteydi ya da öyleymiş gibi davranıyordu, umuduyla sonunda onların seçkin çevrelerine kabul edilecekti.

Onun arkadaşı ise şekilsiz kırmızı bir cüppe giymiş minyon bir kızdı, cüppenin eteği sokaktaki pislikleri topluyordu. Saçları neredeyse kafa derisine kadar tıraş edilmişti, bu da sol kulağının üstündeki yay ve ok şeklindeki narin dövmeyle yer açmıştı.

Mallory şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Turlarında pek çok tuhaf karakterle karşılaşmıştı. Malikanenin tarihi ve Saphir ailesinin güncel siyasi bağlantıları hakkında ona ciddi sorular soran akademisyenler. (Neyse ki Mallory uydurma konusunda ustaydı, çünkü gerçekten, bunu nereden bilebilirdi ki?) Okültizmle ilgili her şeye ilgi duyanlar vardı — garip ya da tabu olduğu için değil, büyüleyici olduğu için. Heyecan yaşamak için gelen konuklar, böylece tavernada arkadaşlarına Saphir Malikanesi'nden sağ kurtulduklarını sarhoş bir şekilde ilan edebileceklerdi. Ve sonra romantikler vardı. Bayılmaya kararlı hanımlar ve gereksiz şövalyelik hareketleriyle onları "korumaya" kararlı talipler.

Ama Tyrr'ın bir rahibesi? Bu yeni bir şeydi.

"Hoş geldiniz, rahibe," dedi Mallory. "En yakın tapınağa çok uzaktasınız."

Kız utangaç bir şekilde kıkırdadı. "Ben sadece bir adayım. Yeminimi gelecek hafta edeceğim."

"Kız kardeşim hayatını tanrılara hizmet etmeye adamaya karar verdi," dedi adam kuru bir şekilde. "Nedenini anlayamıyorum."

Kız gülümsemeye devam etti, ancak ifadesinde bir keskinlik vardı. "Çünkü hayatınızı kendinizden başka kimseye adamayı anlayamıyorsunuz."

Adam omuz silkti.

Mallory bunu itiraf etmekten nefret ediyordu, ama bir parçası ona hak veriyordu. Yedi tanrıya adanmışlık, yaklaşık yirmi yıl önce perdenin düşmesinden sonra toplumun seçkinleri arasında popüler bir eğlence haline gelmişti, ama o bunun cazibesini anlamıyordu. Anladığı kadarıyla, tanrılar perdenin hala yerinde olduğu zamanlarda olduğu kadar, şimdi de insanların işlerine ilgi göstermiyorlardı.

"Tur burada başlıyor, değil mi?" diye sordu adam.

"Saphir Evi turu mu?" dedi kadın. "İşkence ve parçalanma dolu olan mı? Evet, doğru yerdesiniz. Genelde bu tur, kafirler ve dışlanmışlar için çekici olsa da, siz ikiniz çok... saygın görünüyorsunuz."

Adamın yanağı seğirdi, kadının onlara iltifat mı yoksa hakaret mi ettiğini anlayamamıştı.

"Siz Sophia ve Louis Dumas olmalısınız," dedi Mallory, ağır portföyünü diğer eline geçirerek. "Bu gece sizi buraya getiren nedir?"

"Kız kardeşimi, onu o tapınağa kapatıp bir daha dışarı çıkarmadan önce dünyayı tanıtmak benim görevim olduğunu düşünüyorum" dedi Louis.

"Rahibeler *tutsak* değildir, Louis. Ve bol bol seyahat edilecek. En önemli sorumluluklarımdan biri, kasabaları ziyaret ederek antlaşmaları ve barış görüşmelerini yönetmek, tören avlarına katılmak, büyüklerimizin silahlarını kutsamak olacak..."

"Evet, evet, ne heyecan verici bir hayat süreceksin," diye Louis sözünü kesti ve Mallory'ye "*Anladın mı?*" bakışı attı. "Bu, Morant'taki son gecemiz. Rue Tilance'da şirin bir cadı bize falımıza baktı ve ayrılmadan önce bu tura katılmamızı önerdi. Rehberden çok övgüyle bahsetti."

Mallory ince bir gülümsemeyle karşılık verdi. O *şirin küçük cadı*, onun ablasıydı. "Hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağım."

"Dükkânında çok ilginç eşyalar vardı," dedi Sophia, caddenin üzerinde yükselen demir kapıyı inceleyerek. "Louis, Wyrdith'in altın tüylerinden biri olan gerçek bir tanrı kalıntısı satın aldı. Önümüzdeki yıl ona şans getireceği garanti edildi."

"Gerçekten nadir bir hazine," dedi Mallory, etkilenmiş gibi davranarak. "Ne kadar ödedin?"

Louis göğsünü kabarttı. "Sadece on iki lys."

"Çok ucuz." Mallory, gururlu gülümsemesini görmemesi için başını çevirdi. Anaïs'in altın varakları ve o lanet karga tüylerine nasıl uygulayacağını bulmak için harcadığı saatlerin bedeli buna değdi.

Ay bulutların arkasından göz kırptığında başını kaldırdı. Son konuğu, Monsieur Badeaux, resmen geç kalmıştı. "Bir beyefendinin daha gelmesini bekliyoruz, sonra başlayacağız."

"Paganlardan bahsettiniz," dedi Monsieur Dumas şakacı bir tonla. "Bu tur, pek çok hoş olmayan karakteri çekiyor olmalı."

"Bazen," dedi Mallory. "Ama sen de tura katılıyorsun, değil mi?"

Louis kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Sadece, bir kişinin karakterini gerçekten tanımak nadirdir, ister tamamen yabancı olsunlar ister en yakın akrabalarımız olsunlar. Çoğu insan, kendi cinayetinin koşullarını hayal etmeleri istendiğinde, bir yabancıyı hayal eder. Belki de karanlık bir sokakta rastgele bir saldırı. Ama yeterince cinayet inceleyin, kurban ve katilin birbirini tanımasının, bazen de çok yakından tanımasının çok daha yaygın olduğunu fark edeceksiniz. Genellikle koca olur, ama..." Dramatik bir nefes aldı. "Kardeşler arasında cinayet de duyulmamış bir şey değil."

Sophia, Mallory'nin neden ona bunu anlattığını anlayamadığı için hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını çatı, kardeşi ise öfkeyle homurdandı. Onun onurunu savunup kimseyi öldürmek gibi bir niyeti olmadığını ilan etmeden önce (ama herkes böyle söylemez mi?), Mallory elini uzattı.

"Beklerken, turun ücreti kişi başı altı galet, peşin ödenecek."

"Altı galet mi?" dedi Louis. "O falcı bize..."

Sophia onu sertçe kaburgalarına dirsek attı ve sözünü kesti. Homurdanarak, bozuk para cüzdanından ödemeyi çıkardı.

"Harika," dedi Mallory, parayı cebine koyarken. "Son arkadaşımız geç kalıyor, belki onsuz başlayabiliriz."

Sokağın köşesindeki gölgelerin içinde çömelmiş bir canavar gibi duran malikaneye baktı. Malikane, en ufak bir lamba ışığı ve dolunaya yaklaşan ayın gümüş rengi ışığıyla aydınlatılıyordu.

Kapıdaki zincirler bir illüzyondan ibaretti. Demir ve pasdan yapılmış, hantal ve ürkütücüydüler ve genellikle meraklı yoldan geçenlerin terk edilmiş araziye izinsiz girmesini engellemeye yetiyorlardı. Ama yakından bakacak kadar zahmet eden biri olsaydı, zincirlerin üzerindeki asma kilidin kırık olduğunu ve bir süredir öyle olduğunu fark ederdi.

Mallory'nin bununla kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu. Yemin etti.

"Burada olmamız... *yasa/* mı?" diye sordu Sophia, Mallory tıkırdayan zinciri çözdürürken.

"Merak etme, bu turları sürekli yapıyorum," dedi Mallory, bunun uygun bir cevap olduğunu iddia ederek.

Sophia daha fazla ısrar etmedi.

Mallory kapıyı itip açarken menteşeler gıcırdadı ve o da zorlukla geçebildi. Louis, liken kaplı metalin ceketinde izler bırakmasına suratını buruşturdu, ancak Sophia cüppesindeki aynı lekeleri umursamıyor gibiydi.

Bahçeden malikaneye giden düz bir yol vardı, ama Mallory yavaşça yürüdü, turistlerin kurumuş çeşmeleri, yıkık bahçe duvarlarını ve önlerinde duran malikaneyi görmelerine izin verdi. Malikane dar ama yüksekti, yaşam ve eğlence için üç katı ve çoğunlukla hizmetçilerin kaldığı bir tav. Ve önlerinde, malikane. Dar ama yüksek, yaşam ve eğlence için üç katlı, ayrıca çoğunlukla hizmetçilerin odalarının bulunduğu bir çatı katı vardı. Dış cephe tamamen beyaz kireçtaşından yapılmıştı, ancak kurum, kir ve sarmaşık ve wisteria bitkileri on yıllardır cepheyi yiyip bitirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bir asır önce son moda olan kurşunlu ve vitray pencereler artık kirli, kırık ya da her ikisi birden olmuştu. Koyu meşe kemerli devasa giriş kapıları, şeytani yaban domuzu başları motifleriyle oyulmuştu. Mallory, böylesine kirli bir geçmiş olan bu eve yakışan bir karşılama olduğunu düşündü.

"Başlayalım," dedi Mallory, parke taşlı yolda geriye doğru yürürken. "Monsieur Le Bleu hakkında ne biliyorsunuz?"

Louis tereddüt ettikten sonra, "O insanları öldürdü," diye cevap verdi.

"Eşlerini," diye ekledi Sophia, sesi sessizce saygıyla. "Eşlerini öldürdü."

Mallory portföyünü kolunun altına sıkıştırdı ve anlatmaya başladı.

"Adı Kont Bastien Saphir'di, ancak çoğu kişi onu takma adıyla tanır: Monsieur Le Bleu. Bu isim, saçları ve sakalı

sakalı o kadar siyahtı ki, bazı ışıklar altında neredeyse mavi görüldüğü söylenirdi. Tabii ki, *Saphir* soyadının da bununla bir ilgisi olabilir."

İki yabancı otlarla kaplı bahçe yatağı arasında durakladı. Bir zamanlar bakımlı şimşir ağaçları ve rengarenk sardunyalarla dolu olduklarını hayal etmek zordu.

"Buradan kırk mil kuzeybatıda, Comorre köyü dışındaki ailesinin kırsal malikanesinde doğdu ve tek çocuk olarak, ailenin şarapçılık servetinin tek varisi olarak büyüdü. Nesiller boyunca, Saphir'in malikanesi Ruby Comorre, piyasadaki en pahalı ve en çok aranan şaraplardan biriydi. Brendi ile güçlendirildiği için yıllarca, hatta on yıllarca saklanabilir ve birçok kişi zamanla lezzetinin arttığını söyler. Bu, onu Isbren ve Gai-Yin gibi uzak ülkelerde ticaret yapan tüccarlar için özellikle cazip hale getirmiştir, çünkü bu ülkelerde şarap soylular arasında nadir bulunan bir maldır. Uzmanlar da ilave alkolün daha hızlı sarhoş etmesini takdir ederler."

Evin ön merdivenlerini çıktı. "Ancak Bastien kırsal yaşamdan sıkılmıştı, bu yüzden yirmi bir yaşındayken, önünüzdeki konağın inşası için Morant'ın kalbinde bulunan bu arsayı satın aldı. Güney terasındaki altın kaplama güneş saati ve üst katları süsleyen dekoratif madalyonlardan da görebileceğiniz gibi, hiçbir masraftan kaçınmadı. Her biri benzersiz ve yerel bir zanaatkar tarafından el oymasıdır."

"Affedersiniz," diye araya girdi Monsieur Dumas, Mallory korkunç hikayesinin sahnesini hazırlarken kaşlarını çatmaya başlamıştı. "*Tüm* turu siz mi yapacaksınız?"

Mallory ona baktı. "Niyetim buydu."

"Ama siz... Siz..." Şaşkın ifadesi tiksintiye dönüştü. "Sizin sekreter olduğunuzu sanıyordum, ya da... Bilirsiniz. Bizi karşılayıp şapkaları ve paltolarımızı alacak kişi. *Rehber* değil."

Mallory'nin çenesi seğirdi. "Yanılmışsınız."

"Ama bu tur... *cinayetle* ilgili." Sesi alçaldı. "Böyle şeyleri konuşmak bir hanımefendiye yakışmaz."

Sophia utançtan yüzünü buruşturdu.

Mallory, Sophia'nın neden kaçıp, hayatlarını okçuluk ve savaş tanrısına adayan bir tarikata katılmak isteyebileceğini anlamaya başlamıştı

Eğer Louis bütün gece böyle yorumlar yapmaya devam ederse, Mallory gözlerini devirme isteğiyle mücadele ederek geçirecekti.

Bu bir yalandı. Gözlerini tereddüt etmeden ve özür dilemeden devirecekti.

Ama bu, gecenin sonunda bahşışinden mahrum kalmasına neden olabilirdi ve hiçbir şovenizm, cüzdanındaki paraların ağırlığını değiştiremezdi.

Kadın iç geçirdi. "Ben Morant'ın Monsieur Le Bleu ve Saphir ailesi konusunda en önde gelen uzmanıyım ve şu anda bu malikanede çalışan tek tur rehberiyim. Hassas duygularınız nedeniyle akşamınızı kumar salonunda geçirmek isterseniz, sizi alıkoymayacağım. Ancak evin içini görmek istiyorsanız, hızlıca karar vermenizi öneririm, böylece yolumuza devam edebiliriz." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Ayrıca, ücret iade edilmez."

Monsieur Dumas, kız kardeşine onaylamayan bir bakış attı, sanki onun bu kadar inatçı bir kadından *fikir* almasını istemiyormuş gibi. Bu da Mallory'nin, kız kardeşinin hizmet etmeye karar verdiği koruyucu tanrı hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu merak etmesine neden oldu.

"Dediğim gibi. Ev tamamlandığında, Monsieur Le Bleu neredeyse tüm vaktini Morant'ta geçirmeye başladı. Hikayemiz de tam burada başlıyor." Deniz yılanı şeklindeki kolu tutan Mallory, kapıyı dramatik bir gıcırtı eşliğinde açtı. "Saphir Evi'ne hoş geldiniz."

İKİNCİ BÖLÜM

Kapıdan içeri girdiklerinde gölgeler onlara uzandı. Giriş holü toz, küf ve fare pisliği kokusuyla doluydu. Mallory buna alışkındı, ama Sophia burnunu kırıştırdı ve Louis ağzını kapatmak için mendilini çıkardı.

Mallory, giriş holündeki masanın üzerinde duran fenerini aldı ve içindeki mumu yakarak girişi aydınlattı. Beyaz ve mavi fayanslardan oluşan süslü geometrik desen, kapıdan oturma odasına kadar uzanıyordu. Maun merdiven yukarı doğru kıvrılıyordu, her bir korkulukta uğursuz bir başlıklı figür oyulmuştu. Tam önlerinde bulunan kemerli bir kapı, ziyaretçileri yemek salonu ve balo salonuna giden koridora yönlendiriyordu. Bu, baş döndürücü bir karşılama yöntemiymi ve tamamen kasıtlıydı. Bu ev, ziyaretçilerin kendilerini rahat hissetmeleri için tasarlanmamıştı. Onları hayran bırakmak, onurlandırmak ve tamamen dengesiz hissettirmek için tasarlanmıştı.

Mallory, malikanenin zemin katından geçerken ara sıra mumları yakarak çeşitli odaların amacını açıkladı: Konukların bir zamanlar Saphir Hanesi'nin ünlü şarabıyla karşılandığı salon, yaz aylarında buz gibi servis edilen bu şarap lüksün simgesiydi. Bazı kırık saksıların hala durduğu solaryum, camla kaplı yemyeşil bir ormanın son kalıntılarıydı. Mallory, Bastien Saphir'in portakalları ne kadar sevdiğini ve bu nedenle odanın ortasında canlı bir portakal ağacının bulunmasını ısrarla istediğini, böylece meyveyi her zaman elinin altında tutabileceğini anlattı. Saphir'in misafirlerinin eğlenmesi için bir zamanlar altın kanaryalar ve melodik bülbüllerin sergilendiği, hala tavandan sarkan boş kuş kafeslerini gösterdi.

Panelli duvarları ve süslü avizeleriyle, artık kristaller kadar örümcek ağlarıyla da dolu olan yemek odasından geçtiler.

Mallory, Saphir'in Morant'ın seçkinleri için düzenlediği lüks partiler, zarif akşam toplantıları ve bitmek bilmeyen ziyafetlerden bahsetti.

"Cömertliğiyle tanınan Saphir, en dürüst beyefendiler arasında sayılırdı. Onun evine davet edilmek herkesin imrendiği bir şeydi." Mallory, siyah kadifeyle örtülmüş bir tablonun bulunduğu duvara yaklaştı. "Aynı zamanda şeytani derecede yakışıklıydı."

Kadifeyi geri çekti. Fenerinin ışığı, zengin işlemeli mavi ve altın rengi bir pelerin ve ona uyan bir ceket giyen bir beyefendinin portresinde dans ediyordu. Portre, Bastien Saphir yirmili yaşlarının ortalarında iken sipariş edilmişti ve yüz hatları, sanki bir heykeltıraş çıkıntılı elmacık kemiklerini ve keskin çenesini keskiyle oyarak şekillendirmiş gibi, şaşırtıcı derecede sert idi. Düzgün kesilmiş sakalı ve bıyığı, ensesinde bağlanmış uzun siyah saçları gibi mürekkep kadar siyahtı. En çarpıcı özelliği ise gözleriydi. Loş ışıkta bile, ailesi için karakteristik bir özellik olan, şaşırtıcı derecede maviydiler.

Odayı hanımefendiye yakışmayacak bir ses doldurdu: Birinin dilini çıkarıp hava üflediği sesi.

Mallory bunu bekliyordu ve çekinmemeye çalıştı.

"Eğer o şeytani derecede yakışıklıysa," dedi tiz, burunlu bir ses, "o zaman ben Lysraux'un kraliçesiyim."

Mallory cevap vermedi. Konukları hiçbir şey duymadıkları için bu durum onları rahatsız edebilirdi. Hayaletlerle etkileşimde bulunurken birinci kural, canlı bir kişi yakınlardayken asla onlarla iletişim kurmamaktır. Bakmayın, tepki vermeyin.

Çoğu insan zaten onu ve kız kardeşini tuhaf buluyordu. Durumu daha da kötüleştirmenin anlamı yoktu.

Bunun yerine, gizlice odayı taradı.

Triphine yemek masasının başında oturuyordu, ayakları şamdanın yanında uzanmış, ince vücudu gecelik ve soluk mavi şal ile örtülüydü, fiziksel formunun kenarları hafifçe parıldıyordu. Tüm hayaletler parıldıyordu, bedenleri maddi ve geçici olanın arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı. Triphine hayattayken güzeldi ve ölümünde de aynı derecede güzeldi — Gai-Yin kraliyetinden gelen bir düşesin narin kemik yapısına sahipti. Parlaklığı, göğsünün önünü kaplayan siyahımsı kırmızı kanla

onun göğsünün önünü kaplayan siyahımsı kırmızı kan tarafından hafifçe bozulmuştu.

"Onu hep bir korsan olarak hayal etmiştim," dedi Sophia sessizce, hala resme bakarak, hayaletin varlığından habersiz. Le Bleu'nun gizemli gülümsemesini incelerken, sesinde rüya gibi bir ton vardı. "Onun daha sert görünümlü olacağını düşünmüştüm. Daha az kibar."

"Bir *korsan*," dedi Triphine kibirli bir şekilde. "Bu insanları nereden buluyorsun?"

"Bu yaygın bir yanılgıdır," dedi Mallory. "Saphir ailesi, şaraplarını ihraç etmek için birçok ticaret gemisine sahipti ve bu sayede yan iş olarak kazançlı bir ticaret yapıyordu. Monsieur Le Bleu iş için ara sıra gemiyle seyahat etse de, korsan değildi. Gelin, size balo salonunu göstereyim."

"Oh, yine beni görmezden geleceksin, değil mi?" dedi Triphine, Mallory'nin çiftin peşinden çift kapıdan geçmesini izleyerek ayağa kalktı. "Bu çok kaba bir davranış, Bayan Fontaine. Geçen hafta korkunç bir öksürükle boğuştuğumu biliyorsun. Göğsümün her yerinde hastalığı hissedebiliyordum. Günlerce yataktan kalkamadım. Ve sen bana nasıl olduğumu bile sormuyorsun?" Sinirini vurgulamak için bir dizi ıslak öksürük çıkardı.

Mallory, balo salonunun parke zemininde botlarının çıkardığı sesin Triphine'in şikayetlerinin gürültüsünü bastırmasını umarak daha hızlı yürüdü. Sophia ve Louis mekanı incelerken, o da birkaç duvar aplikini yakmakla meşgul oldu. Müzisyenlerin çalacağı yükseltilmiş bir platform ve sahne sanatçıları gizlemek için ağır perdeler vardı. Yüksek kemerli pencereler ve parlak aynalarla kaplı duvarlar. Eskiden muhteşem bir yer olmalıydı, ama şimdi aynaların yansımaları titreyen mum ışığında ürkütücü ve solgundu, havasız ve boğucu bir sessizlik hakimdi.

Triphine hayali bir soğuktan korunmak için şalını sıkıca sardı. Sadece o, yansıma yapmıyordu. "Biliyor musun, sana önemli bir şey söyleyecektim, Mallory. Ama beni görmezden geleceksen, tek kelime bile etmeyeceğim ve keşke söyleseydim diyeceksin!"

Mallory bundan şüpheliydi. Triphine'in yararlı olduğu zamanlar da vardı, ama aynı zamanda Mallory için sürekli bir baş belasıydı.

"Orada ne oldu?" dedi Louis, odanın bir köşesini işaret ederek. Orada siyah yanık izleri zemini ve duvarları bozmuştu. Yıldızlı duvar kağıdının bir kısmı yoktu ve altındaki kararmış ahşap görünmüştü.

"Yıllar önce bazı çocuklar gizlice içeri girmişler," dedi Mallory. "Birkaç mum yakıp Le Bleu'nun ruhunu ölümden geri çağırmanın eğlenceli olacağını düşünmüşler. Bunun yerine, neredeyse tüm binayı yakıp kül etmişler. Neyse ki, birkaç komşu dumanı görmüş ve yangını zamanında söndürmeyi başarmış."

Yukarıdan bir gürültü geldi.

Herkes sessizleşti, gergin bakışlar, onlarca yıldır mum görmemiş teneke paneller ve avizelerle süslenmiş tavana yöneldi.

Mallory boğazını temizledi. "Eh, burası hayaletli bir yer," dedi hafifçe gülerek.

"Mallory," dedi Triphine. "O *ben* değildim."

"Monsieur Le Bleu'nun ilk evliliği Düşes Triphine Maeng ileydi," diye araya girdi Mallory, Triphine'in kırgın homurtusunu görmezden gelerek. "Düğün töreni tam burada, bu odada yapıldı. Yaklaşık üç yüz konuk katıldı. Ama o sadece onun ilk karısı değildi." Mallory dramatik bir şekilde durakladı. "Aynı zamanda onun ilk kurbanıydı."

Sophia titredi. Aynalardan birinde dişlerini kontrol eden kardeşi ise titremezdi.

"Peki, beni görmezden gelin," dedi Triphine. "Ama sanki ben burada değilmişim gibi hakkımda konuşacaksanız, en azından onlara çiçeklerimden bahsetmelisiniz."

"Le Bleu, Morant'ın en gözde bekarıydı. Düğün oldukça görkemliydi." Mallory çizim portföyünü açarak ilk sayfayı gösterdi. Sayfada, her duvarı özenle hazırlanmış çiçek aranjmanlarıyla süslenmiş, şu anda bulundukları balo salonunun kömürle çizilmiş bir eskizi vardı. "Etkinliğin dekorasyonu ayrıntılı bir şekilde belgelenmişti. Evi dekore etmek için tutulan çiçekçi, tropikal meyveler ve kokulu çiçeklerden yaptığı abartılı aranjmanlarla, çoğu konunun daha önce hiç görmediği türden, inkar edilemez bir ün kazandı. Bu çiçekler, doğal ortamlarındaki ısı ve nemi korumak için özel cam kubbeleri altında Morant'a getirilmişti."

"Çok güzellerdi," diye övündü Triphine. "Yüzyılın düğünü dediler."

"Çiçeklerden bahsetmen için para mı ödedik?" diye homurdandı Louis. "Devam et."

Sophia onun koluna vurdu.

"Düğünden on dört ay sonra," diye devam etti Mallory, "Triphine ikinci Bastien'i doğurdu. O, Le Bleu'nun tek çocuğu oldu. Doğumdan hemen sonra, Triphine'in hastalandığına dair söylentiler dolaşmaya başladı. Doğum onun için çok zorlu geçmişti. Yorgunluktan bitkin düşmüş, kötü besleniyor, haftalarca yatakta kalıyor, topluma çıkamayacak kadar zayıf düşmüştü."

"Annem her zaman zayıf bir yapım olduğunu söylerdi," dedi Triphine. "Ama aslında birkaç gün yatak istirahati yaptıktan sonra kendimi oldukça zinde hissediyordum. Yine de Bastien beni bırakmadı. Daha fazla dinlenmem gerektiğini, çocuğumuzu büyütme için güçlü olmam gerektiğini söyleyip durdu." Burun kıvrıldı. "Manipülatif piç."

"Oğullarının doğumundan üç aydan az bir süre sonra... Düşes Triphine Maeng-Saphir öldü. Hastalığını muayene etmek için hiçbir doktor çağırılmadı. Cesedi incelemek için hiçbir adli tabip gelmedi. Velos'un kutsal ritüelleri uygulanmadı; yağ sürülmedi, dua edilmedi, çiçeklerle süslenmedi, uygun bir cenaze töreni için hazırlık yapılmadı."

Sophia, cinayet düşüncesinden çok, törenin yapılmaması karşısında daha çok dehşete kapılmış gibi görünüyordu.

"Bastien, törenleri kendisinin yaptığını ve cesedi kendisinin gömdüğünü iddia etti," dedi Mallory. "Triphine'in hastalığının bulaşıcı olmasından korktuğu ve hizmetçilerinin veya kasaba halkının hayatını tehlikeye atmak istemediği için bunu yaptığını iddia etti. Yas tutan dul rolünü çok iyi oynadığı için kimse onu sorgulamayı düşünmedi."

"Yalancı pislik," diye mırıldandı Triphine.

Mallory sesini ironiyle doldurdu. "Hayaletler konuşabilseydi, belki Düşes Triphine bize başına gelenlerin gerçeğini anlatabilirdi. Ama şu anda, kendi spekülasyonlarımıza kalmış durumdayız."

"Oh, har har, çok komik."

Mallory balo salonunun geniş alanını işaret etti. "Söylentilere göre Triphine hâlâ bu odalarda dolaşıyor. Bugüne kadar, soluk geceliği ve mavi şalıyla koridorlarda dolaşırken onu görebilirdiniz."

soluk geceliği ve mavi şalıyla koridorlarda dolaşırken görebilirsiniz. Bazen ruhunun ziyarete gelenlere ulaştığı söyleniyor." Mallory, Monsieur Dumas'nın omzuna dokunacakmış gibi elini uzattı, ancak o odanın diğer ucundaydı. "Ve tek bir şey istiyor. Aynı soruyu. Tekrar tekrar..."

Ağır havayı bir çığlık deldi. Sophia, ölümcül bir solgunlukla, Mallory'nin arkasındaki bir şeyi işaret etti.

Yere bir gölge düştü.

Onu gördü, aynada yansıyan bir silueti. Uzun boylu, ince yapılı, siyah saçlı, uzun ceketli bir adam, karanlığın içinden, iki adım arkasında belirmişti.

Parmakları Mallory'nin elbisesinin koluna dokundu. Akli karışmıştı.

Davetsiz misafir. Katil. Le Bleu.

İçgüdüsel olarak Mallory arkasına uzandı ve eli yakaladı. Kolunu bükerek tüm ağırlığını harekete vererek adamı yere düşürdü. Adam homurdanarak yere düştüğünde zemin sallandı, adamın nefesi kesildi.

Mallory aşağıya baktı... bir çocuktü.

Belki bir davetsiz misafir. Belki bir katil. Ama özellikle tehditkar biri değildi ve kesinlikle Monsieur Le Bleu'nun hayaleti de değildi.

Nefes almaya çalışırken elini göğsüne bastırdı. "Velos adına, sen kimsin?" diye bağırdı Mallory.

Hafifçe hırıltılı soluk aldı, sonra mırıldanacak kadar nefes almayı başardı. "Ar...er. Axel. Axel Badeaux." Öksürdü. "Tur için buradayım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Triphine küçümseyerek tısladı, Louis ise yeni gelen adama ayağa kalkmasına yardım etti. "Gerçekten Mallory. Karşılaştığın her yakışıklı erkeğin seni öldürmeye çalıştığını düşünerek nasıl kendine uygun bir koca bulacaksın?"

Mallory ona bir bakış attı. Kocası tarafından *kelimenin tam anlamıyla* öldürülen bir kadından evlilik tavsiyesi alacak değildi.

Ama Triphine bu bakışı bir zafer olarak gördü. "Aha! Bütün gece beni görmezden gelemeyeceğini biliyordum."

Mallory kollarını kavuşturdu ve Axel'in kendini temizlemesini bekledi, onu şaşırtan bu çocuğu bu kadar verimli bir şekilde alt edebilme yeteneğinden dolayı kendini beğenmiş hissetmemeye çalıştı. Yıllar önce, büyük bir savaşçı, hem de bir kadın savaşçı tarafından yazılmış eski savaş teknikleri üzerine bir kitap okumuştı. Kitabın talimatları arasında, rakibe karşı kendi güçlerini kullanmak da vardı. Hız. Çeviklik. Silah kullanma becerisi. Ve belki de insan ırkının daha minyon yarısı için en önemlisi... sürpriz unsuru. Erkekler bir kadının karşılık vereceğini beklemezlerdi.

Kitap ona ilham kaynağı olmuştu ve o ve Anaïs bazen bütün günlerini birbirlerine karşı bu teknikleri uygulayarak geçirirlerdi. Sparring. Güreş. Ama bu, o becerileri gerçek bir saldırgana karşı kullanmak için ilk fırsat attı... onun niyeti ona saldırmak olmasa da.

Axel, küçük gümüş düğmelerle süslenmiş siyah brokar ceketini düzeltmeyi bitirdiğinde, "İnsanlara böyle gizlice yaklaşmak alışkanlığın mı?" diye tersledi. Badeaux ailesini daha önce hiç duymamıştı, bu yüzden onun ya asilzade ya da zengin tüccar sınıfından biri olduğu için uzaklardan geldiğini düşündü.

uzaklardan geldiğini düşündü, çünkü ya soyludan ya da zengin tüccar sınıfından biriydi. Belki de her ikisiydi.

"Sebepsiz yere birine saldırma alışkanlığın mı var?" diye karşılık verdi Axel.

"Her türlü sebebim vardı. Bir dahaki sefere, belki de varlığını bize haber vermeyi düşünebilirsiniz."

"Uyardım," diye tersledi Axel. "Ana girişe iki kez vurdum. Duymamış olmalısın."

Kadın kaşlarını çatdı. Evin bu kadar iç kısmında ve Triphine kulağına bağırırken, bu mümkün olabilirdi. Ama ona bunu söyleyerek tatmin olmasını istemiyordu.

Mallory'den çok daha yaşlı olamazdı, ama duruşu, kendilerini kral dışında herkesten üstün görenlerin sahip olduğu türden, iyi bir yetiştirilme tarzını gösteriyordu. Kaşlarını çatmış hali, dolgun dudakları ve daha da dolgun kaşlarıyla tamamlanıyordu. Onun hakkında kusursuz olmayan tek şey, kulaklarının ötesine uzanan dağınık, ipeksi siyah saçları ve kol manşetinden sarkan asi bir saç teliydi. Mallory onu daha önce hiç görmediğinden emindi, ama onda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı. Bir şey...

"Velos aşağıda," diye fısıldadı Triphine, grubun arasına girerek Axel'in birkaç santim uzağında durdu ve onun somurtkan yüzüne baktı. "Kime benzediğini fark ettin mi?"

Mallory geri çekildi, dikkati yeni gelen ve Triphine arasında gidip geliyordu. Akraba olabilirlerdi. Ama...

Işık, Axel'in kesilmiş safir kadar mavi gözlerine yansdı.

Bu bir tesadüf olmalıydı. Kont Bastien Saphir'in tek bir varisi vardı ve aile ağacı pek geniş değildi. Mallory, tüm torunların ve uzak kuzenlerin isimlerini biliyordu, ama hayatında Axel Badeaux adını hiç duymamıştı.

"Gözleri," dedi Triphine. "Daha önce böyle mavi gözler görmedin, değil mi? Ben gördüm. Bir kez kötü kocamda, bir kez de..." Sesi kısıldı. "Oğlumda. Mallory, sen sanmıyorsun ki..." Başını bir yana eğdi. "Ona sor, olur mu?"

Mallory sormayacaktı. Saphir Hanesi'nin varisi, onun aptalca turlarına kesinlikle ilgi duymayacaktı. Ve eğer birine gelirse, şey...

muhtemelen onu izinsiz girme suçundan tutuklatmak için gelirdi.

Ev gürültüyle sarsıldı; yavaş adımlar başlarının üzerinde gürültüyle yürürken, zemindeki ahşaplar gıcırdadı.

Axel yukarıya baktı. "Çok zekice. Orada biri mi var? Hayalet rolünü oynayan bir suç ortağı mı?" Soğuk gözleri eğlenceyle parladı. "*Düşes mi* olması gerekiyordu?"

Mallory solgun bir gülümsemeye, "Bu turlara katılan birçok şüpheli oldu, ama Saphir Konağı onların fikirlerini değiştirmeyi başarıyor," dedi.

Sophia kardeşine dirsek attı. "O cadı, buranın hayaletli olduğunu söylemişti."

"Ama ben *değilim*," dedi Triphine, başını çevirerek. "Daha önce sana bunu söylemek istedim. Bir şey var..."

Ama Mallory, Axel tekrar konuşmaya başladığı için Triphine'i dinleyemedi.

"...gecikmem için özür dilerim. Lütfen devam edin. Bu malikaneyi musallat ettiği söylenen hayalet hakkında çok merak ediyorum."

"Sözde değil," dedi Mallory. "O, birçok kişi tarafından görüldü... Ah, boş ver. Anı mahvettin." Sinirli bir şekilde elini uzattı. "Tur ücretini şimdi alacağım. Geç kalmış olsan bile indirim yapmam."

"Mallory, are you listening to me?" dedi Triphine. "Orada bir *bir şey var*."

Axel ona paralarını verirken hayaletini görmezden geldi. Bu terk edilmiş evde, *yukarıda* her zaman *bir şeyler* olurdu ve bu şeyler genellikle hastalıklarla dolu farelerdi. Triphine, ölümünde bile bir sinek kuşu kadar ürkekti.

"Nerede kalmıştım?" Mallory genellikle turun bu kısmını çok severdi, Triphine'in hayaleti hakkında konuşurken, misafirlerinin birbirine yaklaşıp her odanın karanlık köşelerini taradıklarını izlerdi. Bazen, Triphine'in keyfi yerindeyse, o da oyuna katılırdı. Maddi bir varlık olmasa da, yeterince çaba gösterirse sahnenin yanındaki tül gibi yırtık perdeleri hışırdatabilir, yerlerde gürültü çıkararak avizelerin sallanmasına ve koridorlarda ayak seslerinin yankılanmasına neden olabilir veya misafirlerin içinden geçerek saçlarını diken diken edebilir. Uygun ay ışığında, kendini gösterebilir bile — pencerelerde çerçevelenmiş bulanık bir silüet veya aynaların önünden süzülen bir görüntü. Çoğu

konuştığında onu duyamasa da, ölümlülerin kulakları bile görmezden gelemeyeceği şekilde ağlayıp sızlanmayı ve devam etmeyi seçebilirdi.

Triphine, haftanın rahatsızlığından sızlanıp Mallory'nin ne kadar az ilgilendiğinden şikayet etmediği zamanlarda gerçekten çok eğlenceli olabilirdi.

Mallory, hikayesinin ipucunu bulmak için bir an bekledi. "Bildiğimiz kadarıyla, Düşes Triphine bu evde öldürülen tek kurbandı. Monsieur Le Bleu, karanlık dürtülerine göre hareket etmeye devam ederse, Morant halkının yakında şüphelenmeye başlayacağını biliyordu. Bu yüzden, daha fazla mahremiyetin olduğu kırsal kesimdeki aile malikanesine geri döndü. Tek çocuğu ve varisi olan Bastien'in yetiştirilmesine karışmadı. Genç Bastien bir dizi dadıdan geçti ve sonunda yatılı okula gönderildi, babası ise sonraki üç yıl içinde iki kadınla daha evlendi ve onları öldürdü."

Mallory, Axel'i yere attığında yere düşen portföyünü aldı. Üzerini silkeledi ve yeni bir sayfaya geçti, misafirlerine Lysraux'nun büyük şatoları hakkında bulduğu bir kütüphane kitabından kopyaladığı devasa bir kır malikanesinin karakalem çizimini gösterdi. Axel çizimi incelerken onu dikkatle izledi, ama Axel sadece hafifçe ilgilenmiş görünüyordu.

Hayır, diye düşündü, kesinlikle akraba değil.

Misafirlerine malikanenin resmini gösterdikten sonra, sayfayı çevirerek inci taçlı, düz siyah saçlı genç bir kadının suluboya portresini gösterdi. Bu çizim için başkalarının çalışmalarını kopyalamasına gerek olmamıştı. Mallory ona portre için poz vermesini istediğinde Triphine çok sevinmişti.

"İlk eşi," dedi. "Düşes Triphine Maeng."

İkinci portreye geçti. "İkinci eş, Leydi Lucienne Tremblay."

Başka bir resim. "Ve üçüncüsü, Leydi Béatrice Descoteaux."

Misafirleri, her sayfayı açtıkça portrelere bakakaldılar. Resimleri görmek farklıydı. Triphine'in kederli gözleri. Lucienne'in yuvarlak, pembe yanakları. Béatrice'in ne kadar genç olduğu, kadınlığa adım atmak üzere olduğu. Aniden, onlar sadece hayalet

hikayeler değildi. Sadece Monsieur Le Bleu'nun trajik kurbanları değillerdi. Onlar gerçek insanlardı. Gerçek kadınlardı, hayatları çok erken sona ermişti.

"Bunların sanatçısı kimdi?" diye sordu Axel.

Mallory gerildi. "Ben çizdim."

Axel, açıkça etkilenmiş bir şekilde geriye doğru eğildi.

Mallory kendini beğenmiş hissetmemeye çalıştı.

"Bu benim hiç anlayamadığım bir şey," dedi Sophia kasvetli bir sesle. "Neden sonraki eşleri, bu kadar şüpheli bir durum varken onunla evlenmeyi kabul ettiler?"

"O zeki bir adamdı," dedi Mallory. "İstenmeyen olarak görülen kadınları seçti. Lucienne biraz alkolikti ve partilerde oldukça utanç vericiydi. Béatrice'in ailesi zor günler geçiriyordu ve böyle zengin bir adamla ittifak kurmaktan memnundu. Dolayısıyla, yakışıklı, saygın bir beyefendi evlenme teklif ettiğinde, diğer tarafa bakmanın kolay olduğunu tahmin edebiliriz. Onun teklifini, baş belası bir soruna çözüm olarak görmek. Onun niyetlerinin gerçekte olduğu kadar kötü olabileceğine inanmak yerine, yalanlarına inanmak ve gelecekteki mutluluğu ummak çok daha kolaydı." Mallory portföyü kapattı ve bu amaçla tozunu aldığı servis masasının üzerine koydu. "İlk cinayetin işlendiği yeri görmek isteyen var mı?"

Sophia'nın yüzü soldu. Louis, "Zamanı gelmişti," diye mırıldandı. Axel ise irkildi ve omzunun üzerinden arkasına baktı. Triphine, onun saçını geriye doğru çekmeye çalışmıştı.

Mallory, hizmetkarların koridorunu gizleyen duvardaki gizli paneli açarak onları içeriye götürdü. Mutfakta, ağır ahşap bir kapıyı açtı ve kapının ardında dar bir merdiven vardı. Diğerlerinin karanlıkta bir şey görebilmeleri için kenara çekildi, fenerinin ışığı yolu aydınlatmaya yetmiyordu.

"Şarap mahzeni." Merdivenleri işaret etti. "Önden buyurun."

Sophia aceleyle bir adım geri attı. Kardeşi yutkundu. Axel omuzlarını dikleştirdi, ama ilerlemedi.

Mallory sırıttı. "Sadece şaka yapıyordum."

Fenerini ve eteğinin kenarını kaldırarak aşağı inmeye başladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Merdivenler eski ve dikti. Hava nemli ve serindi, duvarlar taş ve harçtan ibaretti. Mahzene ulaşan Mallory, başka bir aplik yaktı ve misafirlerinin dar alanı görebilmeleri için kenara çekildi. Saphir armasıyla damgalanmış tahta kasalar ve şarap fıçıları bir duvara yığılmıştı ve odanın ortasında, sık sık koşturan farelerin pençeleriyle bozulan kalın bir toz tabakasıyla kaplı uzun bir masa uzanıyordu.

Mallory bayat havayı ciğerlerine çekti. "Düşes Triphine bu odada öldü, kocası onu uyuşturduktan, bu masaya bağladıktan ve kalbine bir kılıç sapladıktan sonra." Bir süre durakladı, sözlerinin etkisini hissettikten sonra devam etti. "Ve genel halkın bilmediği bir gerçek... Kocası onun parmağını da kesti."

Sophia geri çekildi ve Mallory, her ihtimale karşı cebinde tuttuğu kokulu tuzu okşadı. "Bir *parmak* mı?"

"Bunu biliyorum çünkü bu evin turlarını vermeye başladığımda parmağı, yani parmağın kemiklerini bulan bendim." Parmakla işaret etti. "Şarap fıçısı ile duvarın arasında buldum. Hâlâ *bunu* taktığı için Düşes Triphine'e ait olduğunu biliyoruz."

Şarap fıçısının üstündeki küçük cam kapağı işaret etti. Cam kapağın altında, siyah kadife bir yastığın üzerinde bir alyans yatıyordu, en azından bir taklidi. Gümüş kaplama bir yüzük ve üzerinde mavi camdan bir kare. Loş ışıktaki kimse farkı anlayamazdı ve bu geceki konuklar da hayranlık dolu yüzlerinden anlaşıldığı kadarıyla bir istisna değildi.

Konukları yüzüğü iyice inceledikten sonra, Mallory düz bir tahta kutu aldı.

"Bu arada," dedi neşeyle, "diğer kaliteli ürünlerin yanı sıra, muhteşem replikalar da satıyoruz." Kutuyu açarak

sıralar halinde dizilmiş ürünleri ortaya çıkardı. Saphir Hanesi'ni tasvir eden el boyaması kartpostallar, Saphir armasıyla süslenmiş kurşun paralar, Anaïs'in "*Saphir Hanesi'nden sağ çıktım*" yazısını işlediği mendiller ve çeşitli boyutlarda yüzükler. "En kaliteli gümüşten ve Dostlen madenlerinden ithal edilen gerçek mavi safirlerden yapılmıştır."

"Yalan söylüyor," diye şarkı söyledi Triphine. "Bu kadar saf müşterileri nereden buluyorsunuz?"

Mallory, misafirleri ürünleri incelerken gülümsemesini bozmadı. "Çok güzel bir hediye olur," dedi ve Louis'e dirsek attı. "Belki özel bir bayan arkadaşın için? Ya da belki annene bir kartpostal göndermek istersin?"

"Aslında fena fikir değil," diye mırıldandı Louis, Sophia mendilleri incelerken bir yüzük aldı. "Gerçek safir mi diyorsun?"

"Kraliyet mücevherleri kadar gerçek."

Axel'e baktı. Tur sırasında pek konuşmamıştı ve ne düşündüğünü anlamak zordu, ama belki onu Saphir markalı iskambil kartları almaya ikna edebilirdi. Sınırlı sayıda üretilen bu kartlar, en çok satan ürünlerinden biriydi.

Ama Axel'in onu nasıl incelediğini görünce, bu düşünce bir anda uçup gitti. "Ne?" dedi, hemen savunmaya geçerek.

Axel şaşkınlıkla geri çekildi. "Sizi kırdım mı?"

"Bana bakıp duruyorsunuz."

Ağzını açtı ama tereddüt etti. Sonra boğazını temizledi. "Sana birkaç soru sormak istiyordum."

Kız burnunu kırıştırdı. "Peki. Ama soru başına bir lys alırım. Soru beni rahatsız ederse bir galet."

"Soru sormak için ücret mi alıyorsun? Sen bir *tur rehberisin*."

"Bilgi paha biçilemez."

Onun sürprizine, adam cebine uzanıp bir sikke çıkardı, ama ona vermek yerine, mahzenin loş ışığında parıldaması için havaya kaldırdı. "Fontaine kardeşleri arıyorum. Sen onlardan biri misin?"

Sorunun tam olarak anlamını kavraması uzun bir süre aldı. "Ben... Kim?"

"Morant'lı Anaïs ve Mallory Fontaine. Merhum Noele Fontaine'in kızları. Şey yapanlar..." Tereddüt etti, parayı parmaklarında çevirdi

"Büyücülük hakkında bazı pratik bilgileri olanlar."

"Ah!" dedi Sophia. "Fontaine, evet. Ziyaret ettiğimiz cadının adı buydu. Rue Tilance'da sevimli bir dükkânı var." Bir an durdu ve Mallory'ye gözlerini kısarak baktı. "Bir kız kardeşi olduğundan bahsedildiğini hatırlamıyorum."

Mallory güldü ve bu kadar rahatsız edici bir şekilde çıkmamış olmasını diledi. "Evet. Kız kardeşim Anaïs yetenekli olan. Ama turlarımı her zaman çok desteklemiştir."

"Duyduğuma göre," dedi Axel, "senin de kendine özgü yeteneklerin var."

"Söylenti ve saçmalık. Korkarım gerçeklerden hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Sanmıyorum."

Yanlarında, Louis ve Sophia gerginliğin arttığını hissederek hareketsiz kalmışlardı.

"Söylentilere göre, ölenlerin ruhlarını görebiliyor ve onlarla konuşabiliyormuşsun."

Axel, annesi öldüğünden beri tutunduğu zayıf itibarını yok etmek isteyen kalpsiz bir ahmak gibi konuşmuyordu, ama Mallory bu riski göze almak istemiyordu.

"Saçmalamayın." Axel'in parmaklarından madeni parayı kaptı. "Hayaletler kendilerini kime göstereceklerini ve ne zaman görünmek istediklerini seçerler. Ben de tesadüfen hayaletli bir malikanede çok zaman geçiriyorum. Şanslıysanız, gecenin sonunda siz de hayaletler göreceksiniz. Bunun için para ödüyorsunuz, değil mi?"

Ondan uzaklaşarak Dumases'in elindeki eşyalara baktı. "Yüzük için yüz lourdes, mendil için on beş lourdes."

"Yüz dolar mı?!" Louis şaşkınlıkla sordu. "Bir kopyası için mi?"

"Gerçek safirler," diye hatırlattı Mallory. "Gerçek gümüş."

O homurdandı, ama ikisinin parasını ödemek için bir retikül çıkardı.

"Balo salonuna geri dönelim mi?" Mallory, satın aldıkları kutuyu yere koydu ve dar merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Yukarı çıkarken sesi giderek yükseldi. "Orada sana Gabrielle Savoy'dan bahsedebilirim."

Diğerleri onun peşinden aceleyle gittiler, ancak Axel grubun en arkasında yürürken şüpheyle kaşlarını çattı.

"Gabrielle Savoy kim?" diye sordu Sophia, balo salonundaki merkezi şöminenin etrafında toplandıklarında.

"Gabrielle Savoy, Monsieur Le Bleu'nun dördüncü karısıydı," dedi Mallory. "Onu çok az kişi tanır, çünkü o tek..."

"Kaçan," dedi Axel.

Ona öfkeli bir bakış attı.

Axel meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

"Aynen öyle," dedi. "İlk üç karısının aksine, Bastien Gabrielle'i öldürmeye çalıştığında, o onu alt etmeyi başardı ve kaçtı. Bastien'in onu öldürmeye çalıştığını kardeşlerine söyleyen oydu. Kardeşleri kır evine koştular, Le Bleu'yu evin önündeki çeşmeye sürüklediler ve kafasını kestiler."

"Bravo!" dedi Louis.

"Bazıları, Le Bleu'nun uğursuz kahkahasının bugüne kadar malikanenin koridorlarında yankılandığını iddia ediyor," dedi Mallory. "Ve her yıl, ölümünün yıldönümünde, öldürüldüğü çeşme kanla kırmızıya boyanıyor." Mallory onların ifadelerine baktı. Sophia dehşete kapılmış, Louis büyülenmiş ve Axel... Eh, kaşlarını daha fazla çatarsa, bodruma geri dönecekti. "Ama Saphir malikanesi buradan oldukça uzak. Kötü kahkahalar ve kanlı çeşmelerimiz olmayabilir, ama bu evde bir ölüm meydana geldi ve Triphine Maeng'in hayaleti sık sık saatin vurduğu saatlerde ortaya çıkıyor..." Uzaklarda, saat kulesi çalmaya başladı. Mallory bu sese sevinçle gülümseyebilirdi. Bazı geceler zamanlaması kusursuzdu. "...gece yarısı."

Ayağını ustaca döşeme tahtasındaki gizli bir düğmeye bastırdı.

Ateşleyicinin sessiz tıklamasını duydu. Şöminedeki odunlar alev aldı.

Sophia ve Louis çığlık attılar ve o kadar hızlı geriye atladılar ki, arkalarındaki kanepeye neredeyse devriliyorlardı. Mallory ve Axel de geriye doğru eğildiler, ancak Mallory'nin şaşkınlığı o kadar da samimi değildi.

Triphine inledi. "Bu gece gerçekten bunu mu yapacağız? Açıkçası bence biz..."

"Saat gece yarısını gösteriyor!" Mallory sesini yükseltti ve Triphine'e anlamlı bir şekilde baktı. "Ve tam o anda düşesin hayaleti ortaya çıkıyor!"

Mallory, arkasında perdeyle gizlenmiş bir kordonu uzandı. İpi çekti ve bir dizi ağırlık ve makara harekete geçti.

Buna karşılık, giriş kapısı açıldı ve giriş holünün duvarına çarptı.

"Ne oluyor?" diye sordu Louis, kız kardeşinin koluna yapışarak.

Triphine öfkeyle iç geçirdi. "*Peki*. Ama bundan sonra konuşmamız gerek." Sıkılmış bir ifadeyle, parmaklarını kıpırdatarak ve "Titreme, titreme, titreme..." diye mırıldanarak grubun arasında dolaştı.

Konuklar *gerçekten* titredi, her biri içlerinden bir ruhun geçtiği tuhaf hissi ile sışradı.

Mallory başka bir kolu uzanıp aşağı çekti. Yukarıda dişliler vızıldadı ve döşeme tahtaları gıcırdadı.

"Orada!" Mallory, merdivenlerin tepesini işaret etti, korkunç bir figür görünür hale geldi. Şeffaf bir gecelik. Mavi örgü şal. Sırtına dökülen siyah saçlar.

Ve kan. Göğsündeki delikten damlayan, geceliğinin önünü ıslatan çok fazla kan.

Mallory bekledi.

Hayalet merdivenlerden inmeye başladı. Merdivenlerin ortasında durdu ve dedi ki...

Hiçbir şey.

Triphine'e sert bir bakış attı, Triphine yüksek sesle inledi. "Bu gece bunun için havamda değilim, Mallory."

Mallory öfkeyle bağırdı: "Bu düşes! Ve sanırım... Sanırım gitmemizi istiyor!"

Triphine kanepeye çöktü, derin bir nefes aldı ve şöyle dedi —en iyi hayalet *taklidiyle*— "*Evimden defolun, pislik yiyen turistler.*" Tereddüt ettikten sonra Axel'i işaret ederek ekledi, "Sen hariç. Eğer kalabilirsen, seninle konuşmak isterim."

Mallory, Triphine'in bedensel olmasını ve ona tekme atabilmeyi ilk kez dilemedi.

"Tanrım," diye mırıldandı Louis. "Duydun mu bunu?"

"Kime konuşuyor?" dedi Sophia titrek bir sesle. "Oh—kayıp ruh, öbür dünyaya giden yolda sana rehberlik etmeme izin ver."

Triphine inledi. "Ugh. Tapınanlar."

Başkalarının önünde hayaletlerle etkileşime girmeme kuralına rağmen, Mallory onaylayarak başını sallamaktan kendini alamadı. "Değil mi?"

Axel'in onu izlediğini fark eden Mallory, gerginleşti. "Gitmeliyiz. Düşes, insanlar onu dinlemediğinde sinirlenmesiyle bilinir."

"Tyrr, bizi koru," diye nefes nefese geri çekilen Sophia dedi. "Velos, bu ruha huzur ver."

Triphine, olması gereken ama kesinlikle olmadığı korkunç hayaleti taklit ederek kollarını salladı. Yine hayalet sesini yansıtarak evin içinde yankılanmasını sağladı. "*Çıkın! Beni rahat bırakın!*"

"Git," dedi Mallory, Sophia'yı iterek. "Git! Daha da sinirlenmeden!"

Sophia ve Louis kapının yanında birbirlerine sarıldılar, yüzleri dehşetle buruşmuştu.

Sonra, birdenbire, yüzlerindeki ifade değişti. Birbirlerine baktılar.

"Yeterince gördüm," dedi Louis. "Ya sen?"

"Fazlasıyla," diye onayladı Sophia.

Mallory kaşlarını çatı. "Neden kaçmıyorsunuz?" "Birincisi," dedi Sophia, "çünkü o düşes değil."

Mallory gergin bir kahkaha atarak hayalete işaret etti. Sahte olana. "*Tabii ki düşes. Triphine Maeng...*"

"Etten ve kandan," dedi Louis, merdivenlerin tepesindeki figürü incelerken etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Oysa bu, düşes gibi giydirilmiş bir modacı mankeni gibi görünüyor." Başını eğerek mankeni baştan aşağı süzdü. "Kostüm fena değil. Dönemin detayları çok doğru. Şömineyi nasıl yaptınız? Peki ya kapıyı? Siz ve kız kardeşinizin sözde ruh çağırma seanslarında kullandığınız türden bir hile mi?"

Mallory, alınmış gibi davranarak nefesini tuttu. "Nasıl böyle dürüst olmayan uygulamaları ima edersiniz?" Ne yazık ki pek uzun olmayan boyunu sonuna kadar uzatarak ekledi, "Peki. Siz burada kalın ve intikamcı bir hayalet tarafından öldürölün. Ben gitmeyeceğim..."

Louis bileğini yakaladı ve onu yerinde tuttu. "Hayır, Bayan Fontaine, hiçbir yere gitmeyeceksiniz."

Mallory ayağının üstüne bastı. Louis haykırarak geri çekildi. Mallory yumruğunu sıktı, onu tekrar yakalamaya çalışırsa burnuna yumruk atmaya hazırdı... ama iki el dirseklerini kavradı ve kollarını geriye doğru çekti.

Sophia, Mallory'nin bileğine bir çift demir kelepçe takarken, Mallory çığlık attı.

Bu sahneyi dehşetle izleyen Axel, sendeleyerek uzaklaştı ve sırtı duvara çarptı.

"Bir şey bana," dedi Mallory hırslayarak, "senin aslında Tyrr'ın müridi olmadığını söylüyor."

"Ben Dedektif Sophia Blaise," dedi. "Bu da ortağım Dedektif Louis Garneau. Aylardır seni ve kız kardeşini takip ediyoruz. Sayısız dolandırıcılık vakası bildirildi: sahte ruh çağırma seansları düzenlemek, sahte fal bakmak, sahte mücevherler, iksirler ve sözde kutsal emanetler satmak."

Öfkeyle kızaran yüzüyle mankene doğru topallayarak yürüyen Müfettiş Garneau, düşesin peruğunu kopardı. "Bence bu her şeyi kanıtlıyor. Sen ve kız kardeşin sahtekarsınız."

"Bu tam olarak neyi kanıtlıyor?" dedi Mallory. "Sadece Saphir Evi'nde eğlenceli bir tur için para ödediğinizi ve bunu aldığınızı. Hangi yasayı çiğnedim?"

"Sen mi? Belki de hiçbirini. Ama kız kardeşin bize kesinlikle bir tanrının kanadından düştüğünü iddia ettiği bir tüy sattı."

Mallory alaycı bir gülümsemeye, "Öyle olmadığını kanıtlayın," dedi.

Louis'in yüzü karardı. "Belki bunu bir şekilde kanıtlayamam. Ama yarın kuyumcuya kısa bir ziyaretten sonra, bu yüzüğün sahte olduğunu kesinlikle kanıtlayabileceğim." Elini kaldırdı, sahte safir yüzük küçük parmağında duruyordu.

Mallory çenesini kaldırdı. "Bana öyle geliyor ki, bu gece beni tutuklayacak hiçbir şeyin yok."

"Öyle mi?" dedi Sophia. "Peki ya izinsiz giriş? Burası Saphir malikanesinin özel mülkiyetidir. Burada tur düzenleme izniniz yok."

"Endişelenme," dedi Louis, Sophia Mallory'yi kapıya doğru sürüklerken. "Yarın kız kardeşini getireceğiz, böylece sen

uzun süre yalnız
kalmak."

"Bekle."

Sophia durakladı.

Axel bu sahneyi dehşetle izliyordu. Gözleri Mallory'ye dikilmişti. "Sen hayaletlerle konuşabilirsin. Değil mi?"

A kas seğirdi sıkıştı göz şakak "Bir biraz
ilgisiz biraz biraz alakasız değil mi sence?"

"Düşes şu anda buradaysa, ona son portresinde elinde ne tuttuğunu sor."

"Ne?"

"Sadece sor."

Mallory, Mallory tutuklanırken her zamanki gibi yardımcı olamasa da, odanın ortasında duran ve alışılmadık bir şekilde sessiz kalan Triphine'e baktı.

Louis alaycı bir şekilde güldü ve Mallory'nin dirseğini tutup onu öne doğru çekti. "Bu çok saçma."

"Triphine?" dedi Mallory.

"Oh... uh. Son portre. Doğru. O... o..." Nefesi kesildi. Gözleri yaşardı. "Oğlum. Yeni doğmuş oğlumu kucağımda tutuyordum."

Mallory haliya topuklarını saplayarak Louis'i durdurdu. "Oğlun mu? Bu portreyi hiç görmedim."

Triphine omuz silktili. "Üçümüz de vardık ve doğumdan bir hafta sonra yapılmıştı. Bastien, doğumdan sonra yatağa düştüğüm söylentilerini yaymaya başladığı sırada. Suçları ortaya çıktıktan sonra pek sergilenmemiş olmalı."

"Oğlu. Doğru," dedi Axel nefes nefese. "Tanrım, o burada." Bir adım öne çıktı. "Müfettişler, Mademoiselle Fontaine'e yöneltilen diğer suçlamalar hakkında konuşamam, ama onu izinsiz girişten tutuklayamazsınız. Bu gece olmaz."

Louis, Mallory'nin kolunu daha sıkı tuttu. "Peki neden?"

"Çünkü ben Kont Armand Saphir'im ve onun burada bulunmasına benim iznim var."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Triphine, "Onun bir akrabam olduğunu *biliyordum*! O benim torunum mu? Torunumun torunu mu? Bekle, ben öldüğümünden beri ne kadar zaman geçti?" diye haykırınca Mallory'nin yüzü kızardı.

"Sen bir Saphir misin?" diye sordu Mallory.

"Öyleyim." Yakasından, Saphir armasıyla süslenmiş altın bir madalyonun asılı olduğu bir zincir çıkardı. Madalyon, Mallory'nin mal kutusundakilerle neredeyse aynıydı.

Armand Saphir. Saphir malikanesinin tek varisi.

Tanrılar aşkına.

"Sizinle tanışmak... bir onur."

Adam alaycı bir şekilde güldü. "Eminim öyledir." Dedektiflere başını salladı. "Onu artık serbest bırakabilirsiniz."

Ama hemen bırakmadılar. Önce Armand'ın madalyonunu incelediler ve Fontaine dolandırıcılığının bir parçası olmadığından emin olmak için ona bir sürü soru sordular. Mallory ise elleri rahatsız bir şekilde arkada bağlı halde, görmezden gelinmenin aşağılanmasına katlanmak zorunda kaldı.

Sonunda, çok homurdanarak, Sophia kelepçeleri çözdü.

"Özgürlüğünüzün tadını çıkarın, Bayan Fontaine," diye Mallory'nin kulağına fısıldadı. "Geri döneceğiz."

"Tekrar gelen müşterileri severim," dedi Mallory, bileklerini ovuşturarak. Müfettişler kont'a saygıyla eğildiler — tanrılar aşkına, *kont* —sonra ön kapıdan dışarı çıktılar ve büyümüş bahçeyi geçerken kapıyı açık bıraktılar.

Burun deliklerinden nefes vererek, Mallory reverans yapmayı düşündü, ama... hayır. "Bu olaylı bir geceydi. Desteğiniz ve yardımınız için teşekkür ederim. İyi geceler."

Ona sırtını dönerek, gizli düğmeye tekrar bastı. Alevler söndüğünde, ocağın kenarını elleriyle yokladı ve gevşek taşı çıkardı. Elindeki kiri silkeledikten sonra, küçük bir tahta kutu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

Sinirleri giderek artan Mallory, Kont Armand'a bakma zahmetine bile girmedii. "Artık gidebilirsiniz. Tur bitti."

Kutunun kapağını açtı ve içindeki küçük bir para hazinesi ile parıldayan safir yüzüğü ortaya çıkardı.

"Bu...?" diye başladı Armand.

Mallory paraları çantasına koymaya başladı.

"Mahzende bulunan yüzük. O sahteydi."

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Paha biçilmez bir eseri cam kavanozda sergileyerek saklar mısın?"

Yüzüğü almak için uzandı, ama başka bir el ondan önce davrandı. "Hey!" Ayağa kalktı ve hızla döndü.

Armand, Triphine'in alyansını inceliyordu, hayalet ise yanında durmuş, olan biteni izliyor ve parmaksız elini ovuşturuyordu. "Hala, işe yaramaz kocamın bana verdiği günkü kadar güzel."

Mahzende bulunan kopyasının aksine, bu yüzük beyaz altın bir bant üzerine kare kesim safirle işlenmişti ve ağır bir sır gibi duruyordu.

"Ver onu bana," dedi Mallory, avucunu uzattı. "Kız kardeşimin yanına gitmem lazım, çünkü yarın sabah erkenden ayrılacağımız belli ki..."

"Neden?"

Sözcükler dilinin ucunda takıldı. "Neden?" "Neden yarın ayrılacaksınız?"

"Sen... Onları duymadın mı? Kız kardeşim ve ben hapse atılmak üzereyiz ve kontların yaşam tarzını bilmiyorum ama şahsen, bitler ve haşaratlarla dolu soğuk taş zemini paylaşmaya pek uygun değilim."

"Sadece onlar haklıysa tutuklanacaksın," dedi, sinir bozucu bir sakinlikle. "Eğer sahte ruh çağırma seansları yapıyorsan ve..." Yüzüğü gözleriyle süzdü. "Sahte mücevher satıyorsan."

Ağzını açtı. Tereddüt etti. Sonra sırtını düzeltti. "Haklısın. Endişelenecek bir şeyim yok. Şimdi onu geri ver."

"Bu düşesin yüzüğü ise, haklı olarak bana ve mirasıma aittir."

Mallory ona şaşkın şaşkın baktı. "Atan onu öldürdü! Sonra parmağını kesti! Ben bulmasaydım o yüzük zamanla kaybolacaktı."

"O da en az onun kadar benim atamdı. Ve sen onu bana ait olan evde buldun."

"Bu konuda söz hakkım var mı?" diye sordu Triphine. "Sonuçta bu *benim* yüzüğüm."

"Hayır," diye tersledi Mallory. "Onu takamazsın ve satamazsın, ne önemi var ki?"

Triphine homurdandı, ama Armand'ın yüzünde yine merak dolu bir ifade belirdi. "Yine hayaletle konuşuyorsun, değil mi?"

"Biliyor musun, bunun için vaktim yok." Mallory, paraları çantasına doldurmayı bitirdi. Adamın gardını düşürdüğü anda, yüzüğü ondan çalabileceğini biliyordu. Boğazına dirsek atar ya da dizine topuk atarsa, yüzüğü kapıp kaçabilirdi ve adam ne olduğunu anlamadan ortadan kaybolabilirdi.

"Bayan Fontaine, o dedektiflerle olan olaydan dolayı üzgün olduğunuzu görebiliyorum, ama sizinle konuşmam gereken bir şey var..."

Ev aniden bir gürültüyle sarsıldı, cam kırılma sesi, ağır, yankılanan bir gümbürtü duyuldu.

Mallory merdiven boşluğuna, üst katın gölgelerine baktı. Kollarına tüyler ürperdi.

Triphine titrek bir çığlık attı ve perdelerin arkasına saklandı, tozlu kıvrımların arasında geçici bedenini gizledi.

"Yine de," diye Armand sessizce düşündü, "dukesesin hayaleti sahte olduğuna göre, belki de araştırmacılar seni şüphelenmekte haklıydılar."

Mallory tüm dikkatini Triphine'e verdi. "Tamam, dinliyorum. Orada ne var?"

"Sorun da bu. *Bilmiyorum*. Sanırım dün gece taşındı, ama oraya çıkmaya çok korkuyorum. Sesinden *büyük bir şey* gibi geliyor."

"Nasıl korkarsın?" diye bağırdı Mallory. "Sen öldün!"

"Neden hep bunu gündeme getiriyorsun? Sen tanıdığım en duyarsız kızsın!"

"Düşesle mi konuşuyorsun?" diye sordu Armand. "Ne diyor?"

"*Senin* çok fazla soru soran meraklı bir soytarı olduğunu söylüyor."

Ona gözlerini kısarak baktı. "Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum ve bu beni çok rahatsız ediyor."

Yüksek bir kazıma sesinin ardından başka bir çarpma sesi geldi.

Mallory çantasını kaldırdı ve mankeni kalkan gibi tutarak kendine doğru çekti.

Armand'ın sesi fısıltıya dönüştü. "Bu, bu tura katılmak kadar aptalca davranan insanlara yaptığın bir şaka ise..."

"Konuşmayı kes," diye tısladı. "Muhtemelen sadece bir sıçandır."

"Sıçandan çok daha büyük bir ses gibi geliyor. Belki de araştırmacıları geri çağırmalıyız ya da... Ne yapıyorsun... O bir bıçak mı?"

Mallory kınından hançerini çekip merdivenlerden yukarı süzüldü, üst kattaki gıcırdayan döşeme tahtasını önleyemedi.

"Neden bıçağın var?"

Merdiven sahanlığına ulaştı ve koridora doğru ilerlemeye başladı. Merdivenlerin üstündeki oturma alanını çevreleyen pencerelerden zayıf bir ay ışığı sızıyordu, ancak ışık uzun koridorun derinliklerine ulaşmıyordu. Duvarlar kırmızı duvar kağıdı ve koyu renkli ahşap süslemelerle bezenmişti. Işığı sönük mumluklar arasında birkaç yatak odası kapısı açıktı.

Mallory dinlemek için durdu, ama tek duyduğu kendi nefesinin —ve Armand'ın nefesini duydu.

Başını çevirdi ve Armand'ın onu takip ettiğini görünce şaşırdı... ve bir şekilde o gıcırdayan döşeme tahtasına basmadan bunu başarmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Armand ona göz kırptı. "Burada bir şey *varsa*, seninle tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim."

"Silahın var mı?" "Tabii ki yok."

Kadın tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Senin kahramanlıkların destansı sagalardan ibaret." Tekrar arkasını dönerek mırıldandı, "Çok cesurca, ama sonuçta anlamsız."

"Ne dedin?"

Sesinin tonu Mallory'yi gerginleştirdi ve koridorun zifiri karanlığına gözlerini kısarak baktı.

Yatak odası kapılarından biri menteşeleri gıcırdayarak daha da açılıyordu.

Bir el belirdi. Uzun parmaklar kapının kenarını kavradı.

O kadar karanlıktı ki, Mallory hayal gördüğüne inanmak istedi.

Ama buradan bakıldığında, elin *pençeleri* varmış gibi görünüyordu.

Ardından, kapı çerçevesinden başını uzatan bir yaratık belirdi. Geniş sarı gözleri, koridora adım adım ilerlerken parıldıyordu. Yaratık iki ayak üzerinde duruyordu, neredeyse tavana ulaşıyordu, ama sırtı öne doğru eğikti, dizleri garip açılarda bükülmüştü. Vücudu, yırtık pırtık bir tunikle birlikte, keçeleşmiş gri kürkle kaplıydı. Kafası belirgin bir şekilde kurt gibiydi, ağzı açık duruyordu ve sivri dişleri görünüyordu.

Dudakları, hem insan hem de hayvan gibi bir hırlama şeklinde bükülmüştü.

Mallory titredi. Bir adım geri attı ve Armand'ı girişin üzerinde duran korkuluğa çarptı. Armand onu yakaladı ve kendine doğru çekti, ama Mallory onun kendisini mi yoksa onu mu desteklemek istediğinden emin değildi.

"O," diye fısıldadı, nefesi Mallory'nin kulağının arkasını okşayarak, "bir sıçan değil."

Canavar hırladı, sonra o kadar ani bir şekilde saldırdı ki Mallory'nin zihni şaşkınlıktan boşaldı.

İlk tepki veren Armand oldu; Mallory'yi duvara itti ve kendini kalkan olarak kullandı.

Canavarın çeneleri, Armand'ın kaldırdığı koluna yapıştı. Armand acı içinde bağırdı.

Mallory bıçakla ileri atıldı, yaratığın gözünü hedef aldı, ama yaratık geriye doğru savrulurken kulağını yakaladı ve Armand'ı da beraberinde sürükledi. Armand yıpranmış halıya topuklarını sapladı. Mallory bıçağı tekrar ileri doğru savurdu ve bıçağı canavarın yan tarafına sapladı.

Mallory bıçağı yaratığın etinden çekince yaratık Armand'ı bıraktı. Kan, Mallory'nin eteğine sıçradı.

Canavar ona doğru döndü ve Mallory bacağını kaldırıp botunu canavarın midesine vurdu, onu merdivenlerden aşağı fırlattı. Bir pençesi Triphine mankenine takıldı ve onu metal korkuluğa çarpıp eğirdi. Ceset duvara çarptı. Kafası boynundan koparak devrildi ve merdivenlerden aşağıya, fuayeye yuvarlandı.

Yuvarlanan, çarpan kafayı gören canavar durdu. Kafayı, disk atan bir köpek gibi donakalmış bir şekilde izledi. Arka ayakları üzerinde geriye yaslandı, kasları seğirdi ve bir sıçrayışla merdivenleri aştı ve mankenin kafasına vahşi bir hırıltıyla atladı. Dişleri karton hamurdan yapılmış kabuğa saplandı ve yumurta gibi çatlattı.

Gerçek Triphine perdelerin arkasından çıkmış, salon kapısının arkasında kısmen gizlenmiş, tiksintiyle sahneyi izliyordu. "Neden, tüm bu aşağılanmalar..."

Mallory, Armand'ın yaralanmamış kolunu yakaladı ve onu koridora sürükleyerek yatak odasının kapısını açtı. Odada mobilya yoktu, ama duvar apliklerinde yarısı yanmış fitillerle mumlar duruyordu. Mallory kapıyı çarparak kapattı ve Armand'la birlikte kapıdan uzaklaşmak için tökezleyerek geri çekildiler.

"Gümüş," Armand, kanayan kolunu tutarak nefes nefese söyledi. "Hatırladığım kadarıyla, Voirloup'lar gümüşten kaçarlardı."

Mallory ona şaşkın şaşkın baktı. "O yaratığı tanıdın mı?"

"Benim de canavarlarla başa çıkma tecrübem var," diye tersledi. Ama sonra yüzünde suçluluk ifadesi belirdi. "Özür dilerim. Bu gecenin böyle geçeceğini hayal etmemiştim. Orada bıçakla ve..." Voirloup'un karnına tekme atıyormuş gibi yaptı.

Kanla ıslanmış ceketiyse ve dağınık saçlarıyla o kadar komikti ki, Mallory durduramadan şaşkın bir kahkaha attı. "Evet, neyse ki önce kendini insan kalkanı yapan bir soytarının yardımı oldu."

"Demek kahramanlığımı takdir ediyorsun."

Gürültülü ayak sesleri dikkatlerini tekrar kapıya çekti.

"Dediğim gibi," dedi Armand. "O şamdanlar gümüş değil, değil mi?"

"Pirinçten," dedi Mallory, cebinden bir kibrit kutusu çıkararak. Canavar kapıya çarptı, ama ahşap dayandı. "Vairloup'lar da ateşten korkar." Titreyen elleriyle kibriti dört kez çakması gerekti, ancak o zaman kibrit yandı.

Kapıya bir çarpma daha. Ahşap parçalanmaya başladı.

Yarısı yanmış mumlardan birini yaktı.

Armand giderek daha fazla endişeleniyordu. "Küçük bir alevin onu korkutacağını düşünmüyorsun herhalde." Kapıyı işaret etti.

"Gümüş kaplama bir kılıcın yoksa, başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Etrafına bakındı. "Pencere."

"Pencere ne olmuş?"

"Kilidi açık olabilir."

Kadın ona inanamayan gözlerle baktı. "Pencereden atlamayacağım. Ölmek üzere olan kötü kurtla şansımı denemeyi tercih ederim." Mumluktan şamdanı çıkardı. Bunu yaparken zayıf alev söndü.

Kapı içe doğru çarptı. İkisi de çığlık attı ve uzak duvara doğru koştu. Eski sıva çatladı ve sırtlarına toz yağdı. Armand mumlukları ondan aldı ve gümüş kaplama bir kılıç gibi sallayarak havaya kaldırdı.

Vairloup hırladı.

Panikleyen Armand, şamdanı fırlattı ve yaratığın bacağına isabet ettirdi. Şamdan sekip halının üzerine düştü ve sönük bir ses çıkardı.

Mallory, üzgün görünmeye çalışan Armand'a kaşlarını çatı. Vairloup kendini yere attı. Savaş çığlığı atarak

Mallory bıçağını kaldırdı ve canavarın göğsüne sapladı, ama kalbi ıskaladığını hemen anladı. Muhtemelen onu öldürmezdi zaten. Çok sığı. Gümüş değildi. Vairloup'lar hakkında başka bir şey hatırlamaya çalışarak beynini zorladı...

Canavar geriye doğru sıçradı ve bıçağını da beraberinde götürdü.

Armand nefesini tuttu. "Bekle! Benim bir şeyim var!" Cebine elini attı ve Mallory, onun gümüş paraları canavara fırlattığını hayal etti

ve Mallory, paraları kendisi almadan Armand'ın bunu yapmasına izin verebilecek mi diye merak etti. Ama Armand'ın elinde para yoktu, bir yüzük vardı.

Büyük mavi bir taşlı küçük gümüş bir yüzük.

Mallory bıraktı bir inanamayan bir "Sen yapamazsın at atamazsın!"

"Atmayacağım. Bu senin sahte yüzüklerinden biri," dedi.

Kadının ağzı açık kaldı. "Sahte mi... onu mu *çaldın*?" "Parasını ödeyecektim."

Mallory ona inanıp inanmadığını bilmiyordu, ama bir saniye sonra voirioup uluyordu ve Armand kolunu geri çekiyordu ve

"Dur!"

Yüzük odanın diğer ucuna uçtu ve doğrudan canavarın ağzına girdi, ulumayı susturdu. Yaratık geriye doğru eğildi, pençeleri boğazına saplandı.

Mallory neredeyse etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırdı.

Ama sonra canavar iki kez öksürdü ve yuttu. Yüzüğün boğazından aşağı kayarak açgözlü midesinde kaybolduğunu hayal etti.

Voirioup yere bir tükürük damlası tükürdü ve onlara alaycı bir şekilde sırttı, saldırmaya hazırlanıyordu.

"Neden işe yaramadı?" dedi Armand. "Gümüş olduklarını söylemiştin!" "Yalan söyledim."

Yüzü kararan Armand, Mallory'nin beline bağlanmış para kesesini yakaladı ve kayışı kopararak onu çekip aldı.

"Hey!"

"Yüzüklerin sahte olabilir," dedi, çantayı açarak, "ama bahse girerim o paralar sahte değildi."

"Sakin yapma!" Kendini ona attı, keseyi geri almaya çalıştı. Çok geçti. Para onun elindeydi. Eli geri çekiliyordu. "Lütfen, yapma! O benim birikimim! O paralar

Gitmişti.

Armand, geçen bir yıl boyunca kazandığı, kız kardeşi ile birlikte bu kanlı şehri terk edebilecekleri gün için özenle biriktirdiği tüm parayı attı. Voirloup, hepsini tek bir yudumda yuttu.

Acı içinde hırıltı çıkardı.

"Onlara ihtiyacım vardı!" diye bağırdı.

Armand onu görmezden geldi ve voirloup'un dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek pencere kanadını kaldırdı. "Hadi."

"Pencereden atlamayacağım."

"Evet, ylesin." Bir bacağını pencere pervazına attı, sonra elini ona doğru uzattı. "Elimi tut."

Voirloup hançeri etinden söküp Armand'a doğru fırlattı. Armand eğildi. Bıçak açık pencereye çarptı, camı kırdı ve geceye doğru sekti.

Canavar dikkatini tekrar Mallory'ye verdi, öfke ifadesini arpıtıyordu.

"O şeyle savaşamazsın!" diye bağırdı Armand. "Seni ldrecek!"

Mallory geri çekildi. Bir adım. İki adım. Dışarıda tırmanacak ağaç yoktu, sadece kesin lme giden uzun bir düşüş vardı.

Kalbi sıkıştı. Soğuk terler ensesini ıslattı. Atlayamazdı.

Atlamayacaktı.

"Lütfen." Armand'ın sesi gergindi. "Düşüşünü yavaşlatırım. Zarar grmene izin vermem."

şaşkılık düşüncelerinde parladı. Onun sözlerinden çok, onları sylerkenki şefkatinden dolayı. Sanki ciddiymiş gibi.

Titreyerek nefes aldı. Uzatılmış eline baktı. Kalbi sızladı.

"Atlamayacağım."

"Ben de seni burada bırakmayacağım."

Dudakları aralandı. "Neden umursuyorsun ki..."

Voirloup kolunu kaldırdı, uzun pençeleri ay ışığını yakaladı.

Mallory, o keskin tırnakların etine batmasını beklerken korku onu sardı. Armand'ın kolunun beline dolandığını, çok geç olana kadar neredeyse hissetmedi.

Armand onu pencereye doğru çekti.

Mallory ığlık attı. ırpındı. Yerın kaydığını hissetti, pencere pervazının dizlerinin arkasına çarptığını hissetti, aşağıdaki karanlık zemini gördü — ok uzak, çok çok uzak —

Dünya dönüyordu. Beyaz bir korku görüşünü kapladı. Boğazını sıktı.

"Bana karşı koymayı bırak!" diye bağırdı Armand.

Diğer elinin malikanenin dıőını kaplayan l wisteria asmalarına dolandığını fark eden Mallory, asmaları kendisi de yakaladı. Onları tuttuğu anda, asmalar kireçtaşı bloklardan kurtuldu. Armand'ın kolu onu daha sıkı sardı. Gözlerini sıkıca kapattı ve düştüğünü hissetti.

ALTINCI BÖLÜM

Mallory'nin zihninde pişmanlıklar belirdi. Kız kardeşini asla Verene'ye götürmeyecekti. Saphir şatosundaki çeşmenin Le Bleu'nun ölüm yıldönümünde gerçekten kana dönüştüğünü asla bilemeyecekti. Açgözlü ev sahibesine kira parasını alıp...

Yere çarptığında her kemiği sarsan bir darbe aldı, ancak beklediği kadar acı verici değildi.

Kasıtlı olsun ya da olmasın, Armand gerçekten de düşüşünü engellemiştir.

Ondan uzaklaşarak yuvarlanan Mallory, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Armand'ın gözleri kapalıydı. Ağız açık kalmıştı. Ceketinde kan, saçında wisteria yaprakları vardı ve muhtemelen ölmüştü.

Küfrederek, Mallory eğildi ve kulağını göğsüne dayadı, başka biri cesedi bulmadan önce Saphir malikanesini kendisine ve kız kardeşine bırakacak bir belge hazırlamak için zamanı olup olmadığını merak ediyordu. Tek ihtiyacı olan şey onun resmi mührüydü...

Boğazına uzandı ve ince bir zincir buldu. Ama parmakları soğuk metali kavradığı anda, kalp atışlarının nabzını da hissetti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Bir gürültü, altındaki zemini titretti. Mallory, zamanında dizlerinin üzerine çökerek, üst kattaki pencereden atlayıp, otlarla kaplı çimlerin üzerine inen ve kapıya giden yolunu ve kaçma umudunu kesen voiriloup'u gördü.

Mallory, silah veya dikkat dağıtıcı olarak kullanabileceği herhangi bir şey aradı. Canavar daha önce o topu, yani kafayı kovalamıştı, belki de...

Bir taş aldı. Voirloup'un yanından fırlattı. Taş bahçe yatağına çarptı.

Canavar taşın gidişini izledi, sonra sinirlenerek ona hırladı.

Geriye doğru sürünmeye başladı. Eli serin ve tanıdık bir şeye dokundu. Parmaklarını hançerinin sapına doladı. Kendini hazırladı ve bıçağı kaldırarak voirloup'a doğru yöneltti, ama o sırada dikkatini bahçedeki eski söğüt ağacının altında duran pelerinli bir figür çekti. Sarkan dallar sallandı ve bir an bir çocuğu ortaya çıkardı, bir an sonra onu gizledi. Çocuk yaklaşıp yaprakların arasından çıktı.

Mallory'nin karışık düşünceleri, onu turdan önce sokakta yanından geçen beyefendilerden biri olarak tanıdı. Siyah giyinmiş olan. Uzun çizme ve deri pantolon, dar tunik ve uzun seyahat pelerini giymişti. Koyu kahverengi teni ve alnından geriye doğru taranmış siyah saçları ile, saçlarında ara sıra görünen gümüş beyazı çizgiler olmasaydı, geceye kolayca karışabilirdi. Özellikle de onunla yaşıt olduğunu düşünürsek, bu çizgiler dikkat çekiciydi.

Mallory gözlerini kısarken, adam göğüs cebine uzanıp altın bir cep saati çıkardı. Bir tıklama sesiyle saati açtı ve saatin yüzüne baktı, sonra sinsi bir gülümseme attı.

Bir ısıklık çaldı. Voirloup ona doğru döndü.

Mallory bıçağı tutan elini gevşetti, ancak voirloup'un o figüre atlayıp hem cep saatini hem de onu tutan eli aç bir ısılıkla alacağını bekliyordu. Bunun yerine, çocuk aleti kaldırdı ve saat değil, daha çok pusula gibi bir yüz ortaya çıktı. İğnesi söğüt ağacına doğru işaret ediyordu.

Voirloup tereddüt etti. Hırladı. Kan, kürküne damladı ve parçalanmış tunikinin kalıntıları lekeledi.

"Vay vay," dedi çocuk, Mallory'nin anlayamadığı bir aksanla, "ne büyük dişlerin var."

Voirloup burnunu gökyüzüne kaldırdı ve uludu — derin, gırtlaktan gelen, yeri titreten bir ses.

Çocuğun başı kayıtsız bir şekilde yana eğildi ve yana doğru adım attı. "Devam et, Constantino."

Mallory'nin daha önce gördüğü ikinci beyefendi, söğüt ağacının altından ortaya çıktı. "Evet, Fitcher. Otoriter davranmana gerek yok."

O, neredeyse her açıdan ilkinden tam tersiydi. Hâlâ gençti, hâlâ yakışıklıydı, ama zeytin rengi teni ve dalgalı kahverengi saçları vardı. Şık ve sade siyah bir tunik giymek yerine, o...

Mallory onun ne giydiğinden emin değildi. Bir tür tayt. Kafasından daha büyük, şişkin kollu. Ve hiçbir insanın bir kıyafette bir araya getirmemesi gereken kadar çok renk. Ayrıca, ok takılı uzun bir yay tutuyordu ve onu rahatça kaldırdı. Nişan aldı. Ateş etti. Ok, ilk çocuğun omzundan bir santim uzağa düştü, ama o hiç irkilmedi.

Ok, voirloup'un boğazına isabet etti. Uluma kesildi, boğuk bir sesle sönerek öldü.

Hava titredi. Mallory'nin kollarındaki tüyler, sanki yıldırım çarpacakmış gibi diken diken oldu. Ve belki de çarptı, çünkü Mallory gözlerini korumak için kollarını kaldırdığı kadar kör edici bir ışık çıktı.

Gözlerini kırıp beyaz lekeleri ortadan kaldırdığında, voirloup gitmişti. Küçük ve parlak bir nesne, durduğu yerden havadan düşerek, sessiz bir sesle uzamış çimlerin üzerine indi.

Hayal görüyor olmalıydı. Ama hayır. O vahşi canavar, kesinlikle küçük bir cam heykelciğe dönüşmüştü, tıpkı Anaïs ile dükkânlarında sattıkları uğurlu tılsımlar gibi.

Constantino küçük süs eşyasını yerden aldı. "İyi misin, stellina?" diye sordu, bir dizinin üzerine çöküp Mallory'nin elini tutmaya çalıştı, ama Mallory elini onun elinden çekip aldı.

Stellina mı? Bu terimi bilmiyordu, ama Stivalen romantik saçmalığı gibi geliyordu.

Evin üst katından bir çığlık geldi. "Mallory! Öldün mü?" Triphine açık pencereden sarkmış, mavi şalı gece rüzgârında dalgalanıyordu. "Ölmediysen

belki de burada yaptığın dağınıklığı temizleyebilirsin? Böyle bırakamazsın!"

Armand inleyerek kıpırdanmaya başladı, ama kimse ona aldırış etmedi.

Hayaleti görmezden gelen Mallory, titrek bacaklarıyla ayağa kalktı. "O canavara ne yaptın?"

"Artık bu senin sorunun değil," dedi Fitcher. "Bu ev karanlık büyüünün kokusuyla dolu. Eminim ki bu eve çekilen son canavarlar bunlar olmayacak."

"Ah, kokuşmuş peynirler için," diye iç geçirdi Constantino. "Her zaman bu kadar gizemli olmak zorunda mısınız?" Mallory'ye göz kırptı. "Fitcher asla itiraf etmez, ama bu tür şeylerden oldukça hoşlanıyor."

Mallory aniden rüya gördüğünden emin oldu. Voirloup yoktu. Saphir Hanesi'nin varisiyle tanışmamıştı. Ve bu insanlar, aşırı aktif hayal gücünün ürünüydü.

"Endişelenme, stellina," dedi renkli çocuk, parıldayan bir kağıt parçası uzatarak. "*Tüm* büyülü ihtiyaçların için buradayız. Daha fazla yardıma ihtiyacın olursa çekinmeden bize ulaş."

Söyleyiş şekli, Mallory'nin hiç düşünmediği birçok büyülü ihtiyacı olduğu ve bunu değiştirme zamanının geldiği izlenimini veriyordu. Kağıdı ondan alırken alaycı bir şekilde gülümsedi.

İlk başta kartta hiçbir şey göremedi. Ama onu ay ışığına doğru eğdiğinde, opalin ateşli damarları gibi parlak kelimeler yüzeyinde beliriverdi.

Fitcher'ın Grubu

*Canavar Avcıları ♦ Lanet
Kırıncılar*

*Kara Büyü ve Okültizm
Uzmanları*

İletişim için: Bu kartın arkasına durumunuzu ayrıntılı olarak yazın ve dört rüzgara emanet edin. Çağrılar, ödeme ve kişisel bilgiler temelinde seçilecektir.

*ve kişisel
merak. (Bizim merakımız, sizin değil.) En üst
düzeyde gizlilik garantisi.*

Mallory kartı ters çevirdi. Diğer tarafı boştu. Gözlerini kaldırdı, dilinde bir soru vardı: "Ama yabancılar çoktan gitmişti.

"Senin sahtekar olmadığını biliyordum."

Boynunu o kadar hızlı çevirdi ki, boynu tutuldu. Acıyla yüzünü buruşturarak, kartı cebine koyarken parmaklarıyla kasını ovuşturdu.

Armand ona bulanık bir bakış attı. "O ışık parlamasını gördüm. Sen büyü yaptın." Yüzünü buruşturdu, gözlerini kısa bir süre kapattı, sonra tekrar açtı ve ona alaycı, anlamlı bir gülümseme attı. "Mallory Fontaine, sen gerçekten bir cadısın."

YEDİNCİ BÖLÜM

Mallory'nin kız kardeşi sık sık, durum ne kadar kötü olursa olsun, parlak sabah güneşi altında her şeyin biraz daha iyi görüneceğini söylerdi.

Elbette bu saçmalıktı ve Mallory bunu Anaïs'e çekinmeden söylerdi. Mallory karanlığı ve kasveti çok daha fazla severdi. Sırları saklamak için daha iyiydi. Tatsız merakları saklamak için daha iyiydi. Ve en önemlisi, ev sahibinden saklanmak için daha iyiydi.

"Kalk! O geldi!" Anaïs, Mallory'nin kulağına bağırarak yıpranmış yorganları çekip aldı.

Mallory inledi ve karnının üstüne yığıldı. Yastığa bir şeyler mırıldandı, ama kendisi bile ne dediğini bilmiyordu.

"Mally, direnme," diye fısıldadı Anaïs. "Kalk, kalk!"

Dar merdivenlerde ayak sesleri. Kapılarına vurma sesleri. Küçük dükkanlarının ve onun üzerindeki daha da küçük çatı katı dairesinin sahibi Madam Cellier, sert sesiyle bağırıyordu. "Mallory! Anaïs! Orada olduğunuzu biliyorum. Kirayı almaya geldim."

"Gördün mü?" dedi Anaïs, Mallory'nin kolunu tutarak. "Kalkman lazım."

"Hayır," dedi Mallory, onu itmeye çalışarak. "Kötü bir geceydi. Hazır değilim."

"Mazeretimiz kalmadı, Mally. Paran var mı?" Anaïs, anahtar kilitte sallanırken onu oturur pozisyona getirdi.

Lanet olsun Madame Cellier ve onun anahtar takımı.

"Mahremiyet ihlali!" diye bağırdı Mallory, kimseye özel olarak değil. "Haklarımız var!"

"Haklarımız yok," diye hatırlattı Anaïs. "Hiçbir hakkımız yok. Şunu alır mısın..." Aniden geri çekildi, yüzü tiksinti ile buruştu. Mallory'nin saçından bir şey çıkardı. "Neden saçında dallar var? Ve..." Mallory'nin kanlı

anaïs battaniyeleri geri çekti, çamur lekeleri ve kir parçacıklarını fark etti. "Freydon'un bıyıkları. Sana ne oldu?"

"Uzun hikaye." Kapı aniden açıldı ve kızarmış yüzlü Madam Cellier ortaya çıktı. "Sonra anlatırım."

Anaïs tatlı bir gülümsemeyle döndü. "Günaydın madam. Haftalık dere gezintisi için hazırlanıyorduk, orada Solvilde'nin kutsal şiirleri üzerine derslerimizi tartışacağız."

Mallory, "Nefret şiiri," diye mırıldandı. Anaïs onu yana itti.

Mallory de onu itti. "Yalan söyleyeceksen, en azından inandırıcı bir şey uydur."

Madame Cellier hırladı. "Boş zamanlarında ne yaptığın umurumda değil. Önemli olan, zamanında ödemeni almam. Ve kiranın on hafta önce *vadesi doldu*." Kollarını kavuşturdu. "Ben hayır kurumu işletmiyorum. Bana para alacağını söylemiştin, öyleyse ya öde ya da eşyalarını topla."

"Ödeyebilirim. Ödeyebilirim. Gecikme ücretiyle birlikte, söz verdiğim gibi." Mallory yataktan kalktı.

Ev sahibi, onun perişan halini görünce tısladı, sonra onaylamayan bir şekilde başını salladı. "Son zamanlarda, ikinizin dürüst insanları zor kazandıkları paralarından dolandırdığı söylentileri dolaşıyor."

"Şüpheciler," dedi Mallory esneyerek. "Herkesi memnun edemezsin."

"Başıma gelen onca şeye rağmen kiranı iki katına çıkarmadığım için şanslısın." Üç parmağını ağzına götürerek, bugün ona sabır verebilecek herhangi bir tanrıya dua etti. Sonra yere tükürdü. Mallory, tükürmenin ne anlamı olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama bunun mekanı temizlemekle bir ilgisi olabileceğini düşündü. Ya da Madam Cellier kaba bir yaşlı cadalozdu. İkisi birbirini dışlayan kavramlar değildi.

Mallory, bu pis odanın değerinden daha fazlasını ödediklerini biliyordu. Dükkanlarının üstündeki daire yazın sıcaktı, kışın soğuktu ve Hugo adını verdikleri dev bir ev örümceği ile dolabın üzerine pisliklerini bırakan ve olması gerektiği zaman güneye göç etmeyi reddeden iğrenç bir kır kırlangıcı barındırıyordu.

dolaba pislik bırakan ve zamanı geldiğinde güneye göç etmeyi reddeden iğrenç bir kır kırlangıcı barındırıyordu. Oda, Mallory ve Anaïs'in paylaştığı yatak, Anaïs'in dikiş masası, annelerinin birkaç büyü kitabı ve Mallory'nin sanat malzemelerini zar zor sığdıracak kadar büyüktü. Ama en azından bir çatısı vardı, ki bu Morant'taki bazı insanların sahip olamadığı bir şeydi, bu yüzden Mallory dilini ısırdı.

Madame Cellier'in onları uzun zaman önce kovmamış olmasının sebebinin, tüm eyalette en saygın cadı olan annelerine duyduğu uzun süredir devam eden saygıdan kaynaklandığını düşünüyordu. İnsanlar, kaderlerini öğrenmek ve tıbbi tentürlerden büyü tütsülere, aşk iksirlerinden doğurganlık iksirlerine ve kötülüklerden koruyan tılsımlara kadar her şeyi satın almak için kilometrelerce uzaktan geliyorlardı. Hiç konuşulmamış olsa da, Mallory, Madame Cellier'in Rue Tilance'da yedi dükkan satın almasını sağlayan serveti, annesinin büyülerinden biri sayesinde elde ettiğini düşünüyordu. Bu dükkanların gelirleri, onu Morant'ın en zengin kadınlarından biri yapmıştı.

Anneleri, onu arayanları sıcak bir şekilde karşıladığı dükkânı ve sığınağı haline gelen bu mekanı, grip onu hayattan koparana kadar ilk kiralayan kişiydi. Belli ki büyü her şeyi iyileştiremiyordu ve bu gerçek, Mallory'nin annesi hakkında bildiği her şeyle bağdaştırması zor bir gerçektir; annesi sonsuz şefkatli, güvenilir ve yetkin biriydi.

Anneleri bu dünyadan ayrıldığında Mallory on bir, Anaïs ise on üç yaşındaydı. Hiç vakit kaybetmediler. Annelerinin ölümünden birkaç saat sonra, müşterileri ölen sevdikleriyle konuşmak istediğinde annelerinin kullandığı araçları topladılar. Mumlar ve tütsüler, yontulmuş dişbudak ağacından yapılmış değnekler ve bir hatıra — onların durumunda, nesiller boyu aktarılan küçük zümrüt yüzük.

Yere semboller çizdiler. El ele tutuştular. Velos'a dua ettiler. Annelerinin adını çağırdılar. Bu, ölüleri çağırmak için ikinci denemeleriydi ve Mallory bu sefer başarılı olacaklarına emindi. Bu sefer başarısız olamazdı. Annesi olmadan nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Yaşayabileceğini de bilmiyordu.

Saatlerce annelerinin geri dönmesi için yalvardılar ve yakardılar.

Ama anneleri gelmedi.

Mum yanıp bittiğinde, Mallory'nin bir planı vardı. Onun sihir gücü yoktu ve kız kardeşinin sahip olduğu tek sihir gücü... Şey, onlar bundan bahsetmekten hoşlanmıyorlardı ve kesinlikle bundan para kazanmayacaklardı.

Ama onlar Noele Fontaine'in kızlarıydılar. Yıllardır annelerini izlemişlerdi. Ne söyleyeceklerini biliyorlardı. Duvardaki iksirlere tam olarak ne katıldığını bilmiyorlardı, ama bunu bilen başka kimse de yoktu. Mallory ve kız kardeşi kanlarında tek damla bile büyücülük olmayabilirdi... ama bunu dünyada başka kimse bilmek zorunda değildi.

Daha önce de yanılmıştı. Annesi olsun ya da olmasın. Büyü olsun ya da olmasın. Onları aç bırakmayacaktı. Onları sokağa atmayacaktı. Hayatta kalacaktı.

Ertesi gün, annesinin hatırlayabildiği kadarıyla her gün yaptığı gibi, dükkânın vitrinindeki "Açık" tabelasını çevirdi.

Madame Cellier iki kızı yetimhaneye götürmek için geldiğinde, Mallory ona bir torba galet verdi ve ikisinin kalmasına izin verildi.

Fontaine kardeşler, küçük sihirbazlar ve Morant'ın en ünlü cadıları.

En azından öyle sanıyordu.

İyi bir dönem geçirmişlerdi, ama azalan gelirleri ve müfettişlerin suçlamaları, şanslarının tükendiğini gösteriyordu.

Turlar da çok iyi gidiyordu. Anaïs, Mallory bu fikri önerdiğinde onun deli olduğunu düşünmüştü, ama Mallory, Saphir Evi turları için bir pazar olduğuna emindi ve haklı çıkmıştı. Bırakın insanlar onu yargılasın ve hanımefendiye yakışmayan bir kafir desin. Rahatsız edici cinayet hikayeleri söz konusu olduğunda, herkes — lordlar da köylüler de — bir sandalye çekip oturmaya hevesliydi.

"Ee?" dedi Madame Cellier, Mallory önceki gece sabırsızlıkla yatağa atmak için aceleyle çıkardığı elbisenin ceplerini karıştırırken

sabah, sabırsızlıkla yatağa girerken aceleyle çıkardığı elbisenin ceplerini karıştırıyordu. Eteğinin kıvrımlarına gömülü cüzdanını bulup, şaşırtıcı hafifliğini hissettiğinde, hatırladı.

Voirloup. Paralar. *Armand Saphir*.

Kalbi sıkıştı.

Para cüzdanını sıkıca tutan Mallory, en azından biraz sempati uyandırabileceğini umduğu bir ifadeyle rakibine baktı.

Madame Cellier yanıt olarak hırladı. "Sende yok."

"Bende vardı," diye ısrar etti Mallory. "Bu sabah ödeyecektim. Gerçekten ödeyecektim. Ama sonra... bu kont ortaya çıktı."

Madame Cellier'in bakışları keskinleşti.

"Dürüst olmak gerekirse, tam bir kouglof. Ama çekici bir kouglof. Kontların nasıl olduğunu bilirsiniz. Neyse, tesadüfen bir voirloup ile karşılaştık ve o..."

"Bir voirloup," diye kesintiye girdi ev sahibi.

"Korkunç yaratıklar. Eskiden insandılar, sonra yedi kötü zevk karşılığında ruhlarını karanlık varlıklara sattılar... ama sonunda bu grotesk, salyalı yaratıklara dönüştüler..."

"Mallory," diye uyardı Anaïs.

"Tamam. Özür dilerim. Yani... bir voirloup gümüşten hoşlanmaz ve bu kont, benim gümüşü çok *sevdiğimi* anlamadı ve hatalı bir şekilde... canavara benim paralarımı yedirdi." Ağzı ekşi bir tatla büzüldü. "Hepsini."

Anaïs ona şaşkın şaşkın baktı. "Şimdi kim korkunç bir yalancı?"

"Yalan değil! Ama iyi haber şu ki, yeni bir iş fırsatı yakaladım ve bu iş bana çok para kazandıracak, ay sonuna kadar sana borcumu tamamen ödeyeceğim."

Madame Cellier'in çenesinde bir seğirme oluştu. "Bunu geçen ay da söyledin. Ve ondan önceki ay da."

"Evet, şey, kiramı aç bir yarı insan, yarı kurt yaratığa ödeyeceğimi bilmiyordum, değil mi? Olağanüstü koşullar ve..."

"*Dışarı!*" Madame Cellier o kadar yüksek sesle bağırdı ki Hugo girişlerin arasına kaçtı.

"Affedersiniz?" dedi Mallory.

"Yeter artık. Sürekli geç kalmandan, cömertliğimden yararlanmandan bıktım. Yalanlarından bıktım."

"Asla burada ne tür korkunç ritüeller yaptığını bilemiyorum. Duvarlarımın içinde ne tür kara büyü yapıyor olabilir!"

"Aslında çoğunlukla sadece nakış yapıyorum," dedi Anaïs, kanıt olarak yarısı bitmiş, canlı renkli çiçek motifli bir nakış kasnağı kaldırarak.

Madame Cellier'in burun delikleri genişledi. "İkinizin de geceye kadar buradan gitmenizi istiyorum. Sizin asi davranışlarınıza izin vermeyeceğim..."

Yüksek bir gürültü onu susturdu — iki kat aşağıdaki ön kapıda birisi kapıyı çalıyordu.

Madame Cellier parmağını Mallory'ye doğru uzattı. "Gece çöküşü."

Bir kez daha tükürdü, sonra topuklarını döndürüp merdivenlerden aşağı indi.

Mallory ve Anaïs birbirlerine baktılar.

"Eminim öyle demek istememiştir," dedi Mallory.

"Tabii ki, onun fikrini değiştirmek için otuz lourdes'in varsa. Mally, ne oldu? Para nerede? Ve neden kavga etmiş gibi görünüyorsun..."

"Bir voirloup ile kavga etmiş gibi görünüyorsun?"

Anaïs başını salladı. "Hiç ciddi olamaz mısın?"

Mallory kanlı geceliğini başından çıkardı, hızlıca temiz bir tane giydi, ardından Anaïs'in bir zamanlar annelerinin kart okuma masasını örten masa örtüsünden yaptığı yeşil ve gri elbiseyi giydi. Yüksek yakasının düğmelerini, danteller çenesini çizene kadar ilikledi.

Ne yapacaktı? Artık kiranın yarısını ödeyebilirdi. Belki House Saphir'de ruh çağırma seansları düzenlemeye başlayabilirdi. Bastien Saphir'in ölen eşlerinden biriyle konuşmak için iki galet mi? Triphine'i buna ikna edebilecek miydi acaba? Eğer ikna edemezse, Anaïs'e ne söyleyeceğini öğretirdi...

Bunu düşündüğü anda hatırladı.

Kalbi gırtlığına kadar çıktı. "Saat kaç?" "Dokuz buçuk," dedi Anaïs.

"Kuyumcu saat kaçta açılıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen dokuzda. Neden? Satacak mücevherin mi var?" Yüzünde azarlayıcı bir ifade belirdi. "Bana cep hırsızlığı yapmayı bırakmamı söylemiştin, seni ikiyüzlü!"

"Ben cep hırsızlığı yapmıyorum." Mallory pencereye koştu. Arnavut kaldırımli yolda bir araba duruyordu; siyah lake ve yaldızli süslemelerle bezenmişti. Dedektiflerin onu tutuklayacağı türden bir araba gibi görünmüyordu...

"Anaïs! Mallory!"

Kafalarını kapıya doğru çevirdiler. Madam Cellier, ellerini beline koymuş, güvensiz bir bakışla onlara bakarak merdivenlerden yukarı doğru gürültüyle çıktı. "Bir ziyaretçiniz var. Sizin kontunuz olduğunu iddia ediyor."

BİRİNCİ BÖLÜM

Kont Armand Saphir dükkânlarında bekliyordu ve bir şişe *Gerçek Aşk* Potpuri'nin kapağını açıyordu — *bu ürünü kullandığınızda otuz gün içinde ruh eşinizle karşılaşacağınız garanti ediliyordu, aksi takdirde paranız iade edilecekti!*

Kokladı. Tiksinti ile burnunu kırıştırdı.

Mallory'nin aksine, Armand önceki gece ölümcül maceradan sonra banyo yapmaya zaman ayırmış görünüyordu. Siyah saçları taranmıştı, cildinde ter ve kan izi yoktu. Bu sefer ceket giymemişti ve Mallory, önceki gece giydiği mavi ceketin kurtarılabilir olup olmadığını merak etti. Sol kolundaki bandajlara bakılırsa, ki kolu dirseğinden yukarıya kadar sıyrılmıştı, kurtarılabilir olduğunu sanmıyordu.

"Beni takip mi ettin?" diye sordu Mallory.

Armand şaşkınlıkla ona döndü. Gözlerini kırıştıtarak, potpuri şişelerini incelediği kadar dikkatle onu inceledi, sonra sessizce, "Saçında bir şey var," dedi. Kendi kafa derisini işaret etti.

Mallory'nin peşinden odaya giren Anaïs, Mallory'nin saçından bir şey kopardı ve ona gösterdi: narin, mor bir çiçek.

"Wisteria mı?" diye sordu Anaïs.

Madame Cellier'in hala merdiven boşluğunda dolaşarak onları gözetlemeye çalıştığını fark eden Mallory, kapıyı çarparak kapattı. Armand'a döndü. "Sana bir soru sordum."

"Seni takip etmek gerekli değildi." Aşk iksirini masaya koydu. "O dedektif, dükkanının Rue Tilance'da olduğunu söyledi ve işte buradasın." Potpuri'nin yanındaki etiketi işaret etti. "Bunun içinde beyaz ısırgan otu olduğu yazıyor, ama ben bunun aslında mürekkep kökü olduğundan eminim."

ısrırgan otu. Bu talimatlarda önerildiği gibi haftada iki kez banyo yapmanızı kimseye tavsiye etmem.

Mallory'nin kaşları daha da çatıldı. "Ne istiyorsun?" Çenesini bandajlı koluna doğru eğdi. "Tıbbi masraflarını karşılamayacağım. Tur biletinizi satın alırken feragatname imzaladınız."

Ona baktı. "Hayır, imzalamadım." "Bu zımni bir feragatnameydi."

"Bu bir..." Adam başını salladı. "Tıbbi masraflarımı karşılamana gerek yok. Ben bir kontum."

Mallory bunu düşündü, sonra sendeleyerek ilerledi, kötü bir topallama numarası yaparak masanın yanındaki sandalyelerden birine doğru yürüdü. Masada annesinin yıpranmış Wyrldith kartları duruyordu. Otururken inledi. "Aslında, o pencereden düşerken oldukça yaralandım — ki beni oradan sen çıkardın, inkar etmeye çalışma. Bir atel lazım. Ameliyat. Bir sürü ilaç. Belki de bacağımı kesmek zorunda kalacaklar. Tazminatı konuşmak için uygun bir zaman mı?" Ona hüzünlü bir gülümseme attı. "Zor kazandığım parayı o voirloup'a verdiği göre, bence bu adil olur."

Armand konuşmak için ağzını açtı, ama ses çıkmayınca dikkatini Anaïs'e çevirdi. "Sen kız kardeşi olmalısın."

Yüzünde şüpheli bir ifade vardı ve Mallory, ikisinin gerçekten akraba olup olmadığını merak ettiğini biliyordu. Fontaine kardeşlerin en büyüğü ve en güzeli Anaïs'ti; uzun saman rengi saçları, kalp şeklinde yüzü ve yaramaz küçük ağzıyla. Anaïs yumuşak başlıyken, Mallory keskin hatlıydı; keskin burun, keskin gözler, keskin dil ve uzun, asi, donuk kahverengi saçları vardı. Kız kardeşi nadiren saçlarını şekillendirmeye çalıştığında bile bukleler tutunmazdı.

Ayrıca Anaïs genel olarak insanları severdi. Mallory'nin pek anlayamadığı bir şeydi bu.

"Anaïs Fontaine," dedi reverans yaparak.

"Enchanté. Ben Kont Armand Saphir. Tanıştığımıza memnun oldum..."

Anaïs kahkahayı bastı; bu keskin, ani ses, zarif reveransı ile oluşturduğu zarafet ve tavırları tamamen mahvetti. "Sizin, kız kardeşime evlenme teklif etmeye gelen bir talipli olduğunuzu düşünmeyi tercih ederim."

kız kardeşime evlenme teklif etmeye gelen bir talipli olduğunuza inanmayı tercih ederim."

"Hey!" dedi Mallory, Armand'ın yüzü pembeye dönerken. "Bana deli gibi aşık olabilir. Daha garip şeyler de olmuştur."

Anaïs, Mallory'den Armand'a ve tekrar Mallory'ye anlamlı bir şekilde baktı. "Hayır, kardeşim. Daha garip şeyler olmadı."

Armand boğazını temizledi. "Buraya evlilik teklifi yapmaya gelmedim."

"İyi, neyse," diye tersledi Mallory. "Öyle olsaydı, elbette reddederdim."

"Elbette," diye mırıldandı.

"Öyleyse neden buradasınız, Monsieur..." diye sordu

Anaïs. "Saphir."

Anaïs neşeyle güldü. "Bu ismi kullanmaya devam edeceksin, değil mi? Şimdi de dün gece ikinizin gümüş yiyen bir voirloup ile savaştığınızı söyleyeceksin."

Mallory dirseklerini masaya dayadı. "Neden buradasın?"

"Dün gece açıklamaya çalıştığım gibi, yardımına ihtiyacım var." Karşısına oturdu. "Fontaine kardeşlerin ünü Morant'ta çok iyi bilinir. Güçlü cadıların soyundan gelirler. Ölülerin ruhlarını çağırabilirler. Rüya yorumlama, büyü ve şifalı bitkiler konusunda yeteneklidirler." Ters etiketlenmiş ısırgan otlarının bulunduğu bitki tentürleri rafına bakarak tereddüt etti. "Herhalde her konuda iyi olamayız. Yine de, senin bana... zor bir durumda yardım etmek için özellikle uygun olduğunu düşünüyorum."

"Ne tür zor bir durum?"

"Büyük büyük dedem, Bastien Saphir, daha çok Monsieur Le Bleu olarak bilinen..."

"Onu duydum," diye mırıldandı

Mallory. "Geri döndü."

Mallory kaşlarını çattı. Anaïs "oooh" diye bir ses çıkardı ve kanepeye çöktü.

"Onun ruhu, ya da canı, ya da hayaleti, ya da... Doğru terimin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ama o geri döndü. Son yedi yıldır, Comorre'deki evimde dolaşıyor, ziyaretçilerimizi ve çalışanlarımızı korkutuyor. Ev ve arazi bakımsız kalıyor, çünkü ben..."

iyi yardımcılara sahip ol. Bu durum benim bağlarıma bile sıçradı. Kimse şatonun yakınında olmak istemiyor ve bu yüzden işlerim kötüye gidiyor. O bir baş belası ve... ve bir tehlike. Giderek daha kindar hale geldi ve geçen yıl..." İtiraf ederken yüzü karardı, "Giderek daha şiddetli hale geldi. Ondan kurtulamazsam, evin kalıcı olarak terk edilmesi gerekeceğinden endişeleniyorum."

Mallory'nin kaşları keskin bir şekilde çatıldı. "Bunun bizimle ne ilgisi var?"

"Evi ruhlardan arındıramazsam, ailemin mirası mahvolacak."

"Ve?" diye sordu Mallory.

Armand gerildi. "Onu kovmanızı istiyorum. Hayaleti. Senin..." Elini Mallory'ye doğru salladı. "Büyünü."

Mallory'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tabii ki. Neden daha önce söylemediniz?" Aniden ayağa kalktı. "Cevabım hayır. Artık gidebilirsiniz. Eminim araştırmacılar yakında geleceklerdir ve ben onların geldiği sırada burada olmak istemiyorum."

"Müfettişler mi?" diye sordu Anaïs.

Armand da ayağa kalktı. "Hayır diyemezsin." "Aslında diyebilirim."

Ağzı bir an için açık kaldı, sonra hayal kırıklığıyla yaralanmamış kolunu havaya kaldırdı. "Dün gece o voirloup ile başa çıkmak için büyü kullandığını gördüm. Ayrıca, Monsieur Le Bleu hakkında yaşayan herkesten daha fazla şey bildiğini iddia ediyorsun. Ve ayrıca... reddedersen tutuklanacaksın. Sahte biblolar satmak ya da o müfettişlerin seni suçladığı her neyse, o değilse de izinsiz girme suçundan. Nereye kaçarsan kaç, seni kendim tutuklatacağım."

"Yapmazsın."

"Yaparım."

Mallory dişlerini sıktı ve ona öfkeyle baktı. O da bir nefes boyunca ona öfkeyle baktı.

Sonra omuzları düştü. "Hayır," utangaç bir şekilde düzeltti. "Muhtemelen yapmazdım. Ama yine de... reddedemezsin. Sana ihtiyacım var. Başka kime soracağımı bilmiyorum."

"Bu benim sorunum değil." Mallory bunu söylerken, dün geceki garip çocukları düşündü. Fitcher, cep saati olmayan

ve okuyla korkunç bir canavarı şöhretli bir satranç taşından biraz daha fazlasına indirgeyen Constantino. *Canavar avcıları, lanet kırıcılar...* "Yine de, birini tanıyor olabilirim..."

"Sana ödeme yapacağım."

Sözler Mallory'nin dilinde öldü. "Anlamadım?"

"Size ödeme yapacağım. Cömertçe." Armand, kız kardeşlerin arasında yalvarırcasına baktı. "Bu hayaletin gitmesi lazım. O sadece bir baş belası değil. O... o kötü. Onu kovamazsam tüm geleceğimi mahvedecek."

"Ne kadar?" diye sordu Mallory, kız kardeşinin dehşete kapılmış ifadesini görmezden gelerek.

"Ne kadar tutar?"

Mallory uzun bir süre düşündü. Kabul edilebilir bir miktara karar verdi. Sonra üç katına çıkardı.

"Bin beş yüz lourdes." Anaïs boğuldu.

Ama Armand hiç tereddüt etmedi.

"Anlaştık." Mallory'nin nefesi kesildi.

"Gerçekten mi?"

"Hizmetlerinizi almayı çok istiyorum."

Kız kardeşi şüpheyle baktıktan sonra ekledi: "Ön ödemeyi kastettim. Bin beş yüz lourdes ön ödeme ve iş bittiğinde bin beş yüz daha."

Armand tereddüt etmedi. "Üç bin lourdes," dedi yavaşça. "İş bittiğinde tam olarak ödenecek. O zamana kadar..." Boynundaki zinciri çıkardı ve ona uzattı, küçük madalyonun üzerindeki Saphir armasını gösterdi: mavi safirlerden oluşan bir dairenin altında çaprazlanmış iki şarap kadehi. "Bunu teminat olarak alabilirsin."

Mallory zinciri aldı ve taşların mum ışığında nasıl parladığını izledi. Bu armayı tanıyordu. Mağazada kopyalarını satıyorlardı. Ama bu gerçektir. Saf altın. Gerçek mücevherler. Tek başına yaklaşık beş yüz lourdes değerinde olduğunu tahmin etti.

Ama bunu başırırsa, son ödemeyle karşılaştırıldığında bu değer önemsiz kalacaktı.

Üç bin Lourdes. Bu kesinlikle onların ıspanağına biraz tereyağı katacaktır.

"Bir soru sorabilir miyim?" diye sordu Anaïs, parmağını kaldırarak. "Son yüzyıldır Saphir Hanesi'nin hayaletli olduğuna dair söylentiler var."

Ama siz hayaletin yedi yıl önce geri döndüğünü söylediniz. Ne oldu?"

Armand başını salladı. "Emin değilim. Haklısın. O cinayetlerden beri... evin hayaletli olduğuna dair kanıtlar var. Çoğunlukla eşler tarafından... Lucienne ve Béatrice. Yılda bir kez, çeşme kanla kırmızıya dönüyordu, ama hepsi bu kadardı. Ta ki yedi yıl önce bir Yas Ayı'na kadar... o zaman işler değişti."

Anaïs keskin bir nefes aldı ve Mallory ona uyarıcı bir bakış attı.

"Ev soğudu. Gölgeler gözlerinizi yanıltıyordu. Kapılar çarpıyordu. Kahkahalar vardı, acımasız, korkunç kahkahalar. Bazen bir... koku vardı. Portakal ve kanın karışımı gibi. O kadar baskındı ki insanı baş döndürüyordu."

Anaïs elini boğazına bastırdı. "Mallory, acaba bu mümkün mü..."

"Yardımcı olabilir miyiz? Evet. Evet, elbette, yardımcı olabiliriz." Mallory gülümsedi. "Ne zaman başlayalım? Evde kalmamız gerekecek, çünkü... şey... sihrin... en etkili şekilde... en fazla etkiyi göstermesi için."

"Elbette," dedi Armand, sesinde rahatlama hissediliyordu. "Oda hazır. Bugün gelebilir misiniz?"

"Bugün mü?" dedi Mallory. "Şey... evet. Mümkün olduğunca çabuk başlamak en iyisi."

Armand coşkuyla başını salladı. "Harika. Ben..."

"Kardeşim, bir dakika konuşabilir miyiz?" Anaïs, Mallory'nin dirseğinden tutup onu odadan çıkardı. Koridora çıkar çıkmaz, ona dönerek sordu. "Ne yapıyorsun?"

"Bu mükemmel!" dedi Mallory. "Üç bin lourdes, artı en az bir iki ay boyunca ücretsiz konaklama ve yemek. Kötü ruhu kovmak ne kadar sürer sence?"

"Hiçbir fikrim yok, senin de yok, çünkü biz *gerçek cadılar değiliz*."

Mallory onu susturdu. "Onun bunu bilmesine gerek yok."

"Hayır, bilmesi gerekiyor! Ondaki istediği şeyi yapamazsın ve bu ciddi bir mesele gibi görünüyor. Ayrıca, zamanlaması da..." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona indirdi. "Le Bleu'nun dönüşünün... bilirsin... bununla bir ilgisi olabileceğini düşünüyor musun?"

"Saçmalama. Bu, bir ruhu ölümden geri çağırdığımızı ima eder ve senin de belirttiğin gibi, biz

gerçek cadılar değiliz."

"O *eskiden* öyleydi." Anaïs irkildi ve küçük parmağının tırnağını ısırdı. "Bu ruhun geri dönmesi bizim hatamızsa..."

"Bu tamamen tesadüf, Anaïs. Ve şimdi bu kont, ruh sorununu çözmemiz için bize para vermek istiyor. Üç bin lourdes! Bu parayla Verene'ye gidebiliriz, bulabileceğimiz en lüks arabayla seyahat edebiliriz ve oraya vardığımızda, sana istediğin o elbise dükkanını alırım. Kimse kim olduğumuzu bilmeyecek, kimse umursamayacak..."

Anaïs çılgınca el kol hareketleri yaptı. "Bize o parayı asla vermeyecek, çünkü her zamanki gibi ne yaptığını bilmiyorsun!"

"Her zamanki gibi, bir çaresini bulurum. Hayaletlerle konuşabiliyorum, unuttun mu? Belki de... bilirsin. Monsieur Le Bleu'dan gitmesini isteyebilirim."

Anaïs nefesini tuttu. "*Evet*. Harika. Kesinlikle zekice. Şu anda kendi sözlerini duyuyor musun?"

"Başka bir fikrin var mı?" Anaïs'in elini tutup kaldırdı, böylece Anaïs'in parmağındaki yüzük loş merdiven boşluğunda parladı. Tek bir kare kesim zümrüt bulunan altın bir yüzük. "Aile yadigârını satmamızı mı tercih edersin?"

Anaïs elini çekip aldı. "Aceleci davranma."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tek yapmamız gereken rolümüzü oynamak, ödemeyi almak ve o farkına bile varmadan ortadan kaybolmak."

Anaïs kaşlarını çatı. "Turist gruplarını kandırmak başka bir şey, ama bu hayalet tehlikeli görünüyor."

"Ve biz çoktan gitmiş olduğumuzda, ona yardım etmesi için gerçek uzmanları çağıracağım," dedi Mallory, Fitcher'ın Tiyatrosu kartını düşünerek. "Herkes kazanır. Ve en iyisi de..." Kız kardeşinin omuzlarını tuttu. "Artık Madam Cellier yok."

"Ama Mally... Bir gün, senin sihir gücün olmadığını anlayacak. Bizi kovacak. Ya da daha kötüsü, tutuklatacak!"

"Zaten tutuklanacağız." "Neden bahsediyorsun?"

"Polis bizim hakkımızda bilgi sahibi. Ruh çağırma seansları, iksirler... Dün gece turda iki dedektif vardı. Kont onları ikna etmeseydi, beni çoktan götürmüş olurlardı. Yani ya şimdi onunla gideriz ya da bu geceyi hapiste geçirmek için hazırlanırız."

Anaïs bunu duyunca soldu, bir elini şakağına bastırdı.

Uzun bir sessizlikten sonra, zayıf bir sesle, "Annemin kartları. Senin resim malzemelerin. Benim nakış setim." dedi. Derin bir nefes aldı. "Beş dakikada hazır olabiliriz."

BÖLÜM DOKUZ

Mallory, Comorre'ye kadar sürecektüm günün, yeni işverenleriyle sıkıcı bir sohbetle geçeceğini ve bu sıkıcı sohbetin hiç de hoşuna gitmeyeceğini tahmin ediyordu. Ancak tek valizlerini bekleyen arabaya taşındıklarında, her iki yönde de dedektiflerin izine rastlamadıkları için rahatladılar ve Armand sürücü koltuğuna bindi.

Mallory, lüks arabanın koltuğuna yerleşip kız kardeşine kaşlarını çattı. "Kendi arabasını süren bir kont duydun mu hiç?"

"Belki Monsieur Le Bleu şoförünü öldürmüştür," dedi Anaïs, umursamadan, Madame Cellier'den çaldığı moda dergisini çıkarıp sayfaları çevirmeye başladı.

Sohbet etme zorunluluğu olmasa bile yolculuk sonsuz gibi geliyordu. Mallory hayatında çok az seyahat etmişti ve vücudu, kemiklerinin derisinden çıkacakmış gibi hissettiren sürekli sarsıntılara alışık değildi. Bir süre çizim yapmaya çalıştı, ama denemeleri korkunçtu ve gürültülü tekerlekler ile kendi hayal kırıklıkları birleşince, Lysraux kırsalındaki tarlalar yerini geniş üzüm bağlarına bıraktığında başı ağrımaya başlamıştı.

Bu arada Anaïs tamamen mutlu görünüyordu. Dergiden sıkıldığında nakış çemberine başladı, geçen manzarayı izlerken dikişlerine sadece yarı dikkat ederek her yeni manzaraya hayranlıkla bakıyordu. *Oh, bak! Bir çift yaban kuğu! O ağaçta incir mi var? Ne şirin bir çiftlik evi! Oh, Mally, bağda hasat yapıyorlar! Ve şurada! Bir kale!* Geçtikleri ellinci kale olmalıydı, ama Anaïs ilk gördüğü kadar heyecanlı görünüyordu.

Morant'tan daha sık çıkmaları gerekebilirdi.

Sonunda Anaïs, Mallory'nin çizim yapmayı bırakıp önceki gece olanları ona anlatmasını ısrarla istedi. Mallory, elinden geldiğince hikayeyi anlattı — dedektifler, voirioup ve diğer her şeyi — sonra kız kardeşine o gizemli çocuğun verdiği kartı gösterdi.

"Fitcher'ın Grubu," diye mırıldandı Anaïs. "Yedek planın bu mu? Gerçekten yapman gerekeni yapamadığın zaman mı?"

"Biz," diye düzeltti Mallory. "O ikimizin de cadı olduğumuza inanıyor."

Anaïs kartı geri verdi. "Bizi kovması için üç gün veriyorum. Ama yapabiliyorken kırsalın lüksünün tadını çıkarmaya niyetliyim."

Mallory, sadece Le Bleu'nun eşlerinin portreleriyle değil, aynı zamanda henüz yüz yüze tanışmadığı (biraz hayal kırıklığı yaratan) yaratıkların gerçek bir hayvanat bahçesi ile dolu eskiz defterini karıştırdı. Bir velue vardı — yılan başlı ve vücudu zehirli dikenlerle kaplı felaket bir canavar. Croque-mitaine — meraklı küçük çocukların burunlarını ve parmaklarını yemeyi seven bir tür goblin. Ve hatta bir cheval mallet — umutsuz yolcuları yoldan çekip götüren vahşi, hayalet bir at, çoğu bir daha hiç görülmedi.

Mallory illüstrasyonu inceledi, sonra cheval mallet'in ön toynaklarının altına yarı ezilmiş bir kafatası ekledi. Resim titriyordu, en iyi çalışması değildi, ama kafatası bir gelişmeydi.

Sanat, zihnini başka şeylerden, endişe verici şeylerden uzak tutuyordu. Örneğin, yakında Kont Bastien Saphir I ile karşılaşabileceği gibi... Mallory'nin zihninde katil kadar büyük bir yer kaplayan eşlerinden bahsetmiyorum bile. Lucienne Tremblay ve Béatrice Descoteaux. Triphine orada olmayacaktı, çünkü Morant'taki evden çıkamıyor gibiydi, ancak bunun kendi tercihi olup olmadığı hiç belli değildi.

"Neredeyse vardık," dedi Anaïs, perdeyi çekerek. "Burası Saphir bağları olabilir."

Ufka kadar uzanan düzenli sıralar, kazıklar ve sicimlerle bağlanmış, geç mevsim meyveleriyle ağırlaşmış asmalar, morarmış ve yere doğru sarkmış küçük üzümler.

Uzakta, altın rengi bir tepenin zirvesinde bir şato vardı.

Mallory'nin kalbi hızla çarpmaya başladı.

Bu şatoydu.

Daha iyi görebilmek için kız kardeşini kenara itti. "İşte orada."

Anaïs güldü ve yanına sıkıştı. "Heyecanlandığınızı biliyordum."

Mallory bu evi o kadar çok resimde, o kadar çok illüstrasyonda görmüştü ki, onu her yerde tanıyabilirdi. Tepelerden güneş batarken, eğimli bağlarla çevrili, taşları grimsi lavanta rengi bir ışıkla kaplı, geniş bir şato. Nefesini kesti.

Şato, kireçtaşı duvarlar, elmas şeklinde kurşunlu dar pencereler, siyah arduvaz çatıda kemerli çatı pencereleri ve her yöne uzanan bir dizi tuğla baca ile bir anıt gibiydi. Sütunlar ve alınlıklar, özenle işlenmiş modillions ve kanatlı iblisler ve efsanevi canavarların heykellerini taşıyan kemerli nişler vardı. Heybetli ve muhteşemdi ve... görünüşe göre, yıkılmak üzereydi. Çatı kiremitleri eksikti. Duvarlara dayanan kafesler çürüyordu. Taş işçiliği bir zamanlar beyaz olsa da, şimdi isli gri renkte lekelenmişti.

Malikaneye yaklaşırken Armand, ince danteller kadar karmaşık detaylara sahip ağır demir kapıyı açmak için indi. Çakıl yol, parke taşlarına dönüştü. Dikenli meyvelerle dolu devasa kestane ağaçları yolu gölgeliyordu. Yüksek çitlerle bölünmüş bir dizi bahçeden geçtiler. Bahçeler, yoğun bitki örtüsü ve düzensiz ağaçlarla vahşi ve ormanlık bir görünümdeydi, ancak eve yaklaştıkça giderek daha düzenli hale geliyordu. Yabani otlar ve aşırı büyümüş çok yıllık bitkiler olmasına rağmen geometrik yapıları belirgindi. Yürüyüş yolları mermer çeşmeleri, şimşir ağacı bordürleri, meyve ağaçları ve budama ağaçları ile dikenli güller ve aromatik lavanta yataklarını çevreliyordu.

Sonsuz bir süre sonra, ön avluya girdiler.

Avlu.

Mallory'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki canı acıyordu.

İşte oradaydı. Yolun ortasındaki çeşme, Le Bleu'nun dedesi Kont Gaspard Saphir'in ikonik heykeli ile, bir aygırı süren ve intikamcı bir savaşçı gibi kılıcını sallayan bir heykeldi - her ne kadar, onun bildiği kadarıyla, aile neredeyse her zaman şarap üreticileri ve tüccarlar olmuştu. Onlar tam olarak savaş kahramanları değillerdi.

atın nalları etrafında etkileyici bir dizi büyülu yaratık vardı: periler ve koboldlar, goblinler ve ejderhalar, lutinler ve cinler, hatta heykelin kaidesine dolanmış bir deniz yılanı bile.

Bu noktada, Monsieur Le Bleu'nun dördüncü karısının kardeşleri kafasını keserken hala gülüyor olduğu söyleniyordu.

Mallory, araba geçerken şelaleye bakıyordu ve bir an için suyun kırmızı parladığını sandı, ama bu muhtemelen gökyüzünü boyayan pembe gün batımının yansımasıydı.

Dikkatini çeşmeden ayırıp Saphir Konağı'na hayranlıkla baktı.

"Seni bilmem," diye tiz bir ses çıktı, "ama ben pek etkilenmedim."

Mallory'nin omurgasından bir sürpriz dalgası geçti. Yavaşça dönüp, arabanın koltuğunda yanında oturan Triphine'i gördü, başını eğerek malikanenin tamamını görebiliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Mallory.

Anaïs irkildi.

Triphine, Mallory'ye incinmiş bir şekilde baktı. "Davet edilmedim mi?"

"Sen... Nasıl... Morant'tan ayrılabilceğini sanmıyordum."

Triphine ağzını açtı, ama sonra tekrar kapattı ve başını bir yana eğdi. "Şimdi sen söyleyince hatırladım... Ben de hatırlamıyorum. Ama işte buradayım. Ne tuhaf." Arabayı gözden geçirdi. "Bu sabah kendimi yorgun hissediyordum, bu yüzden bagajların yanında biraz kestireyim dedim. Zaman geçti, ama şimdi... *oh*." Acı çekmiş gibi bir yüz ifadesi takındı ve boynunun yanını ovuşturdu. "Boynum o kadar ağrıyor ki, omurgamın bir daha düzleşeceğinden emin değilim."

"Mallory," diye fısıldadı Anaïs. "Ne oldu?"

"Triphine," diye kız kardeşine söyledi.

"Düşes mi?"

"O da arabaya bindi."

"Bu senin kız kardeşin mi?" Triphine, Anaïs'i inceledi. "Onu son gördüğümde beri çok değişmiş. Sade ve garip biri olacağını düşünmüştüm. Senin gibi."

Mallory kaşlarını çatı. "Ne kadar kalmayı planlıyorsun?" "Başka nereye gidebilirim ki?"

"Morant'a."

Triphine, araba gürültüyle dururken bankta oturdu. "Beni burada istemediğini düşünmeye başlıyorum."

Armand arabadan inerken araba sallandı.

"Sence o içeride mi?" Triphine, evi tekrar gözden geçirerek sordu. Sesi çok az titriyordu. "Lord kocam mı?"

"Evet," diye tısladı Mallory, eskiz defterini çantasına koyarken. "Bu yüzden buradayız."

Triphine sahte bir cesaretle kendini şişirdi. "Onu görürsem, ona aklımdan geçenleri söyleyeceğim." Ama çabucak sönuverdi. "Gerçi onu görmemek için dua ediyorum."

Arabanın kapısı açıldı.

"Umarım yolculuk rahattı," dedi Armand, elini uzattı, Anaïs elini tuttu ama Mallory tutmadı. Arkalarından inen Triphine, Armand elini indirdiğinde dudaklarını büzdü.

Burası Morant'tan daha serindi, özellikle de evin alacakaranlık gölgesinde. Denizden esen bir rüzgâr vardı, şatodan deniz görünmüyordu ama Mallory havadaki tuzun tadını alabiliyordu.

"Burada bekleyin," dedi Armand. "Birini eşyalarınızı taşımaya yardım etmesi için göndereceğim."

Merdivenleri hızla çıktı, ana kapıyı açtı ve sonra geniş malikaneye doğru bağırdı.

Beklerken Mallory, karmaşık cepheyi inceledi, çatı boyunca dizilmiş gargoye'ları, kule altında parçalanmış taşları, saçaklar arasındaki yuvalarına girip çıkan keskin kanatlı kır kırlangıçlarını gözlemledi. Üst kat pencerelerinden birindeki hareket dikkatini çekti.

İki kadın onları izliyordu. Uzakta olsalar da Mallory, silüetlerinin etraflarındaki havada nasıl bulanıklaştığını ve elbiselerinin önlerine bulaşmış koyu renkli kan lekelerini görebiliyordu.

"Diğer eşler," diye fısıldadı, kız kardeşine mi yoksa Triphine'e mi söylediğinden emin olamadan. "Bizi izliyorlar."

"Evet, onları görüyorum." Triphine heyecanla el salladı ve iki kadın da karanlığa geri çekildi. Triphine homurdandı. "Şu ana kadar ünlü şato beklentileri karşılamıyor." Öksürdü. "Ve okyanus havasının bana iyi geldiğinden emin değilim. Solgun mu görünüyorum, Mallory?"

Ön kapı tekrar açıldı ve bir dizi hizmetçi ortaya çıktı. Bir uşak, bir hizmetçi, bir hizmetçi. Mallory, kırsal malikanelerin ihtiyaçları konusunda pek bilgili değildi, ama bu personel oldukça yetersiz görünüyordu. Le Bleu'nun ruhu onları korkutup kaçırmadan önce kaç kişinin istihdam edildiğini merak etti.

Armand, ellerini sinirli bir şekilde ovuşturarak onların peşinden çıktı.

Bir ara, bandajlı kolunu örtmek için kolunu sıvadı. "Herkese, Mademoiselle Mallory Fontaine ve Mademoiselle Anaïs Fontaine'i tanıtmaktan memnuniyet duyarım. Onlar, bizim... istenmeyen misafirimizle ilgili olarak bize yardımcı olacaklar. Lütfen onlara elinizden gelen her türlü yardımı yapın."

Anaïs reverans yaptı. Mallory, onun örneğini takip etmek için yarı yürekli bir girişimde bulundu.

"Nasıl yardımcı olacaklar?" dedi hizmetçi, kollarını kavuşturarak.

Armand'ın çenesindeki bir kas seğirdi, ama başını eğerek ona cevap verdi. "Onlar Morant şehrinde ünlü, yetenekli cadılar."

Ev hizmetçisinin kaşlarından biri yukarı kalktı. "Öyleyse önemsiz bir büyü." Alaycı bir şekilde mırıldandı, "Bu hiçbir işe yaramayacak."

"Terbiyeli ol, Yvette," dedi Armand uyarıcı bir şekilde, sonra açıkladı, "Ev hizmetçim Yedi'nin çok sadık bir takipçisidir ve ... diğer tür büyücülüğe şüpheyle yaklaşır."

"Sorun değil," dedi Mallory. "Büyücülüğün tanrı vergisi büyü kadar yüce olmadığını biliyoruz, ama bize verilen yeteneklerle idare ediyoruz."

"Bu, çoğumuzun sahip olabileceğinden daha fazlası," dedi Armand, "ve sihriniz nereden gelirse gelsin, burada olduğunuz için minnettarım."

Mallory hafifçe gülümsedi, içinden gelen yalanların hafifçe yapışkan hissi olmadan onun güvenini takdir edebilmeyi diledi.

"Julie," dedi Armand, "Gideon'u bulup atlara ve arabaya bakmasını söyler misin?"

Dışarı çıktığı andan itibaren gergin görünse de, hizmetçi şimdi güzel bir gülümsemeyle reverans yaptı. "Elbette, lordum," dedi ve ahırlara doğru koşarak uzaklaştı.

"Yvette, Claude eşyalarını getirirken misafirlerimizi odalarına götürür müsün?"

"Mecbur kalırsam," diye mırıldandı hizmetçi, Mallory ve Anaïs'e açıkça hoşnutsuzlukla bakarak.

O adım atamadan, kapı tekrar açıldı ve lekeli bir aşçı önlüğü giymiş, dağınık saçlı bir adam, elinde tehlikeli bir mutfak bıçağıyla ortaya çıktı.

"Lord Armand," diye bağırdı aşçı. "Bir tane daha var. Kilerde."

Armand inledi. "Bu sefer ne var?"

"Sanırım bir lutin."

Mallory'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir lutin mi? Burada mı?"

Aşçı ona bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar Armand'a verdi. "Tereyağını alıyordum ve o... peçeteleri yiyordu."

Armand derin bir nefes aldı. "Ben hallederim. Teşekkürler, Pierre." Mallory ve kız kardeşine döndü. "Perde düştüğünden beri canavarlar bitmek bilmeyen birer baş belası oldular. Ama merak etmeyin, çoğu endişelenecek bir şeyden çok rahatsızlık verici. Konuk odalarının iyice temizlendiğinden ve kontrol edildiğinden emin oldum."

Mallory'nin sinirleri beklenmedik bir heyecanla titredi. Sadece hayaletlerin olduğu bir evde kalmıyordu... *canavarların* olduğu bir evde kalıyordu.

On yedi yıldan fazla bir süre önce perde düştüğünden beri, karanlık büyü, lanetler ve canavarlar ölümlülerin dünyasına salınmış ve büyülü yaratıkların varlığı ülkenin belirli bölgelerinde sıradan hale gelmişti. Ancak önceki gece voirloup ile karşılaşana kadar, Mallory'nin gördüğü en büyülü canavar, apartmanlarının arkasındaki sokakta siyah kedi kılığına girmiş, keyfine göre yoldan geçenlere küçük şanslar ve talihsizlikler dağıtan iğrenç bir matagot'tu.

Ama çocukluk masallarındaki tüm kötülükleriyle *gerçek* canavarları görmek?

Sabırsızlanıyordu.

"Burada cadılar biziz, Lord Saphir. Bizden rahatsız olması gerekenler canavarlardır."

Triphine heyecanla alkışladı. "Aferin Mallory! Bu özgüvenini koru, o zaman senin tamamen işe yaramaz olduğunu asla tahmin edemez."

ONUNCU BÖLÜM

"Geldik," dedi Yvette, saçları kadar cildi de neredeyse gri olan bir kadın. "Süitin."

"Çok teşekkür ederim," dedi Anaïs, mutlulukla gülümseyerek. Düşmanlarını nezaketle etkilemek onun doğasında vardı ve Yvette'in huysuzluğu ve güvensizliği kesinlikle bir düşman olduğunu gösteriyordu. Ancak bu durumda, Anaïs'in cazibesi Yvette'in kaşlarını daha da çatmasına neden oldu.

Mallory, hizmetçinin onları sevip sevmemesini pek umursamıyordu. Koridorun ayrıntılarını incelemekle meşguldü: özenle işlenmiş duvar kağıtları, süslü aplikler, kenarlarında belladonna çiçekleri bulunan yıpranmış halı. Malikanenin her yerini keşfetmek için can atıyordu. Bahçeleri. Mezarlığı. Kötü şöhretli çeşmenin kanla kırmızıya boyandığını görmek için. Bu, vaftiz anneleri ve konuşan hayvanların olduğu masallar gibi olmayabilir, ama bunlar, büyürken ona pençelerini geçirmiş ve bir daha bırakmamış hikayelerdi. Kız kardeşi prensler, balo elbiseleri ve peri halkı tarafından büyülü diyarlara götürülmeyi hayal ederken, Mallory hayaletli tavan araları ve ürkütücü bodrumlar, pencerelerde görünen hayaletler ve koridorlarda yankılanan korkunç kahkahalar hayal ediyordu.

Ancak şatodaki gezinti kısa ve aceleci geçmişti, Mallory'nin boynunu sağa sola çevirerek evin ihtişamını kavramaya çalışan yoğun merakı hiç dikkate alınmamıştı. Hemen kuzey kanadının ikinci katına çıkmışlardı, burada hizmetçi bir kapıyı açmış ve onların girmesi için kenara çekilmişti.

Oda bir zamanlar muhteşemdi, ama şimdi pembe ve turkuaz halı yer yer yıpranmıştı, tafta perdeler kenarlarından sökülmüştü ve pencerelerden birinin çevresinde su hasarı izleri vardı.

Mallory bunların hiçbirini umursuyor muydu? Hiç de bile.

Küf kokusu, solmuş duvar kağıtları ya da köşedeki yazı masasının çekmecelerinden birinin eksik olması umurunda değildi.

Bu, şimdiye kadar gördüğü en güzel odaydı ve ona aşık olmuştu.

"Tarihsel olarak, bu odalar evin hanımına verilirmiş," dedi hizmetçi. "Ama sonra... şey..."

"Cinayetlerden sonra?" diye tamamladı Mallory.

Yvette alaycı bir şekilde gülümsedi. "Artık misafirler için."

Mallory, nerede durduğunu fark edince omurgasından bir ürperti geçti. Eşlerin uyuduğu oda. Morant'taki evde yaşayan ve ölen Triphine değil. Lucienne ve Béatrice. Hatta Gabrielle bile...

"Kız kardeşimle aynı odayı mı paylaşacağız?" diye sordu

Anaïs. "Bu bir sorun mu?"

"Oh, hayır, bizim için sorun değil. Sadece... ev çok büyük. Alan sınırlı olamaz."

"Alan mı? Hayır." Yvette önlüğünün önünde ellerini sıkıca birleştirdi. "Ama yardım mı? Kesinlikle. Yataklar yapılmalı, su getirilmeli. Ve ateşler kendiliğinden yanmıyor."

"Bunun için tanrılara şükrederim," dedi Anaïs, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Anaïs ve ben kendi yataklarımızı kendimiz yapmaktan memnunuz," dedi Mallory, "ne olursa olsun."

Kadının ifadesine bakılırsa, pek bir önemi yoktu. "Akşam yemeği saat dokuzda ziyafet salonunda servis edilecek. Julie'yi size eşlik etmesi için göndereceğim." O, reverans yapıp ayrıldı.

Küçük grubun peşinden gelen Triphine, odanın içinde dolaşarak, ağzını bir tarafa bükerek döşemelere dokundu. "Burası naftalin kokuyor. Ve bu minderler neden yünle kaplanmış? Morant'ta hep kadife minderler kullanırdık. Kaz tüyü olmasını beklerdim, ama bahse girerim o şilte yarısı samanla doldurulmuştur. Umarım burada iyi bir gece uykusu çekmeyi planlamıyordunuz."

O gevezelik ederken, Mallory kız kardeşinin yanına, yemyeşil, oldukça büyümüş bahçelerin manzarasını sunan pencereye geldi.

"Personel bizi sevmiyor gibi görünüyor," dedi Anaïs.

Mallory elini havada salladı. "Buraya para kazanmaya geldik, arkadaş edinmeye değil."

Anaïs kendini beğenmiş bir şekilde elini beline koydu. "Belki, ama fark etmediğimi sanma."

"Neyi fark etmedim?"

Anaïs dramatik bir şekilde kirpiklerini kırptırdı. "Burada cadılar biziz, *Lord Saphir*."

"Anlamadım?"

"Avluda öyle demiştiniz. Monsieur değil, *Lord*."

"O bir lord. O bir kont. Bu... resmi... Gözüne bir şey mi kaçtı?"

"O yakışıklı."

Mallory kollarını kavuşturdu. "Buraya birkaç hayaleti sahte bir şekilde kovmak ve birkaç bin lourdes almak için geldiğimizi sanıyordum, ama bu arada zengin, unvanlı bir koca çalabileceğini düşünüyorsan, seni desteklerim."

"Ben değil, seni aptal." Anaïs ona yaklaşarak kulak memesini çimdikledi. "Sen!"

"Ah! Ve ayrıca... *ne*?"

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Sevmiyorum. O bir kont."

"Sen her zaman hırslıydın."

Mallory kaşlarını çattı, yıllardır Saphir ailesinin mirasını araştırırken duyduğu söylentiler aklından geçiyordu. Armand'ın yalnız, içine kapanık, sessiz ve titiz biri olduğu söyleniyordu. Çoğunlukla kendi başına kaldığı söyleniyordu.

Bu söylentileri, turuna katılan çocukla bağdaştırmak zordu. Ona elini uzatmış, pencereden atlaması için ona güvenmesini söylemiş, düşüşünü engelleyeceğine söz vermişti.

Dün gece cesur davranmıştı. Zeki. Biraz pervasız. Bir asilzadenin, özellikle de onun gibi mütevazı bir tur rehberine karşı olmasını beklediği kadar nazikti.

rehberine karşı. Onda, diğer insanlarda nadiren gördüğü bir iyilik olduğunu kabul edebilirdi.

Ve... evet. Kesinlikle yakışıklıydı. Ve aynı zamanda çok fazla güvenen biriydi.

"Buraya iş için geldik. Dikkatini dağıtma."

"Lordla bir romantizm olasılığını hemen göz ardı etme. Düşünsene, şüpheciliğin ustası Mallory Fontaine, tesadüfen büyük bir perili malikanenin varisi olan zengin bir kontla aşık oluyor?" Anaïs güldü. "Bu, tüm zamanların en büyük dolandırıcılığı olabilir."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Anaïs, Mallory'nin tercih ettiği pratik gri elbise yerine, kendi renkli elbiselerinden birini akşam yemeğinde giymesini ısrarla istedi. Yolculuktan yorgun düşen Mallory, tartışmaya gücü yetmedi ve kendini bir zamanlar annelerine ait olan bordo renkli saten bir elbisenin düğmelerini iliklerken buldu. Anaïs, Mallory'nin boynunun altındaki cildi, moda ne olursa olsun göstermeyi reddettiği için, saatlerce uğraşarak elbisenin yakasına kadar uzanan muhafazakar bir dantel fırır eklemiştii. Mallory, kendi hayal kırıklığına rağmen elbiseyi aslında beğenmişti, ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi. Hatta isteksizce kız kardeşinin saçını örmesine ve bir kurdeleyle bağlamasına izin verdi, ama sadece kız kardeşinin bu tür detaylara önem verdiği için. Kont için şık görünmek istediği için değil.

"Bu kadarı yeterli," dedi Anaïs, Mallory'nin saçını huysuz bir memnuniyetsizlikle inceleyerek.

"Sana hep ne demiştii?" dedi Triphine. "Birazcık çaba gösterirsen, yarı yarıya güzel olabilirsin." Pencere kenarındaki koltuğa oturdu, yatağın yorganıyla kendini sardı. "Gerçi son yüzyılda standartlar çok düştü. Gai-Yin'deyken, akşam yemeğinde asla saçlarımı açık bırakmazdım. Benim zamanımda, kız kardeşin berbat bir fahişe olarak görülürdü."

Bu düşüncesini Anaïs'e tekrarlamamayı tercih eden Mallory, makyaj sandalyesinden kalktı ve çantasını karıştırarak, çantanın dibine sakladığı bıçağı çıkardı. Bıçağı botunun içine soktu.

"Sadece akşam yemeği, Mally," dedi Anaïs. "Bıçağı ne yapacaksın?"

"Bunu gerçekten sormak zorunda mısın?" Anaïs kaşlarını kaldırdı.

"Kemikten et kesmem gerekebilir. Ya da ince ipek peçetelerden sarkan iplikleri kesmem gerekebilir. Ayrıca, Armand'ın canavarlardan bahsettiğini duydun, ben de kısa süre önce bir voirloup saldırısına uğradım, bu yüzden fazla hazırlıklı olduğum için beni affet."

Anaïs düşündü. "Haklısın, ama ev sahibimizin görmesine izin verme. Armand'ın yanında dikkatli olmalıyız. Bu işin yürümesi için, bizim saygın cadılar olduğumuzu düşünmesi gerekiyor. Annem gibi."

Mallory burnunu kırıştırdı. "Sıkıcı."

"Bu senin fikrindi. Kendin olarak bunu mahvetmemeye çalış." "*Bunu* bir yastığa nakışla, olur mu?"

Kapı çalındı. Mallory şömüne saatine baktı, saat tam dokuzdu.

"Geliyor musun?" diye Triphine'e sordu.

Düşes elini alnına koydu. "Davetiniz için teşekkür ederim, ancak bugünkü yolculuktan dolayı çok yorgunum. Her yerim ağrıyor. Ve zavallı başım..."

"Sızlanmayı kesersen sana tatlı getiririm."

Tatlıdan bahsedilince Triphine gözle görülür şekilde neşelendi. "Anlaştık."

Mallory sırtıttı. Hayaletler, ölümlü dünyayla etkileşim kurmak için gereken enerjiyi harcamak istemeseler de, çoğu, yaşayanların bazı ince zevkleri için kendilerini yormaya fazlasıyla istekli görünüyordu: bir parça yaşlı peynir, bir yudum brendi, yumuşak samur kürkünü parmaklarıyla okşamanın verdiği his.

Hizmetçi Julie kapının diğer tarafında duruyordu. "İyi akşamlar. Sizi ziyafet salonuna götüreyim mi?" Gözleri parladı. "Aman Tanrım. İkiniz de ne kadar güzelsiniz!"

Mallory kaşlarını çattı. Saç bandını takmamalıydı, bunu biliyordu. Saç bandı takan kimse ciddiye alınmazdı.

Hizmetçi onları bir koridordan geçirdi, kemerli bir kapıdan geçip spiral bir merdivenden aşağı indi. Zarif bir şekilde dekore edilmiş ama küflü kokan salonlardan geçerken, Mallory yüz yıl önce bu salonlarda yürüyen eşleri düşünmeden edemedi. Bu odalardan ilk kez geçip onları karşılayan ihtişamı gördüklerinde ne düşünmüşlerdi? Bu büyük malikanenin hanımları olmaktan gurur duymuşlar mıydı? Şunu bilerek rahatlamışlar mıydı?

Evlilik sevgisi olsun ya da olmasın, en azından kocalarının olağanüstü servetinin tadını çıkarabilirler miydi?

Evlendikleri adamın nasıl biri olduğunu biliyorlar mıydı? Bu koridorlarda merakla mı, yoksa korkuyla mı yürüyorlardı?

Kont Bastien Saphir I ile yaşanan kanlı olaydan sonra bile, aile toplumdaki konumunu hiç kaybetmemişti. Asil unvanları iptal edilmemişti. Bastien II reşit olana kadar mülkün yönetimi vasiyetname ile atanan bir vasi tarafından yürütülmüştü ve ailenin özel markası Ruby Comorre, sadece küçük bölgelerinde yetişen üzümlerden üretildiği için geçen yüzyılın büyük bir bölümünde popülerliğini korumuştur. Şarap varken küçük bir cinayet ne önemi vardı ki?

Hizmetçi, iç içe geçmiş yılanların oyulduğu meşe kapıların önünde durdu. Onlara içeri girmeleri için işaret etti.

Ziyafet salonu koyu renkli ahşap ve kristalle süslenmişti, tavan kirişlerine yıldızlar ve mavi semenderler resmedilmişti ve şömine o kadar absürt derecede büyüktü ki, içinde yanan ortalama büyüklükteki odunlar dal gibi görünüyordu.

Armand ayağa kalkıp selam verdi. Anaïs reverans yaptı. Mallory, o gün zaten bir kez reverans yapmış ve bunu alışkanlık haline getirmek istemiyordu

, reverans yapmadı.

Masa kırk veya daha fazla kişinin oturabileceği kadar büyüktü, ama onlar masanın en ucuna yönlendirildiler. Otururken Mallory masadaki düzeni inceledi. Saphir armasıyla oyulmuş monogramlı tabaklar ve kristal kadehler. Çok sayıda garip küçük çatal ve kaşık vardı. Mallory bunların ne işe yaradığını hiç anlamıyordu.

Anaïs eğilip heyecanla fısıldadı, "Sanırım bunlar gerçek gümüş!"

Mallory omzuyla onu itti, bu sırada uşak Claude öne çıkıp kadehlerini koyu pas rengi şarapla doldurdu.

"Odalarınızı rahat buldunuz mu?" diye sordu Armand.

"Çok rahat, teşekkürler," dedi Anaïs, en güzel gülümsemesiyle. Mallory onu kaburgalarına dürtmek istedi.

"Daha rahat etmeniz için yapabileceğimiz bir şey varsa lütfen bize bildirin," dedi Armand.

Soğan çorbası servis edilirken, dayanılmaz derecede garip bir sessizlik oldu. Mallory, en son ne zaman bu kadar lezzetli bir koku aldığını hatırlayamıyordu. Servis edilir edilmez, kaşık çeşitlerini gözden geçirdi, rastgele bir tane seçti ve kasesine eğildi, ama hizmetçi yüksek sesle boğazını temizleyince donakaldı.

Armand sinirlendi ve Mallory ile kız kardeşine özür dilercesine yüzünü buruşturdu. "Yvette çok dindardır," diye fısıldadı ve gözlerini indirdi. "Yedi'yi övüyoruz," dedi yumuşak bir sesle, yüzünde saygıdan çok sinirli bir ifade vardı.

"Yedi'yi övüyoruz," diye tekrarladı Anaïs.

Kaşığı daha sıkı kavrayan Mallory, ona hoşnutsuz bir bakış attı. Hayatlarında hiç yedi tanrıya dua etmemişlerdi.

Kız kardeşi masanın altında ona tekme attı.

Mallory iç geçirdi. "Şey... evet. Yedi. Onları seviyorum. Tüm övgüler. Bu harika kokuyor. Ben de Kont Saphir'in misafirleri ağırlamayı bilmediğini sanıyordum."

Armand'ın yüzündeki acı ifadesi çok hafifti, ama yine de Mallory fark etti. "Bu kadar az personel ile misafir ağırlamak zor."

Mallory, sarımsak ve biberiye kokulu buharın tadını çıkardı. Kaşığı daldırıp bir yudum aldı. Anaïs de onu taklit etti. İkisi de aynı anda inlediler. Uzun zamandır düzgün bir ziyafet çekmemişlerdi.

Aslında, hiç düzgün bir ziyafet çekip çekmediklerinden emin değildi, ama anneleri hayattayken yemekler kesinlikle daha boldu. Armand kendi kasesine başlarken gülümsemesini gizlemeye çalıştı ve Mallory, anlamsız sohbetlerle onları rahatsız etme ihtiyacı hissetmediği için minnettardı. Bir süre, tek sesler porselen üzerinde çatal bıçak sesleri ve muhtemelen hanımefendilere yakışmayacak sessiz çorba içme sesleriydi.

Çorba biter bitmez, yerine çiğ isticridye ve haşlanmış deniz salyangozu servis edildi, yanında baget dilimleri vardı. Mallory, her birine kendi tuzlu tereyağı tabağı verildiğini fark etti, bu nadir bir lüksdü. Keşke iki katı servis edilseydi diye düşündü.

Mallory'nin şarap kadehi neredeyse boşaldığında, Armand doldurulması için işaret etti.

"Biliyor muydun," dedi Mallory, şarap sürahisini getiren hizmetçiye kadehini yaklaştırarak, "Le Bleu, karılarının boğazını kesmeden önce, şaraplarına karıştırdığı bir şeyle onları zehirlemiş, bu karışım onları yavaşlatıp kafalarını karıştırmış, karşı koyamayacak kadar zayıflatmış. Aslında oldukça zekice."

Yvette, tereyağı tabaklarını dağıtırken tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bu gülünecek bir konu değil."

"Yvette, lütfen," diye başladı Armand.

"Efendim, büyük büyükbabanızın korkunç eylemlerinin nazik bir sohbetle eğlenceli bir gösteri haline getirilmesi gerektiğini düşünmüyorum."

"Belki de öyle," diye kabul etti Armand, "ama sanki bu olay hiç olmamış gibi davranmanın da doğru olduğunu düşünmüyorum. O kadınlar, onun kurbanları..."

"Saphir adını duyduklarında herkesin aklına gelen *tek* şey onlar," diye sözünü kesti. "Yedi Tanrının lütfu sayesinde bu ev daha fazla acı çekmedi."

"Evet, ama Mallory aile tarihimiz konusunda bir tür akademisyen gibidir. Bu konuyu açıkça ve hiçbir nezaket kuralına uymadan konuşmak istemesi gayet doğal..."

"Aslında bu onun bir yeteneği," diye araya girdi Anaïs.

Armand, yorgun ve alaycı bir gülümsemeyle Yvette'e döndü. "Üçüncü yemeği hazırlar mısın lütfen? Uzun yolculuktan dolayı misafirlerimiz açlıktan ölmüş olmalılar."

Yvette'in yüzü morardı. "Üçüncü yemek yok, lordum."

"Oh. Peki. O zaman belki biraz daha... tereyağı getirebilirsin?" Mallory'nin boş tereyağı kabını anlamlı bir şekilde işaret etti ve Yvette, belki de hepsini tek bir dilim ekmeğe sürmemesi gerektiğini düşündü.

Her neyse, kovulduğu açıktı. Yvette keskin bir nefes aldı, topuklarını döndü ve odadan çıktı.

"Çok üzgünüm," dedi Armand. "Yvette bazen... Şey. Kişisel bir şey değil."

"Oh, biz kişisel olmasını tercih ederiz," dedi Anaïs, şarabından bir yudum alarak. "Kızgınlığı sürdürmek daha kolay oluyor."

"Çalışanlarınızla çok samimi bir ilişkiniz var gibi görünüyor," dedi Mallory.

Armand, küçük bir çatalla salyangozun etini çıkarırken yüzünde bir gölge belirdi. Mallory, bunun kendi seçtiği çatal olmadığını fark etti. "Burada personelimizi tutmak son derece zor. Yvette, hayatının yarısından fazlasını bu evde geçirdi ve sadakati, başka türlü hoş görülmeyecek bazı haklara sahip olmasını sağladı." Çaresizce omuz silktilti. "Gerçek şu ki, onu asla kovamam ve o da bunu biliyor."

"Bu takdire şayan," dedi Anaïs.

"Takdire şayan mı? Bah!" dedi neşeli bir ses, kelimeler hafifçe birbirine karışıyordu. "Daha çok, açık sözlü kadını kapı dışarı etmek için cesareti yok gibi."

Mallory'nin omurgası sertleşti.

Masanın uzak ucunda, Lucienne ve Béatrice birlikte oturuyorlardı, ikisinin de göğüslerinde delik yaraları vardı. Mallory, Lucienne'i yukarı doğru kıvrılmış sarı saçları, kiraz kırmızısı yanakları ve modası geçmiş olsa da özenle süslenmiş balo elbisesinden kolayca tanıdı. Bir elinde neredeyse boş bir şarap kadehi, diğer elinde ise kimse bakmıyorken tepside çaldığı bir parça ekmek tutuyordu.

Buna karşılık, Béatrice sade keten gündüz elbisesi içinde çok daha ağırbaşlıydı, kestane rengi saçları omuzlarına dağınık bukleler halinde dökülüyordu. Son yüzyılı neredeyse herkesin gözünden uzak geçirmiş olmasına rağmen, sanki biri onu fark edecekmiş gibi biraz kambur oturuyordu.

Vücutları ruhların geçici gri tonlu parıltısını taşıyordu ve kollarında Mallory'nin okuyamadığı, ancak ne anlama geldiğini bildiği derin kesikler vardı. Le Bleu, eşlerini öldürmeden önce her birinin koluna tek bir kelime kazımişti: sol kola "*echtraus*", sağ kola ise "*greischt*".

Eski dilde yazılmış olan bu kelimelerin anlamlarını anlamak için, o zamanki araştırmacılar yerel bir peri uzmanına danışmak zorunda kalmışlardı: "güven" ve "ihnet".

Dikkatini tekrar Armand'a çevirdi, ama çok geçti. Artık herkes kaşlarını çatmış, masanın diğer ucuna bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Armand.

"Hiçbir şey. Sadece... o duvar halısını hayranlıkla seyrediyordum. Güzel duvar halılarını çok severim."

Eşlerin arkasındaki duvar halısı, eski moda giysiler içinde bir çayırda dans eden bir erkek ve bir kadını tasvir ediyordu. Mallory bundan nefret ediyordu.

Ama Lucienne, "İyi kurtardın," diye fısıldadı. Sonra hıçkırdı. Ardından, uşak yan masadaki tozlu şişelerden birinin mantarını açınca heyecanlandı. "Oh, *ne güzel!* Otuz yıllık şarabı açıyorlar." Kadehindeki şarabı bitirdi.

"Bu gece ne kadar içtin?" diye sordu Béatrice, sesi uysal ama sinirli bir fısıltıydı. "Yine kendini hasta edeceksin."

Lucienne bu yorumu umursamadan ayağa kalktı ve Claude şişeyi yere koyar koymaz kendine bir bardak doldurdu. Birkaç saniye sonra, uşak şişeyi almak için geri döndü ve şişenin başka bir rafa taşındığını görünce şaşkınlıkla irkildi.

"Belki de senin hayaletlerini konuşmalıyız," dedi Mallory. "Ooh, bizim hakkımızda konuşuyorlar!" dedi Lucienne.

"Bizi endişelendiren tek bir hayalet var," dedi Armand. Lucienne somurtarak, "Oh, *onun* hakkında konuşuyorlar," dedi.

"Perde düştükten sonra bile, ölümlerinden beri burada olan iki eşle nispeten barış içinde yaşayabildik. Ama Monsieur Le Bleu sadece bir baş belası değil. O..." Armand doğru kelimeyi ararken tereddüt etti ve sonunda "Aşağılık" dedi.

"Şerefe," dedi Lucienne, kadehini kaldırarak.

"Sus, Lucy," diye fısıldadı Béatrice. "Dinlemeye çalışıyorum."

"Onun çalışanları korkuttuğunu söyledin," dedi Anaïs.

"Benim deneyimlerime göre," diye ekledi Mallory, "hayaletler sadece kısa süreliğine maddi varlık haline gelebilirler ve o da ancak çok motive oldukları zaman. Mesela, gerçekten harika bir şarap tadımı yapmak istedikleri zaman gibi."

Armand kaşlarını çattı. "Şarap mı?"

"Sadece bir örnek olarak. Le Bleu'nun fiziksel şiddet uygulayıp uygulamadığını veya taktiklerinin daha çok psikolojik nitelikte olup olmadığını merak ediyorum."

"Şiddet uyguluyor," dedi Armand. "Ama... bu..." Yine doğru kelimeyi bulmakta zorlandı. "Bu o değil, daha çok evin kendisi. O bir şekilde evi kontrol ediyor."

"Evin kendisi mi?" diye sordu Mallory.

"Bir hizmetçi pencereyi silerken cam... parçalandı. Parçalar ona doğru uçtu, yüzünü, ellerini kesti..." Yutkundu. "Bir parça gözüne girdi. Bir daha asla göremeyecek."

"Ne kadar korkunç," diye fısıldadı Anaïs.

"Ve geçen yıl, bir bahçıvan aletleri temizliyor ve kış için saklamaya hazırlanırken, raf başının üzerinde kırıldı ve baltayı eline düşürdü. İki parmağını kaybetti."

"Velos bizi korusun," diye fısıldadı Yvette, aceleyle hazırladığı yumuşak peynir ve elma tabağını masaya koyduktan sonra alınının üzerine Velos işareti yaptı.

"Bunların tesadüfi kazalar olmadığından emin misin?" diye sordu Mallory. "Le Bleu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Varlığını belli etmeyi sever," dedi Armand. "Hepimiz onun kahkahasını duymuşuzdur, acımasız davrandığında daha da yüksek sesle güler. Ve başka şeyler de var. İllüzyonlar. Tehditler. Sanırım yakında kendin de göreceksin."

"Sana hiç saldırdı mı?"

Armand yavaşça başını salladı. "Sadece personel."

"Ruh hakkında ne kadar çok şey öğrenebilirsek - onun motivasyonları ve arzuları, güçlü ve zayıf yönleri - onu mülkten kovmak o kadar kolay olacaktır."

"Planın tam olarak nedir?" diye sordu Armand.

Mallory, hizmetçinin kadehini yeniden doldurması için kadehini yaklaştırdı. "Oh, her zamanki gibi."

"Yani ne?" diye ısrar etti.

"Bilirsin. Tipik cadı işleri."

Armand'ın dikkati, keskin ve meraklı bir şekilde Mallory'nin üzerindeydi. "Eğer sakıncası yoksa, ayrıntıları öğrenmek isterim."

"Kız kardeşim büyücülükle ilgili detayları paylaşmayı *çok sever*," dedi Anaïs, çiğ istiridyeyi höpürdeterek. "Günlerce bu konudan bahsedebilir."

"Harika," dedi Armand. "Küçük büyüler hakkında çok az şey biliyorum."

"Elimizde birçok seçenek var," dedi Mallory dişlerinin arasından, kız kardeşine sinirli bir bakış atarak. "Hangisini... *büyü*... önce deneyeceğimizi bilmek zor. İlk başta doğrudan öldürmeye karar vereceğimizi düşünmüştüm. Bilirsin. Büyük, abartılı bir şeytan çıkarma töreni düzenleyecektik. Bununla gerçekten bir mesaj verecektik."

Armand kaşlarını kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilirsin. Ritüel danslar. Tören ateşi. Ve, şey..."

"Kurbanlar," diye ekledi Anaïs.

"Evet, kurban... dur, hayır." Kız kardeşine azarlayıcı bir bakış attı.

"*İnsanlardan* değil," dedi kardeşi. "Sadece bir iki damla kan."

Mallory boğazını temizledi. "Maalesef, bu tür bir şeytan çıkarma çok..."

"Dramatik," dedi Anaïs. Ellerini masanın üzerinde açarak, gözünde canlanan görüntüyü tarif etti. "Kan akıtıldıktan sonra, orada bulunan herkes ay ışığında dans etmeli ve bir grup banshee gibi ulumalı. Ve, oh! Hepimiz tamamen çıplak olacağız. İzlemeye değer bir manzara."

Anaïs kendi zekâsını kutlamak için şarap kadehini kaldırdığında oda sessizliğe büründü.

"Bu yüzden," Mallory dişlerini sıkarak dedi, "önce daha sıradan yöntemleri denemeye karar verdim."

"Sen bilirsin," dedi Anaïs şarkı söyler gibi. "Eğer bazı engelleri aşmak ve birkaç kat giysiyi çıkarmak için mükemmel bir mazeret istemiyorsan..."

Hizmetçi o kadar hızlı döndü ki, şişedeki şarabı Mallory'nin elbisesinin önüne döktü.

Mallory nefesini tutarak masadan uzaklaştı.

"Julie!" diye azarladı uşak.

"Önemli değil," dedi Mallory, şüphesiz sonsuza kadar kırmızı leke kalacak olan danteli silerek. Julie peçetenin köşesini ıslattı ve Mallory'nin göğsünü kaplayan kumaşa bastırdı. Mallory'nin göğüs kemiği boyunca bir acı dalgası yayıldı ve kendini çekerek hizmetçinin elinden peçeteyi aldı. "Ben yapabilirim. Teşekkürler."

"Şaka mı yapıyordun?" diye sordu Lucienne, Béatrice'e yaklaşıp. "Çıplak dans hakkında mı? Bana sorarsan eğlenceli bir şey gibi geldi. Tabii, kanlı kurbanlar kısmı hariç."

Béatrice başını salladı. "Kulağa korkunç geliyor. Bu yüzden senin çok hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Lucienne kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Julie. "Bazen çok sakar olabiliyorum..."

"Önemli değil," dedi Armand, koltuğundan yarı kalkmış, ne yapabileceğini düşünerek orada duruyordu.

Ama Claude araya girdi. "Julie, bu tabakları mutfağa götürsen nasıl olur?"

Julie dehşete kapılmış görünüyordu, ama Armand oturup ona rahatlatıcı bir gülümseme gönderdiğinde rahatladı. Yanakları kızaran Julie başını eğdi ve hızla uzaklaştı.

Mallory'nin göğsündeki keskin acı azalırken, bacağına bir şeyin çarptığını hissetti. Anaïs, dikkatin dağılmasından yararlanarak iki çorba kaşığı ve bir tereyağı bıçağını cebine attı. "Gümüş!" diye fısıldadı.

"Saygıdeğer," diye fısıldadı Mallory.

Anaïs, sanki biraz uygunsuzluk kaçınılmazmış gibi omuz silkti.

Oda tekrar sakinleşince Mallory şarabını uzun bir yudumla içti ve kadehi boşalttı. Kadehi masaya geri koyarken, uzaktaki bir penceredeki hareket dikkatini çekti. Dışarısı çoktan kararmış olduğundan, camda şamdanların ışıkları ve bir silüet yansıyor. İnce işlemeli bir ceket ve dantel kravat giymiş, düzgün sakallı ve canlı mavi gözlü bir adam. Yansıma, ağır pencere perdeleri arasında mükemmel bir şekilde çerçevelenmişti ve adamın ağzında karanlık bir gülümseme vardı.

Mallory'nin kendisine baktığını fark etti.

Gülümsemesi genişledi. Sanki ona bir sır saklamasını işaret edercesine parmağını dudaklarına götürdü.

Uşak pencerenin önünden geçerken adamın önünden bir yansıma geçti ve ruh ortadan kayboldu.

Mallory yavaşça nefes aldı. "Kurt hakkında konuşurken, sık sık kuyruğunu görürsün," diye mırıldandı. Sadece Anaïs onu duydu ve ona meraklı bir bakış attı, Yvette ise hala özürler yağıdırıyordu. Hizmetçinin genç ve dikkati kolayca dağıldığına dair bir şeyler. Oda hizmetine eğitilmiş olduğunu, ancak henüz yemek servisine eğitilmemiş olduğunu ve nasıl...

"Sorun değil, Yvette," dedi Armand. "Bayan Fontaine'in elbisesi mahvolduysa, ona yenisini alırız."

Mallory, tüm bu telaşın kendisi ve bir elbise yüzünden olduğunu fark edince şaşırdı. "Zaten ben lekeleri olan elbiseleri tercih ederim."

Armand minnetle gülümsedi ve hizmetçiye başını salladı. "Julie elinden geleni yapıyor, eminim. Ve bildiğiniz gibi, başka birini daha kaybetmeyi göze alamayız."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Mallory uykuya dalmak istemiyordu. Kız kardeşinin yanında yatakta uzanmış, Anaïs'in vücudunun yatağa gömülmesini, nefesinin yavaşlayıp düzenli hale gelmesini bekliyordu. Kız kardeşinin uyanmayacağından emin olduktan sonra battaniyeden kayarak geceliğinin üzerine binici pelerinini giydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Triphine. Bir yerlerden bir kitap bulmuş ve ay ışığında okuyabilmek için pencere kenarına koymuştu. Mallory'nin yemek salonundan getirdiği bisküvi tabağı yanında boştu, sadece dağılmış kırıntılar kalmıştı.

"Evi daha fazla görmek istiyorum."

Triphine dehşete kapılmış bir yüz ifadesi takındı. "Gecenin bir yarısı." Sesini alçaltarak, "Burası *hayaletli* bir yer, farkında değil misin?" dedi.

Mallory, Triphine'in bu sözün ironisini fark etmediğinden emin olarak yanağının içini ısırıldı. "Ben iyiyim. Kız kardeşime göz kulak ol." Koridora çıktı, sonra kuzey kanadından dışarı çıktı. Büyük merdivenden aşağı süzülürken, havada olgun portakalların beklenmedik aromasını, sulu ve keskin kokusunu aldı. Donakaldı. Etrafındaki duvarlar nabız gibi atıyor gibiydi. Kalp atışı gibi, vuruyordu. Yavaş, hırıltılı nefes alan ciğerler gibi.

Fuayenin avizesi titriyordu. Karanlıkta Mallory, sönmüş mumlardan kalın, koyu renkli bir sıvının damladığını gördüğünü sandı. Sanki kanıyorlardı.

Mallory gözlerini kırptı ve yanılsama kayboldu.

Titredi. Portakal kokusu kaybolmuştu. Ev sessiz ve sakinleşti, ancak izlendiğine dair inkar edilemez bir his devam ediyordu. Takip ediliyordu. Sessiz, kötü niyetli bir merakla inceleniyordu.

Mallory, evin onu karşıladığını mı yoksa korkutup kaçırmaya çalıştığını mı bilmiyordu. Havası sıkışmış gibi hissetmeseydi gülerdi belki.

O, giriş holünden aceleyle geçti. Giriş kapılarına yaklaşınca, kapılar kendiliğinden açıldı. Yine tereddüt etti. Kapıların ötesinde, merkezi avlu önündeki uzanıyordu — avlunun en göze çarpan özelliğini çevreleyen, birden fazla arabanın geçebileceği genişlikte dairesel bir parke taşı yolu vardı. Çeşme — o savaşçı ve atı, hayvanlar ve canavarlar aşağıdaki kaide üzerinde yayılmıştı.

Kendini hazırlayarak, kapılar ona çarpmadan önce eşiği geçmek için acele etti, ancak kapılar bir beyefendi gibi, o ön basamaklardan inene kadar bekledi ve ardından yavaşça kapandı.

Mallory, düz olmayan taşların üzerinde dikkatlice yürüdü. Su karanlıkta şırıldıyordu, havuz ay ışığında parıldıyordu. Le Bleu'nun ölümünün yıldönümü sadece birkaç hafta sonraydı. O ve Anaïs hala orada olsalardı, gece yarısı bu çeşmenin kenarına gelip, çeşmenin kanla akışını izlemek için hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermezdi.

Elini, su sıçramasından nemli olan taş havuzun kenarına koydu.

Burası, Kont Bastien Saphir I'in öldürüldüğü yerdı. Gabrielle'in kardeşleri onu yakalamış, diz çöktürmüş ve bir kılıç darbesiyle kafasını boynundan ayırmıştı. Hikayeye göre, son ana kadar gülmüş ve kesik kafası, ölüm onu alana kadar neredeyse bir dakika boyunca gülmeye devam etmişti.

Mallory, onun unutulmaz kahkahasının o belirgin işaretini dinledi. Kırsalda gecenin sesleri farklıydı; daha fazla rüzgâr, araba tekerlekleri yoktu. Bir baykuşun ötüşü, bahçelerde cırcır böceklerinin cıvıltısı. Ama çoğunlukla, aşağıdaki havuza çarpan su sesi.

Sonsuza kadar hayalet olarak kalmak için o kadar da kötü bir yer değıldi. Çeşmenin heykelinin sanatsal değeri şaşırtıcıydı. Ev, şu anki haliyle bile muhteşemdi.

Mallory, heykelin süslü detaylarına dikkatle baktı. Dikkatini, ağzından mermer ateş püskürten, tasarıma oyulmuş bir semender çekti. Altında bir çatlak vardı — yıllar boyunca çeşmeye zarar veren birçok kırıkta biri. Onun bakış açısından, semender her an kırılabilir gibi görünüyordu... ya da biraz yardımla.

Mallory alt dudağını ısırdı. Anaïs ile birlikte Morant'a geri dönebilirlerse, bu heykeli turlarında sergilemek için harika bir aksesuar olacaktı. Le Bleu'nun öldüğü çeşmeden alınan, beyaz mermerden oyulmuş büyümlü bir yaratık. Boyalı kilden yapılmış kopyalarını satabilir, tur katılımcılarına bunların da orijinal olduğunu söyleyebilirdi.

Eve geri dönüp karanlık pencereleri taradı. Her şey sessizdi.

Anaïs burada olsaydı, tereddüt etmezdi. Güzel bir süs eşyasına karşı koyamazdı ve genellikle küçük hırsızlıkları bir tür oyuna dönüştürürdü. Salamander'ın çok küçük bir detay olduğunu belirtti. Elbette, kimse onun kaybolduğunu fark etmezdi.

Mallory pelerinini çıkarıp çeşmenin kenarına bıraktı, sonra geceliğini sıyırıp çıplak ayakla suya girdi.

Tısladı. Su beklediğinden daha soğuktu, şoku topuğuna bıçak saplanmış gibi hissetti. Havuz, uyluklarına kadar gelecek kadar derindi ve Mallory ikinci ayağını da suya soktuğunda çoktan titremeye başlamıştı. Bir koluyla geceliğini uyluklarına tutarak heykelin yanına doğru aceleyle yürüdü.

Heykel uzaktan görüldüğünden daha büyüktü ve Mallory kaidenin tabanına ulaştığında, parmak uçlarında dursa bile salamanderin alaycı bir şekilde ulaşamayacağı bir mesafede olduğunu fark etti.

Geceliğini bıraktı ve eteği suya düştü. Bir kolunu wyvern'in başına doladı ve ayağını deniz yılanının kıvrılmış kuyruğunun üzerine bastırdı. Taş yosunlarla kaygandı, ama vücudunu yukarı çekerek dengede kalmayı başardı. Eli taş salamandrayı kavradı. *Başarılıydı.*

Ama çektiğinde, hayvan inatla çeşmeye yapışık kaldı.

"Hadi *ama*," diye mırıldandı ve daha sert çekti. Hayvan kıpırdamadı. Hayal kırıklığıyla inledi. Belki bir sopası olsaydı, onu taşın çatlağına sıkıştırabilir ve...

"Ne yapıyorsun?"

Mallory çığlık attı. Ayağı kaydı. Geriye doğru düştü ve vücudu suya sıçradı. Soğuk onu sardı, buz gibi mızraklar derisine saplandı. Mallory şoktan çığlık attı, ama sesinden bir dizi kabarcık patladı. Kendini yüzeye çıkardı ve etrafında dönerek öksürdü.

Armand lavabonun yanında ağzı açık bir şekilde duruyordu.

"Hiçbir şey!" diye bağırdı, suyu sıçratarak. "Hiçbir şey yapmıyordum! Neden böyle gizlice arkama yaklaştın?"

"Sen... sen benim çeşmemin üzerinde duruyorsun," dedi. "Üzerine tırmanıyor gibi görünüyordun." Merakla başını eğdi. "Aslında, onu kirletiyor gibi görünüyordun."

"Asla yapmam!"

"O semenderin boynuzunu kırmaya mı çalışıyordun?"

"Zanaatkarlığı inceliyordum." Öfkeyle duvarın üzerinden geri tırmandı, dişlerinin bu kadar şiddetli titrememesini dileyerek. Islak elbisesi cildine yapışmışken, gece esintisi acımasız bir saldırı gibiydi.

Armand şimdi açıkça sırtıyordu. "Ailemin tarihi ve ortaçağ heykelleri konusunda uzman mısınız? Etkilendim, Bayan Fontaine." Bakışları aşağıya kaydı, aniden nefesini çekti ve sırtını ona döndü. "Özür dilerim. Sizi içeri almalıyız. Donmuş olmalısınız."

Şaşkın bir şekilde Mallory aşağıya baktı ve utanç duygusu onu sardı. Sırılsıklam geceliği, kesinlikle olmaması gereken bir şekilde vücuduna yapışmıştı. Kumaşı cildinden uzaklaştırmaya çalıştı, ama ne kadar uğraşırsa o kadar yapışıyordu.

"İşte!" Armand, Mallory'nin unuttuğu pelerini kapıp ona uzattı ve boş eliyle gözlerini kapattı.

Mallory, parmakları uyuşmuş ve hareketleri

sert ve yavaş olsa da. Kumaşın hala göğsünü ve boğazını kapattığını kontrol etti.

"Artık arkanı dönebilirsin."

O da öyle yaptı, ama temkinli bir şekilde. "Sizi temin ederim, sizin alçakgönüllülüğünüzü sorgulatacak hiçbir şey görmedim."

Kız burun kıvırdı. "Yalancı."

Ay ışığı altında dünya renksiz olsa da, Mallory onun yüzünün kıpkırmızı olduğundan emindi. "Bunu asla itiraf etmeyeceğim."

Bu, kadından gerçek bir kahkaha kopardı ve Armand'ın omuzları gevşedi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, pelerinin kenarını kullanarak ıslak saçlarını kuruladı.

"Sık sık uyku sorunu yaşarım. Kendime bir şeyler içmek için mutfığa giderken pencereden dışarı baktım ve senin çeşmeye tırmanmaya hazırlandığını gördüm. Merakımı bağışla."

"İstemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim. Ve şu anda... bu ıslak gecelikten kurtulmak istiyorum."

"Elbette." Armand eğildi ve yanından geçerken kenara çekildi. "Ama belki sıcak çikolata istersiniz?"

Adımları yavaşladı.

"Isınmana yardımcı olur."

"Böyle bir istek için personelini uyandırmak istemem." "Ben de istemem."

O, onun tereddütlü gülümsemesini fark ederek geri döndü.

"Senin için yapabilirim," dedi. "Zaten kendim için yapmayı planlıyordum."

The teklif beklenmedik beklenmedik Bir lord ...

yapmak kendi kendi sıcak çikolatayı

O hemen cevap vermediğinde, gülümsemesi bir tarafa kaydı. "Zehirlemeyeceğim. Söz veriyorum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Armand tuğla fırının içinde ateşi yaktı ve çikolatayı hazırlarken Mallory'nin oturması için yanına bir tabure çekti. O bakır tencereyi ve malzemeleri toplarken konuşmadılar. Hareketleri kesin ve tecrübeliydi. Kilerde büyük bitter çikolata kalıbını tam olarak nerede bulacağını biliyordu. Ne kadar krema dökmesi gerektiğini. Çikolata eriyip süt yanmayacak şekilde tencereyi ocağın üzerine nereye koyması gerektiğini. Bir kaşık şeker ekledi, sonra bir kaşık daha, ara sıra karışımı tadarak. Yüzünde o kadar yoğun bir dikkat vardı ki Mallory, bir sanatçının çalışmasını izliyormuş gibi hissetti.

Sonra, ona baktığını fark edince, hemen başka yere baktı ve kendini mutfağı incelemekle meşgul etti. Mutfak işlevsel ve tertemiz bir şekilde düzenlenmişti, devasa siyah fırınların üzerindeki kancalara bıçaklar, kaşıklar ve kepçeler asılıydı. Ocağın üzerinde bakır tencere rafı parlıyordu ve fırıncı masasında, gece boyunca mayalanmaya bırakılmış ekmeklerin un kalıntıları hâlâ duruyordu. Öğleden sonra bile kasvetli olan evin geri kalanından farklı olarak, bu oda inkar edilemez bir rahatlığa sahipti.

Armand kemerinden anahtarlık halkasını çıkarırken mutfağı çikolata ve odun dumanı kokusu doldurdu. Duvardaki dolabı açtı ve kalın mor-kırmızı şurup dolu cam şişeyi çıkardı. Mantarı çıkardığında hafif bir patlama sesi duyuldu.

Mallory izlerken, çikolata tenceresine bolca döktü.

"O ne?" diye sordu keskin bir sesle.

Armand, suçlama gibi gelen bir sözle başladı.
Belki de öyleydi.

"Mürver şurubu." Yumuşak bir kahkaha attı. "O zehir yorumuyla seni tedirgin etmek istemedim. Şaka olarak söylemişim."

"Tedirgin değilim. Sadece genel olarak kimseye güvenmem."

"Anlıyorum." Kavanozu kenara koydu. "Bu güven kazanılabilir mi?"

Mallory gözlerini kısarak baktı. "Emin değilim. Kimse daha önce bu kadar uğraşmadı."

Yine gergin bir gülümseme takınmak üzere gibiydi. "Sizi temin ederim, sadece mürver bitkisinin sapları zehirlidir." Bir süre durdu. "Şey, yaprakları da. Ve meyveleri de, ama sadece olgunlaşmadan önce. Ya da çiğ olarak yerseniz. Ve kırmızı çeşitlerden tamamen uzak durmanız gerekir. Ama doğru şekilde hazırlandığında..." Bir kaşığı sıvıyla doldurdu ve kendisi içti. Dudaklarını yaladı, şişenin mantarını yerine taktı ve rafa geri koydu. "Birçok tıbbi kullanımı var, en önemlisi soğuk algınlığını önlemeye yardımcı olması. Bunu içtikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

"Senin içmiş olman hiçbir şeyi kanıtlamaz," diye mırıldandı kadın. "Buna karşı bağışıklık kazanmış olabilirsin."

"Evet," dedi ciddiyetle. "Yıllardır kendimi yavaş yavaş zehirliyorum, böylece misafirlerim onları sıcak çikolata ile öldürmeye başladığımda benden şüphelenmesinler."

Tencereyi karıştırdı. İçecek o kadar koyuydu ki, iki kil bardağı doldururken kepçeye yapıştı. Birini Mallory'ye uzattı, diğerini kendine sakladı. Kavanozlar, şişeler ve kil kaplarla dolu başka bir rafı taradı, tıbbi damlalıklarla küçük bir şişe aldı ve kendi bardağına üç damla berrak sıvı damlattı.

"O da ne?" diye sordu Mallory.

"Kraliyet kafa kapağı. Ormanımızda yabani olarak yetişir." Armand, onun yanına ikinci bir tabure çekip oturdu. "Çocukken kabuslar görürdüm. Kafa kapağı uyumama yardımcı oluyor."

"Böyle bir evde büyüyen her çocuk kabus görür herhalde."

Başını eğerek onu inceledi. Cevap vermek yerine, "Çikolatan nasıl?" diye sordu.

Mallory içeceğin üstüne üfledi, sonra küçük bir yudum aldı.

İstemiyordu, hatta bundan nefret ediyordu, ama yine de inledi. "Tanrım."

Armand cevap vermedi, ama aşığıya bakan gözleri ve kendini beğenmiş gülümsemesi her şeyi anlatıyordu.

Sessizce içlerini yudumladılar ve çikolata, ateş ve sıcak seyahat pelerini sayesinde Mallory vücudundaki soğğun yavaş yavaş kaybolduğunu hissetti.

"Salamander'ı ne için istiyordun?" diye sordu Armand. "Ve bana yine sadece sanat eserini incelediğini söyleme. Onu çalmaya çalıştığını biliyorum."

Mallory derin bir nefes aldı. "İlginç bir sergi parçası olur diye düşündüm. Turlarım için."

Armand'ın yüzü inanmaz bir ifadeye büründü. "Bir parke taşı isteyemezdin mi? Ya da monogramlı bir şamdan? Ya da... Bilmiyorum. Karılarını öldürmek için kullandığı kılıç?"

Mallory canlandı. "Hâlâ cinayet silahı sende mi?"

"Tabii ki. Salonlardan birinde asılı duruyor." Gülmeye başladı, ama gülüşü çabucak söndü. "Ama bunu söylediğimde ne kadar heyecanlandığını görmek beni biraz tedirgin etti."

"Bu önemli bir tarihi eser," dedi kadın, avuçlarının arasında kil kupanın sıcaklığını keyifle hissederek. "Bunda garip bir şey yok."

"Bazıları aynı fikirde olmayabilir." En azından bunu söylerken gülümsüyordu. "Lütfen onu çalmayın. Aile mülkümü tahrip etmeden turlarınıza gerçekçilik katacak başka bir aksesuar bulursanız, onu sizin için temin etmek benim için bir onur olacaktır."

Mallory kaşlarını çatı. Adam ciddi görünüyordu, ama...

"Neden turlarımı desteklemek istiyorsunuz? Herkesin olanları unutması sizin için daha iyi olur gibi görünüyor. Açıkçası, hizmetçiniz de öyle düşünüyor."

"Yvette, ben doğmadan çok önce ailemizin bir parçasıydı ve Bastien'in kötülüklerinden ailemizin adını arındırmayı kutsal bir görev olarak görüyor gibi. Yedi'nin yolundan sapma olarak görülebilecek hiçbir şeyi sevmiyor ve ne yazık ki, birçok kişi Bastien'in karanlık büyücülük yaptığını düşünüyor."

"Kurban teorisi," diye mırıldandı Mallory.

Ciddiyetle başını salladı.

Birçoğu Le Bleu'nun şiddet doymak bilmez bir kötü adam olduğunu düşünse de, diğerleri onun daha da karanlık niyetleri olduğuna inanıyordu. Cinayetlerinin, kutsal olmayan bir büyü'nün parçası olduğuna inanıyorlardı. Ama ne amaçla? Kimse bilmiyordu.

"Bu koşullar altında ben de büyücülüğe güvenmeyebilirim," diye itiraf etti Mallory.

"Böyle bir canavarın torunu olabileceğimi düşünmek bazen beni dehşete düşürüyor," dedi Armand. "Ama merak etmeden de duramıyorum. Ben büyürken, teyzem cinayetler hakkında konuşmak istemiyordu ve çalışanların da bu konuyu tartışmasını yasaklamıştı. Ama... bu hikaye sadece Le Bleu ile ilgili değil, değil mi? Ben Bastien Saphir'in soyundan geliyorum, ama aynı zamanda Triphine Maeng'in de soyundan geliyorum ve... Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Hepsini. Lucienne'i. Béatrice'i. Hatta Gabrielle'i bile."

Mallory, Triphine'in tur sırasında onu tanıdığını ve şu anda üst kattaki süitte uzandığını söylememek için içkisini yudumladı. Mallory, ikisi arasında bir konuşma ayarlamayı teklif etmesinin nazik bir davranış olacağını düşündü, böylece Armand sorularını sorabilir ve Triphine onun torununun torununu tanıyabilirdi.

Ama Triphine'i tanıyordu ve bu çok yorucu bir süreç gibi geliyordu.

Belki yarın bu konuyu açardı.

"Teyzeniz ne kadar zaman önce vefat etti?" diye sordu, bu, onun bu devasa, rüzgârlı, hayaletli evde ne kadar zamandır tek başına yaşadığını sormaktan daha kibar bir yol gibi görünüyordu.

"Bir yıldan biraz fazla oldu,"

dedi. "Onunla yakın mıydınız?"

"Beni elinden geldiğince yetiştirdi, ama kendi çocuğu yoktu ve sanırım o da böyle olmasını tercih ediyordu. O, anaç bir kadın değildi."

Mallory, Armand'ın çocukluğunun klinik ayrıntılarını çok iyi biliyordu. Doğumda ölen bir anne. Armand henüz emekleme çağındayken tüberkülozdan ölen bir baba. Çocuğa karşı özellikle sevecen olmasa da hoşgörölü bir teyze tarafından büyütölmüş.

"Ama çok sevdiğim bir sürü dadı ve öğretmenim vardı." Başını eğdi. "Neden bunu zaten bildiğini hissediyorum?"

"Bana Saphir ailesinin bilgini diyen sendin," dedi kadın ve çikolatadan bir yudum daha aldı. "Bu yüzden mi tura katıldın? Le Bleu hakkında konuşmak bu evde uzun zamandır yasak olduğu halde, aile geçmişin hakkında meraklandığın için mi?"

"Seni görmek için tura katıldım," dedi, sanki bunu çoktan anlamış olması gerektiğini düşünüyormuş gibi. Ve belki de anlamalıydı. Morant'ın ünlü cadılarından biri olan Fontaine olup olmadığını sorarken çok ısrarcı olmuştu.

"Dükkana gelebilirdin. Neden önce tura katıldın? Neden Bu ev sana aitken neden para ödedin?"

"İş teklifimi yapmadan önce sizin nasıl bir insan olduğunuzu anlamak istedim." Islak saçlarını ve pelerinini eğlenerek süzdü ve o çeşmeye düştüğünde profesyonellik konusunda beslediği tüm umutların yok olduğunu açıkça belli etti. "Birkaç ay önce, Morant'taki bir polis memuru bana bir mektup göndererek, malikaneye izinsiz girip meraklı müşteriler için sansasyonel turlar düzenleyen yerel bir girişimciyi yakaladıklarını bildirdi."

Mallory, bir polis memurunun terk edilmiş malikanenin pencerelerinden fener ışığını fark edip, hırsızı yakalamak için içeri girdiğini hatırlayarak çenesini sıktı. Mallory o sırada tek bir müşteriyle tur düzenliyordu; bu müşteri, bölgenin ünlü şarap üreticisi ailelerinin tarihini inceleyerek kariyerini yapmış bir beyefendiydi. Mallory, yakalanmadan önce onu arka kapıdan zorlukla dışarı çıkarmayı başarmıştı. Gecenin geri kalanında bir hapisane hücresinde tutulduktan sonra Anaïs'e haber verebildi ve Anaïs bir saat sonra boş ceplerle ama maksimum çekicilikle ortaya çıktı. Mallory sert bir uyarı ile serbest bırakıldı. Bununla her şeyin biteceğini ummuştu, ama belli ki bitmemişti.

"Turları vermemi istediğin zaman durdurabilirdin," dedi. "Durdurma emri gönderebilirdin. Beni tutuklayabilirdin."

"Yapabilirdim. Ama Morant'taki distribütörlerimizden birine olayı anlattığımda, senin adını bildiğine şaşırdım."

"Yasadışı girişten tutuklanan Bayan Fontaine, yıllar önce evde tatsız işler yaparken yakalananla aynı kişi mi?" diye sordu.

"Büyücülük," dedi karamsar bir şekilde.

"Sıradan şöhretiniz önünüzde gidiyor."

"Kayıtlara geçsin, tüm hikayeler doğru değil."

"Öyle mi?" Dudakları seğirdi. "Hangilerinin doğru olduğunu çok merak ediyorum."

Çikolata soğumaya başlamış ve ateşin alevleri sönerek düşük sıcaklıkta köz haline gelmiş olmasına rağmen, vücudu beklenmedik bir sıcaklıkla karıncalandı.

"O gece bir voiriloup ile karşı karşıya kalmayı beklemiyordum ve kesinlikle senin sihrini kullanmana şahit olmayı da beklemiyordum," dedi Armand, sanki çok yüksek sesle konuşursa onun kaçıp gideceğinden korkar gibi, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Ama gördüğüme memnunum. Bilmem gereken her şeyi doğruladı. Mesleğin başkalarının şüphe ve güvensizliğini uyandırdığı için insanlara güvenmek istemediğini anlıyorum. Ama benden korkacak bir şeyin yok, Mallory Fontaine."

Adını söyleme şekli, omurgasında bir titreme yarattı. Pelerini altındaki geceliği hala nemli olmasına rağmen, artık üşümüyordu. Aksine, cildi yanmaya başlamıştı.

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Korkmadığını biliyorum. Hayaletlerden, kara büyüden ya da canavarlardan korkmuyorsun."

"Şaka mı yapıyorsun? Çok korkmuştum."

"Yine de tanıdığım herkesten daha cesur davrandın."

Ağzı kurudu, çikolatanın kalıntıları hala dilini kaplıyor, midesinde ağırlık yapıyordu. Lezzetli tatlılık acı bir tada dönüşmeye başlamıştı.

Onun da kendisi kadar cesur olduğunu itiraf etmek istedi, ama yapmadı.

"Nasıl bildiğimi açıklayamam," dedi Armand, "ama bana yardım edebileceğini biliyorum. Ve bunu yapabilecek tek kişinin sen olduğunu hissediyorum. Sanki... sanki bir şekilde zaten birbirimize bağlıymışız gibi."

Armand'ın arkasındaki duvarda bir gölge belirdi. Bakır tencerelerin üzerinde beliren bir siluet, Armand'ın boğazına doğru uzanan bir el. Mallory nefesini tuttu ve aniden ayağa kalktı, taburesi devrildi. Saldırgana doğru döndü, ama orada kimse yoktu.

Armand mutfağın gölgeli köşelerini taradı, ama Mallory'nin ani tedirginliğine şaşırmış görünmüyordu.

"Monsieur Le Bleu," dedi. Bu bir soru değildi.

Mallory'nin hissettiği sıcaklık bir anda kayboldu ve titremeye başladı. "Çikolata için teşekkürler, ama yatmam gerek. Yarın yapacak çok işim var."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah Mallory uyandığında Anaïs gitmişti ve Triphine, evde pireler olduğuna inanarak boynunu ve baldırlarını kaşımaya devam ediyordu.

Giyinip, yatak ayak ucuna bırakılmış sabah çayı tepsisinden birkaç hamur işi yedikten sonra (bunu hizmetçi ya da temizlikçi bırakmıştı, Armand değil, diye tahmin etti), eskiz defterini aldı ve uzun uzun düşündükten sonra cesurca hayaleti keşfe çıkmaya davet etti.

Ama Triphine kahkahayla güldü. "Benim pire ve cegiran olmasını mı istiyorsun?"

Mallory, bir evin ona nasıl cüzzam bulaştırabileceğini bilmiyordu, ama burada daha fazlası olduğunu hissederek yatağın kenarına oturdu. Mümkün olduğunca nazik bir ses tonuyla, "Bu odada sonsuza kadar kalamazsın," dedi.

"Neden?"

Mallory bunu uzun uzun düşündü.

Sonra omuz silkti. "Aslında, kalabilirsin. Tamam o zaman. Görüşürüz."

"Bekle!" Triphine kollarını kavuşturdu. "Sadece... o dışarıda. Bir yerlerde. Ve ben... Onu bir daha görmek zorunda kalmamayı umuyordum."

"Ona fikrini söylemeye ne oldu?" diye sordu Mallory.

Triphine dudaklarını büzdü. "Bunun için hazırlanıyorum."

Mallory, Triphine'i anladı ve ona karşı rahatsız edici bir sempati duydu. Triphine bir asır önce öldürülmüş olabilir, ama bazı yaralar asla tamamen iyileşmez. Elbette, önlenilecekse katiliyle karşılaşma riskini almak istemezdi.

Mallory, Monsieur Le Bleu'nun da bir hayalet olarak bu odaya, malikanenin başka herhangi bir yerine olduğu kadar kolayca girebileceğini belirtmek istedi, ama bunun yararlı bir bilgi olmayacağını düşündü.

"O sana bir daha zarar veremez."

"Hayır, beni bir daha öldüremez. Biz hayaletler birbirimize kesinlikle zarar verebiliriz."

Mallory kaşlarını çattı. Saphir Evi, onun bildiğı, birden fazla ruhun yaşadığı birkaç mülkten biriydi. Hayaletlerin, insanlar kadar kolay bir şekilde birbirlerine acı ve zarar verebileceğini hiç düşünmemişti, ama ölümlü dünyayla etkileşimleri sınırlı olsa da, bunun mantıklı olduğunu düşündü.

"Ondan bu kadar korkuyorsan neden bizimle geldin?" diye sordu. "Neden Morant'ta kalmadın?"

Triphine ona baktı, görünüşe göre kafası karışmıştı. "Başka seçeneğim yoktu. Bir an evimdeydim, bir an sonra ise o vagonda, senin bagajlarının arasındaydım. Bastien'le karşılaşmaktan korkmasaydım, bunun bir sakıncası olmazdı sanırım. Morant'ta çok yalnızdım."

"Biliyorsun, diğer eşleri de burada. Lucienne ve Béatrice. Le Bleu'nun ruhuyla bir arada yaşamamanın bir yolunu buldular, eminim sen de bulabilirsin."

"Onlarla tanıştın mı? Onlar... nazik mi?"

"Dün akşam yemeğinde kısaca gördüm. Eğer yardımcı olacağını düşünürsen, seni tanıştırmaya çalışırım."

Triphine şalını sıkıca tuttu, dudaklarında minnettar bir gülümseme belirdi. "Sen iyi bir arkadaşsın, Mallory Fontaine." Sonra kaşları seğirdi. "Berbat bir arkadaş olduğun onca zaman hariç. Unuttuğumu sanma."

Mallory güldü ve Saphir Konağı'nı keşfetmek için yola çıktı.

O, bu evin salonlarını ve geniş odalarını çoktan yakından tanımış olması gerektiğini hissetti, çünkü nesiller önce buraya misafir olarak davet edilmiş olan önemli şahsiyetlerin kişisel anlatımlarından mimari planlara kadar her şeyi incelemişti. Ancak kısa sürede, bu evin ihtişamının gerçekte ne kadar muhteşem olduğunu anlatan tanımların yetersiz kaldığını fark etti. Mallory, evin şu anda ne kadar harap durumda olursa olsun, bir zamanlar ne kadar muhteşem olduğunu kolayca hayal edebiliyordu.

Evin ikinci katı çoğunlukla misafir odaları ve dinlenme salonlarından oluşuyordu. Bilardo salonunun ardından kart masaları ve yüksek sırtlı sandalyelerle dolu bir salon geliyordu. Kupa salonunda geyik ve kurt kafaları, hatta ölü gibi siyah gözlerle onun geçişini izleyen bir boz ayı kafası bile vardı. Zemin kata indiğinde, her biri büyük bir şömine, karmaşık bir boyalı tavan, koyu renkli ahşap paneller ve özenle hazırlanmış duvar kağıtları ile donatılmış oturma odalarından oluşan bir galeri ile karşılaştı. Sabah güneş ışığı doğuya bakan pencerelerden içeri giriyordu, ancak odalar bir kır evinden beklenecek parlak ve ferah bir hava yaymıyordu. Bu, gölgeler, sırlar ve şömine ışığında yapılan sessiz sohbetler için inşa edilmiş bir konaktı.

Mallory burayı çok sevdi.

Burada turlar düzenlediğini, bu duvarlardan hangi korkunç hikayelerin yeniden canlanabileceğini anlattığını hayal etti. Ziyaretçilerin, Lucienne'in Lysraux kralına kraliyet avlanma alanlarının eşitsiz kullanımı hakkında yazdığı sert şikayet mektuplarını yazdığı masayı gösterirken onu takip ettiklerini hayal etti. Ya da Béatrice'in tüm öğleden sonralarını en son dedikodu dergilerini okuyarak geçirdiği kanepeyi. Ya da Gabrielle'in Saphir'in Dostlen ve Sarogi'den getirttiği kafesli kuşlara baktığı solaryumu.

Ve burada, bu salonda, kılıç. Le Bleu'nun eşlerini öldürmek için kullandığı *gerçek* kılıç, Armand'ın dediği gibi, artık sadece dekoratif bir süslemeye dönüşmüştü. Bu, Mallory'nin yaşamak için ihtiyaç duyduğu türden rahatsız edici bir ayrıntıydı.

İlerleyerek müzik salonunu, çalışma odasını ve kütüphaneyi keşfetti. Mallory, deri, parşömen ve mürekkebin rahatlatıcı kokusuyla dolu devasa odayı incelerken ayakları durdu. Raflar ikinci kata kadar uzanıyordu ve dar bir balkon, çoğu sadece merdivenle ulaşılabilen daha fazla kitaba erişim sağlıyordu. Odanın ortasında büyük bir masa vardı ve devasa kemerli pencerelerin yanına damask kumaşla kaplı birkaç sandalye yerleştirilmişti. Oda sıcak ve samimi bir ortama sahipti ve kurşunlu cam vitrinlerin arkasında kitaplarla dolu raflar bulunuyordu.

Duvardaki bir tablo Mallory'nin dikkatini çekti. Geri çekildi; bunun Le Bleu'nun portresi olduğundan emindi, mavi gözleri onu acımasız bir merakla inceliyordu.

Ama nefesini toplayınca hatasını fark etti.

Bu Le Bleu değildi, Armand'ın çok daha yeni bir portresiydi. Sinirlerini yatıştırarak, onu çevreleyen gösterişli çerçeveye göre çok küçük olan tabloya yaklaştı. Armand, bahçede, budama ağaçları ve sarkık söğüt dallarıyla çerçevelenmiş olarak resmedilmişti. Duruşu asil ve sert idi. Fazla asil ve sert. Bu resim için poz veren çocuğun, önceki gece ona sıcak çikolata yapan çocukla aynı kişi olduğunu görmek neredeyse zordu. Burada, Triphine'in tur sırasında söylediği gibi, gerçekten de büyük büyük dedesine benziyordu. Karşılaştırma, gözlerinin çarpıcı renginin ötesine geçiyordu. Saçları, çağdaş trendlere uymayacak kadar uzun ve asi, simsiyahdı. Çenesinin kenarları. Dolgun dudakları, neredeyse doğal olmayan bir kırmızıydı. Bu portrede sert görünüyorlardı, ama gülümsediğinde ne kadar hoş olduklarını hatırladı. Yüzünde hiç yayılmayan bir gülümsemeydi, sanki gülümsemesine izin verilmediğinden emin değilmiş gibi.

Temiz tıraşlı çenesi ve Triphine'in soyundan gelen belirgin göz şekli olmasaydı, onu katilden ayırt etmek neredeyse imkansız olurdu.

Fısıldanan sözler dikkatini kapıya çekti. Mallory dinledi ve hizmetçi Yvette'in sert, kesik kesik ses tonunu fark etti. Bir an sonra, Armand da, daha çekingen olmasına rağmen, neredeyse fısıldayarak konuştu.

Mallory kütüphane kapısına yaklaştı ve kapıyı birkaç santim araladı. Yvette'in sırtı kapıya dönüktü. Onun arkasında Armand, yazı masasına eğilmiş, önünde dağınık kağıt yığınları, bir eli saçlarında duruyordu.

"—bu eve yabancıları," diyordu Yvette, "sanki burası bir *tuhafliklar* müzesiymiş gibi."

"Onlar küçük sihirlerde yetenekliler," dedi Armand, sinirli bir sesle. "Mallory'nin yeteneklerini kendi gözlerimle gördüm. Bize yardım edebilir."

"Ah, *bah*. Morant'ta bir kuzenim var ve insanlar onun hakkında ne diyor biliyor musun? Onun bir sahtekar olduğunu. Saf ve çaresiz insanları sömüren bir dolandırıcı olduğunu."

"İnsanlar anlamadıkları şeyleri her zaman karalamaya meyillidirler, ama ben onların neler yapabileceğini gördüm. Mallory gözlerimin önünde bir canavarı yendi."

"Hile ve aldatmacadan başka bir şey değil, lordum. Onlara güvenmiyorum."

Armand öfkeyle iç geçirdi. "Sen kendi görüşünü söyledin, ama bu konuyla ilgilenmene gerek yok. Aptal gibi görünmekten korkmuyorum. Monsieur Le Bleu'nun tekrar cinayet işlemesinden çok daha fazla korkuyorum ve bu sefer kan benim ellerime bulaşacak." Sesi titriyordu. "Yardıma ihtiyacım var ve başka kime soracağımı bilmiyorum." Bir yığın kağıdı eline alıp, masanın kenarına sertçe vurarak düzeltti. "İzninle, hesaplarla ilgilenmem gerekiyor."

Yvette alaycı bir şekilde burnunu çekti. "Maaş bordrosuna iki ceset daha eklemek *bu konuda* pek yardımcı olmayacaktır." Kütüphaneye doğru sert adımlarla yürüdü.

Mallory, Yvette içeri girip aceleyle durduğunda, kitap rafını inceliyormuş gibi yaparak arkasını döndü.

"Oh, güneydin!" dedi Mallory, Anaïs'in ustalıkla yaptığı şaşkın, masum bakışlı ifadesini taklit ederek.

"Kulak misafiri oluyordun," dedi sertçe.

"Kulak misafiri mi?" Armand kapıda belirdiğinde, Mallory göğsüne elini koyarak hakarete uğramış gibi davrandı. "Öyle bir şey yapmadım. Sadece bu harika kitap koleksiyonunu hayranlıkla inceliyordum."

Yvette sinirli bir şekilde elini uzattı. "Gördünüz mü, lordum? O bir yalancı ve sinsil!"

"Ben onu daha çok bir akademisyen olarak görüyorum," dedi Armand yumuşak bir sesle, Mallory'nin önündeki rafları inceleyerek. "En çok mühendislik, tarım mı yoksa coğrafya mı ilgini çekiyor?"

Mallory kitapların sırtlarını taradı. *Otellien'in Büyük Su Kemerli Ruckgrat Dağlarında Koyun Çobanlığının Tarihi. Stivale'nin Okyanusu Nasıl Evcilleştirdiği.*

"Çeşitli ilgi alanlarım var," diye mırıldanırken, kusmamak için zorlukla kendini tuttu.

Yvette onaylamayan bir homurtu çıkardı, sonra eteğini toplayıp diğer yöne doğru yürüdü.

"Bu sabah iyi misin?" Armand, Yvette gittikten sonra sordu.

"İyiyim, teşekkürler. Mürver meyvesi işe yaradı."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Aslında, sana rastladığıma sevindim. Senin... sorununla... en iyi şekilde nasıl başa çıkabileceğime dair bir plan yaparken, belki bana hayaletler hakkında daha fazla ayrıntı verebilirsin diye düşündüm."

"Tabii ki. Terasa çıkalım mı? Teyzem her zaman güneşli günlerin kıymetini bilmemiz gerektiğini söylerdi."

Mallory genellikle dışarıda olmakla ilgili her şeyi kaçınırdı — güneş ışığı ve temiz hava tamamen abartılmıştı — ama yine de başını salladı.

"Harika."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Mallory ve Armand, Anaïs'i terasta buldular. Anaïs, minderli bir koltukta rahatça oturmuş, başının üzerinde bir güneş şemsiyesi ve elinde bir kitap vardı. Mallory'yi görünce parmağıyla sayfasını işaret ederek gülümsedi.

"Mally! Öğleden sonraya kadar uyuyacağını sanıyordum." Yastıkların arasına gömülerek rüya gibi bir iç çekişle, "Günaydın Kont Armand. Ne kadar güzel bir terasınız var. Kesinlikle muhteşem." dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Armand, biraz sert bir şekilde, belki de bu kadar samimi bir şekilde hitap edildiği için. "Bildiğiniz gibi, son zamanlarda çok az misafirimiz oldu. Terasın bu kadar iyi değerlendirildiğini görmekten memnunum."

"Şato hayatı sana çok yakışıyor." Mallory saksıdaki bir ağacın gölgesine daldı. Teras, evin arka tarafının tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu ve resmi bahçelere doğru kıvrılan simetrik merdivenlere çıkıyordu.

Ya da bir zamanlar resmi bahçeler olan yere. Bahçeler ne kadar bakımsız hale gelmiş olsa da, çimlerin yamalı bohça gibi görünümü, geometrik sınırları ve düzenli budama ağaçları sıraları, nefes kesici bir niyetin hala ortada olduğunu gösteriyordu.

"Böyle bir lüksün varlığından neredeyse haberdar değildim." Anaïs kitabını Armand'a doğru uzattı. "Kütüphanenizden bir kitap ödünç aldığım için umarım sakıncası yoktur."

Mallory kumaş kapaktaki başlığı okudu: *The Maiden and the Marquis*. Tipik.

"Hiç de değil. Umarım burada kaldığın süre boyunca kendini evinde gibi hissedersin," dedi Armand. "Sen ve kız kardeşinin edebiyat zevkleri çok farklı. O, Otellien su kemerlerine hayran kalmıştı."

Anaïs güldü. "Genelde onu karanlık masallardan başka hiçbir şey ilgilendirmez. Tabii, ara sıra gotik romantizm de."

Armand kaşlarını kaldırdı. "Romantizm mi?"

"Evet," diye devam etti Anaïs. "Perili şatolar, karanlık ormanlar, bir sırrı olan yakışıklı bir lord..."

Armand, Mallory'ye merakla baktı ve... kızardı mı?

"Keder ve özleminden bahsetmiyorum bile. Asla itiraf etmez, ama kardeşim romantik biridir."

"Yalan söylüyor," dedi Mallory ciddi bir ifadeyle. "Yakışıklı bir lordla öpüşmektense, onu hançerimle deşmeyi tercih ederim."

Armand dudaklarını seğirterek başka yere baktı. "Bunu aklımda tutacağım." Mallory'nin içi burkuldu. Neden *öpüşmekten* bahsetmişti ki?

Kız kardeşine sert bir bakış attı, o da kitabının arkasına saklandı.

Bir kıkırdama, dikkatlerini terasın köşesine çekti. Orada hizmetçi Julie, yükseltilmiş bir bahçe yatağının kenarında duran, keçi boynuzlu bir satirin heybetli mermer heykelini parlatıyordu. "Ben kesinlikle öyle hissetmiyorum," dedi boş boş. "Ben yakışıklı lordları oldukça severim."

Armand'a hem imalı hem de utanmış bir bakış attıktan sonra aceleyle işine geri döndü.

Armand, öksürüğünü bastırırken dehşete kapılmış bir ifadeyle baktı.

"Sormak istedim, lordum," diye devam etti hizmetçi, "cilalamak istediğiniz heykeller bunlar mıydı?"

"Evet, sanırım öyle. Teşekkürler, Julie. Claude'a işin bittiğini söyler misin? Onları başka bir yere taşıyacağız."

"Elbette."

"Bu arada, Lord Armand," dedi Anaïs, "size fal bakma cüretini gösterdim." Kitabını bir kenara koydu ve küçük masanın üzerindeki Wyrddith kartlarına eliyle işaret etti. Bir zamanlar annelerine ait olan kartlar.

"Fal mı?" diye sordu Armand.

"Umarım sakıncası yoktur. Kız kardeşim ölümlerle iletişim kurma konusunda yetenekliyken, benim yeteneklerim daha çok kehanet alanındadır. Ve şunu söylemeliyim ki, bu okuma *çok* aydınlatıcıydı." Anaïs en üstteki üç kartı ters çevirip, onları yelpaze şeklinde açtı. Mallory,

bunların tesadüfen seçilmediğini, kesinlikle sihirle seçilmediğini anladı. Anaïs bu üç kartı özellikle seçmişti. Çatallı Yol. Cadı. Aşıkların Ayı. "Görünüşe göre iki farklı yöne çekiliyorsunuz," diye devam etti Anaïs, rüya gibi falcı sesini kullanarak. "Ama hayatınızda yeni bir sihirli varlık var, bu da *romantizme* yol açabilir."

Armand'ın duruşu sertleşti.

Julie ise kartları daha iyi görebilmek için heykele yaslanırken... kazara onu kaideden itti.

Heykel terasa düştü. Çatal bir toynak parçalara ayrıldı.

Julie geriye atladı ve parlatma bezini ağzına bastırdı. "Oh! Ben... Çok özür dilerim!"

Armand gözlerini kapattı. "Önemli değil, Julie. Sen... diğerlerine bak. Lütfen."

Utançtan dudağını ısırarak, Julie düşen heykelin üzerinden atladı ve bir sonraki kaideye koştu.

Armand, Anaïs'e zoraki bir gülümseme attı. "Teşekkürler, ama ben... romantizmden çok, atamın hayaleti konusunda endişeliyim."

"Sen bilirsin," dedi Anaïs, üç kartı desteye geri karıştırarak. "Ama daha fazla rehberlik istersen ben hazırım."

Utanç duygusunu bastırarak Mallory eskiz defterini çıkardı. "İşe başlayalım mı?"

"Evet, *lütfe*." Armand küçük bir demir masayı tutup ağacın gölgesine sürükledi, ardından iki sandalyeyi de getirdi. "Emrinizdeyim. Size yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

"İlk işimiz, ne tür ruhlarla karşı karşıya olduğumuzu belirlemek." Mallory kömür kalemını buldu ve eskiz defterinden boş bir sayfa seçti.

"Katil bir kont," dedi Armand.

"Doğru. Anladım. Ama hayaletlerin farklı tanımları var. Hayaletler, fantomlar, poltergeistler, revenantlar... ve her birinin kovulması için farklı bir yaklaşım gerekiyor."

Mallory, hem kız kardeşinin hem de hizmetçinin dinlediğini hissedebiliyordu, ancak dikkatini Armand'a

onun bunu tamamen uydurduğundan şüpheleniyordu. Mallory hayatının neredeyse yarısını hayaletleri görüp onlarla iletişim kurma yeteneğiyle geçirmiş ve ayrıca büyülü canavarlar ve yaratıklar hakkında da bilgi edinmişti. Bildiği kadarıyla, hayalet hayalet hayalet idi.

Ancak Armand onun bir uzman olduğuna inanıyordu ve o ve Anaïs'in mümkün olduğunca uzun süre onun misafirperverliğinden yararlanmak istiyorlarsa, bu evden ruhları kovmanın kolay bir iş olmayacağını ona anlatması gerekiyordu.

"Eşlerden başlamayı öneririm. Lucienne hakkında ne söyleyebilirsin?"

Armand, düşünürken küçük parmağının ucunu alt dudağına sürttü, sonra çocukluğundan beri yaşadığı deneyimleri anlatmaya başladı. Büyük balo elbisesi giymiş bir figürün ara sıra koridorlarda dolaştığı görülürdü. Şarap şişelerinin yer değiştirdiği veya yarısı dolu bardakların aniden boşaldığı sayısız hikaye vardı. Sanki her zaman lüks bir partinin ortasında gibi, gürültülü bir kıkırdama ve kadehlerin tıkırdaması duyulurdu.

Utangaç ve sessiz olan Béatrice'in aksine, evin içinde fısıltı gibi hareket ediyordu. Armand onu sadece bir kez görmüştü, müzik odasına girdiğinde gri elbiseli bir kızın diğer yöne doğru kaybolduğunu görmüştü. Ama onu birçok kez duymuştu. Hayattayken piyanoya büyük bir tutkusu vardı ve hüzünlü melodileri hala koridorlarda yankılanıyordu.

Mallory not alıyormuş gibi yapıyordu, ama o konuşurken, kendini onun çene hattına dalmış buldu. Asi bir saç tutamının dalgalanması. Düşünmek için durduğunda masaya bir desen çizen zarif parmakları.

Julie cilalamayı bırakmıştı. Hizmetçi, eskiz defterini görmek için boynunu uzatıyordu, ama Mallory onu gözetlerken yakalayınca, hemen arkasını döndü ve heykeli daha sert ovmaya başladı.

"Bu yardımcı oluyor mu?" diye sordu Armand.

Mallory, Armand'ın portresini çizmeye başlamış, yarısı bitmiş haldeyken şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Evet, çok yardımcı oluyor. Ve... Monsieur Le Bleu?"

Yüzü karardı. "Daha önce de söylediğim gibi, onun varlığı sadece son yedi yıldır burada hissediliyor ve bu, evin atmosferinde

korkunç bir değişiklik getirdi. O..." Yutkundu. "O acımasız. Bana karşı değil, ama insanları alaycı bir şekilde taciz ediyor. Onlara bazı şeyler görmelerini sağlıyor. Karanlık şeyler. Tavandan sarkan cesetler. Vücutlarından koparılmış kafalar. Kanla ıslanmış çarşafılar..." Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Bu konu hakkında konuşmak hoş değil."

"Biz kan dökülmesinden bayılan narin bakireler değiliz."

"Hayır," dedi Armand. "Biliyorum. Özür dilerim. Sanırım daha önce sizin gibi bir hanımefendi ile hiç tanışmadım." Anaïs'e bir bakış attıktan sonra sözünü düzeltti. "Sizin gibi hanımefendiler, demeliyim."

"Oh, ben kan dökülmesinden bahsetmekten kız kardeşim kadar zevk almıyorum," dedi Anaïs, kitabının sayfasını çevirerek.

Mallory çizimine son bir dokunuş ekledi: Armand'ın gözlerinin etrafındaki kirpik çizgisini kalınlaştırdı. İşini bitirdiğinde, Armand'ın yine onu izlediğini fark etti.

Boğazını temizledi. "Bu istenmeyen ruhları malikaneden nasıl uzaklaştırabileceğimiz konusunda birçok fikrim var."

"Açıkça söylemek gerekirse," dedi Armand, "eşlerimden rahatsız değilim. Bazen onların Verloren'de huzur içinde yaşamayı tercih edip etmediklerini merak ediyorum, ama burayı benim kadar onların da evi olarak görüyorum. Sadece Le Bleu ile kesinlikle ilgilenilmesi gerekiyor. Le Bleu... ve canavarlar."

"Canavarlar. Lutin gibi mi?"

"Evet. Lutine biraz peynir verdik ve onu kiler odasına taşıdık, şimdilik memnun görünüyor. Ama sürekli yeni, garip yaratıklarla uğraşıyoruz ve hepsi de bu kadar uysal değil." Ormanı işaret etti. "Ormanımızın arkasındaki yolda haftalarca yolcuları rahatsız eden bir cheval mallet vardı."

"Gerçekten mi?" Mallory'nin yüzü aydınlandı. "Onu görebilir miyim?"

Adam, sanki tuvaleti gezmek istemiş gibi ona baktı. "Şey... hayır," dedi. "Neyse ki, başka bir yere gitti."

Mallory hayal kırıklığıyla geriye yaslandı.

Adam şakaklarını ovuşturdu. "Bir süre önce canavarları kontrol altına almak için bir avcı tuttum, ama sürekli geri geliyorlar. Eostrig'e şükür, bu canavarların çoğu zarar vermekten çok can sıkıcı, ama yine de

—bir şarap tüccarını bağları ziyarete davet edip, şeytani bir atın onu geçmesine izin vermediği için geri döndüğünü ve gittiğini duymak ne kadar utanç verici, biliyor musun? Ya da çiftçilerin, tilki-matagot'un ailelerine talihsizlik getireceğinden korktukları için sezonun yarısında üzümlerin asmalarda çürümesine izin vermeleri? Bazen şehre taşınıp tüm bunlardan kurtulmam gerekip gerekmediğini düşünüyorum."

"Neden taşınmıyorsun?" dedi Anaïs, kitabını indirerek.

Mallory ona kalemi fırlatmak istedi. Armand evi terk etmeye karar verirse, iki sahte cadıya hiç ihtiyacı kalmazdı.

Ama Armand başını salladı. "O kadar basit değil. İşimiz bu topraklara bağlı."

"Bu üzüm çeşidi sadece burada yetişir," dedi Mallory. "Ailenizin ünlü olduğu Ruby Comorre'yi yapmak için."

O başını salladı. "Bu mülkü terk etmek, mirasımızın sonu olur. Ailem nesiller boyu bu toprağı işledi, Le Bleu adımızı lekelemeden çok önce."

"Şarapçılık büyük bir tutku olmalı," dedi Anaïs.

Armand buna kuru bir kahkaha ile yanıt verdi. "Tanrım, hayır. Nefret ediyorum. Ruby Comorre'yi bile sevmiyorum. Çok tatlı ve o şurup gibi tadı var. Neden bu kadar ilgi gördüğünü anlayamıyorum. Ama... ama bunca yıl sonra her şeyi mahveden Saphir olmak istemiyorum."

"Her şeyi mahveden senin büyük büyükbaban," dedi Anaïs.

"Öyle olsa bile," dedi Armand, "bu mülk benim sorumluluğumda. Ev personelimizin az olduğunu biliyorum, ama bağlarda ve şaraphanede çok daha fazla çalışanımız var. Onlarca insan aile işini sürdürmem için bana güveniyor. Ve ihracatımız sayesinde Comorre kasabasına gelen gelir... oldukça önemli." Tereddüt ettikten sonra ekledi: "Lucienne ve Béatrice için de biraz pişmanlık duyuyorum. Onlar bu kadar hak etmiyorlar. Onları burada, onunla birlikte terk edemem."

Mallory'nin kalemi Armand'ın üst dudağının kıvrımının üzerinde durdu. Yedi yıl önce Le Bleu'nun geri dönüşünün

burada ölen ve neredeyse yüz yıldır burayı nispeten huzur içinde musallat olan iki eşe nasıl bir etkisi olabileceğini düşünmemişti.

"Aman *Tanrım*. Siz... çok yeteneklisiniz, Bayan Fontaine."

Mallory eskiz defterini kapattı ve omzunun üzerinden sert bir bakış attı. Julie geri çekildi, ama yüzünde şiddetli bir koruyuculuk ifadesi belirdi.

Hizmetçi, terasın kenarlarına doğru yöneldi ve ulaşabildiği her yüzeyi tozunu aldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Armand.

"İyidir," diye tersledi Mallory, kontun yüz hatlarını çizdiği için yakalandığı için utanç duymamış olmayı dileyerek. Ama onun olağanüstü yakışıklı olması onun suçu değildi. Her sanatçı onu karşı konulmaz bulurdu.

Çizmek için. *Çizilmeye* karşı dayanılmaz.

Armand'ın sesi sessizleşti. "Julie buraya yeni geldi ve o..." Utanarak sözünü bitirmedi.

Mallory, genç bir hanımefendinin büyük bir kır malikanesinin sahibine nasıl kolayca aşık olabileceğini tahmin edebiliyordu. Julie'nin bu konuda bu kadar cüretkar olması onu şaşırttı, ama Armand kendisiyle personel arasında sınırlar çizemeyen biri gibi görüldüğü için, bunun o kadar da şaşırtıcı olmadığını düşündü.

"Bu gerçekten bizi ilgilendirmez," dedi Mallory kararlı bir şekilde.

Bu, Armand'ı daha da rahatsız etmiş gibi görünüyordu, ama sonra gözlerini ona dikip sordu: "Ne yapmayı planlıyorsun?"

Bu kadar samimi ve doğrudan sorulan soru, onu hazırlıksız yakaladı.

"Evet, Mally," dedi Anaïs, ayağa kalkıp gerinirken parmağıyla kitabın sayfasını tuttu. "Ne yapmayı planlıyoruz?"

"Şey," Mallory, kendinden eminmiş gibi davranarak, "dün gece de söylediğim gibi, kullanabileceğimiz birçok yöntem var. En basitinden başlayıp, daha karmaşık büyü çalışmalarına doğru ilerleyeceğiz."

"En basit yöntem nedir?" diye sordu Armand.

Mallory hayal gücünün derinliklerinde aradı. "Bu... henüz belirlenmedi," diye sonuçlandırdı sonunda. "En iyi yolun ne olduğuna karar vermeden önce, arazide dolaşmak ve... belki de ruhlarla doğrudan iletişim kurmak istiyorum."

"Evet. Size memnuniyetle eşlik ederim..."

"Hayır! Hayır, teşekkürler. Biraz zamana ihtiyacım var. Düşünmek için. Ve onlarla konuşmak için.

Yani hayaletlerle. Hissetmek için. Şeyleri." "Şeyleri hissetmek mi?" diye sordu Armand.

"Ruhani şeyleri."

Anaïs sırtıttı. "Kız kardeşim ruhani şeyler konusunda gerçek bir otoritedir." Armand'a göz kırptı. "Fontaine kardeşlerle emin ellerdesin."

Armand yavaşça başını salladı ve sadece kaşlarının hafifçe çatılması biraz şüpheli olduğunu gösteriyordu.

Mallory terası inceledi. "Burada Yedi'ye adanmış bir arazinin olmaması ne yazık. Kutsal alanlar, ruh çağırma ve şeytan çıkarma ayinleri için en uygun yerlerdir."

"Şapel gibi mi?" diye sordu Armand.

"Aynen öyle. Şapel ya da sunak ya da..." "Bizim bir şapelimiz var."

Mallory donakaldı, ağzı açık kalmış, sözünü tamamlayamamıştı. Saphir malikanesinde bir şapel olduğunu hiç duymamıştı.

"Teyzem onu Freydon'un bir rahibi tarafından inşa ettirip kutsatmıştı," diye ekledi, "belki otuz yıl önce."

"Elbette öyle yapmıştır. Bu bilgiyi kesinlikle iyi bir şekilde kullanacağız."

"Harika," dedi Armand, yardımcı olabildiği için sevinçle gülümseyerek. "O halde bunu sizin yetenekli ellerinize bırakacağım."

ON ALTI.

"Ona, Yas Ayı gelene kadar hiçbir şey yapamayacağımızı söylemelisin," dedi Anaïs, altı günde altı roman okumuştı —her biri korsanlar, haydutlar ve soyluların, bazen de üçünün birden karışımını içeriyordu. "Ya da daha iyisi, kış gündönümü. O farkına varmadan bize birkaç ay kazandırırısın."

"Öyle bir şey olabilir," dedi Mallory, parmaklarıyla kütüphanenin üst rafındaki kitapların sırtlarını okşayarak.

"Ne arıyorsun ki?"

"Emin değilim. Büyüye yeni başlayanlar için ruhları kovma kılavuzu mu?"

"Eğer o kitap onda olsaydı, çoktan denemiş olurdu."

"Ruhları kovmak için bir kitaba ihtiyacım yok," dedi Mallory. "Bizi bilgili gösteren bir şeye ihtiyacım var. Çabaladığımızı gösteren bir şeye."

Sinir bozucu olan şey, Mallory ve Anaïs'in bilgili *olmalarıydı*. Büyü olsun ya da olmasın, onlar hala annelerinin kızlarıydılar ve büyü, iksir ve büyü kitaplarıyla çevrili bir ortamda büyümüşlerdi. Mallory, çocukken çeşitli büyü kitaplarında yazan büyülerdeki şiirsel nitelikleri çok severdi. Özellikle eski dilde yazılmış olanlara, tanıdık olmayan hecelerin dilinde dans edişine hayran kalırdı. Gençliğinde bunların çoğunu ezberlemişti. Artık ona hiçbir faydası olmayan bir yetenek.

Annelerinin Lord Saphir tarafından işe alınsaydı ne yapacağını merak etti. Hangi büyüü kullanırdı? Birini cezbetmek, bağlamak, kovmak için bir ritüel olmalıydı... ama Mallory bunun ne olduğunu kesinlikle bilmiyordu.

En azından durum, Armand'ın ilk başta anlattığı kadar vahim görünmüyordu. O ilk akşam yemeğinden beri, malikaneyi musallat eden hayaletlerin izlerini neredeyse hiç görmemişti. Gece yarısı hüzünlü bir piyano melodisi çalıyordu. Merdivenlerde ayak sesleri duyuluyordu. Koridorlarda ısıklık sesleri geliyordu. Kasvetli portrelerin boyalı gözleri, o koridorlarda dolaşırken onu izliyordu. Şöminelerde ateş yanmasına rağmen hiç ısınmayan odalar. Esinti bile olmadan sönen mum alevleri. Eskiz defterini ortada bıraktığında sayfalar gizemli bir şekilde dönüyordu... ama bunu yapan, hala yatak odasında saklanan ve resimlere bakmayı seven Triphine de olabilirdi.

Oldukça hafif bir hayalet gibi görünüyordu, ama Mallory'nin Le Bleu hakkında bildiklerine bakılırsa, belki de zamanını bekliyordu. Bir şeyi bekliyordu...

Ama neyi?

"Oh, *bak*," dedi Anaïs. Bir dünya atlası bulmuş ve Stivale'deki en kalabalık şehirlerin bazılarını ayrıntılı olarak gösteren çift sayfalık bir sayfayı açmıştı. Anaïs, yüzen binalar, yeşil kanallar, küçük tekneler ve kemerli taş köprülerle dolu Caprietti şehrinin elle çizilmiş bir resmini parmağıyla takip etti. Bir çizimde, Stivale'nin ünlü maskeli balolarından birine hazırlanmış, gösterişli elbiseler ve mücevherli maskeler giymiş yarım düzine parti katılımcısı gösteriliyordu. Anaïs özlemle iç geçirdi.

Mallory, yenilenen kararlılıkla kitap raflarına yeniden odaklandı. Kendine, aslında evi hayaletten kurtarmak zorunda olmadığını, sadece Armand'ın iyi niyetini kullanması gerektiğini hatırlattı. O bir konttu. Bol parası vardı. O, kendisi ve kız kardeşinin ellerinden gelen her şeyi yaptıklarına inandığı sürece, şüphesiz onları çabaları için ödüllendirmesi için onu ikna edebilecekti.

O para cebine girdiğinde, Anaïs'i dünyanın istediği herhangi bir yerine götürecek. Mallory, kız kardeşine özenle hazırlanmış elbiseler alıp onu ışıltılı festivallere götürecek ve yıldızlarla bezeli gökyüzünün altında maskeli erkeklerle dans etmesini izleyecekti. Tüm dünya onların olacaktı, hayal bile edemedikleri bir özgürlükle birlikte.

Mallory'nin parmakları, *Yaygın ve Yaygın Olmayan Ev Rahatsızlıkları için Bitkisel İlaçlar* kitabının sırtında durakladı. Kitabı çıkardı ve içindekiler sayfasına baktı. Sayfayı gözden geçirdi ve dokuzuncu bölümde durdu: "Kötü Şans ve Kirli Enerjiyi Temizlemek için Aromatikler."

"Yeterince yakın," dedi ve kitabı kapattı.

Mallory, Yvette'e nane, engerek otu ve kırmızı kök otunu nerede bulabileceğini sorduğunda, şüpheli bir bakışla karşılandıktan sonra mutfak bahçelerine bakması söylendi. Orada bulamazsa, güzel bir bitki ve ot koleksiyonunun bulunduğu serayı deneyebilirdi ve yine de bir şey bulamazsa, altı mil güneydeki Comorre kasabasında bir eczacı vardı.

"Sera mı?" Mallory, sesinden merakını gizleyemeden sordu. "Béatrice'in öldürüldüğü yer mi?"

Yvette, skandal bir inilti çıkardı ve ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

Kasabaya gitmek zorunda kalmamayı umarak, Mallory çizim çantasını omzuna astı ve sebze bahçesine doğru yola çıktı. Oraya vardığında, terasların yanındaki resmi bahçelerden daha çok burayı sevdiğini hemen fark etti. Çiçekler daha azdı belki, ama burada bitkiler geç sezon ürünleriyle doluydu: şalgam ve soğan, kabak ve pancar, her çeşit lahana ve marul.

Neyse ki bitkiler arduvaz plaketlerle etiketlenmişti, aksi takdirde çoğunun ne olduğunu bilemezdi. Yabancı isimleri yüksek sesle okuyarak patikada dolaştı. *Kaz boynu kabağı. Yılan kabağı. Tuz çalı. Skirret.*

Bahçeyi üç kez dolaştıktan sonra, aradığı şeyin orada olmadığına emin oldu.

Sonra seraya yöneldi — cam duvarları ve dekoratif demirleri olan saray gibi bir yapı. Kapıları açtığında, dışarıdaki sonbahar soğuğuyla çarpıcı bir tezat oluşturan sıcak ve nemli bir hava duvarıyla karşılandı. Eşlerden birinin burada öldürüldüğünü bilen Mallory

seranın, bahçenin geri kalanı gibi bakımsız ve kasvetli olmasını bekliyordu. Oysa seranın her köşesinde bitkilerle dolu olduğunu gördü. Ahşap masalar ve banklar, çeşitli kil çömleklerin içine yerleştirilmiş sayısız çiçek ve egzotik bitkilerle doluydu. Tüylü saplar, dikenli yapraklar, dolgun yapraklı çiçekler ve garip iğneye benzer dişleri olan diğerleri, mor meyveli bitkiler ve sivri dikenli asmalar, siyah renkli şişkin meyveli çalılar ve meyan kökü, vanilya, biber veya çam kokusu yayan çiçekler. O, bitki örtüsünün arasında dolaşırken, potager'daki gibi düzgünce yazılmış etiketleri ararken, kokular ciğerlerini tıkıyordu, ama burada hiçbir şey yoktu. Her saksı, her bitki bir gizemdi.

Daha da büyük bir gizem ise, asılı bir saksıda tüy gibi bir asmaya küçük bir cam parfüm şişesinden su püskürten çocuktur.

"Armand?"

Şaşkınlıkla yüzündeki bir tutam saçı geri itti ve yanağında yüksekte bir kir lekesi bıraktı. Onun, Mallory'den daha şaşkın olması mümkün değildi, çünkü basit pantolon ve boğazında uygunsuz bir şekilde açık duran bol keten gömlek giymiş, bağcı işçilerinden biri gibi giyinmişti. Belindeki kemerde demir anahtarlarından oluşan bir anahtarlık vardı.

"Mallory," dedi, parfüm şişesini yere bırakarak. "Merhaba."

"Ne yapıyorsun?"

Neredeyse suçlu gibi etrafına bakındı, ama aynı zamanda ne için suçlu hissetmesi gerektiği konusunda da kafası karışık gibiydi. "Bitkilere bakıyorum. Beni mi arıyordun?"

"Hayır. Ben..." Ama ne için geldiğini hatırlayamıyordu. Beynini, Saphir malikanesinin varisi olan kişinin sıradan bir köylünün kıyafetlerini giymiş olduğunu görmek meşgul ediyordu. Kıyafetler, köprücük kemiği arasındaki çukuru ortaya çıkarmıştı. Göğsünün üst kısmındaki altın rengi teni. "Bitkilere bakmakla ne demek istiyorsun? Bunun için hizmetçilerin yok mu?"

"Eskiden vardı," dedi, ellerini pantolonuna silerek, kirli lekeler bırakarak. Önündeki masa, koyu renkli toprak ve çeşitli kil çömleklerle doluydu; bazıları bebek bitkilerle dolu, diğerleri boş ve bekliyordu. Yanında bir tepsi fide, bir

bıçaklar, makaslar ve küçük küreklerden oluşan bir koleksiyon vardı. "Ama ben kendim yapmayı tercih ediyorum."

Ona şaşkın şaşkın baktı. "Sen bir *bahçıvansın*."

Adam garip bir şekilde güldü. "Hiç de değil. Zaman zaman resmi bahçelerde yardım ediyorum. Sadece iki bahçıvanımız var ve haftada bir kez geliyorlar. Tek başlarına halletmeleri için çok fazla iş var. Ama bunlar çoğunlukla şifalı bitkiler, bazıları Lysraux'dan, ama çoğu dünyanın dört bir yanından geliyor. Bu... büyüleyici. Bir bitkinin hangi kısımlarının bize yardımcı olabileceğini veya bizi iyileştirebileceğini öğrenmek."

"Ya da bize zarar verebilir," diye ekledi.

O alaycı bir şekilde gülümsedi. "Her zamanki gibi muhalif. Ama evet, bu bitkilerden de epeyce zehir yapılabilir." Omuz silkti. "Bazen, şarap imparatorluğunu yönetmek zorunda olmasaydım, eczacı olarak eğitim alsaydım diye düşünüyorum." Bir sulama kabı aldı ve yeni doldurulmuş saksılara su verdi.

Mallory, yemyeşil bitki örtüsünü yeni bir takdirle incelediğini fark etti. Bu bitkilerin hiçbirinin adını bilmiyordu ve bunların yarısını daha önce gördüğünü bile şüpheliydi. Özellikle bir asma onun dikkatini çekti, çünkü uzunluğu boyunca bir dizi sıra dışı çiçek açmıştı. Uzun, ametist rengi yaprakları bir yönde fırıldak gibi kıvrılırken, ortalarında ikinci bir katman mavi ve beyaz benekli yapraklar ters yönde kıvrılıyordu. Çok güzeldi, ama bakınca neredeyse başı dönüyordu.

"Bunların hepsinin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Biliyorum," dedi, gururlanmadan. "O bir fırıldak tacı. Buradaki bitkilerin çoğunu pratik kullanımlar için saklıyorum — ilaçlar, tentürler ve benzeri şeyler. Ama o..." Biraz tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Sadece her zaman güzel olduğunu düşünmüşümdür."

Hızla başka yere baktı.

"Belki bana yardım edebilirsin." Mallory uzun masanın diğer tarafına yürüdü, şeftali tüyü kadar yumuşak görünen geniş bir yaprağı parmağıyla nazikçe okşadı. Eli merakla komşusuna kaydı.

"Ona dokunma."

Parmaklarını geri çekti.

"O bitki zehirli. Özsuğu son derece toksiktir. Cildine temas ederse, günlerce süren kabarcıklar ve yanma hissi yaratabilir. Bir keresinde kazara ona dokundum. Berbat bir hafta geçirdim."

"Neden onu yetiştiriyorsun?"

"İlkbaharda çiçek açar ve ürettiğı nektar, diğerk şeylerin yanı sıra nöbetleri tedavi etmek için kullanılır."

Mallory bu bilgiye hayran kalarak gülümsedi.

Onun ilgisini fark eden Armand devam etti, "Kütüphanede hoşuna gidebilecek bazı kitaplar var. Etçil bitkilerle ilgili bir tane de var."

"Etçil mi?"

"Evet. Burada bir tane var." Derin olmayan bir kaseyi eline aldı. İçinde ıslak toprağı batırılmış sıruk gibi bir bitki vardı. Yılan benzeri başlarının her birinde, iğne gibi dişleri olan küçük ağızlar vardı ve ağızlar genişçe açılmıştı. Kapalı olan bir tanesi hariç. Armand onu yaklaştırdığında, bir güve kanatlarının dışarı çıktığını görebildi.

"Bu bitki böcek mi *yiyor*?"

"Bir bakıma öyle," dedi Armand, kaseyi yere koyarak. "Yardıma ihtiyacın olduğunu mu söylemiştin?"

"Oh. Oh, doğru." Mallory, kitapta gördüğü bitkileri hatırlamaya çalışarak beynini zorladı ve onları yazmış olmayı diledi. Parmaklarıyla yavaşça saymaya başladı. "Ardıç, bebek nefesi, engerek otu lazım. Um." Gözlerini sıktı. "Bir şey otu. Kız otu mu?"

"Maidenwort'u hiç duymadım," dedi Armand. "Milkwort olabilir mi? Ya da madwort?"

"Madwort." Parmaklarını şıklattı. "Bu doğru gibi. Bir tane daha vardı. Pennyroyal, sanırım."

"Oldukça uzun bir liste." Tekrar çalışmaya başladı, masanın altındaki bir fiçından bir saksıyı toprakla doldurdu, sonra minik fidelerden birini nazikçe saksıya dikti. Fideler oldukça çirkin, sarkık, dikenli ve sağlıksız bir gri renkte olsalar da, her birini çok değerliymiş gibi ele aldı. Bir sonraki fideye geçerken, "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"En basit yöntemle şeytan çıkarma işlemine başlayacağımızı söylemiştim. İşte bu."

Bunu düşündü ve Mallory, yeni bilgileri düşünürken yaptığı ifadeyi tanıdığına şaşırdı. Kaşlarının arasında oluşan ince çizgi. Kirle kaplı tırnağı, düşünmeden dudaklarının şeklini izliyordu. "Bu yaygın bir büyü mü?"

"Bundan daha yaygın olamaz."

Yeni bitkileri sularken ona belirsiz bir şekilde baktı, sonra ellerindeki kiri silkeledi.

"Eğer eminsen. Sadece... Pennyroyal tehlikelidir. Yağa damıtıldığında, ölümcül organ yetmezliğine neden olabilir."

Mallory bu bilgiyi sindirdi. "Bu yüzden yakacağım." "Ah." Yüzündeki ifade gevşedi. "Pennyroyal dumanının tehlikeli olduğunu hiç duymadım.

. Yani... evet, ihtiyacın olan şey bende var."

Armand'ın istediği örnekleri toplaması birkaç dakika sürdü ve hatta Mallory ipi düğümlerken, elleriyle ölü yaprakları kopararak onları düzgün demetler halinde bağlamasına yardım etti.

"Bu tam olarak ne işe yarıyor?" diye sordu, çalışma masasını kaplayan sap ve yaprak parçalarını toplayarak. Mallory, onun ihtiyaç duyduğu malzemelerin listesini gözden geçirirken etkilenmekten kendini alamadı. Armand, seranın labirentinde her bitkinin tam olarak nerede olduğunu bilmekle kalmamış, aynı zamanda cinayet ve kargaşa konusundaki uzmanlığıyla rekabet edecek kadar ansiklopedik bir bilgiye sahipti. Bitkinin hangi kısımları yenilebilir, hangileri zehirli ve hangileri zehirli ama belirli (ve Mallory'nin görüşüne göre riske değmeyecek) şartlara göre hazırlanırsa yenilebilir.

"Duman, ruhların Verloren'e gitmesi için bir yol açmalı ve onlar da bu aromayı çok çekici bulup onun çağrısına karşı koyamayacaklar."

O güldü.

O gülümsemediğinde, kahkahası aniden kesildi. "Gerçekten mi?"

Kadın, Monsieur Le Bleu gibi bir ruhun yok olmasını sağlayacak bir şeyin varlığını iddia etmenin bile saçma olduğunu düşünerek, demetleri masaya vurdu.

Mallory, aptalca şeyler taklit ederek geçimini sağlıyordu ve şimdi de bunu bırakacak değildi.

"Bu sadece ilk adım. Eğer etkisiz olduğu ortaya çıkarsa, daha birçok numaram var."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Mallory seradan çıkar çıkmaz ilk ot demetini yaktı ve evin kendisine yaklaşımadan önce neredeyse yirmi dakika boyunca resmi bahçelerin kenarlarına dumanı yaydı. Ana giriş salonuna girdi ve dumanın güzel mobilyaların ve ağır perdelerin arkasına, bacalara ve masaların altına yayılmasını sağlarken kendini gülünç hissetmemeye çalıştı. Kitap, bu yöntemin evi kötü şans ve kirli enerjiden arındıracağını garanti etse de, Saphir Hanesi'nin ruhlarının caymayacağından oldukça emindi. Aromatik dumanın etkileyebileceği tek kişiler, hayatta olan ve gözlerini ovuşturup öksürenlerdi. Kendisi de birden fazla öksürük krizini atlattı.

Ama Mallory'nin sahte bir işi vardı ve o pes eden biri değildi.

Yavaşça ilerleyerek salonları ve galerileri dolaştı ve gittiği her yerde kül izleri bıraktı. Her demet, sanki bitkiler kaplamaları gereken çok geniş bir alan olduğunu biliyorlarmış gibi yavaşça yandı.

Birinci katı tamamladıktan sonra, ikinci kattaki oyun ve bilardo odalarına, üçüncü kattaki yatak odaları ve süitlere geçti. Şatonun en yüksek noktası olan kuzey kulesine çıkan merdiven boşluğunu bulması biraz zaman aldı ve duman onu etkilemiş olmalıydı, çünkü spiral kireçtaşı merdivenleri çıktıkça başı zonkluyordu ve çizim portföyüyle ağırlaşan çantası kalçasına çarpıyordu.

Merdivenlerin en üstünde, kısa bir merdiven, kulenin en üst katındaki odanın zeminine açılmış bir kapaktan geçen yolculuğu sonlandırıyordu. Mallory, yanlışlıkla kapaktan düşmemek için kapıyı tekmeleyerek kapatırken terliyordu.

Durup, önündeki otları salladı, ancak duman hemen odanın kemerli açıklıklarından dışarıya uçtu. Mermer heykeller, oyma alınlıklar ve fresklerle yüzyıllardır süren lüksü sergileyen şatonun çoğu bölümünün aksine, bu oda... sadeydi. Rustikti. Bitmemişti.

Mallory kulenin amacının ne olduğunu anlayamadı. Belki de işgalci ordulara karşı koruma amaçlı bir gözetleme kulesi. Ya da belki de bu alanı şahin avcılığı veya güvercinlik olarak kullanmak niyetindeydiler.

Plan ne olursa olsun, kule artık unutulmuş bir alan gibi görünüyordu. Tozlu kil karolarla döşeli bir zemin. Kubbeli tavanın kirişleri arasında çatlamış ve kırılmış sıva. Uzak bir geçmişte, sarmaşıklar ve kuşlar ahşap süslemeleri süslemişti, ancak açık hava boyayı solmuş ve eskiden neye benzediğini ancak belli belirsiz gösterebiliyordu. Kemerli açıklıklarda cam olmadığı için, kuş pislikleri korkulukları kaplamış, kurumuş çamurdan yapılmış kırlangıç yuvalarının kalıntıları kirişlerin arasına asılı kalmıştı. Tek mobilya, küçük bir demir masa ve birkaç ahşap sandalyeydi; hava şartlarına maruz kaldıkları için gri ve yıpranmışlardı.

Mallory orada dururken, bir kırlangıç korkuluklardan birine kondu, mavi uçlu kanatlarını geriye katladı ve bakır kırmızısı yüzünü şüpheyile eğerek ortasına giren yabancıyı süzdü.

Mallory korkuluğa yaklaştı. Kuş başını bir yana eğdi, sonra tereddüt ettikten sonra kanatlarını açtı ve Mallory'nin başının üzerindeki yuvaya uçtu. Çamur ve samandan yapılmış küçük gri bir koza.

Bir ışık Mallory'nin dikkatini çekti. Gözlerini kırptı, kirişlerin arasında yüzen, galet parası kadar küçük, parlayan bir top görünce şaşırdı. Parıldayan küre ona yaklaşıırken Mallory'nin dudakları aralandı.

Büyülenmiş bir şekilde bakarken, ikinci bir top belirdi, ardından üçüncü bir top, kulenin tavanındaki gölgelerden çıkıp Mallory'ye doğru yavaşça süzüldü. Meraklı kediler gibi onu çevrelediler. Mallory nefesini tuttu, toplar saçlarını okşadı, kollarından aşağı süzüldü. Mallory avucunu kaldırdı ve ışık toplarından biri elinin üzerinde durdu, sarı ve yeşil tonlarında parıldıyordu.

"Feu follet," diye mırıldandı Mallory, kendi ağzından çıkan sözlere inanamadan. Bu yaratıkların Lysraux'un en derin ormanlarında yaşadığı söyleniyordu. Onlarla karşılaşacağına hiç inanmamıştı.

Sözlerini söyler söylemez, feu follet elinden uzaklaşarak kuleyi çevreleyen taş korkuluğa doğru süzüldü. Mallory'nin ayakları kendiliğinden onu takip etti, eli yaratığın nazik, titreşen ışığına doğru uzandı. Onların yumuşak varlıklarında Mallory'yi dolduran, damarlarında dolaşan, ruhunu ısıtan bir şey vardı. Kendini hafif hissetti. Kirayı ödemenin, kendisi ve kız kardeşini geçindirme baskısının, hayatlarını mahveden talihsizliklerden kaçış yolu aramanın yükünden kurtulmuştu. Hiçbir sorumluluğu yoktu. Hiçbir endişesi yoktu.

Kalp atışları yavaşladı. Nefesi derinleşti.

Feu follet, korkuluğun üzerinden zıpladı ve kulenin kenarından öteye doğru devam etti.

Mallory, yaratığı yakalamak ve kendine doğru çekmek için uzanırken, koruyucu korkuluğa bacağıyla çarptı. Ama yaratık neredeyse ulaşamayacağı bir mesafedeydi. Onu yakınında tutmak için özlemle öne doğru uzandı.

Kırlangıç, çığlık atarak kafasına daldı, minik pençeleri kafa derisini çizdi.

Mallory nefesini tuttu. Denge merkezi kaydı. Dünya netleşti. Dikkatini feu follet'ten aşağıdaki bahçelere verdi.

Ciğerlerindeki hava boşaldı.

Bahçeler çok, çok aşağıdaydı.

Mallory çığlık atarak kulenin ortasına doğru sendeledi.

Feux follets'in ışığı, sanki hayal kırıklığına uğramış gibi söndü. Sonra birlikte titreyerek kuleden dışarı fırladılar ve uzak bir çatıdan kayboldular.

Mallory'nin hissettiği sakinlik, sanki hiç olmamış gibi yok oldu ve yerini zar zor bastırılmış bir paniğe bıraktı. Sırtını tahta bir sütuna dayadı ve nefes almaya çalıştı. Yere çöktü ve sabit zeminin rahatlatıcı konforuna tutunmaya çalıştı. Başı dönüyordu. Midesinde boşluk hissediyordu, sanki

düşme hissi gerçekten yaşanmış gibi, tamamen zihninde olmamış gibi.

"Feux follets," diye inledi. "Güzel küçük şeyler... ta ki seni öldürmeye çalışana kadar." Yüzünü iki eliyle kapattı, bu kadar bilinen bir taktiğin kurbanı olduğu için kendini tamamen aptal hissediyordu. Feux follets'in diğer canavarlar kadar tehlikeli olduğunu biliyordu, ama onların büyüleme güçlerini hafife almıştı. Çok kolay kandırılmıştı.

Gözlerini sıkıca kapattı ve parmak eklemlerini kafatasına vurdu. "Güzel şeylere güvenme. Sen daha iyi bilirsin."

Düşünceleri, Morant'taki House Saphir'de Armand ile tanıştığı geceye geri döndü. Onu pencereden dışarı çıkarırken kolunu ona doladığı an. Mantıken, onun kendisini kurtarmaya çalıştığını biliyordu, ama vücudunun her zerresi, evin güvenliğini terk edip kendini düşmeye bırakma fikrine isyan etmişti.

Güzel şeylere güvenme.

Oda dönmeyi bıraktığında ve Mallory'nin nefesi tekrar düzeldiğinde gözlerini açtı.

Ahır kırlangıcı, onu görmezden gelerek, parmaklıkta tünemiş tüylerini temizliyordu.

Mallory ayağa kalktı. Bir elini sütuna dayayarak Saphir malikanesini seyretti. Feux follets çoktan gitmişti, ama manzara hâlâ oradaydı. Yüksek yerlerden korkması onu manzarayı tam olarak tadını çıkarmaktan alıkoysa da, manzara muhteşemdi. Uzaklardaki orman, altın ve kırmızı yapraklarla kaplıydı. Bahçeler mükemmel bir simetri içindeydi. Üzüm bağları düzgün, sonsuz sıralar halinde uzanıyordu. Ufukta dalgalı tepeler görünüyordu. Ve uzakta, mavi bir sis.

Okyanus.

Mallory, şaşkınlıkla nefesini tuttu. Mallory daha önce hiç okyanus görmemişti.

Çantasını aldı ve eskiz defterini çıkardı. Yıpranmış sandalyelerden birini kulenin ortasına itti, böylece kendini çıkıntıdan yeterince uzaklaştırarak nabzının düzensizleşmesini ve başının dönmesini önledi.

Çizmeye başladı.

İlham kaynağına dalmış, ne kadar süredir orada oturup, önündeki dünyanın yüce güzelliğini portföyünün sayfalarına aktarmaya çalıştığını bilmiyordu ki, bir kadın sesi mahremiyetini bozdu.

"Oldukça iyi, değil mi?"

Mallory'nin parmakları farkında olmadan karakalemını kırdı. Lucienne ve Béatrice onu izliyorlardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Béatrice!" Lucienne azarladı. "Onu korkuttun!"

"İsteyerek yapmadım," dedi Béatrice alçakgönüllü bir şekilde.

"Hayaletlere karşı hassas olmalı," dedi Lucienne. "Bazı insanlar böyledir, bilirsin."

Mallory kırılan kalemi çantasına geri koydu. Bu kesinti, uzun süredir kitabına eğilmiş olduğu için sırtının üst kısmının ağrımaya ve sertleşmeye başladığını fark etmesini sağladı ve boynunu esnetme bahanesiyle arkadaşlarına bir kez daha bakmak için fırsat buldu.

Lucienne bal rengi bir kadeh şarabı çevirirken, Béatrice bir ay önceki *Royal Gazette* gazetesini inceliyordu. Gazeteyi uzun süre tutamayan Béatrice, onu tozlu bir masanın üzerine koydu ve zaman zaman fiziksel enerjisini kullanarak bir sonraki sayfaya geçti.

"Bu kokuşmuş koku da ne?" diye sordu Lucienne, boş elini yüzünün önünde sallayarak. "Bugün ev cenaze evi gibi kokuyor."

"Sanırım o otları yakarken çıktı," dedi Béatrice, zayıf bir sesle. Kağıttan gözlerini kaldırmadan ekledi, "Sanırım bizden kurtulmaya çalışıyor."

"Kötü kokulu yapraklarla mı?"

"Tanıdık geliyor, değil mi? Gabrielle'in evi temizlemek için kullandığı şeytan çıkarma büyüsü gibi."

Lucienne kahkahayı bastı. "Belki de at gübresi gibi kokmasaydı, dumanı takip ederek Verloren'e gitmeye daha istekli olurduk."

Mallory dudağını sertçe ısırdı ve eskiz defterinde boş bir sayfa buldu.

Lucienne ve Béatrice ona baktılar. Onlara bakma isteğine direnmek zordu.

Mallory'ye olan ilgisini kaybeden Béatrice, dergisinin bir sonraki sayfasına geçti. "Görünüşe göre bu yıl Hasat Balosu'na katılım yoğundu, ama ördek ciğeri foie gras hayal kırıklığı yaratacak kadar tatsızdı. Ve şunu dinleyin. Prens Torben ve Prenses Bernadette nişanlarını bozdu." Dilini şaklattı. "Bu onun bozduğu ikinci mi, üçüncü mü nişanı?"

Lucienne kadehini çevirdi. "Artık bu kraliyet ailelerini nasıl ayırt ediyorsun, bilmiyorum."

"Bu ittifak olmasaydı Tulvask iç savaşın eşiğine gelmiş olabileceğini söylüyorlar." Béatrice bir sayfa daha çevirdi ve yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım. Madam Couturière, bu yıl Mara'daki av festivallerinde metal kasık koruyucuların oldukça popüler olduğunu iddia ediyor. Bence bu, vazgeçebileceğimiz bir moda akımı."

"Yani..." Lucienne, hâlâ Mallory'ye bakarak dedi. "O bir cadı mı? Yoksa cadı değil mi?"

"Madame Couturière mi?"

"Hayır, o. Armand'ın misafiri. Onun sahte bir cadı olduğundan oldukça eminim. Ya da en azından, acınacak derecede beceriksiz."

Mallory, önündeki sahneyi çizdiğinde, öfkeyle boynunun arkasına bir sıcaklık yayıldı. Kemerli kule tavanı. Kemerli bir açıklığın altında, alacakaranlık ışıyla çevrelenmiş iki figür.

"Eğer o bir cadıysa," dedi Béatrice, "belki bize yardım edebilir?"

"Gabrielle bir cadıydı," dedi Lucienne, "ve bize yardım edemedi. İlk fırsatta kaçıp gitti."

Mallory, Lucienne'in zarif balo elbisesini, elmacık kemiklerini, Bastien'in onu bıçakladığı elbisesinin korsajındaki kanlı deliği çizdi.

Béatrice'in yüz hatları daha gençti: büyük gözleri ve omuzlarına sarkık saçları, Bastien'in ön kollarını kazıdığı kelimeler porselen teninde canlı kırmızı renkteydi.

"Bence ondan kurtulmaya çalışmalıyız," dedi Lucienne. "Her ihtimale karşı. Aynaları musallat olmaya başlayabilirsin. Kanlı bir yansıma onları her zaman korkutur."

Béatrice dudaklarını büzdü. "Aynalar çok *soğuk*."

"Uzun sürmez. O feux follets'in ona nasıl yaklaştığını gördün. Görüldüğü kadar sert biri değil."

Mallory'nin kaleminin ucu kırıldı. Somurtarak, başka bir kalem çıkardı.

"Tamam," diye devam etti Lucienne. "Şuna ne dersin? Sen aynaları al, ben de gece yarısı odasına gizlice girerim. Kimse uyanınca yatağının üzerinde bir hayalet görmek istemez."

Béatrice somurtarak, "Bu sefer yatağın üzerinde dolaşan ben olamaz mıyım?" dedi.

"Yeterince korkutucu
değilsin." "Korkutucu
olabilirim."

Lucienne alaycı bir şekilde güldü.

"*Yapabilirim*. Ama onu neden korkutmamız gerektiğini anlamıyorum. Ne yapabilir ki?"

"Bizi ortadan kaldırmak için tutuldu."

"Belki, ama başarılı olma ihtimali yok, değil mi?"

Mallory aniden ayağa kalktı, kule odasını geçti ve eskiz defterini eşlerin arasına, birbirleriyle sohbet eden iki kadının çiziminin olduğu sayfayı açarak yere bıraktı. Kendisi de söylemeliydi ki, Béatrice'in endişeli somurtkanlığını ve Lucienne'in kayıtsız tavrını mükemmel bir şekilde yakalamış, oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Ama çoğu insanın dikkatini çeken bu değildi. Çoğu kişi, önlerini kaplayan siyah kan lekelerini hemen fark ederdi.

Eşler çizime uzun uzun baktılar.

Sonunda başlarını kaldırdıklarında Mallory, "Merhaba. Benim adım Mallory Fontaine ve benimle dalga geçilmez" dedi.

Bir başka uzun sessizliğin ardından, Lucienne'in şaşkın ifadesi geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Ooh, bu çok tehditkardı. Onu şimdi daha çok sevdim." Şarabını heyecanla yudumladı.

Mallory kaşlarını çattı. "Seni duyabiliyorum."

Lucienne'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Duyabiliyor musun?*" Béatrice'e doğru eğildi ve yüksek sesle fısıldadı, "Biliyor musun, o gerçekten bir cadı olabilir."

Béatrice koltuğundan atladı ve Lucienne'in arkasına saklandı. "Bizi görebiliyor! Daha önce de merak etmiştim. Oh, tanrım."

Mallory yüzünü buruşturdu. "Neden saklanıyorsun?" "Evet," dedi Lucienne.
"Neden?"

Bir süre sonra Béatrice, Lucienne'in omzunun üzerinden başını uzatarak Mallory'ye utangaç bir şekilde baktı. "Tam olarak bilmiyorum.

Sadece... Uzun zamandır yeni biriyle tanışmamıştım."

"Hayal gücüm müydü," dedi Lucienne, "yoksa sen ilk geldiğinde seninle birlikte başka bir hayalet görmedik mi?"

"O Triphine. Düşes Triphine Maeng." İkisi de şaşkınlıkla nefeslerini tuttular.

"İlk eşi!" dedi Lucienne. "Hadi canım! Nereye gitti? Neden kendini tanıtmadı?"

"O..." *Zayıf. İçer dönük. Hazımsız.* "Utangaç. Senin gibi, yeni insanlarla tanışalı epey zaman oldu ve başka hayaletlerle tanışıp tanışmadığını bilmiyorum. Bu onun için zor bir geçiş oldu. Ama kendinizi tanıtırırsanız, bence bu hoş karşılanacaktır."

"Nazik biri mi?" diye sordu

Béatrice. "Eğlenceli biri mi?"

diye ekledi Lucienne.

"Triphine mi? O *harikadır*." Mallory, bir süreliğine tutunabileceği başka biri olması onun için özellikle harika olur diye düşündü. "Onu çok seveceksiniz."

"Ne güzel," dedi Béatrice. "Ona bir hoş geldin paketi hazırlayabiliriz."

Mallory, kuş pisliğinin beyaz lekelerini görmezden gelerek tozlu zemine oturdu. "Madem bu konuyu açtık... şey, *seninle* ilgili, konuşmak istediğim bazı şeyler var."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Lucienne ve Béatrice gülüyorlardı. O kadar çok gülüyorlardı ki, Lucienne şarabını dökmüştü ve Béatrice, her kahkaha attığında akan kanı durdurmak için katlanmış gazeteyi göğsündeki deliğe bastırıyordu.

Mallory gülmüyordu.

"Devam edin," diye mırıldandı, ama onlar onu dinlemiyorlardı. "Söyleyin de, bunu *yetişkinler* gibi konuşabilelim."

Daha da çok güldüler, gözlerinin köşelerinde gözyaşları parlıyordu.

Mallory eskiz defterini aldı, kapattı ve portföyüne soktu.

Lucienne, hırıltılı bir şekilde uzanıp Béatrice'in kolunu tuttu. "Verloren'e git, diyor! Sadece... köprüyü... geç!" Yine kahkahalara boğuldu.

Béatrice elini yüzüne bastırdı. "Neden bunu düşünmedik ki Lucy? Ne dersin? Öbür dünyada bana eşlik etmek ister misin?"

"Tabii ki! Ne harika bir fikir! Hadi gidelim!"

Başlarını birbirine eğdiler, kıkırdayarak ve nefes nefese kalarak, sonunda, *sonunda*, kahkahaları dinene kadar.

Mallory boğazını temizledi. "Şimdi bunu hallettiğimize göre..."

Lucienne burnunu çekti. Ciyakladı. Bir yudum aldı ve öksürdü.

"Evet, evet,
devam et."

Mallory iç çekerek yaklaştı. "Bu mülkten ruhları çıkarmak için para alıyorum ve karar vererseniz *çok yardımcı* olur..." Parmaklarını açarak, "Gitmek. Komik gelse de."

Lucienne yine kahkahalara boğulurken, Béatrice gözyaşlarını sildi. "Komik çünkü istediğin şey imkansız."

"İmkansız değil. Hayatım boyunca düzinelerce ruhla tanıştım ve çoğunun köprüyü geçip kayıpların diyarına gittiğini gördüm. Tek yapman gereken kararını vermek ve Velos'un lütfuna sığınmak ve..."

"Sen ölümlüsün," dedi Béatrice, yumuşak sesi geri dönmüştü. "Sen hayattasın, Bayan Fontaine. Ne dediğini bilmiyorsun."

"Biraz irade ve cesaretle bunu başarabileceğini biliyorum..."

"Yapamayız," dedi Béatrice, neredeyse kesin bir şekilde. Ama sonra geri çekildi ve bir an için alt dudağını ısırды, sanki patlamasından utanmış gibi. "Lucy ve benim, öbür dünyadaki tuzağımızdan kurtulmak istemediğimize gerçekten inanıyor musun? Bu evi terk etmek istemediğimize... Hiçbir zaman yuvamız olmayan bu evi? İkimizin de, bize bakacağına ve koruyacağına yemin eden adam tarafından en acımasız şekilde öldürüldüğümüz bu evi? O iğrenç ihaneti unutmak ve bunun yerine sonsuza kadar güzellik ve huzur dolu bir ülkede yaşamak istemediğimize inanmıyor musun?"

Lucienne arkadaşına şaşkın şaşkın baktı. "Tanrım, Béatrice. Senin, yönetici sınıfların sansasyonel aşk hayatları dışında herhangi bir konuda bu kadar güzel konuştuğunu hiç duymamıştım."

Béatrice başını eğdi ve yerinde kıpırdanmaya başladı.

"Aslında, şimdi sen bahsedince," diye devam etti Lucienne, "Verloren'de şarap olup olmadığından emin değilim, bu yüzden kesin olarak öğrenmeden gitmek istemiyorum. Her halükarda, bunun pek önemi yok. Velos bizi çağırdı. Neredeyse yüz yıldır bizi çağırıyorlar. Ama ne yaparsak yapalım, gidemeyiz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Mallory. "Denedin mi?"

Lucienne bir kadeh şarap daha yudumladı. Mallory, onu nereden bulunduğunu hiç bilmiyordu. "Ne faydası var ki? Bastien sayesinde, bizler belirsizlik içindeyiz. Onun kara büyüğü tamamlanana kadar... kapana kısılmış durumdayız."

Mallory kaşlarını çattı. "Karanlık büyü mü?"

Lucienne derin bir inilti çıkardı. "Bastien sadece bir katil değildi. Sırf eğlence için öldürmüyordu. Çok güçlü bir büyücüydü ve bir şeyi başarmaya çalışıyordu."

"Peki o şey nedir...?"

Béatrice omuz silkti, tüm vücudu olabildiğince küçülerek. "Tahminlerde bulunabiliriz, ama biz sadece Gabrielle'in onun gerçek amacını anladığını düşünüyoruz. O bazı şeyleri biliyordu."

"Ama bunun, bu şatoda hayalet olarak kalmak yerine öbür dünyaya geçmenle ne ilgisi var?"

"Bizi burada tutan sihir," dedi Béatrice, sanki bu çok açık bir şeymiş gibi.

"Yüce tanrılar," dedi Lucienne, şakağını ovuşturarak. "Sen bir şeyi açıklamakta en kötüsün. Medeni bir sohbet konusunda ne kadar pratik yapmadığının farkında mısın?"

Béatrice kızardı, ama hayalet gibi yanakları pembe olmaktan çok morarmıştı. "En azından ayıkken sohbet edebiliyorum."

Lucienne bardağının kenarına hafifçe vurdu. "Bu benim daha iyi yarım." Mallory'ye döndü. "Ayrıntıları bilmiyoruz, ama Bastien'in korkunç bir büyü yapmaya çalıştığını biliyoruz. Beş kurban gerektiren bir büyü. Daha spesifik olmak gerekirse, beş karının kanı. Ruhlarımızı ona bağlayan yeminler, bizi bu özel büyü için kabul edilebilir birer kurban haline getirdi. Ama belli ki, büyüü tamamlayamadı. Ölmeden önce sadece üç karısını kurban etti."

"Ve büyüü tamamlamadığı için, büyü yarım kaldı," dedi Béatrice. "Ve şimdi burada sıkışıp kaldık. Vücudumuzun kurban edildiği ve kanımızın döküldüğü bu yere bağlıyız."

"Kelimenin tam anlamıyla," dedi Lucienne, yerdeki bir noktayı işaret ederek. "Orada durmuş, öğleden sonra içkisini yudumlar, o beni bıçakladı." Kollarındaki yara izlerini ovuştururken yüzünde bir gölge belirdi. "Ben tamamen ölene kadar beklemeden, vücuduma kelimeleri kazımaya başladı."

"Çok üzüldüm," dedi Mallory, ahşaptaki koyu lekenin Lucienne'in kanından mı olduğunu merak ederek. "Burada sıkışıp kaldığını biliyorum... sonsuza kadar mı?"

Lucienne hıçkırdı. "Bu kulede değil, ama bu malikanede, evet."

Mallory'nin dehşete kapılmış ifadesini fark eden Béatrice, "Bizim için çok üzülme," dedi. "O kadar da kötü değil. En azından, öyle değildi. Ta ki..."

"Le Bleu geri dönene kadar," diye mırıldandı Lucienne. "Yedi yıl önce."

"Peki neyi başarmaya çalışıyordu?" diye sordu Mallory. "Büyünün amacı neydi?"

Eşler ona göz kırptı, sonra hep birlikte omuz silkti.

Mallory kalemini dudaklarına dokundurdu. Beş eş. Beş kurban. Tamamlanmamış karanlık bir büyü. Ve şimdi geri dönmüştü. Bu ne anlama geliyordu?

Armand, şatoda sorun çıkaran tek bir hayalet olduğunu açıkça belirtmişti. Yok edilmesi gereken tek bir ruh. Mallory, gerçek sorun çıkaran kişiye odaklanırken, eşler konusunda ilerleme kaydediyormuş gibi davranabilirdi.

"Size yardım etmeye çalışacağım," dedi ve bunu gerçekten istediğinden emin olmasa da, o anda bunun doğru olmasını istiyordu.

"Nasıl?" dedi Lucienne. "Büyünün tamamlanması için iki kadın daha kurban edilmeli. O canavarla evlendikten *sonra*. Bol şans

."

"Bir şeyler düşüneceğim," dedi Mallory. "Her zaman öyle yaparım."

Lucienne boğazından ikna olmamış bir ses çıkardı, sonra şarabından bir yudum daha aldı.

"Bu arada, benim için bir şey yapar mısınız?" Eşler hiçbir şey söylemedi.

"Armand'ın, Bastien'in ruhunu evden kovabileceğime inanması gerekiyor. Beni güçlü bir müttefik olarak gördüğünüzü ona iletmenin bir yolu var mı? Hatta Bastien'in benden korktuğunu bile?

"Bastien mi? Senden korkmak mı?" Lucienne'in dudakları seğirdi.

Mallory elini kaldırdı. "Gülmeye başlamayın. Gerçek olması gerekmiyor, sadece Armand'ın buna inanması gerekiyor."

Béatrice tırnaklarının altındaki kurumuş kanı kazımaya başladı, ancak neredeyse yüz yıl geçtikten sonra, bunların asla temizlenemeyeceğini bilmesi gerekirdi. "Sanırım bir şeyler düşünebiliriz..."

"Teşekkürler," dedi Mallory, açıkça reddedilmediği için minnettar. "Şimdi. Bastien'i nerede bulabilirim?"

Béatrice kaşlarını çattı. "O her zaman yakındadır. O... evde. Duvarlarda. Zeminlerde. Her dolapta, her bacada..."

"Anladım," dedi Mallory. "Ama onu aramak istersek, nereden başlamalıyız?"

Lucienne dudağını ısırdı. "Oraya gitmeyi tavsiye edemem, ama... bodrum olmalı."

"Oh, bunu yapma," dedi Béatrice, gözlerini kocaman açarak. "O çok bölgesel biridir. Mahzene inmek onu kızdırmanın en kesin yoludur. Oradan mümkün olduğunca uzak dururuz."

"Ama ne yazık ki," dedi Lucienne, "bodrum merdivenleri kadehçinin odasının hemen yanında, bu yüzden ara sıra oraya gitmek her zaman kaçınılmaz." Artık boş olan kadehini kaldırdı ve dudaklarını bükerek, "O tarafa gidiyorsan, bana bir tane daha getirir misin?" dedi.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Hizmetçi salonlarında Mallory, havlu, peçete ve masa örtüleriyle dolu çamaşır odasının önünden geçti. Majörin odası, maun ve cam dolaplarda düzenli bir şekilde saklanan monogramlı porselenlerle doluydu (ne yazık ki lutin'den iz yoktu). Armand'ın kaynayan çikolata tenceresini inatla karıştırdığı mutfak. Tozlu fiçılar ve şarap şişeleriyle dolu kadehçinin odası.

Köşeyi döndüğünde Julie'ye çarptı. Kollarında tuttuğu çarşaflar yere dağıldı.

Julie, kolları hala uzanmış halde, nefesini tuttu. "Tanrım! Aceleniz var galiba, Bayan Fontaine."

"Özür dilerim." Mallory çarşafları dağınık bir yığın halinde topladı ve hizmetçiye geri vermeye çalıştı.

Julie hafifçe gülümsedi, sonra yığının üstünden bir el havlusu aldı ve düzgünce katladı. "Hiç sorun değil." Bir çarşaf aldı, düzleştirdi ve köşeden köşeye katladı. "Hizmetçi odalarında ne yapıyorsunuz, hanımefendi?"

Hizmetçinin her parçayı yeniden katlamayı planladığını fark eden Mallory, işi yapabileceği başka bir yer aradı, ancak koridorda masa yoktu.

"Sadece kötü ruhları aramak için titiz davranmaya çalışıyorum."

Julie, Mallory'yi incelerken şüpheyle gözlerini kısarak onaylayarak mırıldandı. Belki de Yvette, Mallory'ye ve onun büyücülüğüne güvenmemesi için onu ikna etmişti.

Hizmetçinin cebine sıkıştırılmış küçük beyaz çiçekleri fark eden Mallory, "Ne güzel bir buket. Siz de kötü ruhları uzaklaştırmaya mı çalışıyorsunuz?" dedi.

Julie, narin parmaklarıyla çiçekleri okşarken yanakları pembeye boyandı. "Onların sihirli güçleri olduğunu sanmıyorum. Beni gülümsetmekten başka. Belki de bu başlı başına bir sihir." Havluyla işini bitirip yığının üzerine koydu. "Sen benden daha iyi bilirsin."

"Onlar bir hediye miydi?"

Julie'nin yüzü daha da kızardı, ama cevap vermedi. Bu yeterli bir onaydı. Kızın bir sevgilisi vardı.

"Umarım dikkatli davranıyorsunuzdur."

Julie yastık kılıfını katlarken bir an durdu. "Dikkatli mi?"

"Sana kur yapan kişiye karşı." Mallory ayaklarını kaydırdı. Çarşaf lar ağırlaşıyordu. "Çok geç olana kadar hangilerinin canavar olduğunu anlayamazsın."

Julie kahkahalarla güldü. "Hayır, Bayan Fontaine, o dünyadaki en tatlı, en düşünceli adam." Yastık kılıfını yere koydu ve köşelerini düzeltti. Yüzünde rüya gibi bir ifade belirdi.

"Tabii," diye düşündü Mallory. "Ve hiçbir kurt koyun postuna bürünmez."

Julie dilini şaklattı. "Sanki aşkta terk edilmişsiniz gibi konuşuyorsunuz, Bayan Fontaine."

"Ben başından beri aşık olmamak için yeterince akıllıydım."

Hizmetçinin omuzları gevşemiş gibiydi. "Bunu duyduğuma sevindim." "Sevindiniz mi?"

Gözleri fal taşı gibi açılan Julie, rahatsız bir şekilde kıkırdadı. "Yani... Fikrinizi değiştirirseniz çok rahatlayacağım, Bayan Fontaine. Aşk sizi bulduğunda, ona bu kadar şiddetle karşı çıkmayacağınızı umuyorum. Cesaretle söyleyebilirim ki, bundan kaçış yok." Başını salladı. "Aşık olmak istemiyordum, ama yine de... bu kaçınılmazdı." Gerginleşti. "Ama belki de bu kadar açık sözlü konuşmamalıyım. Yvette beni neden geciktirdiğimi merak ediyor olacaktır."

Kalan yığını aceleyle bitirdi: üç havlu, iki yastık kılıfı, bir çarşaf daha. Mallory son bulaşık bezini kendisi katladı.

Julie tekrar telaşla uzaklaşırken Mallory, "Sevgilin olsun ya da olmasın," dedi, "yine de dikkatli olmalısın."

Hizmetçi durdu. "Endişelenmeniz çok nazik, hanımefendi. Ama sizi temin ederim, o kimseye zarar vermez..." Aniden ılık attı ve geriye sıçradı. Düzgünce katlanmış çamaşır yığını kollarından yere düştü. "Salamander!"

Mallory, bir sürüngen kuyruğunun süpürgelik altında kaybolduğunu gördü.

"Oh, bu evin nesi var böyle?" diye bağırdı Julie. "Böcek istilasına uğradık. Bir süpürge bulacağım." Eteğini kaldırarak, çamaşırların üzerinden atladı ve koridora koştu.

Mallory çömeldi ve süpürgelik boyunca baktı. Parlayan sarı gözler ona bakıyordu.

Çocukken semender yakalamayı çok severdi. Aile evlerinin yakınında her bahar semenderlerle dolup taşan bir gölet vardı; o kadar çoktu ki, kıvrımlı, yapışkan bedenleriyle kavanozları doldurabiliyordu. Camın içinden minik ayak parmaklarının çırpındığını, kaygan bedenlerinin kafa karışıklığı içinde kıvrıldığını izleyebiliyordu, sonra kaçınılmaz olarak onları suya geri atıyordu, orada kirle kaplı yüzeyin altında dağılıyorlardı.

Parmağını uzattı. "Korkma. Sana zarar vermeyeceğim
—"

Salamanderden bir ateş püskürdü ve Mallory'nin parmağını yaktı.

ılık attı ve geri çekildi. Dirseği kuruyan otların bulunduğu rafa çarptı

lavanta tomurcukları ve biberiye dalları yere saçıldı. Yanmış parmağını ağzına soktu.

Demek sadece bir salamander değildi. Mallory, Lysraux'un kralları ve kraliçeleri tarafından dünyanın diğer yerlerindeki wyvernler ve ejderhalar kadar saygı duyulan ateş püskürten yaratıkları biliyordu, ancak bu ona tuhaf bir benzetme gibi geldi. Mitolojik yaratıklar söz konusu olduğunda, insanların ellerine ne geçerse onu aldıklarını düşündü.

Bu ev gittikçe daha da iyiye gidiyordu.

Salamander saklandığı yerden fırladı. Mallory'nin elinden daha uzundu, düz, yapışkan bir gövdesi vardı, sırtı koyu kırmızı ve sarı lekelerle kaplıydı. Otların arasında kayarken aniden durdu, arka ayakları üzerinde geriye doğru eğildi ve hapşırdı; bu hareketiyle mum çubuğu kadar uzun bir alev püskürttü.

Sanki kurutulmuş lavantanın Mallory'nin suçu olduğunu hissetmiş gibi ona öfkeyle baktı.

"Oh, bekle!" Mallory ceplerini karıştırdı ve seradan aldığı son bitki demetini çıkardı. Çömeldi ve demeti uzattı. "Lütfen?"

Salamander başını eğdi.

Yüzde 80'i sümükten oluşan bir yaratığa aldanmamak için Mallory, bir demet mor çiçek kopardı ve küçük canavara fırlattı.

Canavar tekrar hapşırdı ve ona bir alev daha tükürdü. Mallory, hemen alev alan otlarla alevleri engelledi. Mutlu bir şekilde ayağa kalktı. "Teşekkür ederim."

Salamander ona dilini çıkardı, sonra mutfak kapısının altından daldı.

Julie, koridorun uzak ucunda bir süpürgeyle yeniden ortaya çıktı. "Nerede?"

"Şu tarafta." Mallory mutfağı değil, kiler odasını işaret etti, sonra hizmetçi içeri girerken kenara çekildi.

Dumanlı otları sihirli bir değnek gibi kavrayan Mallory, diğer yöne, mahzene doğru yöneldi.

Bu koridor diğerlerinden daha soğuktu, merdiven boşluğundan gelen hafif ama soğuk bir esinti, evin altına iniyordu. Dar ve gözden kaçması kolaydı, tabanındaki gölgeler geçilmezdi.

Mallory uzun süre orada durdu, dumanın vücudunun etrafında bir yılan gibi dolanmasına izin verdi. Otların kokusu iğrenç hale geldi.

O gölgelere baktığı anda, daha önce hiç bu kadar ruhunu derinden etkileyen bir korku hissetmemişti. Her içgüdüğü ona kaçmasını söylüyordu. Bu yeri hiç görmemiş gibi davranmasını. Asla geri dönmemesini.

Orada aşağıda kötü bir şey vardı. Anaïs'in en sevdiği değerli taşın hepsi olduğunu ve Triphine'in hayatında hiç kemik kırmadığını, ancak bazen hala topallayıp bacağının hiç düzgün iyileşmediğinden şikayet ettiğini bildiği kadar kesin olarak biliyordu. Le Bleu'nun hala bu evi musallat ettiğini ve bunun muhtemelen kendi hatası olabileceğini bildiği kadar kesin olarak biliyordu.

Duvar aplikinden bir mum aldı, bir elinde onu, diğer elinde ise zavallı ot demetini salladı. Aşağıda yatan her ne kötülükse ona karşı silahları buydu.

Merdiven boşluğunun kendisinde özellikle ilginç bir şey yoktu. Taş duvarlar. Taş basamaklar, aşınmış ve pürüzsüz. Ve derinliklerinden yükselen kemiklere işleyen soğuk.

Mallory bir, iki, üç basamak indi, ama basamaklardan birinde kırmızı bir leke gördüğünde durdu.

Kan mı?

Çömeldi ve mumu lekenin üzerine doğru indirdi. Ve... hayır, bunun kan olduğunu düşünmüyordu, daha çok... şarap mıydı?

Tabii ki. Burası bir şarap mahzeniydi.

Gölgeler titreyen mum ışığından çekildi ve altta, süslü siyah menteşelere asılı kemerli bir ahşap kapı görebildi. Eski bir anahtar deliğinin üzerinde ferforje bir kol vardı.

Son adımlarını atarken kalbi hızla atıyordu. Mum alevi titredi ve sönmesinden korktu, ama mum yanmaya devam etti. Tütsü burnunun altında kıvrıldı ve her köşeyi doldurdu.

Otları şamdanın tabanına koydu ve avucunu kapıya bastırdı, kendine bunun sadece bir kapı olduğunu söyledi - dokunduğunda eski ahşap pürüzlüydü.

Kapının ardında sadece bir mahzen vardı. İçinde elma ve soğan kasalarından başka bir şey olmamalıydı. Şarap fıçıları. Fare pislikleri ve örümcek ağıları.

Ve muhtemelen çok öfkeli, çok katil bir hayalet.

Herkes o kapının ardında neler olduğunu biliyordu. Lucienne ve Béatrice'i öldürdükten sonra Bastien Saphir, cesetlerini bu merdivenlerden aşağı sürüklemişti. Her ikisinin de yüzük parmağını kesmişti. Cesetlerini, bir kasap domuz leşini asar gibi metal kancalara asmıştı.

Gabrielle Savoy'un bu kapıyı açıp, kendisinden önce gelen eşlerin parçalanmış cesetlerini gördüğünde ne hissetmiş olabileceğini hayal etti. Ne kadar korkunç olursa olsun, Mallory'yi gerçekten üzen çok az şey vardı, ama şimdi, burada dururken, dehşet boğucu bir hal almıştı. Bu bir ibret hikayesi değildi. Buradaki acı gerçektir.

Midesini bulandırdı. Buradan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Bu yeri terk etmesi gerektiğini.

Bunun yerine, kapı koluna uzandı.

Çekti, ama kapı yerinde sabit kaldı. Kilitliydi.

Havayı, bitkisel tütsüden daha keskin yeni bir koku doldurdu.

Taze kesilmiş portakalların tatlı kokusu.

Kemikli bir el tahtadan çıkıp boğazına uzandı.

Mallory çığlık attı ve o kadar hızlı geriye atladı ki, en alt basamakta takılıp taş merdivene yuvarlandı. Mum düştü ve söndü.

El, siyah bir duman bulutu içinde kayboldu ve Mallory, bunu hayal mi etti diye merak etti.

Sonra kulağına alçak bir ses fısıldadı. "Ne zaman beni görmeye geleceksin diye merak ediyordum, küçük cadı."

Mallory doğruldu ve arkasını döndü. Ayağı muma çarptı ve mum taş zeminde yuvarlandı.

Önünde, yukarıdaki koridordan gelen soluk ışıkla çerçevelenmiş olarak Monsieur Le Bleu duruyordu.

O, tam da ziyafet salonunda gördüğü gibi giyinmişti ve Morant'taki portresinden tanıdığı o kibirli gülümsemeye gülümsüyordu. Uzun boylu ve esnek, ışık vurduğunda lacivert parıldayan koyu renk saçları vardı. Çarpıcı yüzünde düzgün bir sakalı vardı. Bu gölgeli merdiven boşluğunda bile gözleri kesilmiş safir gibi parlıyordu.

Sırtını kapıya dayadı, onun etrafında sis gibi yükselen cazibesine kanmamak gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Sanırım bir şey düşürdün," dedi, derin bir nefes alarak gösteriş yaptı. Otlar şamdanla birlikte düşmüş olsa da, hala yanıyorlardı. Demet yarısı bitmişti, ama duman bu dar alanda yoğunlaşıyor, Mallory'nin ciğerlerine sızıyordu. Ta ki Le Bleu merdivenlerden aşağı inip kırılğan sapları botuyla ezene kadar. Sırıttı. "Biraz dumanın beni oraya geri çekmeye yeteceğini mi sandın?" Dilini şaklattı ve ona uzandı, parmakları çenesinin altını okşadı; dokunuşu buz gibi bir esinti gibiydi. Mallory geri çekilmeye çalıştı, ama gidecek hiçbir yer yoktu. "Tatlı, tatlı Mallory Fontaine. Şu haline bak, ne kadar da güzel bir genç hanım olmuştun."

Garip bir şekilde, bu sözler Mallory'yi dehşetinden kurtardı. Kimse *onu* güzel bir genç hanım olarak nitelendirmeyi düşünmezdi ve o kesinlikle *tatlı* değildi.

"Tanıştığımızı fark etmemiştim," dedi, sesi öfkeyle gerginleşmişti.

"Bunu bir hakaret olarak mı almalıyım? Elbette o kadar kolay unutulacak biri değilim." Bilmiş bir gülümsemeyle, "Hediyemi beğendin mi?" dedi. Başparmağı, elbisesinin kumaşı üzerinden buz gibi soğuk bir şekilde boynuna doğru kaydı. Sürekli kaşındıran dantel yakayı çıkarmayı reddediyordu.

Bastien'in başparmağı boğazının dibinde oyalanıyordu. Sonra sertçe bastırdı.

Kadın, içini yakan acıyla nefesini tuttu. Gözlerinin önünde beyaz bir ışık parladı. Çığlık attı ve kapıya doğru itti kendini, ama kaçış yoktu.

Onu bıraktı.

Mallory'nin gözlerinin köşelerinde gözyaşları birikmişti ve acıdan nefes nefese kalmıştı. Köprücük kemiğinin çukurunda bir köz yanıyordu.

"Bu bir hediye değil," diye homurdandı. "Sen beni lanetledin."

Bastien sesini alçaltarak şşşş diye ses çıkardı. "Hayır, hayır, çocuğum. Kız kardeşin gibi olmak istedin. Aynı sihri paylaşmak istedin. Öyle değil mi?"

"Ben öyle demedim..." Dişlerini sıktı. "Sözlerimi çarpıttın. Beni manipüle ettin. Büyümü benden çaldın!"

"Büyünü çaldım mı? Böyle bir suçlamaya çok kızdım." Gülümsemesi genişledi ve sanki onun kalbinin üzerinde bir anahtarı çevirir gibi yaptı. "Tanrılardan bir hediye karşılığında önemsiz büyücülüğü kim bırakmaz ki?"

"Sen tanrı değilsin."

O gülümsedi. "Doğru. Ben hediyelerimde onlardan çok daha cömertim. Ölüm büyüsü, küçük cadı. Sana bu kadar çok şey borçluyum, nasıl minnettar olmazsın?" Acıyarak dilini şaklattı. "Yıllar önce bana kapıyı açtın ve ben bir daha asla Verloren'e dönmeyeceğim. Velos'un kendisi gelse bile."

Mallory düşünmeye çalışarak çenesini sıktı. Onun kendisini öldüremeyeceğini hatırlattı kendine. Ona dokunması bile zordu.

Ama o acı yeterince gerçektir.

Le Bleu uzaklaştığında, kendini hazırladı, ama adam sadece eğilip tütsüden kalanları toplamak için eğildi.

Şaşkınlıkla keskin bir nefes aldı. Otlar çok ağır değildi, diye düşündü. Triphine de onları toplayabilirdi.

Ama sadece bir anlığına... Ve o da bundan şikayet ederdi. "Zeki küçük kız." Parmaklarını sakalının kenarlarını okşadı.

"Ona benzemiyorsun, biliyorsun. Ama kız kardeşin..." Kızgın bir şekilde, "Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi.

"Bence biliyorsun." Ot demetini cebine koyarken, bir şövalyenin sevgilisine yabancı çiçeklerden bir buket hediye etmesi gibi, adeta nostaljik bir hava içindeydi.

Yine yaklaştı, kız boynunu uzatıp onun bakışlarını tutmak zorunda kalana kadar. Kız, onun vücudunun soğuk boşluğunun kolundaki tüyleri gıdıklamasını hissedene kadar.

O, Mallory'nin gördüğü diğer hayaletlerden farklıydı. İçinden dışarıya yayılan gümüş grisi bir ışıkla kaplı değildi. Aksine, figürü yarı insan, yarı gölgeydi. Vücudunun kenarları mürekkep gibi siyah bir karanlığa karışıyordu. Mallory'nin yıllar boyunca gördüğü tüm hayaletler arasında, bu, yanardöner gri ışıkla değil, geçilmez gölgelerin karanlığıyla parlayan, onları bir kefen gibi giyen tek hayaletti. Bu canlı karanlığı daha önce bir kez görmüştü.

Bir daha asla görmemek için dua etmişti.

Monsieur Le Bleu başını eğdi ve yanağını Mallory'nin yanağına bastırdı. Mallory, cildine değen sert sakalının ve kulağına gelen beklenmedik derecede sıcak nefesinin hissine irkildi.

Onu sadece görmek ya da duymakla kalmıyordu. Onu *hissede*biliyordu.

Kısa bir an için, o somuttu. Hayattaydı.

"Sen zaten benim tuzağıma düştün, küçük cadı. Gabrielle benden kaçmış olabilir, ama sen ve kız kardeşin kaçamayacaksınız. Ve bunun için sana teşekkür etmeliyim."

Dudaklarını, yakasının cildiyle birleştiği yere, boynuna bastırdı ve Mallory, derisinin altında hamam böcekleri dolaşıyormuş gibi hissetti.

Cesaretini toplayarak onu itmeye çalıştı, ama elleri sadece gölgelerle karşılaştı.
Monsieur Le Bleu gitmişti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Mallory, Monsieur Le Bleu ile bodrum merdivenlerinde karşılaşalı neredeyse üç gün geçmişti ve hayaletle ilgili başka bir şey duymamış olsa da, hala evin içinde tereddütle dolaşıyor, her köşede hayaletle karşılaşmayı bekliyordu.

Ama günler şükürler olsun ki olaysız geçmişti. Mallory, cadı otlarından yaptığı tütsüyü etrafa serptiğinden beri hayaletlerin ne kadar sessiz kaldığını Julie'nin kendi kendine mırıldandığını bile duymuştu. Mallory, yeteneklerinin övülmesinden memnun olmuştu, ama o demet çubukların ruhu caydırmadığını biliyordu.

Onun sessizliği onu tedirgin ediyordu. Sanki bir şeyler planlıyor gibiydi. Sanki bekliyor gibiydi.

Ama neyi?

Lucienne ve Béatrice, Triphine'e kendilerini tanıtmış ve onu öldürülen ve parçalanmışların küçük çemberine kabul etmişlerdi. Triphine, onlar etrafta yokken onlardan şikayet ediyordu: "Béatrice'in tek konuşmak istediği, hangi prensin hangi prensesle flört ettiği, hangi kraliçenin dokuzuncu çocuğuna hamile olduğu ve bunun gibi şeyler, sanki kimse bu tür şeyleri umursuyormuş gibi. Lucienne'in son yüzyılı sarhoş olarak geçirmesine şaşmamalı. Ben de onlarla bu kadar zaman geçirdikten sonra muhtemelen içkiye başladım. Tabii, buradaki şarabın bana kurdeşen yapmayacağına güvenebilirim."

Sızlanmasına rağmen, Mallory, Triphine'in yeni arkadaşlarının hoşuna gittiğini hissediyordu.

Bu arada Mallory ve Anaïs günlerini sahte büyücülükle geçiriyorlardı. Mallory evin karanlık köşelerine tavuk kemikleri sallarken (kötü titreşimleri kontrol ediyordu... ya da öyle bir şey),

Anaïs, sanki evin kaderini söyleyebilecekmiş gibi her odada fal bakıyordu. Salonlarda mum yakıp anlamsız tekerlemeler mırıldandılar. Kötü ruhları yakıcı sıcaklıkla kovmak için her ocağın bir gün bir gece boyunca kesintisiz yanmasını istediler. Avludaki fıskiye çizek yaprakları serptiler ve Yvette izliyor olabilir diye yedi tanrıya yüksek sesle dua ettiler.

Ancak, sonbahar hasadı tam da o sırada olduğundan ve Armand, çiftçiler, şarap üreticileri ve tüccarlarla görüşmekle meşgul olduğundan, onların hileleri pek bir önemi yoktu. Mallory'nin yalanlarını dinlemek veya onun, kristal küreler, çay yaprakları ve küçük kemirgenlerin kemiklerini kullanarak hayaletleri yok etmeye yönelik yarı yürekli girişimlerine tanık olmak için nadiren ortalıkta bulunuyordu. Sadece Yvette onu yoğun bir küçümsemeyle izliyordu, bu da Mallory'yi hilelerini sürdürmeye zorluyordu, ancak Armand'ın onun tuhaflıklarına hayranlıkla bakmadığı için bu pek eğlenceli değildi.

Mallory, evin içinde ağır adımlarla yürürken, kapı aralıklarına saf, tanrı tarafından kutsanmış su (kesinlikle o sabah kendi lavabosundan arta kalan su değildi) serpiyordu ki, Yvette onu durdurdu. Yvette, her zamanki somurtkan ifadesiyle Mallory'nin elbisesini tanıyordu, sanki ceplerine gizlenmiş çalıntı malları arıyormuş gibi.

"İyi günler," dedi Mallory. "Arınmak ister misin?" Cevap beklemeden parmaklarını kavanoza daldırdı ve suyu Yvette'in önlüğüne sıçrattı. "Solvilde'nin en iyisi, işte burada."

Yvette yüzünü buruşturdu, belli ki kırılmalı mı yoksa kırılmamalı mı emin değildi. "Gizlice dolaşırken Julie'yi gördün mü? Halılara yardım etmesi gerekiyordu."

Gizlice dolaşma yorumunu kabul etmeyen Mallory, "Kahvaltıdan beri onu görmedim," diye itiraf etti.

Yvette iç geçirdi. "O kız kelebeklerden bile daha kolay dikkatini dağıtır." Mallory'yi iterek yanından geçti. "Bu arada, Lord Armand seni soruyordu."

Bu sözlerle kapıyı kapatarak ikisini ayırdı.

Mallory'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Armand'ın bağlarda olduğunu sanıyordu. Ne istiyordu? şüphelerini

şüpheleri? Onun iddia ettiği cadı olmadığına dair kanıtlar mı bulmuştu?

Evde dolaşırken kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Armand, onun yeteneklerinden şüphe duyduğunu gösteren hiçbir şey söylememişti. Muhtemelen sadece ilerlemesiyle ilgili bilgi almak istemişti. Ve eğer şüphelenmeye başlarsa, ruhları kovmak için yaptığı büyülü girişimlerin onu yorduğunu iddia edip, günün geri kalanında yatak odasına çekilirdi. Yıllar boyunca Triphine'den bir iki şey öğrenmişti ve gerektiğinde şiddetli baş ağrısı numarası yapmada çok iyiydi.

"Mallory, buradasın."

Mallory ana merdivenin ortasında donakaldı.

Gülümsemeyi takınarak Armand'a döndü. Armand, bir kolunda büyük kare bir sepetle giriş holünde duruyordu. Aceleyle gelmiş gibi biraz nefes nefeseydi.

"Beni mi arıyordun? Hiç haberim yoktu."

"Evet. Ben..." Boğazını temizledi. "Konuştuğumuzdan bu yana birkaç gün geçti. İlerlemeni merak ettim."

Omuzları gevşedi. Endişelenecek hiçbir şey yoktu.

"Her şey plana göre gidiyor." Zihni, Anaïs ile son günlerde yaptıkları tüm küçük büyüler ve taklitlerin listesiyle doluydu.

Ama Armand daha fazla ayrıntı sormadı. Bunun yerine, sepeti diğer koluna geçirirken, "Bunu duyduğuma sevindim. Meşgul müsün?" dedi.

Mallory ona baktı. Meşgul müydü? Hayır derse, görevi tamamlamak için yeterince çaba göstermediğini mi düşünecekti?

Evet derse, bir şey sakladığını mı düşünecekti? Güvenli yolu seçerek, sadece "Meşgul müyüm? Şu anda mı?" dedi.

"Evet. Eğer çalışıyorsan seni rahatsız etmek istemem." Elindeki su kabına baktı.

Mallory başını eğdi. Suyu unutmuştu.

"Evet! Evet, aslında oldukça meşgulüm. Bu paha biçilmez kutsal suyla." Kavanozu salladı ve kenarlarından dökülen suyu kasıtlı olarak görmezden geldi.

"Oh." Armand hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Acaba acıkmış olursun diye düşündüm ve acaba... Yani, ilerlemeni... bir... piknikte konuşabiliriz diye düşündüm." Cümlesini tamamladıkça heyecanı azaldı.

"Piknik," diye tekrarladı Mallory. İlk olarak midesinin gurultusu ve taze pişmiş baget ve yumuşak, kremalı peynir olasılığı aklına geldi. İkinci olarak ise karıncalar ve güneşten yanmış ciltler. "Yani... yemek mi yiyeceğiz? Dışarıda? Bilerek mi?"

Uzun bir sessizlikten sonra, sepeti yere koydu ve kenara itti. "Haklısın. Abartılmış bir şey." Tereddüt etti, kulağını kaşdı. "Ayrıca teknelerimiz de var."

"Tekneler mi?"

"Kürekli tekneler. Gölde." Kaşlarını çatı. "Teknenin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Güvenli, kuru topraklardan uzak, ıssız bir yere yüzebilmek için el emeği gerektiren o küçük tekneler. Ben bunun cazibesini anlamıyorum."

Dudaklarını sıkıca kapatarak gülmemek için kendini zorladı. "Bazen insanlar balık tutmayı da severler."

"Bunu daha da az anlıyorum."

Bu sefer güldü. "Tamam. Piknik yok. Tekne yok."

Mallory sahte bir özürle burnunu kırıştırdı. "Belki işimi başka bir zaman konuşabiliriz."

Gülümsemesi kayboldu. "Elbette."

Arkasını döndü ve merdivenlerin tepesine neredeyse varmıştı ki Armand, şimdi daha da tereddütlü bir şekilde sordu: "Mezarlığı görmek istemez misin?"

Eli tırazana yapıştı. Geriye dönüp ona yan gözle baktı. "Mezarlık mı?"

"Ormanın içinde. Yabani otlarla kaplı. Nemli. İtiraf etmeliyim ki, bakımı iyi yapılmıyor. Küçük, korkunç yaratıklar için bir sığınak. Genel olarak, vakit geçirmek için korkunç bir yer." Kaşlarını kaldırdı. "Bu ilginizi çeker mi, Bayan Fontaine?"

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Bahçelerden geçerken Julie'ye rastladılar. Neşeyle kendi kendine şarkı söylüyordu, ama Mallory ve Armand'ı görünce donakaldı. İkisine şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sanki bir kol dolusu solmuş çiçek toplamaktan çok daha kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi.

"Armand!" diye haykırdı, sonra yüzünü buruşturup reverans yaptı.

"Yani... Lord Armand, demek istedim."

O, kibarca başını salladı ve onun gafına alınmadığını gösterdi.

"Sanırım Yvette seni istiyordu," dedi Mallory. "Halılarla ilgili bir şey."

"A-ah." Julie, Armand'dan gözlerini ayırmakta zorlanıyordu. "Evet. Hemen... geliyorum."

"Teşekkürler, Julie," dedi Armand. "İşin bittiğinde, Yvette'e tavan arasında saklanan parçaları hatırlatır mısın?"

Alnı kırıştı. "Tavan arası mı?"

"Sanat eserleri."

Ağzı açık kaldı. Julie'nin neden birdenbire bu kadar üzüldüğünü anlayamayan Mallory'ye baktı. "Ama siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

Armand şaşkınlıkla geri çekildi.

Böyle bir sorunun küstahlığını hemen fark eden Julie, bakışlarını indirdi. Sonra, öfkeyle, kucağındaki çiçekleri yolun ortasına attı. "Yani... tabii ki. Neye ihtiyacınız varsa. *Lordum*."

Onları geçip gitti, giderken parmaklarıyla önlüğünü sıkıca kavradı.

Onlar şaşkınlıkla onun arkasından baktılar.

"O kızın söylediklerinin yarısını bile anlayamıyorum," dedi Armand. "Sanki tamamen başka bir dil konuşuyor ve kimse ne dediğini anlamadığında sinirleniyor gibi."

kimse ne dediğini anlamadığında sinirleniyor."

"Aptal olma," dedi Mallory. "Belli ki senden hoşlanıyor."

"Öyle umarım. İyi bir işveren olmaya çalışıyorum. Yvette benim çok..."

"Öyle değil," dedi Mallory, yoluna devam ederken.

Armand'ın yüzünde dehşet ifadesinin belirlenmesi biraz zaman aldı. "Ben... şey. Eğer durum böyleyse, o zaman bu karşılıklı değil." Derin bir şekilde kaşlarını çatı. "Umarım benim davranışlarımı... ilgi olarak yanlış yorumlamamıştır. Kendimi çok kötü hissederim."

Mallory, bir kızın Armand'ın basit nezaketinden nasıl etkilenebileceğini kolayca anlayabilirdi, ama onu zaten hissettiği kadar kötü hissettirmek istemiyordu. "Eminim bu sadece geçici bir hevestir."

Bahçeler bir zamanlar birçok dönüm çit, şimşir ağacı ve düzenli bitki yataklarından oluşuyordu, ancak çok geçmeden mülkün yabani fideler, cılız ağaçlar ve yayılan yabani otlarla kaplı kısmına ulaşılar. Mülkün çoğu üzüm bağlarıyla çevriliydi, ancak kuzeydeki bahçeler sonunda bir ormana dönüştü; burası bir zamanlar Saphir ailesinin özel avlanma alanıydı.

Teknik olarak burası hala Armand'ın kişisel avlanma alanıydı, ama o bu konuyu sorduğunda Armand tiksiniş gibi göründü. "Babam bu sporu severdi, ama ben hiç sevemedim." Aniden durakladı. "Ama bak!"

Düşmüş bir kütüğü işaret etti ve Mallory, ona söz verdiği küçük, korkunç yaratıklardan birini görmeyi umdu, ama aslında hiçbir şey görmedi. Sadece bir kütük.

"Ne?"

Armand zorlukla yürüdü bazı çalılar ve çöktü. "Zümrüt kırılğan mantarlar."

"Yani... o mantarlar mı?" Mallory, kütüğün yanından çıkan parlak yeşil tepeli büyük mantarları inceledi.

"Sadece mantar değil. Bunlar bir dizi sindirim sorununa yardımcı olabilir. Ayrıca güçlü bir afrodizyak olmaları nedeniyle de çok değerlidirler."

Bu söz ağzından çıkar çıkmaz, yüzü kıpkırmızı oldu. "Ben... bilmiyorum... sadece söylentiler duydum."

Mallory dişlerinin arasına parmağını sıkıştırdı ve onu kızdırmamak için tüm içgüdülerıyla mücadele etti.

Armand başını eğdi, cebinden bir peçete ve küçük bir bıçak çıkardı. Mallory, neredeyse bir yabancı olan ve gizlice bıçak taşıyan bir çocukla ormana götürülmesinden endişelenmesi gerekip gerekmediğini bir an düşündü.

Ama Armand kütüğün yanından mantarları kesip, bir parça kek sarar gibi nazikçe peçeteye sardığında, Mallory korkmayı imkansız buldu.

Ayrıca, Armand da onun taşıdığı bıçaktan haberdar değildi muhtemelen.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe yol daha da bakımsız hale geldi. Armand birkaç dakikada bir durup ısırgan otu, çilek, sıgırkuyruğu otu, hatta hardal otu ve Mallory'nin varlığından haberdar olmadığı daha birçok mantar türü topladı. Cepleri dolduğunda, Mallory çürümüş beyine benzeyen mantarı taşımayı teklif ettiğinde çok minnettar oldu.

Onun coşkusunda beklenmedik bir şekilde sevimli bir şey vardı.

Hayır, sadece sevimli değildi. Mallory nedenini tam olarak anlayamıyordu, ama Armand zakkumun zehirli özellikleri hakkında şiirsel bir şekilde konuşurken, hiç kimseye bu kadar çekici gelmemişti.

"Bunu sık sık yapar mısın?" dedi.

Armand, bir avuç yabani menekşe toplarken durakladı. "Şey... istediğim kadar sık değil. Ama sizi geciktiriyorum. Size mezarlığı göstereceğime söz vermiştim."

"Acelem yok. Onlar ne işe yarıyor?" Mallory, çiçeklere başını sallayarak sordu.

"Oh, hiçbir şey yapmıyorlar. Sadece güzel görünüyorlar." O, çarpık bir gülümsemeyle cevap verdi. "Mümkün olduğunda yiyecek aramaya gelmeye çalışıyorum, ama bu yıl şaraphaneyi yönetmek çok zamanımı aldı. İlkbahar ebegümeçi hasadını tamamen kaçırdım."

"Bahar ebegümeçi hasadını kaçırdın mı? Nasıl hayatta kalacaksın?"

"Oh, merak etme," dedi, gözleri parlayarak. "Sonbaharın sonunda başka bir fırsat olacak." Birkaç dal daha kopardı ve avucuna sıkıştırdı. "Otlar geçen gün işe yaradı mı?"

"Otlar mı?" Mor-kırmızı şurup ve sıcak çikolatayı düşünüyordu, o gece onun tadı nasıldı acaba diye merak ediyordu...

Armand ona tuhaf bir bakış attığında, aceleyle bu düşünceyi kafasından silip attı. "Oh, o otlar! Evet. Çok yardımcı oldular. Söz konusu ruhları ortadan kaldırmamış olabilirler, ama..." Doğru kelimeleri bulmak için elini havada çevirdi, bir salyangozun sümük salgıladığı gibi kendine güvenini ortaya koydu. "Hayaletleri, öbür dünyada ikinci seçenekleri düşünmeye teşvik ettiler."

Armand gözlerini kırptı.

"Bu bir süreç," dedi Mallory, Armand daha fazla ısrar etmediği için minnettar olarak.

Çok fazla ilerlememişlerdi ki Mallory ağaçların arasından mezarlık kapısını gördü. Kapı, yüksek bir taş duvara bağlanan taş kemerli bir geçide asılıydı, yosunla kaplıydı ve her türden mantarlarla doluydu. Velos'un heykeli ziyaretçileri karşılıyordu. Tanrı'nın elinden sarkan oyulmuş fenerin üzerine bir çalığışu konmuş, uyumsuz ama neşeli bir şarkı söylüyordu.

Armand kapıyı açtığında kapı gıcırdadı.

İçeride, mezarlık bir mezarlığın olması gerektiği gibiydi. Eski ve sakın, toprak, sonbahar rüzgârları ve yağmur kokuyordu. Mezarların çoğu, üzerine isimler ve tarihler oyulmuş, yerden yüksek mermer levhalardı. Bazıları yosunla, bazıları sarmaşıkla kaplanmıştı. Bir parça çalı, duvarın kenarlarından içeri sızmak için elinden geleni yapıyordu, dikenli parmaklarını en yakın taşlara doğru uzatıyordu. Üzücü şiirler yazılı mezar taşları vardı. Kanatlı periler ve diz çökmüş iblislerin heykelleri. Mezarların arasında son zamanlarda tohumlanmış uzun otlar vardı.

Mallory'nin gördüğü en güzel yerdı.

Yolun birinde dolambaçlı bir şekilde uzanan taşları inceledi. Armand, içeri girdiklerinden beri saygıyla sessiz kalmıştı, ama şimdi Mallory ona baktı. "Burasının senin ailenin mezarlığı olduğunu sanıyordum, ama isimlerin hiçbirini tanımıyorum."

"Bu mezarların çoğu personele ait. Bazıları Comorre dışındaki mezarlığa gömülmeyi tercih ediyor, ama çoğu burada gömülmeyi tercih ediyor. Bunların çoğu bağ işçileri, ama ev ve bahçe personeli de var. İlk dadım da orada." Açık bir kitap şeklinde oyulmuş bir taşı işaret etti. "Ailem ise..."

Uzakta bir dizi uzun mezarlığı işaret etti. "Bana gösterir misin?" diye sordu ve onlara doğru yürümeye başladı.

O, anne ve babasının kalıntılarının bulunduğu mezarı ve onu büyüten teyzesinin mezarını gösterdi. Teyzesi bir yıl önce ölmüş ve kocasının yanına defnedilmişti.

Sonunda, en büyük mozole önünde durdu. Beyaz kireçtaşı bloklardan yapılmış ve pasla kaplı, parmaklıklı demir kapısı olan bir mezardı. Alaycı yüzlü küçük kanatlı iblisler kornişler boyunca uzanıyordu, o kadar gerçekçiydi ki taştan oyulduklarına inanmak zordu.

"Bastien orada mı?"

Armand başını salladı. "Bastien mezarlığın içinde değil. Ama bu mozoleyi inşa ettiren oydu. Karıları için..." Tereddüt ettikten sonra sordu: "İçini görmek ister misin?"

Cevabını beklemeden anahtarlığı çıkardı. Meraklanan Mallory, en büyük anahtarı fark etti: koyu pirinçten yapılmış, kenarlarında karmaşık süslemeler vardı.

"Bu anahtar neyi açıyor?" diye sordu.

Armand hareketsiz kaldı. Anahtarı avucunda tarttı ve Mallory, anahtarın alışılmadık derecede ağır olduğunu hissetti. "Şarap mahzeni," dedi basitçe, sonra mozole kapısına doğru yürüdü ve kilide başka bir anahtar soktu. İç mekanizmanın karakteristik sesini duydu, sonra içeri girdiler.

Mezar büyük olmasına rağmen, içeride ikisi için zar zor yer vardı. Sol tarafta iki dar sunak vardı; biri Velos, diğeri Eostrig için, her ikisi de uzun zaman önce yanmış mumlar ve neredeyse toza dönüşmüş çiçek buketleriyle süslenmişti.

Altarların karşısında, toz ve örümcek ağlarıyla kaplı üç taş mezar yan yana dizilmişti. Her mezarın üstüne

, gömülü kadının uzanmış hali, bedeni hareketsiz, soğuk mermerden yapılmış olarak oyulmuştu. Heykeller güzel elbiseler, mücevherler ve başlıklar takıyordu ve elleri alçakgönüllülükle kalplerinin üzerinde birleştirilmişti. Mallory, heykellerin ölenleri onurlandırmak için yapıldığını biliyordu, ancak bu heykellerin tanıştığı kadınların özünü yansıtmadığını düşünmeden edemiyordu. Lucienne'in gürültülü kahkahası. Béatrice'in sessiz ciddiyeti. Triphine'in keskin zekası.

Duvardaki oyulmuş mermer plakelerde, üç tanıdık ismin yanında bir dizi tarih yazıyordu.

*Triphine Saphir,
evlenmeden önceki soyadı
Maeng Lucienne Saphir,
evlenmeden önceki soyadı
Tremblay
Béatrice Saphir, evlenmeden önceki soyadı Descoteaux*

İki mezar daha için hazırlanan platformlar vardı ve iki mermer plaka boş kalmıştı.

Armand topladığı kır çiçeklerini bölüştürdü ve üç mezarın üzerine küçük birer buket koydu.

"Triphine için bu mozoleyi yaptırttığını iddia ediyordu," dedi. "İlk çocuğunun annesi olarak, bir kraliçeye yakışır bir sarayda yatmayı hak ettiğini söylüyordu. Bu yüzden bu kadar büyük. Tabii ki, daha sonra onun burada tek başına kalmasını hiç istemediği ortaya çıktı."

"Ve onu inşa eden zanaatkarlar garip bir şeyden şüphelenmediler mi?" dedi Mallory. Eğer üç eşini, iki boş yer daha olan bir mezara gömmekle görevlendirilseydi, o da sorular sorardı.

"Eminim şüphelenmişlerdir," dedi Armand. "Ama aynı zamanda bu iş için minnettar olduklarından da eminim ve iyi bir ücret aldıklarından da şüphem yok. Ailesini beslemek, sessiz kalmak için güçlü bir neden olabilir."

Mallory'nin midesi, kaçırıldığı çok sayıda öğünün anıları ile burkuldu. "Triphine'in Morant'ta gömüldüğünü sanıyordum."

"Başlangıçta öyleydi. Ama bu mezar odası tamamlandığında, cesedi mezardan çıkarıldı ve buraya getirildi."

Armand, kolunu kullanarak mezarların yüzeyindeki tozu silkelerken, Mallory'nin dikkati iki boş mezar taşına kaydı.

Toplamda beş tane.

Onlardan birinin Gabrielle Savoy için olduğunu düşündü — kaçan karısı — ama Bastien'in onu son kurbanı olarak görmediği anlaşılıyordu. Lucienne ve Béatrice haklıydı. Amacı beş kurban sunmaktı. Ama ne amaçla?

"Onlarla konuştun mu?" diye sordu Armand, sesinde saygı vardı.

Yutkundu. "Konuştum."

"Nasıl görünüyorlar?" "Nasıl görünüyorlar mı?"

"Tabii ki portrelerini gördüm. Ara sıra pencerede ya da koridorda silüetlerini görüyorum, ama her zaman çok çabuk kayboluyorlar. Ruhlarının bir şekilde farklı olup olmadığını hep merak etmişimdir. Ölüm onları değiştirmiş miydi?"

"Hayaletler, öldükleri andaki hallerine benzerler. Aynı kıyafetleri giyerler. Ama belirli bir görünümeleri vardır. Hayaletlerin... kenarları belirsizdir. Vücutlarının nerede bittiği ve etraflarındaki havanın nerede başladığı asla tam olarak belli olmaz. Dünya ile etkileşime girmek istediklerinde fiziksel anlamda maddi olabilirler, ama bu çok fazla çaba gerektirir. Bir kitabın sayfasını çevirmekten veya bir kadeh şaraptan bir yudum almaktan daha fazlasını yapmak isterlerse, çabucak yorulurlar."

Yavaşça başını sallayarak bunu sindirdi.

"Ve hala ölümlerine neden olan yaraları var. Çok fazla kan var ve... hala kanamaları devam ediyor. Hiç durmuyor."

Armand yüzünü buruşturdu. "Bu korkunç."

"Ama acı çekmiyorlar, sizi temin ederim."

"Sevindim. Hayatım boyunca onların varlığını hissettim. Fısıltılarını, bazen kahkahalarını bile duydum. Bazen nesneler hareket eder ve bunu hayal mi ettim, yoksa gerçekten mi oldu emin olamazsın."

"Hayaletlerle büyümek seni korkuttu mu?"

"Hayır. Asla." Armand, Lucienne'in mezarından ölü bir böceği silkeledi. "Onlar hayaletlerden çok koruyucular gibiydiler. Her zaman onların iyiliksever olduklarını biliyordum. Sanki beni koruyorlarmış gibi." Kendi kendine güldü. "İstediğinize sorun, hepsi size zar oyunlarında olağanüstü şanslı olduğumu söyleyecektir. Her zaman öyleydi. Bir yıl önceye kadar

Lucienne'in kumar oynamasıyla tanındığını ve belki de benim bu kadar şanslı olmamın sebebinin yanımda bir hileci olması olduğunu fark ettim."

Mallory'nin yanağı seğırdi. "Peki ya Béatrice?"

"Onun varlığı o kadar belirgin değil. Ama eminim piyanoyu çaldığını duymuşsundur?"

"Duydum."

"Tuşlara basışından ruh halini anlayabilirsin. Genelde melankoliktir, ama ara sıra şarkılar neredeyse neşeli olur ve bu beni gülümsetir." Boynunu kaşdı. "Çok yetenekli."

"Onları çok seviyormuşsun gibi geliyor."

Uzun bir süre geçtikten sonra tekrar konuşmaya başladı. "Burada büyümek yalnızlık vericiydi. Dadım, öğretmenlerim, birlikte oynayabileceğim birkaç çocuk, bazı çiftçiler vardı... ama asla gerçekten yalnız olmadığımı bilmek hoşuma gidiyordu."

Bu itiraf Mallory'nin göğsünü bir hüznün dalgası kapladı ve belki de istemeden hassas bir noktasını açığa vurduğunun farkına varan Armand, sırtını düzeltti. "Benim hakkımda bu kadar yeter. Çocukken hayaletleri görmek senin için nasıldı merak ediyorum. Herkesin onları senin gördüğün gibi görmediğini keşfetmek çok tuhaf mıydı?"

Mallory belki de böyle bir soru beklemeliydi, ama yine de hazırlıksız yakalandı. Bu yüzden, "Aslında, büyürken onları göremiyordum" diye pat diye söylediğinde, hemen pişman oldu.

Armand başladı. "Gerçekten mi? Ben senin bu yeteneğinle doğduğunu sanıyordum. Senin... büyüünün bir parçası olduğunu."

"Oh... öyle," dedi. "Ama daha sonra gelişti." "O zaman kaç yaşındaydın?"

Mallory, doğruyu söylemenin ve yalan söylemenin yararlarını tartarak cevabını düşündü. Ama yalan söylemek için bir neden görmeyince, "On" diye cevapladı.

"Hâlâ oldukça küçüksün."

Evet, gençti. Ne yaptığını anlayamayacak kadar gençti. Neyi feda ettiğini ve karşılığında ne istediğini anlayamayacak kadar gençti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki küçük kız, Yas Ayı'nın karanlık çöktükten çok sonra terk edilmiş eve gizlice girdi. Üzerlerine bol gelen pelerinler giymiş, el ele tutuşarak gölgelerin arasında, boş kuş kafesleri ve soğuk şöminelerin önünden geçerek balo salonuna ulaştılar. Ay ışığı kırık pencere camlarından içeri süzülüyordu. Özenle işlenmiş avizelere örümcek ağları yapışmıştı. Devasa odanın ortasında olmak kendilerini çok savunmasız ve açık hissettirdi, bu yüzden bir köşeye çapraz bacaklı oturdular ve aralarına, anneleri dükkanda kart falı bakarken annelerinin yatak odasından çaldıkları bir aynayı koydular. Aynanın üzerine kalaydan bir şamdan ve bir mum yerleştirdiler. Fitili yakmak için üç deneme gerekti, ama sonunda mum cızırdayarak yanmaya başladı ve yuvarlak yüzlerini aydınlattı.

"İşe yarayacak," dedi Mallory, kucağındaki kitaptaki sembolleri, ucunu kömür haline getirilmiş bir çubukla doğrudan ahşap zemine kopyalayarak. "Annem ölüleri çağırabiliyorsa, biz de çağırabiliriz."

Anaïs sarı saçlarının uçlarını çekiştirdi. "Bence büyü öyle işlemiyor. En azından benimki öyle değil. Annem ölüm büyüyle şaka yapılmayacağını söyler."

"Senin büyüün ölüm büyüsü."

"Evet, ve ondan nefret ediyorum."

Mallory çizimlerine ara verip elini kız kardeşinin elinin üzerine koydu. "Bu gecedен sonra her şey farklı olacak. Sen de benimle aynı sihre sahip olacaksın ve bir daha onu saklamak zorunda kalmayacaksın. Söz veriyorum. Gabrielle bize yardım edebilecek."

"Nasıl emin olabilirsin? Annem bile değiştiremedi."

Mallory, kızgın görünmek istemese de kaşlarını çattı. "Annem bunu değiştirmek istemedi. Senin özel olduğunu düşünüyor."

Anaïs büyük bir titremeyele dizlerini göğsüne çekti. "Ya kimse cevap vermezse?"

"O cevap verecek."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Ya tek o değilse?"

"Başka kim gelir sence? Düşes mi?" Mallory kıkırdadı ve bu evde dolaştığı söylenen hayaleti alaycı bir şekilde parmaklarıyla işaret etti. Mallory her geçtiğinde hayaleti aramıştı ama fareler ve örümceklerden başka bir şey görmemişti. "Tamam, bu sonuncusu. Hazır mısınız?"

Anaïs'in yine itiraz etmesini bekliyordu, ama kız kardeşi küçük parmağının tırnağını çiğneyerek sadece başını salladı.

Mallory, büyüü ezberlemek için günler harcamış, hatta büyüü basit bir şarkıya dönüştürerek sözlerin fırıncının karısının dedikoduları kadar akıcı olmasını sağlamıştı. Bu, geçmişte kullandığı önemsiz büyülerden çok daha karmaşıktı. Ama ölen bir ruhu çağırmak, bir zorbanın dişlerini yeşile boyamaktan veya bir düşmanın kahvaltısını midesinde ekşitmekten çok daha karmaşık bir işti.

Yine de Mallory bunu yapabileceğini biliyordu. Bir gün annesi gibi güçlü bir cadı olacaktı. Ve büyükannesi gibi. Ve uzun zaman önce Gabrielle Savoy gibi. Hepsinden daha büyük bir cadı.

Bu geceden sonra, o ve kız kardeşi aynı olacaktı. Artık tanrı vergisi yoktu. Artık lanet yoktu.

Kemik saplı bir bıçağın bıçağını kullanarak parmağından kan aldı ve üç damla kanı çemberin içine damlattı.

Çemberin ötesine uzanıp ellerini tuttular ve kollarının arasında mumu çerçevelediler. Mallory, büyüü okurken gözlerini mumun alevi üzerinde tuttu; tanıdık olmayan dildeki her kelimeyi söylerken küçük sesi titriyordu.

Anaïs sessiz kaldı, Mallory'nin ellerini yavaşça sıkmaya başladı.

Garip bir çığlık onu duraklattı. Bacada kanat çırpma sesi.

Sadece içeride sıkışmış bir yarasa.

Devam etti. Dördüncü tekrarın yarısına gelmişti ki alevin rengi değişti. Turuncu ve beyazdan mavimsi siyaha.

Mum devrildi, ama yere düşmesi gereken anda, ikisinin arasında açılan boşluğa kayboldu. Anaïs nefesini tuttu ve çekilmeye çalıştı, ama Mallory onu sıkıca tuttu.

Gabrielle, diye düşündü. Gabrielle Savoy ile konuşmak istiyorum. Lütfen dileklerimizi yerine getir, kardeşim ve ben aynı sihri paylaşabilelim. Kim olduğumuzdan ve yapabildiklerimizden utanmasın. Lütfen, Gabrielle...

Ama o dipsiz boşluktan çıkan Gabrielle Savoy değildi. İlk başta kıvrımlı ve şekilsiz bir gölgeydi, pençeleri gibi elleri vardı. Derinliklerden çıkıp Mallory'nin dizlerinin yanındaki zemini kavradı. Keskin dirseklerine tırmandı, kıvrılan kütlenin içinden bir tıslama ve gırgır sesi geldi. Başını kaldırdı — başı olmalıydı, çünkü mücevher gibi parlayan iki gözü vardı ve doğrudan ona bakıyordu.

Mallory çığlık attı. Kız kardeşinin ellerini bıraktı, bunun büyüyü bozup o şeyi Verloren'e ya da o kara havuzun ötesinde ne varsa oraya geri göndereceğini umuyordu.

Ama yaratık yaklaşmaya devam etti. Önce ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, sonra acı verici bir yavaşlıkla kendini yukarı çekti ve neredeyse tavana kadar yükseldi.

"Tatlı küçük cadı..." diye tısladı. Uzun kolunu kaldırdı, pençeli parmağını Mallory'nin boğazının dibine doğrulttu. Çığlık atmak istedi, ama korkusu sesini boğdu. "Dileklerini yerine getireceğim... zahmetlerin için minnettarlığımın göstergesi olarak."

Konuşmaya devam etti, ama Mallory sonraki kelimeleri anlamadı. Eski dilin melodik ritmi, yaratığın tiz tıslamalarıyla kesintiye uğruyordu. Sonra, kör edici bir acı onu sardı ve canavarın onu öldürdüğünü düşündü — boğazına bir bıçak saplamıştı.

Dünya kararmadan önce duyduğu son şey, garip bir şekilde neşeli bir melodi olan bir ısıktı.

Mallory kendine geldiğinde, Anaïs devrilmiş mumdan duvar kağıdına sıçrayan alevleri söndürmeye çalışıyordu. Mallory uzun bir süre konuşamadı. Bir şeyler ters gidiyordu. İçinde. Onunla ilgili bir sorun vardı.

Elini boğazının dibine bastırđı, iblisin dokunduğu yerde eti yanıyordu. "Gitti..." diye fısıldadı.

Anaïs şaşkınlıkla ona döndü. "Mallory! Uyanmışsın! Çabuk, büyünü kullan ve bu alevleri söndür."

Mallory, yanmakta olan duvar kağıdına bakakaldı. Dehşet onu sardı. Sözleri yeterince iyi biliyordu, ama onları söylediğinde alevler sönmedi. "Ben... yapamıyorum. Gitti. Kardeşim. *Gitti*."

Sonunda Anaïs, yangını söndürürken ikisinin de pelerini mahvetti. Ertesi gün annelerine bunu anlattıklarında, bu kayıp pek önemsenmedi. Çünkü en küçük kızlarının büyüü, yeraltından çıkan karanlık bir yaratık tarafından çalınmışken, birkaç pelerin ne önemi vardı ki? Anneleri Mallory'nin büyüünün kaybını yas tuttu, ama kendisi için yas tuttuğu kadar değil.

Peki ya iblisin ona verdiği yeni yetenek? Artık göğsünün ortasına kazınmış olan ölüm büyüü?

Mallory, yangın söndürölene kadar bunu fark etmemişti. Ancak o zaman odada duran üçüncü kişiyi gördü. Belki de başından beri oradaydı, kanlı mavi bir şal tutuyor ve ona sessiz bir tiksintiyle bakıyordu.

Mallory hayatında ilk kez hayaletleri görebiliyordu.

"Hayatta olman iyi oldu," dedi düşes keskin, burunlu sesiyle, "çünkü sana kendi malikaneni bulup orada hayaletlik yapmanı söylemek üzereydim."

"Mallory?"

Mezarlıkta olduğunu fark edince birden dikkatini topladı. Armand elini dirseğine koymuş, hafifçe sıkıyordu. "Ne oldu? Üşüdüñ mü? Titriyorsun."

"Hayır. Ben... ben iyiyim."

"Özür dilerim," dedi. "Merakımı göstermeye çalışmak istemedim. Eğer büyün hakkında konuşmak istemiyorsan..."

"Hayır. Sorun değil. Hayaletlerle iletişim kurabilmek harika bir yetenek, cadılar arasında bile nadir görülen bir yetenek."

Gülümsemeye çalıştı, ama bunun sahte olduğunu biliyordu. "Bunu hiçbir şeye değişmem..."

Armand aniden kolunu tutarak onu susturdu. "Görüyor musun?"

Lucienne'in mezarını ve uzanmış kadının heykelinden çıkan eli izliyordu. Hayalet gibi elin ardından bir kol, bir baş, bir balo elbisesi belirdi, hepsi loş ışıktaki parıldıyordu.

"E-evet," dedi Mallory. "Ama bunu nasıl görüyorsun?"

Béatrice'in mezarından ikinci bir figür ortaya çıktı. Béatrice'in kendisi de ortaya çıktı, ancak Lucienne kadar dramatik değildi. Lucienne, kendi mezarının üzerinde duruyor ve dışarıdaki melek heykellerinden biri gibi poz veriyordu.

Lucienne'in geniş gözleri Mallory'ye takıldı ve iki elini yanlara açtı. "Oh, en büyüğü olan! Size yalvarıyoruz!"

Armand şaşkınlıkla küfretti ve geri çekildi, şaşkın Mallory'yi sunaklara doğru çekti. "Ne...? Kim...? Bu...?"

"Lucienne," dedi. "Ve Béatrice."

"Lütfen, bize yardım et," dedi Béatrice, sesi Lucienne'in gürültülü yakarışına kıyasla cılız çıkıyordu.

"Neden onları görebiliyorum?" diye sordu Armand. "Neden onları duyabiliyorum?"

"Zor durumdaki ruhlarımızı kurtarabilecek tek kişi sensin, ey güçlü büyücü!" diye bağırdı Lucienne.

"Cadı," dedi Mallory. "Büyücü değil. Bu tamamen farklı bir şey... Boş ver. *Evet*, zavallı, çaresiz hayaletler. Size yardım edeceğim. Ruhlarınızı ebedi istirahatgahlarına götürmek için buradayım." Elini, büyü yapıyormuş gibi bir hareketle salladı.

Béatrice ona kaşlarını çattı. "Bu biraz melodramatik değil mi sence?"

Ama görünüşe göre biraz melodramdan başka hiçbir şeyi sevmeyen Lucienne, dizlerinin üzerine çöküp Mallory'nin eteğini tuttu. Bu, kumaşı sadece bir anlığına dalgalandırdı, ama Mallory bunun hoş bir hareket olduğunu düşündü.

"Bu evde bulunmanız bizim için çok şey ifade ediyor," dedi Lucienne. "Efendimiz Monsieur Le Bleu, sizin güçlerinizden çok korkuyor... şey..."

"Korkutucu bir şekilde mi?" diye önerdi Béatrice.

"Korkutucu derecede! Sen yakınımızda olduğun sürece, bizi onun kötü niyetlerinden koruyacağını biliyorum!"

"Yakında onu tamamen yok edeceğim," dedi Mallory, "ve Monsieur Le Bleu artık olmayacak!"

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Lucienne'in sesi giderek zayıflıyordu. Mallory, Triphine'in tur misafirleriyle etkileşiminden, bir hayaletin çoğu ölümlüyle iletişim kurmasının yorucu olduğunu biliyordu ve Lucienne, Mallory'nin beklentilerini fazlasıyla aşmıştı. "Sana sonsuza kadar minnettar kalacağız... Mallory Fontaine." Sesi, kaybolurken fısıltı kadar zayıfladı, mezarına geri kayd ve ortadan kayboldu.

Mallory ve Armand ikisi de Béatrice'e baktılar.

"Oh! Evet. Size minnettarız." Béatrice reverans yaptı, sonra gözlerini kırptırarak yok oldu.

Mezarlık, Armand'ın düzensiz nefes alıp verışı dışında, bir kez daha sessiz ve sakinleşti.

Mallory ona dönerek gülümsedi. Bu, yeteneklerinin parlak bir kanıtı değilse, neyin kanıtı olabilirdi ki? "Ee. Artık eşlerle tanıştın."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Günler ve geceler, metronom gibi düzenli bir şekilde geçiyordu. Mallory, eşlerin mezarlık ziyaretinden sonra rahatlayabildiğini fark etti. Onların performansı, tanrıların kutsadığı bir tılsım gibi işe yaramıştı. Armand, o ana kadar Mallory'nin yeteneklerinden tam olarak ikna olmamışsa da, artık kesinlikle ikna olmuştu. Günün geri kalanında Mallory'ye hayranlıkla bakıyordu, bu da onu hem telaşlandırıyor hem de, itiraf ederse, biraz suçlu hissettiriyordu. Armand'ın onun bir sahtekar olduğunu keşfedeceği günü korkmaya başladı. O zaman ona nasıl bakacaktı?

Neyse. Bu işi kabul ettiğinde ne yaptığını biliyordu. Uykusunu kaçırarak bir şey değildi.

Uykusunu kaçırarak kadar önemli olan şey, her gece, bazen uykusunda birden fazla kez, odada başka biri olduğu hissiyle uyanmasıydı. Onu izliyordu.

Mezarlığı ziyaretinden beş gece sonra bu yine oldu. Yatağın etrafındaki perdeler dalgalandı. Bir döşeme tahtası gıcırdadı. Yaz portakallarının kokusu Mallory'nin burnuna ulaştı ve onu rüyasız uykusundan uyandırdı.

Gözleri birden açıldı.

Bu sefer onu gördü. Yatağın ayak ucunda duran bir silüet. Karanlıkta parıldayan mavi gözler. Dudakları sinsi bir gülümsemeye bükülmüş, inci beyazı dişleri ortaya çıkmıştı. Avuçlarında bir portakal vardı, parmakları kabuğuna batmış, yavaşça kabuğunu soyuyordu.

Mallory bir çığlık atarak yukarı doğru sıçradı. Eli yastığının altındaki bıçağa uzandı.

Yanında, Anaïs nefesini tuttu ve battaniyeyi çenesine kadar çekti. "Ne oldu?" dedi uykulu bir sesle, oturarak.

Ama Le Bleu çoktan gitmişti — geride sadece bir duman bulutu, narenciye kokusu ve Mallory'nin tüylerini diken diken eden alçak bir kahkaha bırakmıştı.

"Mally?"

Mallory titreyerek hançeri sımsıkı tuttu. "Hiçbir şey," dedi. "Kötü bir rüya."

Ana s karanlıkta ona baktı. Uzun bir sessizlikten sonra, inleyerek yastıa geri yııldı.

Mallory oturmaya devam etti, vücudu gergindi. Triphine'i aradı, ama düşes orada değildi. Belki diğer eşleri ziyaret ediyordu.

Gece, delip geçilmez bir karanlıktı. Bir fırtına, evin bir yerindeki camı tıkırdatıyordu. Rüzgâr, bacadan uğultulu sesler çıkartıyordu. Ateş gece sönmüştü ve Mallory, adrenalin dalgasının yerini soğuk almasıyla titremeye başladı.

Sonsuz koridorların ve salonların derinliklerinde, müzik salonlara yayılmaya başladı. B atrice yine piyano çalıyordu. Mallory şarkıyı tanımadı, ama dramatik ve kasvetliydi, minör akorlar ve gürleyen kreşendolarla doluydu.

"Belki de seni uyandıran budur," diye mırıldandı Ana s. "Neden gece yarısı piyano almak zorunda?" Yanına döndü ve battaniyeyi başına çekti. "Hayaletlerin ölümlülerin dünyasındaki şeylere dokunamayacağını söylemiştin."

Mallory'nin bakışları, karanlıkta renksiz olan battaniyenin kenarındaki bir şeye takıldı. Uzanıp onu almak için uzandığında, bunun portakalın mumsu kabuğu olduğunu fark etti.

Titreyerek onu yere attı.

"Nesnelere dokunabilirler," diye fısıldadı Mallory, "ama bu onlar için kolay değil."

Ana s homurdandı. "O zaman bu şarkıyı gerçekten seviyor galiba."

Mallory, Le Bleu'nun mahzenin merdivenlerinde söylediği sözleri hatırlayınca müzik arka planda kayboldu. *Yıllar önce bana kapıyı sen atın.*

Bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini kendine söylemeye çalıştı. Ana s haklıysa ve Monsieur Le Bleu'yu gerçekten yaşayanların dünyasına geri ağırmışsa ne olacaktı? Bu masum bir hataydı. Kimse

bunun sorumluluğunu üstlenmesini bekleyemezdi. O zamanlar o bir çocuktur. İkisi de öyleydi.

Müzik sesinin üstüne, düşüncelerini kesen bir ses geldi. Nefesini tuttu, kulaklarını evin gıcırtilarına ve inlemelerine dikti.

Orada... koridorda bir yerde. Islık sesi.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Anaïs, yavaş ve uğursuz melodi giderek yükselirken yanındaki yerde gerginleşti. Kısa süre sonra melodiye ağır adımlar eşlik etmeye başladı. Koridorun zemini gıcırdayordu.

Mallory, rüyanın kalıcı etkisiyle yara izinin yaktığı boğazına uzandı.

Ses yaklaşıyordu.

"Mally?" diye fısıldadı Anaïs. Mallory'nin elini sıkmak için uzandı.

Islık sesi durdu — tam kapılarının önünde.

Mallory titredi, tüm vücudu bir sonraki an için hazırlandı.

Hiçbir şey olmadığında, cesaretini topladı ve bacaklarını yatağın kenarına salladı. Yatağın başucundaki masadan mum arandı. Fitol tutuştu ve alev aldı.

Mallory mumla birlikte yataktan kalktı. "Mally, *hayır*."

Kız kardeşini dinlemeden kapıya gitti ve kapıyı açtı. Koridor boştu. Sessizdi.

Mallory başını dışarı çıkarıp her iki yöne de baktı. Le Bleu'dan hiçbir iz yoktu. Kimse ya da hiçbir şeyden iz yoktu.

Ta ki uzaktan, gölgelerin içinde kaybolan bir kahkaha sesi duyulana kadar.

"Biliyor musun," diye bağırdı, "bana kalırsa, senin en korkutucu yanın, melodiye tutturamaman!"

Kapıyı sertçe kapattı ve kilidi gürültülü bir sesle çevirdi. Ancak hemen sonra bunun aptalca olduğunu fark etti. Kilit hayaletleri dışarıda tutamazdı.

Onun bağırmasıyla piyano müziği de kesildi. Anaïs iç geçirdi.

"Harika," dedi Anaïs. "Bu evde zaten iyi bir gece uykusu çekmek yeterince zor değilmiş gibi, şimdi de kapımızın önünde bir katil dolaşıyor."

Mallory kaşlarını çatı. "Uygun kaçıyor mu?"

Anaïs burun kıvrı. "Müzık yapan hayalet ve gece boyunca odamızda dolaşıp bir sonraki hamlesini planlayan kız kardeş arasında mı? Bu hiç de şaşırtıcı değil."

"Üzgünüm. Yürüyüşümü en aza indirmeye çalışacağım." Mallory, karanlığı biraz olsun uzaklaştırmak umuduyla boşuna bir mum daha yaktı. "Armand'ın uyumasına yardımcı olan bir bitkisi var. Belki sana özel bir çay hazırlayabilir."

Anaïs omuz silkti. "Belki. O kadar da kötü değil. Ama... dün onu gördüğümü bilmelisin." Sesi çok az titredi. "Le Bleu."

Mallory'nin dudakları aralandı. Son yedi yılda sayısız hayalet görmüştü, ama bildiği kadarıyla kız kardeşi hiç görmemişti.

"Portakal bahçesine gittim ve eve dönerken... üst kattaki pencerelerden birinde bir siluet gördüm. Beni izliyordu. İlk başta Armand olduğunu sandım ve el salladım. Ama o el sallamadı ve sakalı olduğunu fark ettim ve..." Yutkundu. "Ancak daha sonra onun bizim penceremizin önünde durduğunu fark ettim. O pencere."

"Sadece seni korkutmaya çalışıyordu." "Hayır. Sanmıyorum."

Mallory kaşlarını çatı.

"Bence bizi merak ediyor," dedi Anaïs. "Bize anlatılanlara göre, bize yaptığından çok daha kötüsünü de yapabildi."

"Belki." Mallory yatağın ucuna oturdu. "Ama açıkça benim bodruma inmemi istemiyordu."

"Bodrum mu?"

"Onları öldürdükten sonra cesetleri oraya götürdüler."

Anaïs titredi.

"Beni tanıdı. Dedi ki... bana teşekkür etmesi gerektiğini söyledi. Yıllar önce ona kapıyı açtığım için." Geceliğinin kumaşını yumruğunda sıktı. "Verloren'den kaçtığını ve bir daha geri dönmeye niyeti olmadığını ima etti."

Verloren'den kaçmasının benim sayemde olduğunu ima etti ve bir daha asla geri dönmeyeceğini söyledi."

"Tanrım." Anaïs dizlerini kendine doğru çekti. "Biliyordum. Armand bize zamanlamayı anlattığında, bunun bir tesadüf olamayacağını anlamıştım. Senin seansına katıldım ve şimdi..."

Mallory daha ısrarcı oldu. "O gece tam olarak ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Biz çocuktuk."

"O gece bir katili serbest bıraktığımız anlaşılıyor."

"Belki. Ama... bu *bir kazaydı*."

Anaïs öne uzandı. Mallory, mumluk elinden çıktığında titrediğini fark etti. Anaïs onu komodinin üzerine geri koydu.

"Bu doğru gelmiyor, Mally," dedi yumuşak bir sesle. "Armand iyi bir insan. Biraz garip ve asosyal olabilir, ama aynı zamanda... nazik. Çalışanları ve ailesinin mirası için elinden geleni yapıyor... ve biz burada her şeyi mahvediyoruz."

"Le Bleu bizim suçumuz değil," dedi Mallory sertçe.

Ama Anaïs'in ifadesi kederli, hatta kayıtsızdı. "Aslında," dedi üzüntüyle, "bu tamamen bizim hatamız gibi görünüyor."

Mallory çenesini sıktı.

"Artık oyun oynamayalım, Mally. İşleri düzeltmenin bir yolunu bulmalıyız." Anaïs keskin bir nefes aldı. "Annem de böyle yapardı."

Mallory homurdandı. "Annemi bu işe karıştırma." "Doğru, değil mi?"

Mallory arkasını döndüğünde, Anaïs ısrarla devam etti: "Lysraux'un her yerinden insanlar Noele Fontaine'den yardım istemek için geliyordu. Ve o da onlara yardım ediyordu. İster doğurganlık iksirleri veya şifalı merhemler hazırlasın, ister fal bakıp ruh çağırma seansları yapsın... yaptığı her şey insanlara yardım etmek içindi. Onlara rahatlık, huzur, hatta neşe getirmek içindi." Battaniyedeki gevşek bir ipliği boş boş çekiştirdi. "Bazen, onun adına ne hale geldiğimizi görse dehşete kapılır mıydı diye merak ediyorum."

"Öyle söyleme," dedi Mallory, gözlerinin arkasında hissettiği karıncalanmaya şaşırarak. En son ne zaman ağladığını hatırlayamıyordu. "Yapmamız gerekeni yaptık."

"Ve Şimdi," dedi Ana s, "bence Armand'a yardım etmeliyiz. Ona gerçekten yardım etmeliyiz."

"Bunun için buradayız, değil mi?"

" yle mi? Ben senin bu zavallı kontun parasını dolandırmak için burada olduğunu sanıyordum."

"Bunu biraz daha yüksek sesle söyler misin?" "Bu ciddi bir konu."

"Ben ciddiylim!"

"Nasıl? Otlarını sallayıp banyo suyunu yere serpiyorsun ve ne yaptığını biliyormuŐ gibi davranıyorsun, ama bu arada ortalıkta Şiddetli bir hayalet dolaşıyor ve onu nasıl durduracağımızı hiç bilmiyoruz." Sesini ısrarcı bir fısıltıya indirdi. "Sana bir kez daha hatırlatmak zorundayım, sen gerçek bir cadı değilsin. Artık değilsin."

YavaŐa nefes alan Mallory, işaret parmaklarını kaldırdı. "Doğru. Ama..."

Ana s inledi.

"Le Bleu, biz geldiğimizden beri nispeten uysal davranıyor. Herkes  yle söylüyor. Bizim varlığımız onu yatıŐtırmıŐ gibi görünüyor. Yani belki..."

"Ne? Belki ne? Buraya taŐınacak mısın? Kontun ve öldürülen kadınlarla dolu bu yerde sonsuza kadar yaŐayacak mısın?"

"Sen o ses tonunu kullandığında kulağa saçma geliyor."

"Hayır, Mallory. Saçma geliyor çünkü saçma. Armand'a gerçeği söylemelisin. Onun zamanını boşa harcamayı bırak ve ona gerçekten yardım edebilecek birini bulma Şansı ver."

Mallory parmaklarını battaniyeye gömdü. "Aceleci davranmayalım."

"Mallory!"

"Bir planım var."

"Planın işe yaramıyor."

"Başka bir plan. Yeni bir plan."

"Senin her zaman yeni bir planın vardır ve dürüst olmak gerekirse, genellikle bir öncekinden daha kötüdür." Ana s ellerini havaya kaldırdı. "Biliyor musun? Ona söyleyeceğim."

"Hayır, bekle! Dinle." Mallory makyaj masasına gitti ve çekmeceyi karıştırdı. Karanlıkta bembeyaz kartı bulmak kolaydı—

kağıt neredeyse parlıyordu. "Fitcher'ın Tiyatrosu. Hatırladın mı?" "Oh, hatırlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Mally..."

"Onları çalışırken gördüm. Sihirle, gerçek sihirle bir voirloup yakaladıklarını gördüm."

"Dolandırıcılar çok ikna edici olabilirler, sen de iyi bilirsin."

"Onlar gerçektir." Kartviziti inceledi. "Eğer başa çıkamayacağımızı hissedersen, onlarla iletişime geçip kârı paylaşmayı teklif edeceğim."

"Zaten başımızdan büyük işlere bulaştık..." Anaïs aniden sözünü kesti.

Mallory de duydu. Koridorda ayak sesleri. Gıcırdayan döşeme tahtaları. Sessiz, düzenli bir sürünme sesi.

Yine, kapılarının önünde durdu.

Mallory homurdanarak kapıya doğru fırladı ve sürgüyü geri çekti. "Sen sandığın kadar korkutucu değilsin..."

Kapıyı açtı.

Julie çığlık attı ve kendini koridorun duvarına attı, elindeki fener neredeyse düşüyordu. "Özür dilerim! Seni korkutmak istememiştim."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Mallory. "Bir şey mi oldu?" "Hayır, hayır, hiçbir şey! Ben... Sesler duydum. Yatak odam tam üstünde... Burada, görüyorsun." Tavanı işaret etti. "Uyanık olduğunu düşündüm ve sana çay ikram etmek istedim..." Sesi kesildi, yüzü suçlulukla buruştu. "Oh, bu yalan! Tamamen bencil bir amaçla geldim. Kötü davranışımı bağışla, ama geldiğin ilk günden beri sormak istiyordum."

"Neyi sormak?" Mallory gerildi, meraklı hizmetçinin onlara yönelteceği suçlamalara karşı kendini veya kız kardeşini savunmaya hazırlandı.

Ama Julie'nin gözleri duygu dolu bir şekilde parlıyordu ve şöyle dedi: "Bana falıma bakar mısın diye merak ediyordum."

Mallory ona baktı. "Ne?"

"Benim şansım. Sen... Sen öyle şeyler yaparsın. Değil mi?" Anaïs yataktan kalkıp geceliğinin üzerine bir bornoz giydi. "Ben... şey... evet. En azından kardeşim öyle yapar. Ama ne..." Mallory hizmetçiye döndü ve Julie'nin elinde tuttuğu fener ve parmağındaki

düşüncelerinden kayboldu, çünkü dikkati Julie'nin elinde tuttuğu fener ve parmağındaki parlak mavi taşta takıldı. Bir hizmetçi için beklediğinden çok daha büyük ve çok daha parlak bir taşı.

Kaşları yukarı kalktı. "O bir nişan yüzüğü mü?"

Julie parmaklarını bir eliyle kapattı ve mücevheri sakladı. "Önemli bir şey değil."

"Özel bir şey değil mi?" dedi Mallory. "O taş seni okyanusun dibine batırabilir."

Julie alt dudağını ısırıldı. "Sanırım biraz özel olabilir."

"Bir sevgilin var," dedi Anaïs, Mallory'nin yanına yaklaşarak. Elini uzatıp feneri aldı, böylece yüzüğü iyice inceleyebildi. "Çok cömert bir sevgili," diye ekledi, hizmetçiyi odaya çekerek. "Okumayı istediğin şey bu mu?"

"Evet, hanımefendi. Her şey birdenbire başladı ve kafam çok karışık. Bilirsiniz, benim gibi sıradan birine genellikle böyle şeyler olmaz."

"Saçma," dedi Anaïs, Julie'yi pencerenin yanındaki masaya götürürken. "Herkes, hayattaki konumuna bakılmaksızın gerçek aşkı bulmayı hak eder."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" Julie kendisine sunulan koltuğa oturdu. "Her şey gerçek olamayacak kadar güzel geliyor. Ama... ah, bunun gerçek olmasını o kadar çok istiyorum ki."

"Ama... Armand'ı sevdiğini sanıyordum!" dedi Mallory.

Hizmetçi ona gözlerini kocaman açarak baktı. "A-Armand mı?" diye ciyakladı. "Onu her gördüğünde kızarıyor ve kıkırdıyorsun," dedi Mallory.

Bunun üzerine Julie... kızardı. Ve kıkırdadı. "Şey, lord oldukça yakışıklı, değil mi?"

"Ama o senin sevgilin değil, değil mi?"

Julie yine alt dudağını ısırıldı. "Gerçekten söylemek istemiyorum. Hiçbir zaman sır saklayan biri olmadım ve bu hayatımın en zor sırrı. Ama senin deyimimle sevgilim, her şey yoluna girene kadar kimseye söylemememizin en iyisi olacağını söyledi. Ve ben de her şeyin yakında yoluna girmesini çok umuyorum."

"Endişelenme," dedi Anaïs. "İstediğin sırları sakla. Kartlar sana yol gösterecektir."

Mallory sabırsızlıkla kollarını kavuşturdu. "Ama ne zaman biriyle tanışacak vaktin oldu ki? Burada yaşıyorsun, burada çalışıyorsun..." Nefesini tuttu. "O

ahırdaki çocuk mu?"

"Mally!" Anaïs azarladı. "Zaten söylemek istemediğini söyledi."

Mallory somurtarak, merakına yenik düştü. Ama Anaïs seyahat çantasını açıp, içinde sakladığı narin mendille sarılmış annelerinin kartlarını çıkarırken, dilini tuttu.

"Özel bir sorunuz mu var," diye sordu Anaïs, "yoksa kartların nişanınızla ilgili genel bir rehberlik yapmasını mı istiyorsunuz?"

Julie parmağındaki yüzüğü oynatarak, "Nişan değil, hanımefendi. Ben... Onunla evlendim. Geçen hafta." dedi.

Mallory ve Anaïs ona şaşkın şaşkın baktılar.

"O zaman bize neden ihtiyacınız var?" dedi Anaïs.

Julie çekindi. "Sadece... yeminlerimizi ettiğimizden beri tuhaf davranıyor ve merak ediyorum... Bir hata yapmış olabileceğimden endişeleniyorum." Sesi, dökülmeyen gözyaşlarıyla kalınlaşan çaresiz bir fısıltıya dönüştü. "Onu çaresizce seviyorum. Ama onun beni gerçekten sevdiğinden emin değilim." Boğazını temizleyerek, "Sadaka beklemiyorum. Yarın okuma için size ödeme yapabilirim, sorun olmazsa? Kahvaltınızla birlikte biraz para getireceğim." dedi. Gülümsemesi, çaresizlikle ağırlaşarak inceldi. "Çok zor olmayacak, tabii... tabii falım iyi çıkarsa. Sizin de dediğiniz gibi. Benim..." Bir kelime bulmaya çalıştı. "Kocam oldukça cömerttir. Artık evlendiğimize göre..." Sanki kendi sözlerine inanamıyormuş gibi, elini kalbine bastırdı. "Bir daha hiçbir şeye ihtiyacım olmayacak."

Karamsar bir yanıt vermekten kaçınan Mallory, kız kardeşine başını salladı. Anaïs kartları karıştırdı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Wyrdith kartları yıpranmış ve kenarları aşınmış, desenleri zamanla solmuş olsa da, hala güzellerdi. Toplamda kırk dokuz kart vardı. On üç ay. Yedi tanrı. Dört mevsim. Ve yirmi beş gizem, anlamları isimleri ve el boyaması karmaşık detaylı sembolleri kadar belirsizdi. *Tek Gözlü Kuğu. Tamirci. Altı Sönük Fener.*

Anneleri kartları okuduğunda, sanki kartlar onunla konuşuyormuş gibi olurdu. Anneleri, bilmemesi gereken şeyleri bilirdi. Tuhaf kehanetlerde bulunur ve bunlar gerçekleştiğinde hiç şaşırmazdı. Mallory ve Anaïs, belki de annelerinin büyüünün bir kısmının hala kartların içinde olduğunu umuyorlardı. Belki de her okuma öncesinde bileklerine sürdüğü hafif karanfil yağı kokusunda annelerinin ruhunun bir parçası kalmıştı.

Okumalarının doğru olmasını ummuşlardı.

Ama olmadı.

Mallory ve kız kardeşi için kartlar, bir kişinin onlara yüklediği anlamın ötesinde hiçbir anlamı olmayan güzel kağıt parçalarıydı.

Mallory, bunun aslında önemli olmadığını fark etmişti. Kimse gerçek, inkar edilemez, kaçınılmaz kaderini öğrenmek için gelmiyordu.

İnsanlar mutlu yalanlar istiyordu. Umut, cesaret ve tavsiye istiyorlardı.

Mallory ve Anaïs birlikte, müşterinin isteğine göre değiştirilebilen bir dizi senaryo hazırlamışlardı ve çoğu insan aynı şeyleri istiyordu: Zenginlik. Bir alanda başarı. Çocuklar. Sağlık. Ve her zaman tahmin edilmesi en kolay olan... aşk.

Julie'nin o gece ne için geldiğine dair hiç şüphe yoktu.

Anaïs kartları masanın üzerine yayarak önündeki masaya serdi. "Dört tane seçin," dedi, "ve onları yüzleri aşağı bakacak şekilde avucuma koyun."

Julie kartları incelerken sinirli bir şekilde kıpırdanıyordu. İnce parmağı solmuş kartların arkasını okşadı, ara sıra tereddüt etti. Yavaşça ve düşünceli bir şekilde dört kart seçti ve Anaïs'e uzattı.

Anaïs desteyi aldı ve bir kenara koydu, sonra dört kartı gösterişli bir hareketle ters çevirdi ve masanın üzerine düzgün bir haç şeklinde yerleştirdi.

Yastıklı pencere koltuğuna oturmuş Mallory başını uzattı. Gümüş Geyik.

Bir Boş Tabut.

Dokunulmamış Ziyafet.

Velos — bilgelik ve ölüm tanrısı.

Mallory'nin boğazının dibindeki yara izi keskin ve ani bir şekilde yandı. Zihninde istemeden kelimeler belirdi. *Sahte bir evlilik. Yaklaşan bir ihanet. Ölüm. Çık dışarı, çık dışarı, çık...*

Nefes nefese, parmağını boğazına bastırdı. Pijamaları bile yüksek yakalıydı ve pamuklu kumaş, acı yavaşça azalırken onu rahatlatıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Anaïs endişeyle.

"Hiçbir şey," dedi Mallory. "Sadece... boğazımda bir şey var. Devam et."

Anaïs'in yüzü kararmıştı. İkisinin de bu yayılmanın uğursuz olduğunu biliyordu, ama bu bir tesadüftü. Kağıt üzerindeki anlamsız resimler. Daha fazlası değil. Julie paralı bir müşteriydi ve Anaïs'in işi ona parasının karşılığını vermektir.

"Kötü, değil mi?" dedi Julie, kartların üzerinde durup her birini incelerken sesinde titreme vardı.

"Hiç de değil," dedi Anaïs. "Aslında... bu oldukça umut verici." Parmaklarını ilk kartın üzerine bastırdı, kartta devasa boynuzları olan bir geyik muhteşem bir şekilde resmedilmişti. Kart, tilki mantarı çiçekleri ve ay ışığıyla aydınlanan çalılarla bezeli bir orman vadisinde duruyordu. "Bu, geçmişini, önceki hayatını gösteriyor. Bir nevi istifa gibi. Aşk aramıyordun... belki de yalnızlık nöbetlerine ve bir bağ kurma arzusuna rağmen, olduğun gibi devam etmekten memnun olurdun. Ama burada yolunda bir değişiklik görüyoruz."

Anaïs ikinci kartı gösterdiğinde, Mallory yavaşça nefes verdi, kız kardeşinin romantikler için yazılmış senaryoyu takip etmesinden dolayı rahatlamıştı. Anaïs, Empty Coffin'in iyi bir alamet olduğunu söyledi, yalan söylüyordu. Umut ve sonsuz sevginin sembolü. Untouched Feast, yerine getirilmemiş arzuları ifade ediyordu, ama bu kadar mutluluğu yakaladığına göre, bu durum kesinlikle değişecekti. Peki ya Velos? Bu okumada, tanrının bilgelik üzerindeki hakimiyetini ifade ediyordu, çünkü bu evlilik kesinlikle bilgece bir karardı... ve kaçınılmazdı.

Mallory tahminleri o kadar iyi biliyordu ki, Anaïs saf bir aşk, yıldızların kaderinde yazılı bir birliktelikten bahsederken, onunla birlikte sözleri tekrarlamamak için yanağının içini ısırmak zorunda kaldı. Ve böylece devam etti.

Sonunda Julie büyülenmişti, her kelimeyi dikkatle dinliyordu.

"O zaman doğru seçimi mi yaptım?" dedi okuma bittiğinde. "Onunla evlenerek?"

"Şüphe mi duyuyordun?" diye sordu Anaïs.

"Şey... hayır. Ama biraz da vardı. O çok iyi bir adam ve bazen çok düşünceli olabiliyor. Ama diğer zamanlarda... çok uzaklaşıyor. Düşünden sonra bunun değişeceğini ummuştum, ama..."

"Gerçekten mi?" dedi Mallory. Kız kardeşinin bu kıza aşılacağı saçmalıklara rağmen, zihninde bir uyarı çınliyordu. Onun için, tutarsızlık karakterinde belirgin bir kusurdu. En iyi ihtimalle dürüst olmama, en kötü ihtimalle ise soğuk bir ahlaksızlık olduğunu gösteriyordu. "Evliliğin, çoğu kadının düşündüğü kadar bir erkeği değiştirdiğini hiç görmedim."

"Oh, onu değiştirmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Daha çok... bizim durumumuzla ilgili. Ama kalp ne isterse onu ister. Ve kartlar... beni rahatlatmış. Sen beni rahatlattın." Anaïs'e gülümsedi, ama Anaïs'in ötesine baktığında tereddüt etti. "O ne?"

Mallory ve Anaïs, onun bakışını takip ederek kapıları açık duran bir gardıroba baktılar. Şafak yaklaşıyordu, odayı soluk gri bir ışıkla boyuyor, gardırobun gölgesinden sarkan bir kumaş parçasını zar zor aydınlatıyordu.

Anaïs ayağa kalktı. "Kuşkusuz bağlanmamış bir kurdele. Mallory hiç doğru düzgün asmayı öğrenemedi..."

Donakaldı.

Kurdele hareket ediyordu. Halı üzerinde kıvrılıyor ve sallanıyordu. Anaïs geri adım attı. "Kurdele değil."

Julie aniden ayağa kalktı. "Başka bir canavar mı? Bütün hafta lutinleri, matagotları ve semenderleri kovaladım."

Mallory başını salladı. "O bir semender değil."

Dolap kapakları hareket etti ve kurdele olmayan şey odanın içine doğru kıvrılarak ilerledi. Mallory'ye bir yılanı hatırlattı, ama kolu kadar geniş ve çok daha uzundu, yere ulaşıp şömineye doğru uzanıyordu.

Yılan değildi. İkincisi dolabın derinliklerinden ortaya çıktığında, bunun bir dokunaç olduğunu anladı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve ışık yaratığa çarptı. Mallory'nin boyu kadar uzun, kalın gri dokunaçlar, tel tel saçlarla kaplıydı ve yağlı bir madde salgılıyordu. Halı üzerinde kıvrılarak ilerliyorlardı ve tüylü likenlerle kaplı dev bir salyangoz kabuğundan çıkıyorlardı. Dokunaçlar kabuğu dolaptan çekerken, kabuk yere düşerek gürültüyle yere çarptı ve Mallory'nin iki sıra sivri dişle çevrili kocaman siyah ağız görebileceği kadar geriye doğru eğildi.

Bir lou carcolh.

Julie çığlık attı ve sendeleyerek uzaklaştı, sandalyesini kendisiyle yaratık arasına koydu. Sonra, aniden ve hiçbir uyarı olmadan, yüzünün rengi soldu ve halının üzerine bayıldı.

Mallory ve Anaïs, hizmetçinin hareketsiz bedenine, sonra birbirlerine, sonra da yaratığa baktılar.

Lou carcolh bir çığlık atarak üç tentaclesini öne doğru fırlattı. Tentacles Julie'nin bacağını sardı ve onu yerde sürüklemeye başladı. Kabuğu yükseldi ve korkunç ağızını, doğaüstü pürüzlü diş sıralarını ortaya çıkardı.

Anaïs çığlık attı ve yere düştü, dirseklerini Julie'nin kollarının altına kilitleyerek canavarın gücüne karşı koymaya çalıştı, ancak hizmetçinin vücudu o kadar küçüktü ki Mallory, tüm vücudunun ikiye bölüneceğinden endişelendi.

"Ne yapacağız?" diye bağırdı Mallory.

"Bana sorma!" diye bağırdı Anaïs. "O şey *ne ki*?" "Bir lou carcolh."

"Ne?"

"Devasa, insan yiyen, dokunaçları olan bir salyangoz düşün."

Anaïs ona hoşnutsuz bir bakış attı. "Evet, *bunu* görebiliyorum. Bizi yemeden önce bana başka ne gibi yararsız bilgiler verebilirsin?"

Dördüncü bir dokunaç da savaşa katıldı ve hizmetçiyi Anaïs'in elinden kopardı. Anaïs ileri atıldı, ama ağız daha da açılıyordu ve kızın ayak bileğini kavramaya hazırlanıyordu.

Mallory şömine demirini kapıp yaratığın spiral kabuğunun üstüne vurdu. Darbe, sanki çeliğe vurmuş gibi kollarına yankılandı. Sarsıntıdan dişleri ağrıyarak geriye tökezledi.

Yaratık yılmadan hizmetçinin ayağını çenesiyle kavramaya başlamıştı ki, Mallory poker çubuğunun ucunu alıp en yakın tentaküle sapladı.

Lou carcolh keskin bir çığlık attı. Mallory, poker çubuğunu düşürmemek ve kulaklarını kapatmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Bunun yerine, silahı tekrar kaldırdı ve başka bir dokunaçyı delmeye hazırlanıyordu ki, kabuğun altından beşinci bir dokunaç belirdi ve kırbaç gibi bir hızla Mallory'ye doğru atıldı, elinden poker çubuğunu kapıp pencereye fırlattı. Cam parçalandı. Soğuk hava ve rüzgâr içeriye girerek perdeleri yırttı.

Başka bir dokunaç Mallory'nin kolunu yakaladı. Mallory yatak örtülerinden birini yakaladı. Kolunda acı hissedince, yaratığa battaniyeyi fırlattı, onun kumaşı itip atacağını düşünerek. Ama yaratık tereddüt etti, serbest dokunaçlarıyla kumaşı inceledi.

Bu dikkat dağınıklığı, Mallory'nin başını eğip onu tutan dokunaçları ısırması için yeterliydi. Ağızına ekşi mukus tadı veren bir sıvı sızdı. Yaratık çığlık attı ve onu bıraktı. Mallory geri çekildi ve tükürdü.

Bir eliyle hala battaniyenin köşesini tutarken, yaratığın üzerine atladı, battaniyeyi çekip etrafına sardı ve yaratığı şişkin kumaş katmanlarının içinde kapana kısırdı.

"Ha!" diye zaferle haykırdı, yaratık battaniyenin altında sıkışıp kalınca. "Escargot'u *sevdiğimi* bilmelisin, seni iğrenç, sümüksü küçük..."

Bir yırtılma. Bir kopma. Çiğneme sesleri.

Anaïs yüzünü buruşturdu. "Çarşaflarımızı mı yiyor?"

"Bizi yemesindense arşıafları yesin. Başka bir silaha ihtiyacımız var. Komodinin üzerinde hanerimi görüyor musun?"

Anaïs'in gözleri birden parladı. "Kokulu tuzlar ne olacak?"

"Açıkçası, şimdilik bilinçsiz kalması daha iyi bence."

Anaïs Julie'den uzaklaştı. "Onun için değil. Bu şey kısmen salyangoz, değil mi? Tuz salyangozlar için zehir gibidir!"

"Koku tuzlarının gerçekte herhangi bir şey içermediğinden eminim..."

Onu görmezden gelen Anaïs odadan koşarak çıktı ve "Bir fikrim var! Hemen dönerim!" diye bağırdı.

"Ne? Geri gel! Beni burada bırakıp gitme..." diye bağırdı. Bir dokunaç battaniyedeki delikten içeri girip Mallory'nin uyluğunu yakaladı. Onu yere çekti. Mallory tekmeledi, ayakları kumaşa dolandı, kolları haliya sürtünerek yandı, kadife ve dantelden oluşan yırtıkta zar zor görünen yaratığın ağızına doğru sürüklendi. Sahne o kadar absürttü ki, Mallory ödü kopmasaydı gülerdi. Bunun yerine, yakalayabileceği herhangi bir şeye tutunmak için çırpındı.

Yaratığa bir sandalye fırlattı. Yaratık onu kayıtsızca kendine doğru çekti.

Karnının üstüne dönerek Anaïs'in dikiş kutusunu gördü ve onu fırlattı, ancak daha sonra içindeki makasın işine yarayabileceğini fark etti.

Halıda atılmış bir terlik vardı. Onu yakaladı ve yaratığın ağızı açılana kadar bekledi. Parlak dişlerden oluşan vahşi bir kapı, sızan bir dil...

Terliği içine attı.

Yaratık onu bırakmadı, ama tereddüt etti, dili ayakkabıyı keşfederek onu bir yandan diğer yana itti. Ayakkabıyı bütün olarak yutarken şapırdayan bir ses çıktı.

"Burada!" Anaïs kapının önünde durmuş, yan tarafında mavi harflerle yazılmış bir keten çuvalı kaldırıyordu. *TUZ*.

İleri doğru adım atarak çuvalı ters çevirdi ve içindekileri lou carcolh'un uzanmış dokunalarına büyük, tuzlu bir şelale gibi dökmeye başladı.

"Ben gerçekten sanmıyorum..." Mallory başladı, ama canavar acı dolu bir çığlık attığında durdu. Dokunalarının derisi buruşmaya ve tıslamaya başladı.

Lou carcolh, tentaküllerini tuzdan çekip kırık pencereye doğru topallayarak yürüdü. Kendini yukarı kaldırdı, uzattığı tentaküllerle aşağı indi ve aşağıdaki terasa çarptı. Yaralı ve tıslayarak, kayarak ve topallayarak bahçeye girdi.

Mallory ve Anaïs, çitin arkasında kaybolana kadar onu izlediler.

"Tamam," dedi Mallory inanamadan. "İyi düşündün."

Anaïs titreyerek nefes alıp boş çantayı yere bıraktı.

Julie'nin yanına diz çöküp ona doğru eğildi.

Julie'nin göğsü spazmla kalktı.

"Oh! Harika!" dedi Anaïs. "Ölmemiş. *Ölmüş olsaydı* açıklaması zor olurdu."

Adrenalin Mallory'nin vücudundan çekilirken, halının üzerinde canavarın bıraktığı yapışkan izlerin olduğu tuz yığınının sürünerek gitti ve parmağıyla tuzun üzerine şekiller çizdi. Bir beşgen. Bir yıldız. Hiçbir anlamı olmayan sahte runeler.

"Ne yapıyorsun?"

"Büyü," dedi Mallory. "Biri sorarsa, canavarı bu şekilde yok ettik."

"Mally, lütfen. Neredeyse ölecektik. Eğer rol yapmaya devam edersek..."

"Hiçbir şeyi numara yapmıyorum. Bir lou carcolh ile savaştık ve kazandık."

"Zorlukla! Ve kesinlikle... o çizimler neyse onlarla değil!" Anaïs tuz çizimlerini işaret etti. "Bu bir salyangoz mu? Dev bir salyangozdan kurtulmak için sahte büyüde salyangoz mu çizdin?"

Mallory salyangozu çizdi. "Hayır."

Anaïs yanaklarını şişirip sinirli bir nefes verdi.

Julie kıpırdadı, başını bir yandan diğer yana çevirdi. "Bir tane daha... bir canavar... yukarıda..."

Anaïs kızın koluna elini koydu. "Canavar gitti." Julie

öksürerek gözlerini kısarak açtı. "Gitti mi?"

Mallory kollarını kavuşturdu. "Onun icabına baktık." Kız kardeşine uyarıcı bir bakış attı. "Büyüyle."

Anaïs homurdandı ama ona karşı çıkmadı. Yine de Mallory, Anaïs'in ifadesinden, bir şeyler bulması gerektiğini ve bunu çabuk yapması gerektiğini anladı.

Ve kız kardeşinin en sinir bozucu özelliklerinden biri, genellikle haklı olmasıydı.

YİRMİ ALTI.

"Dört rüzgara emanet et," diye mırıldandı Mallory, Fitcher'ın Troupe'undan gelen kartın parlak yazısını okurken. "Wyrldith adına, bu ne anlama geliyor?"

Kulenin ortasında durdu, başının üzerinde uçan ve yuvalarına girip çıkan sayısız kır kırlangıcını görmezden geldi. Voirloup'u yakalayan ve ona bu kartı veren iki beyefendinin çok güçlü büyücüler olduklarından şüphe duymuyordu, ama bu talimatlar kasıtlı olarak kafa karıştırıcıydı.

En azından burada, batıdan denizden esen güçlü bir rüzgar hissedebiliyordu. Bu umut verici görünüyordu.

Kulenin zemininde oturarak, yatak odasındaki yazı masasından aldığı tüy kalemi çıkardı ve küçük mürekkep hokkasına batırdı. Sabah boyunca ne söyleyeceğini planlamıştı, ama yine de kartın arkasına pirinç ucu bastırmadan önce tereddüt etti.

Bir kuş cıvıladı. Mallory başını kaldırdı. Bir kır kırlangıcı, başını eğmiş, onu izliyordu.

"Hayır," dedi Mallory. "Gerçekten ne yaptığımı bilmiyorum." Kartpostala yeniden odaklandı. "Ama bu beni daha önce hiç durdurmadı."

En iyi el yazısıyla yazmaya başladı.

Comorre'deki House Saphir'de, 7 yıl önce Verloren'den çağırılan bilinen bir katilin hayaleti kovmak için yardımınız istenmektedir. Tatmin edici bir şekilde kovulması halinde 500 lourdes

Yeterli bir şekilde kovulması halinde. Vardığınızda Fontaine kardeşleri sorun.

Kalemi bıraktı ve notu okudu. Grubun kartına göre, çağırılacak kişiyi "ödeme ve

kişisel merak."

Cinayet işleyen bir hayaletten daha meraklı ne olabilir ki? "Onları sevmedim," dedi Triphine.

Mallory çığlık attı. "Triphine! Ne zamandır orada duruyorsun?"

Hayalet parmaklığa doğru süzüldü ve kır kırlangıcının başını eğme şekli, Mallory'nin hayvanların insanların göremediği ruhları algılayıp algılayamadığını merak etmesine neden oldu. Bir süre sonra kırlangıç cıvıladı ve yukarı doğru uçarak yuvasına kayboldu.

"Yeterince uzun zamandır," dedi Triphine, aşağıdaki bahçeleri seyrederek. "Neden onların buraya gelmesini istediğini anlamıyorum."

"Lanet kırıcılar ve canavar avcıları mı? Evet, bu oldukça gizemli."

"Bu adamları işe alıyorsun, ama onlar hakkında gerçekten ne biliyorsun?"

? Birinin çok fazla renkli giyindiğini, diğerinin ise yeterince giyinmediğini biliyorsun. Sadece ikisi var gibi görünüyor, ama kendilerine *grup* diyorlar. Herkes bir grup oluşturmak için en az üç kişi gerektiğini bilir."

"Bir voirloup'u yok ettiklerini biliyorum," dedi Mallory. "Tek bir ok, o kana susamış canavarı pasta süsüne dönüştürdü."

"Bunu *çok* şüpheli bir davranış buluyorum."

"Sen kimseye güvenmiyorsun."

"Sen de öyle! Bu yüzden neden onlardan yardım istediğini anlayamıyorum. Sen kimseye yardım istemezsin."

"Bu doğru değil. Turlarımda turistleri korkuturken bana hep yardım ederdin."

"Beni değiştirecek bir manken yapana kadar!"

Mallory, mürekkep hokkasının kapağını kapatırken kaşlarını çattı. "Senin *yerini aldığini* söyleyemem..." Ayağa kalktı ve kartı parmakları arasında sıkıştırdı. Kart rüzgârda uçtu ama o sıkıca tuttu. Ne yapması gerekiyordu? Bırakmalı mıydı? *Rüzgârın* onu doğru yere götüreceğine güvenmeli miydi? Ya bu işe yaramazsa ve kart, evin yan tarafına tırmanan çardaklardan birine takılırsa ve bahçıvan onu bulup Armand'a verirse ve o zaman Armand öğrenirse...

—

Kartı indirerek içini çekti. "Bunu itiraf etmek istemiyorum ama yardıma ihtiyacım var. Fark etmediysen, bu konakta hayaletleri kovma konusunda pek ilerleme kaydedemedim

ve her gün daha fazla canavar geliyor. Dün gece yatak odamızda bir lou carcolh vardı!"

"Duydum." Triphine titredi. "Umarım halıyı iyice temizlemişsindir, yoksa o sümük asla çıkmaz."

"Halıdaki biraz sümük bu evin en küçük sorunu."

"Ve tabii ki, seni bu iş için tuttuğumuz halde hiçbir ilerleme kaydetmediğini fark ettim. Ama Lord Armand'ın bunu fark ettiğini sanmıyorum. Bu da şüpheli, sence de öyle değil mi?"

"Bu bir şans," dedi Mallory. "Üzüm hasadı ile çok meşgul olduğu için benim yaptıklarımı umursamıyor, ama eninde sonunda sorular sormaya başlayacak ve ben ona cevap veremeyeceğim. Ama bu Fitcher'ın Tiyatrosu benim için sorunu halledebilirse, o zaman... herkes kazanır."

Tüm bu durumu çabucak halledebileceklerini umuyordu. Biraz büyü, biraz sihir, doğru hedeflere atılan birkaç süslü ok ve voilà, Mallory Armand'a olan borcunu yerine getirmiş, çocukken öbür dünyadan çağırmış ya da çağırmamış olabileceği hayaleti halletmiş ve en önemlisi, o ve Anaïs Armand'ın onlara söz verdiği parayı almış olacaktı.

Çoğunu. O iki büyücüyle birkaç kuruş paylaşmak zorunda kalırsa, idare ederdi.

Şanslıysa, Armand onun hilesini fark etmeden her şey hallolmuş olacaktı.

Ve Le Bleu hepsini öldürmeden önce.

"Sence bu kelime kelime anlamıyla 'dört rüzgâr' mı demek?" Mallory, kuleye girip çıkan kırlangıçları izleyerek sordu. "Belki de bunu bir güvercin gibi bir kuşa bağlamam gerekir?" Diye homurdandı. "Bu talimatlar hiçbir işe yaramıyor."

"Ona güvenmiyorum," dedi Triphine.

"Fitcher'a mı? Yoksa arkadaşına mı? Her halükarda, şu anda sahip olduğum en iyi umut onlar."

"İkisi de," dedi Triphine. "Ama ben Armand'dan bahsediyordum." Mallory burnunu kırıştırdı. "Armand mı?"

"Ruby Comorre şarabı o kadar özelse, neden bu ev bu kadar bakımsız? Neden daha güzel eşyaları yok? Aşçısı dün gece *yaban havucu çorbası* servis etti, Mallory. Bu köylü yemeği."

"Ben yaban havucu çorbasını severim."

"Çünkü daha iyisini bilmiyorsun."

Mallory şakağını ovuşturdu. Rüzgarlar, kuşlar ve hayalet arasında, başı patlamak üzereymiş gibi hissediyordu. "O, tam kadro çalışanı tutamıyor," dedi yavaşça, "çünkü evinden ayrılmayan *katil hayalet* yüzünden. Ve katil hayaleti de kovamıyor çünkü farkında olmadan *bir sahtekar* tutmuş, bu sorunu çözmeye çalışıyorum, böylece bir gün gerçekten paramı alabileyim."

Triphine aniden çığlık attı ve parmaklığa atladı. "Az önce bir fare gördüm!"

Mallory kaşlarını kaldırdı. "Nasıl hala farelerden korkabiliyorsun?"

"Onlar korkunç," dedi Triphine. "Ve hastalık taşıyorlar. Benim hassas bir bünyem olduğunu biliyorsun."

Mallory, yaratık bir sütunun arkasına dalarken uzun, ince bir kuyruk gördü. Yan tarafa doğru baktı.

"Oh," dedi şaşkınlıkla. O bir fare değil, derisi ıslak bir şekilde parlayan başka bir semenderdi.

Göz kapakları kırıştı, önce biri, sonra diğeri. Bunun bir hafta önce mutfakta gördüğü salamander olması pek olası değildi, ama yanılmıyorsa, onu tanıdığı belliydi.

"Kurtuldun," dedi kuru bir sesle. "Sadece bir semender."

"Bir semender mi!" diye bağırdı Triphine. "Bu daha da kötü."

Mallory, karttaki talimatları uzun zaman önce ezberlemiş olmasına rağmen tekrar okudu. "*Dört rüzgara emanet et,*" diye mırıldandı, sonra iç geçirdi. "Sen öyle diyorsan."

Kuleye bir esinti daha gelmesini bekledi. Hayal kırıklığına hazırlıklı olarak, kartı çıkıntıya uzattı, nefesini verdi ve bıraktı. Kart ulaşamayacağı bir mesafeye ulaşır ulaşmaz, çıkıntıdan geri çekildi.

Kart düşmeye başladı, uzak zemine doğru süzülerek. Ama sonra durdu ve havada asılı kaldı, yukarı doğru yükseldi, rüzgarda dans etti.

Mallory nefesini tutarak bekledi.

Kart dönüşmeye başladı. Köşeleri kendi üzerine katlandı. Tekrar tekrar. O kadar hızlı oldu ki, dönüşüm bulanık bir görüntüye dönüştü. Mallory gözünü kırpmadan izledi ve sonra... artık bir kart değildi, katlanmış sedefli kağıttan yapılmış, parıldayan minik bir güve olmuştu.

Mallory'nin dudakları açıldı. Muhteşemdi. Zarif gövdesini saran prizmatik kaligrafi. Güneş ışığı, çırpınan kanatlarda parıldıyordu. Canlıydı ama canlı değildi.

Bu sihirliydi. Ya da büyücülük. Ya da cadılık, annesinin yaptığı her şeyin ötesinde. Her şeyin ötesinde...

Taş korkuluktan sarı bir alev akımı belirdi ve kağıt güveye doğru fırladı.

Kağıt kısa bir ateş topu halinde alev aldı, sonra tamamen yandı. Siyah kül izi rüzgârla gökyüzüne doğru sürüklendi.

"Eh," dedi Triphine, "bu trajikti."

Mallory, kelebeğin bulunduğu boş yere bakakaldı. Yavaşça, dehşete kapılmış bakışlarını semenderin üzerine çevirdi.

Salamander, kocaman sarı gözlerini sırayla kırptırdı, sonra dilini çıkardı, sanki Mallory'nin şimdi ne yapmayı planladığını soruyormuş gibi.

Görüşünü kaplayan kırmızı lekeler içinde Mallory, yaratığa saldırdı.

Salamander ray boyunca hızla koştu ve kendini yere attı, Mallory'nin ayak bileklerinin arasından geçip, evin içine inen kapaktan dışarı çıktı.

Mallory çığlık attı ve onun peşinden atladı, küçük canavarı yakalamak için kolunu boşluğa soktu. "Geri gel, seni sümüksü, perdeli ayaklı, bebek ejderha taklitçisi... ah!" Merdivenin altında bir yüz belirdi ve onu korkuttu.

Mallory dengesini kaybetti. Merdivenin basamaklarına tutunmaya çalıştı ama tutunamadı. Öne doğru eğildi ve kapaktan aşağı düştü.

Armand, Mallory ona çarptığında onu zar zor yakaladı ve ikisi de ahşap merdivene yuvarlandı.

"Artık böyle karşılaşmamalıyız," diye mırıldandı, Mallory ondan yuvarlanırken inleyerek. "Ne diye bağıryordun?"

Mallory'nin nefesini toplayıp aklını başına getirmesi biraz zaman aldı. "Oh. Sadece... bir semender vardı." Otururken yüzü öfkeden kızarmıştı, ama kağıt güvesinin trajedisini anlatmadan önce dilini tuttu. "Ben, şey... evi ateşe vermeden önce onu yakalamaya çalışıyordum." Merdiven boşluğuna bakındı, ama semender gitmişti.

"Kurnaz yaratıklar," dedi Armand. "Ve göründüklerinden daha akıllılar."

Mallory kahkahayla güldü. "Bu sadece bir tehdit." Düşerken yere dökülen bir sepeti fark edince sustu. Sepette birkaç bitki, kumaş ve birkaç küçük cam şişe vardı. Armand'ın kolunda ise kırmızımsı kahverengi bir leke vardı. Kan mı? "Bunlar ne?"

Armand telaşla sepeti düzeltmeye başladı. "Lou carcolh ile olanları duydum."

Cevap vermedi. Bu bir tuzak gibi geldi.

"Yaralanmış olabileceğinden endişelendim. Sen... ya da kız kardeşin. Ya da Julie. İlaç ihtiyacın var mı diye merak ettim. Ağrı veya şişlik için calendula, uykuya dalmak için valerian kökü var. Ayrıca bir kızamık çalıyla biraz boğuştum ama hayatta kaldım ve bu lapası enfeksiyona iyi gelir." Bileğinde birkaç çizik olduğunu gösterirken, alçakgönüllü bir şekilde gülümsedi. "Senin kolun kadar kötü görünmüyor, sanırım."

Mallory, lou carcolh'un tuttuğu kolunu düzeltti. Tentacles'ın sardığı yerlerde kırmızı izler ve morluklar oluşmuştu.

Armand bu hareketi bir davet olarak algıladı. Yaklaşarak nazikçe bileğini tuttu ve yaraları dikkatle inceledi.

"Yanık gibi," dedi. "Lavanta yağı yardımcı olur diye düşünüyorum."

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedi Triphine, hala kulenin üst katında dolaşarak. "Hangi kont lavanta yağı ve nergis hakkında bilgi sahibi olur ki? O çok tuhaf bir adam."

Mallory gülümsemesini zorlukla bastırdı. O da aynı fikirdeydi, kont tuhaftı. "Acı veriyor mu?" diye sordu Armand.

"Katlanamayacağım kadar değil."

"Bu evet demek gibi." Küçük bir merhem kavanozu çıkardı ve parmaklarını merheme batırdı.

Armand, tozlu bir merdiven boşluğunda durdukları ve herhangi bir hizmetçinin, evin efendisinin tuttuğu cadının morarmış kollarına şefkatle soluk pembe bir merhem sürdüğünü görebileceği için rahatsız olsa da, bunu belli etmedi.

Bir dakika sonra, Mallory de rahatsız olmayı bıraktı. Merhem karıncalanıyordu ve Armand'ın parmakları hem emin hem de nazikti, merhemi bileklerinden dirseklerine kadar kollarına masaj yaparak sürüyordu. Yüzündeki ifade her zamanki gibi beyefendiye yakışır bir ciddiyetti — bir bilim adamı numuneyi inceliyor gibiydi. Yanaklarında beliren pembe renk olmasaydı...

Merhemin kapağını kapattı ve bir parça gazlı bez alıp Mallory'nin yaralı koluna sardı. "Modaya uygun olmayabilir," dedi, "ama merhemin emilip etkisini göstermesi için zaman tanıyacaktır."

İşini bitirdiğinde, eşyalarını sepete koydu ve başladığından beri ilk kez Mallory'nin gözlerine baktı.

Yanakları daha da koyulaştı ve hemen başka yere baktı. "Kız kardeşin...?"

"O yaralanmadı."

"Sevindim. Kimse evde bir lou carcolh beklemiyordu. Hava değişmeye başladığında lutins ve salamanderlar tarlalardan gelirler. Ama bu kadar vahşi bir şey? " Başını salladı. "Sanki buraya çekiliyorlarmış gibi."

"Evin her zaman canavarları çektiğini söylemiştin."

"Evet, ama genellikle bu kadar çok olmaz. Ve böyle bir şey olmaz."

O kadar samimi konuşuyordu ki Mallory büyülenmiş gibi hissetti. Sonra bakışları yine ona yöneldi ve Mallory aniden ağırlıksız hissetti. Ona çok yakındı. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

O gerçekten çok tuhaftı. Ve o... ondan hoşlanıyordu. Buna rağmen. Bu yüzden.

Ondan hoşlanmaktan daha fazlası vardı. Onu *istiyordu*, daha önce hiç kimseyi istemediği şekilde.

Bu kesinlikle kabul edilemez gerçeği, çığlıkları duyduklarında fark etti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Armand yanında, sesin geldiği yere doğru koştu. Merdivenlerden aşağı, sonsuz koridorlardan, sayısız salon ve galeriden geçti. Çığlıklar kesildi, ama Mallory'nin kulaklarında hala çınılıyordu. Julie miydi? Yvette mi? Anaïs mi?

"Nereden geliyordu?" diye nefes nefese sordu. "Kuzey kanadından," dedi Armand. "Sanırım."

Kemerli bir kapının altından, iki mermer sütunun arasından, yıpranmış halıların üzerinden, eski saatlerin ve ruhsuz heykellerin yanından geçtiler.

"Yedi Tanrı adına, o da neydi?" diye bağırdı Pierre, merdiven boşluğunun dibinde belirerek, önlüğü yağ lekeli.

İkisi de cevap vermedi. Koşmaya devam ettiler, ta ki ödül salonuna çıkana kadar. Önlerinde siyah-beyaz mermer bir zemin uzanıyordu. Duvarlar, cilalı ahşap plakalara asılmış, hayal edilebilecek her türlü yaratığın kafalarıyla kaplıydı ve Mallory ile Armand'ın gelişini izliyorlardı.

Salonun uzak ucunda bir grup insan toplanmıştı.

Yvette, Claude'un omzuna yaslanarak ağlıyordu. Anaïs, elini ağzına bastırılmış, acı çekmiş bir ifadeyle duruyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Armand. "Kim çığlık atıyordu?"

"Bağıran Yvette'ti," dedi Claude sessizce. "Onu bulan oydu, efendim."

"Buldu mu? Buldu..." Armand birden durdu. Yvette ve Claude, arkalarında ne olduğunu görebilmeleri için yeterince kenara çekilmişlerdi.

Salonun uzak ucuna imparatorluk geyiğinin başı monte edilmişti — görkemli bir hayvan, boynuzlarında en az yirmi uç vardı ve

onun boynuzlarının üzerine bir ceset uzanmıştı.

Julie.

Kolları ve bacakları gevşek bir şekilde sarkmış, başı geriye doğru eğilmiş, uzun saçları karışık bir şelale gibi dökülmüştü. Mavi tonlu dudaklarında bir kan lekesi vardı. Gözleri açıktı ama donuk ve görmüyordu.

Göğsüne bir kılıç saplanmıştı. Kan, kılıcın bıçağından geyiklerin yüzüne damlıyordu. Karanlık bir kan gölü karo zeminde yayılıyordu.

Mallory hareket eden tek kişiydi. Ayakkabıları, sessiz odada sert bir ses çıkarıyordu; Yvette'in hıçkırıkları bile onların gelişiyle sustu.

Cesede yaklaşp her kanlı detayı incelerken hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Hizmetçi üniformasını giymişti, ama ayakları çıplaktı, ayakkabısı ve çorapları yoktu. Safir yüzük yoktu, parmağı elinden tamamen kesilmişti. Motif hırsızlık mıydı? Hayır, öyle olduğunu düşünmüyordu. Bu çok sahteydi. Çok dramatikti. Katil bir mesaj vermek istemişti.

Bir uyarı mı?

Ve orada yazılar vardı. Okumasına gerek kalmadan onları tanıdı. Bastien'in kurbanlarının kollarına kazınmış olanlarla aynıydı.

Echtraus. Güven.

Greischt. İhanet.

Mallory, çeşitli hastalıklar, boğulma, sopayla dövölme gibi olayları anlatan haber makalelerini okumuştı. Zehirler ve bıçak yaraları hakkında yazan adli tıp raporlarını. Cinayet soruşturmalarının ayrıntılarını, o sabahki kruvasanları yediği gibi iştahla yutmuştu.

Mallory ölüm hakkında bir iki şey biliyordu ve ondan korkmuyordu.

Cesede uzandı, parmak eklemlerini Julie'nin yanağına, sonra alınına bastırdı. Sıcak değildi, ama henüz soğuk da değildi. Kolunu, dirseğini, bileğini hissetti. Kaslar sertleşmeye başlamıştı.

"Sanırım bir ya da iki saat önce ölmüş," dedi, dikkatini kılıcın kabzasına vererek. "Bu silahı tanıyan var mı?"

"

Uzun bir sessizlikten sonra Armand gergin bir sesle, "Bu Bastien'in kılıcı. Yıllardır indigo salonunda asılı duruyor," dedi.

O söylemedi, ama Mallory biliyordu. Bu kılıç daha önce de öldürmek için kullanılmıştı. Mallory odayı taradı. Cesedin hemen altındaki kan dışında, yerler lekesizdi — kan izi yoktu, çamurlu ayak izleri yoktu. Bir tüy toz bezi, doldurulmuş bir tilkinin yanında unutulmuş duruyordu.

Cinayetin burada işlendiğini merak etti. Katil, Julie çalışırken ona gizlice yaklaşmış olabilir. Onu hazırlıksız yakalamış olabilir. Ya da gizli sevgilisi, yani kocası olsaydı, ona gizlice yaklaşmasına hiç gerek kalmazdı. Onu görmekten memnun olurdu. Mallory gölgeden gölgeye,  l  yaratıktan  l  yaratığa baktı. Açık pencere yoktu. Katil insan olsaydı, salonun iki ucundaki kapılardan birinden çıkmak zorunda kalırdı.

ıkmak zorunda kalırdı.

Belki de en ilginç olanı, hiçbir hayalet izi g rmemesiydi. Ne Monsieur Le Bleu. Ne karıları. Ne de Julie.

Ölümünden sonra ruhu, Velos'un fenerinin rehberliğinde Verloren'e gitmiş olabilir miydi? Bu, işlerin doğal akışıydı, ama bu ölüm hiç de doğal değildi. Le Bleu'nun ilk   kurbanı, acımasız cinayetlerin ardından ölümlülerin dünyasında mahsur kalmıştı.

Ama ya Le Bleu onu  ld rmemişse? Herkesin bildiği kadarıyla, Le Bleu sadece kendi eşlerini öldürmüş ya da öldürmeye teşebbüs etmişti. Ama Julie bir hizmetiydi, değil...

Mallory'nin kalbi kulaklarında g m g m atıyordu.

Nasıl? Bastien Saphir çekici bir adam olabilir, ama onun bile şiddet suları bu kadar iyi bilindiği halde, ölümlü bir kızı kendisine aşık edip evlenmesini sağlayamazdı.

"Personelle tek tek konuşmak istiyorum," dedi. "Ben konuşana kadar kimse birbiriyle iletişim kurmasın."

"Ne için?" diye sordu Claude.

"Kimin mazereti olduğunu ve kimin onu öldürmek için bir nedeni olabileceğini belirlemek için."

Yvette sinirli bir şekilde hırıltı çıkardı. "Bunu kimin yaptığını hepimiz biliyoruz Bayan Fontaine. O canavar, Monsieur Le Bleu yaptı!"

"Bu kolay bir varsayım," dedi Mallory, "ama bunu yapabilecek bir hayalet tanımıyorum."

"O normal bir hayalet değil," diye tersledi hizmetçi. "Daha önce de insanlara zarar verdi. Şimdi bu zavallı kız da onun kurbanlarından biri oldu."

Mallory, gözbebeklerine saplanan ayna parçalarını düşündü. Görünmez bir gücün kurbanı merdivenlerden aşağı ittiğini düşündü. Bastien'in yanan tütsüyü ne kadar kolay kaldırdığını düşündü. Başparmağını boğazına bastırarak göğsüne şiddetli bir acı verdiğini düşündü.

Evet, Le Bleu pek çok şeye muktedir biriydi. Maddi bir varlık olduğuna, gördüğü diğer ruhlardan farklı bir güce sahip olduğuna dair işaretler göstermişti.

Ama *bu*? Julie'yi kılıçla delmekle kalmayıp, cesedini öyle bir pozisyona getirmek? Bunu başarmak herkes için zor olurdu. Hiçbir hayaletin bunu yapabileceğinden şüpheliydi, Monsieur Le Bleu bile.

"Belki de haklısın," dedi. "Ama bence kesin olarak bilmek en iyisi, sence de öyle değil mi?"

Yvette ona döndü. "Bu evdeki birini böyle iğrenç bir suçla suçlamaya nasıl cüret edersin?"

"Sadece çoğu hayaletin, ne kadar ahlaksız olursa olsun, böyle bir güce sahip olmadığını belirtiyorum."

"Öyleyse," dedi hizmetçi, "bu evdeki tüm insanlardan sadece ikisinin nispeten yabancı olduğunu belirtmeliyim." Keskin bakışları Mallory'yi delip geçti, iması açıktı. Ama bu Mallory'yi rahatsız etmedi. Güvenilmemeye alışkındı ve Anaïs'i katilden çok parmak yiyen croque-mitaine olduğundan şüphelenirdi.

Anaïs alışılmadık bir sertlikle, "Kız kardeşim, bu odadaki herkesin toplamından daha fazla ölüm, kara büyü ve okültizm hakkında bilgi sahibidir. Bu konuda onun içgüdülerinden şüphe etmemenizi rica ederim," dedi.

Mallory, bu güven oyu karşısında içten içe sevindi, ama Yvette'in kuru bir kahkaha atmasıyla bu sevinç kısa sürdü. "Böyle bir durumda onun *okült bilgisinin* beni rahatlatmadığını söylediğim için beni bağışlayın.

Bu Le Bleu'nun işi değilse, böyle alçakça bir eylemi gerçekleştirebilecek başka kim olabilir ki?"

Anaïs gerildi. "Julie'nin bir sevgilisi vardı." "Ne?" diye bağırdı hizmetçi.

"O aşıktı," diye devam etti Anaïs. "Kaçtıktan sonra... gizlice ve oldukça ani bir şekilde falına baktırmak istedi. Doğru kararı verip vermediğini bilmek istiyordu..." Anaïs sözünü bitirmedi.

"Eğer bu doğruysa, o zaman şüphesiz senin sihirli kehanetlerin ona yaklaşan felaketini haber vermiştir." Yvette cesedi işaret etti. "Elbette etkileyici yeteneklerin ne olacağını göstermiştir? Belki de katilin kim olacağını bile söylemiştir?"

Anaïs çekindi, ama Mallory sertçe, "*Tabii ki kartlar bunu öngörmüştü — romantizmin feci sonu.* Ben tüm olayı gördüm ve bunlar tam olarak onun sözleriydi. Ama açıkça, çok geç kalmıştı."

Anaïs dudaklarını sıkıştırdı ve hiçbir şey söylemedi.

"Bildiğimiz kadarıyla, Julie falını dinledikten sonra evliliğini sonlandırmayı planladı," diye devam etti Mallory, "ve bu, kontrolden çıkan bir kavgaya yol açtı. Bu ilk kez olan bir şey değil. Ayrıca, yüzüğü kayıp." Acıyla yutkundü. "Onu takan parmakla birlikte."

"Parmağı mı?" diye çılgılık attı Yvette. "Bu sadece Le Bleu olabilir ve Julie bana evlilikten hiç bahsetmedi. Nişanlanmaktan bile."

"Peki ya ahırdaki delikanlı?" diye sordu Mallory.

"Gideon mu?" diye bağırdı Claude, bir koluyla hala Yvette'i tutuyordu. "Ciddi olamazsın."

"Onunla tanışmadım," itiraf etti Mallory.

"Tanışmış olsaydın," diye devam etti Claude, "onun bir güvercin kadar zararsız olduğunu bilirdin. Böyle bir şeyi yapamaz. Ve bizim Julie'ye sözler vermiş olması? Bah!" Diğer elini Mallory'ye küçümseyerek uzattı.

"Öyle olabilir, ama onunla konuşmak istiyorum."

"Eğer bunun benim atamdan başka biri olduğuna gerçekten inanıyorsanız," dedi Armand sakın ve ölçülü sesiyle, "o zaman polisi çağırmak akıllıca olur."

Mallory keskin bir nefes aldı. "Buna gerek yok."

Armand'ın yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Bunun sizinle ve kız kardeşinizle hiçbir ilgisi yok. Comorre polis memurunun o araştırmacılarla herhangi bir teması olması pek olası değil."

"Araştırmacılar mı?" diye sordu hizmetçi. "Ne araştırmacıları?"

Mallory kollarını kavuşturdu. Hizmetçinin ya da diğer çalışanların kendisine ya da kız kardeşine güvenmemesi için başka bir nedene ihtiyacı yoktu ve tutuklama emri çıkarılmış olabileceğini itiraf etmek durumun düzelmesine yardımcı olmayacaktı.

"Eğer bunu hayalet yaptıysa," dedi, "polisin yapabileceği bir şey yok. Ama eğer o yapmadıysa, zaman kaybetmemeliyiz. Yardımın gelmesi çok uzun sürer ve katil, biz konuşurken bile kanıtları yok ediyor ya da kaçmaya hazırlanıyor olabilir."

"Bu saçmalık. Tabii ki Le Bleu yaptı," diye mırıldandı hizmetçi. "Başka bir şey söylemek alçakça."

"Ailesi ne olacak?" diye sordu Anaïs. "Onlara ne söyleyeceksin?"

Yvette başını salladı. "Onun ailesi yok... yoktu. Geçen bahar vefat eden büyükbabası tarafından büyütüldü. O zamandan beri bu şatoda yaşıyordu."

Sözler odada ağır bir sessizlik yarattı. Mallory dikkatini tekrar Julie'nin solgun yüzüne çevirdi; açık gözleri, dudaklarının köşesindeki kan.

Le Bleu kurbanlarını dikkatle seçmişti. Çok az bağlantısı olan ya da aileleri onlardan kurtulduğuna sevinecek kadınlar.

"Anaïs," dedi, "Herkesi toplamamızı rica ediyorum. Sorgulamaları indigo salonunda yapacağım."

"Ben yapabilirim," dedi Armand. "Henüz haberi olmayan diğer personeli bilgilendirmem gerekir."

"Hayır," dedi Mallory. "Sen değil." Armand kaşlarını çatı.

"Neden?"

Kadın çenesini kaldırdı, gözlerini kırpmadan.

Anlaması yavaşça yüzüne yansıdı. Armand dengesiz bir adım geri attı. "Yoksa bunu benim yapabileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Mallory cevap vermediğinde, yüzünde acı bir ifade belirdi. Sonra sinirlilik. Çenesindeki bir kas seğirdi, ama başını eğdi. "İndigo salonu olsun o zaman."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mallory'nin dehşetine rağmen, sorgulamalar neredeyse tamamen yararsızdı.

Kendine itiraf edebilirdi ki, suçlunun ahır görevlisi *olduğunu* ummuştı. Gideon, onun sorularına maruz kaldığında, o kadar sinirlenecek ve ağlayarak suçunu itiraf edecekti.

Ama itiraf gelmedi.

Bunun yerine, on altı yaşındaki kızıl yüzlü Gideon, Julie'ye olanları öğrenince gerçekten dehşete kapılmış görünüyordu ve Mallory'nin onun bu olayla bir ilgisi olabileceği yönündeki önerisine daha da dehşete kapılmış görünüyordu. Mallory, Julie ile romantik bir ilişkileri olup olmadığını sorduğunda, Comorre'nin demircisi Théo'ya aşık olduğunu kekeleyerek söyledi. Kasabadaki herkesin bildiği gibi, Hasat Festivali'nden beri flört ediyorlardı.

Mallory ona inandı. Zaten bir ahır görevlisinin o safir yüzüğü satın alacak kadar para biriktirmesi pek olası değildi.

Diğer sorgulamaları da aynı derecede sinir bozucuydu. Yvette, Julie'nin cesedini bulmadan önceki saatlerde herkes günlük işlerini yapıyordu. Yvette oyun odasının yerlerini temizliyordu. Claude çalışma odasında, Mallory ve Anaïs'in odasındaki pencereyi tamir etmesi için yerel bir cam ustasına mektup yazıyordu. Lou carcolh, şömine demirini o pencereye fırlatmıştı. Pierre mutfakta, güveç için sebze doğramaktaydı. Armand ise kuleye çıkmadan önce serada Mallory'nin yaraları için şifalı bitkiler toplamaktaydı. Bunu anlatırken oldukça kızgın görünüyordu, Yvette'in ondan şüphelenmesine hala kızgındı.

Belki Julie'nin kasabada bir sevgilisi vardı - Yvette, hizmetçinin malikaneden nadiren çıktığını düşünürsek, bu olasılığı pek olası bulmuyordu. Ama Mallory her türlü alternatifi değerlendirmek istiyordu.

Armand'dan şüphelenmek istemiyordu. Bu düşünce midelerini bulandırıyor ve ona uzattığı elinin anıları ile sersemletiyordu; voirioup peşlerindeyken düşüşünü yumuşatması; ona bir fincan sıcak çikolata verirkenki yumuşak, anlayışlı gülümsemesi; serada bir sabah geçirdiğinde tırnaklarının altında biriken kir.

Kesinlikle katil olamazdı. Kesinlikle.

Ama Julie başka kime bu kadar aşık olabilirdi ki? Ahır görevlisi bir yana, genç hizmetçinin yaşlı uşak ya da huysuz aşçıdan hoşlandığını hayal edemiyordu. Sadece Armand yakışıklı, tatlı ve istediği zaman çekiciydi. Ve zengindi. Kocaman bir malikane, bir şarap imparatorluğu, bir asil unvan. Hangi kız -yetim hizmetçi ya da başka biri- böyle bir adamla rüya gibi bir romantizme kapılmayacaktı ki?

Mallory bu konuyu düşündükçe, içi daha da rahatsız oluyordu.

Tabii ki o değil. O daha akıllıydı. Zengin, zalim erkeklerin cazibesine kapılan aptal kızların hikayelerini çok duymuştu. Bir hayaletin bir şekilde cinayet serisini sürdürmek için gerekli gücü elde ettiğine inanmayı tercih ederdi.

Armand ya da Le
Bleu. Le Bleu ya da
Armand.

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Hiçbir şey doğru görünmüyordu. Önemli bir ayrıntıyı gözden geçiriyordu, henüz düşünülmemiş bir olasılık.

"Kılıç dün gece geç saatlerde kayboldu," dedi piyano taburesinde oturmuş, fildişi tuşları parmaklarıyla boş boş okşayan Béatrice. Şöminenin üzerindeki duvar kağıdında, Julie'nin göğsüne saplanan kılıcın tam şekline uyan soluk bir leke vardı. Yıllardır orada, dokunulmadan asılı kaldığının kanıtı. "Gloaming Nocturne'yi çalarken fark ettim."

"Saat kaçtı?" diye sordu Mallory.

"Oh, gece yarısı mı? Biraz daha geç mi? Zamana pek dikkat etmem." "Ama kimin aldığını görmedin mi?"

Béatrice başını salladı.

"Onu kimin öldürdüğünü de görmedik," diye araya girdi Lucienne, "eminim bunu soracaksın." O satrançta iki tarafı da oynarken, Triphine yakındaki kanepede somurtuyordu, Lucienne'in berbat bir hileci olduğunu ve bir daha onunla asla hiçbir şey oynamayacağını ısrarla söylüyordu.

Mallory tam da bunu sormak üzereydi. "Şüpheli bir şey duymadın ya da görmedin mi?"

"Fark etmediysen, buradaki her şey şüpheli," dedi Triphine, Lucienne beyaz kraliçeyi ele geçirip (ve kaybedip) öfkeyle bakarken.

"Yine de, bu yüzyılda burada meydana gelen ilk cinayet," diye işaret etti Mallory.

Béatrice göğsündeki deliği elledi. "O da bizim gibi bıçaklanmış mı?"

"Evet. Ve kollarına aynı kelimeler kazınmıştı."

"Bu kesinlikle Bastien'in işi gibi görünüyor," diye mırıldandı Lucienne.

"Ah, yine yaptın!" diye zaferle bağırdı Triphine ve oyun tahtasından siyah kaleyi aldı. "Bunu yapamazsın. Kendi kendine hile yapıyorsun!"

"Öyle olsa ne olur?" dedi Lucienne, parçayı geri almaya çalışarak. Triphine onu ulaşamayacağı bir yere tuttuğunda, Lucienne burnunu çekip kolunu sertçe çimdikledi.

"Ah!" Triphine satranç taşını düşürdü. "Kolayca morarırım, bilgin olsun."

Mallory gözlerini devirdi. Saphir Evi'ne varmaları, Triphine'in hayal ettiği sonsuz hastalık listesini azaltmamıştı.

Her ne kadar— düşes düşes sildi yeri yeri sildi onun kolundaki Lucienne yakaladığı kavradığı o görünüyordu görünüyor ki bir bir daha dirseklerinin üzerinde morluklar oluşmaya başlamıştı. Bu, hayaletlerin insanlardan, ölümlülerden farklı bir boyutta var olduklarını hatırlatıyordu. Birbirlerine dokunabilirlerdi. Birbirlerini kucaklayabilirlerdi. Birbirlerini rahatlatabilirlerdi. Ve birbirlerine zarar verebilirlerdi. Mallory titredi, Bastien'in nadiren mahzenden uzaklaştığı ve evin içinde dolaştığında, tutsak ruhlardan çok yaşayanları taciz etmeye niyetli görüldüğü için bu kadınlar adına minnettardı.

esir ruhları taciz etmeye daha kararlı görünüyordu.

Yaşayanları taciz etmek ve... onları öldürmek mi?

"Ama Bastien nasıl yapabiliirdi?" Mallory kendi kendine fısıldadı. "Bir insanı öldürecek kadar uzun süre bedeninde kalabilen bir hayalet tanımadım. Eğer bunu yapabilecek gücü olsaydı, o gün bodrumda beni öldürürdü. Tabii... bir şekilde güçlenmemişse." Notlar alıyordu ve şimdi karakalem kalemi ağzına dokundurdu. "Ayrıca, Bastien olsaydı, ruhu hala burada olmaz mıydı? Üçünüzün Verloren'e geçmenizi engelleyen aynı kara büyüyle bağlı olarak?"

Hayaletler bunu düşünerek sessiz kaldılar.

Béatrice sonunda mırıldandı, "Haklı bir noktaya değindi." "Biliyorum," dedi Triphine. "Çok nadir görülen bir durum."

"Bu kanlı yerden kaçmayı başardıysa, onun için ne mutlu." Siyah kralı ele geçiren Lucienne, tahtayı yeniden düzenlemeye başladı. "Yine de onunla konuşabilsek çok iyi olurdu."

Onunla konuşabilseydik...

Mallory iç geçirdi. "Evet. Öyle olurdu."

"Onun gizemli bir sevgilisi olduğundan emin misin?" dedi Lucienne onaylayıcı bir gülümsemeyle. "Bu, onun gizlice dolaşmasını açıklıyor, ancak ondan böyle bir şey beklemezdi. Utangaç insanları asla bilemezsin."

"Ne gizli kapaklı davranışları?" diye sordu Mallory.

"Bazı geceler saatlerce yataktan çıkmazdı," dedi Lucienne. "Gece yarısı bahçede yürüyüşe çıkmayı severdi. Çamaşırları bitirmesi veya yerleri parlatmasına yardım etmesi gerektiğinde ortadan kaybolurdu. Birkaç gece önce, modacıdan bazı şeyler almak için şehre gitti ve hava karardıktan sonra geri döndü. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmediğini söyledi. Yvette onu kovardı, ama kızı sokağa atmak istemedi ve buraya hizmetçi bulmak zaten çok zordu."

"Onun odasını aramam gerekecek. Belki orada yüzüğü ona kimin verdiğini gösteren bir şey bulurum."

Mallory, Julie'nin gelip gidişlerini eskiz defterine not alırken, Béatrice duvar lambalarını titretiren dramatik bir piyano melodisi çalmaya başladı.

Hizmetçilerin odaları en üst katta, loş bir koridordan ayrılıyordu. Julie'nin kapısı kilitli değildi. Oda düzenliydi, mobilyalar basitti. Çatı penceresinin üzerinde keten perdeler asılıydı, pencerenin yanında tahta bir tabure ve dikiş seti duruyordu. Dar yatakta solmuş iki yorgan ve tek bir yastık vardı, yastık kılıfında Julie'nin birkaç koyu renk saç teli yapışmıştı. Küçük bir masanın üzerinde bir mum kalıntısı duruyordu. Yatağın ayak ucunda tahta bir sandık vardı.

Mallory önce sandığa yöneldi ve başka bir hizmetçi üniforması ve önlüğü karıştırdı. Yün çoraplar. Sade bir elbise. Saç tokalarıyla dolu küçük bir teneke kutu. Sandıkta ilgisini çeken bir şey bulamayınca Mallory, tek çekmeceli komodine yöneldi.

İçinde birkaç mendil, yeşil bir saç kurdelesı ve dokuz bakır liz vardı. Mallory, Julie kart okuma ücretini hiç ödemediği için bir an tereddüt etti, sonra paraları cebine attı. Ayrıca küçük bir kitap vardı. Kapağında "*Yedi Mezmur*" yazıyordu.

Mallory kitabı eline alır almaz, sayfaların arasından bir şey uçtu. Preslenmiş bir çiçek yere düştü.

Onu aldı, pencereden gelen soluk güneş ışığına doğru tuttu ve parmaklarıyla sapını çevirdi.

Yaprakları solmuş, eski papirüs kadar narin olmasına rağmen, çiçeği tanıdı. Eşsiz mavi ve mor yaprakları, dönüşümlü halkalar halinde kıvrılmıştı. Fırıldak taç. Tıpkı seradakiler gibi.

Armand'ın serasında.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Claude ertesi sabah işten ayrıldı. Yvette'e göre, Comorre'da hamile bir kızı vardı ve Saphir ailesine neredeyse yirmi yıldır sadakatle hizmet etmesine rağmen, ilk torununu kucağına almadan önce Le Bleu'nun öfkesini üzerine çekmek istemiyordu.

Mallory onu suçlamadı, ancak kurbanları belirli bir kalıba uyan Le Bleu'nun tehlikesi altında olduğuna pek inanmıyordu.

Armand da onu durdurmaya çalışmadı ve onu şehre götürmesi için en iyi arabasını kullanmasına izin verdi. Mallory, Claude'un kalan personele veda ederken ve Armand'ın eline bir veda hediyesi sıkıştırırken balo salonunun penceresinden izledi. Madeni paralar mı? Mücevherler mi?

Mallory'nin içi kıskançlıkla doldu, buraya neden geldiğini hatırladı. Bir cinayeti çözmek için değil, bir hayaletten kurtulmak için. Hayatında hayal bile edemeyeceği kadar çok para kazanmak için. Kendisini ve kız kardeşini Lysraux'dan uzaklara götürmek için. Yeni bir hayata başlamak için.

Araba uzaklaşırken, personel işlerine geri döndü.

Mallory pencerede kalarak bahçeleri, gökyüzünü, evin saçaklarına konup uçan kuşları izledi. Armand, Monsieur Le Bleu'nun acımasız davrandığında gülüp ıslık çalarak evin içinde dolaştığını, böylece herkesin yaptıklarını bilmesini sağladığını söylemişti. Ama Julie bulunduğundan beri sessizdi.

"Kartlarını gördüğümde bir terslik olduğunu anladım."

Mallory kız kardeşinin içeri girdiğini görmemişti, ama şimdi Anaïs yan pencerede durmuş, aynı bahçeleri, aynı gökyüzünü boş boş seyrediyordu. "Yalan söyledim. Ona duymak istediklerini söyledim, ama...

kartların söylediği şeyin bu olmadığını biliyordum."

"Kartları okuyamazsın Anaïs. Senin küçük bir sihrin yok."

"Büyü olsun ya da olmasın, bize bir şey söylemeye çalışıyorlardı." Sesi yükseldi. "Boş Tabut? Dokunulmamış Ziyafet? Bunlar kötü alametlerdi."

"Bunu bilmiyoruz."

Anaïs sinirlenerek kollarını havaya kaldırdı. "Bütün bu...! O *Velos'u çekti.*"

"Bilgelik tanrısıdır. Her zaman ölüm anlamına gelmez." "Bu sefer öyle olduğunu söylemek güvenli bence."

Mallory iç geçirdi. "Olanları değiştirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yoktu. İkimizin de bunu bilmesinin imkanı yoktu. Ayrıca, o fal baktırmadan önce çoktan evlenmişti. Bunu engelleyemezdin."

"Evet, ama kiminle evlendi?" diye sordu Anaïs. "Sorabilirdik..."

"Sordum!" Mallory ona hatırlattı. "Ama o söylemek istemedi ve sen de onu zorlamak istemedin..."

"Yani bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır!" Mallory, Julie'nin kitabının sayfalarından düşen o mükemmel şekilde preslenmiş çiçeği düşündü. Ve bahçelere bakan terasta ne kadar kızgın ve incinmiş olduğunu. Onun önünde bayılmış ve bir lordla öpüşmekle ilgili şakalar yapmıştı.

Naif bir kız. Gizli bir düşün. Ve malikanenin sahibi, o kadar samimi bir gülümsemesi vardı ki, acımasızlık eğilimi olabileceği akla bile gelmezdi.

O kadar samimi bir gülümsemeydi ki, Mallory bile kendini unutmuştu.

Anaïs'in morali bozuldu. "Ona bir şey söyleyebilirdim. Doğru bir şey. Kartlarda gördü. Biliyorum gördü. Ama ben yalan söyledim ve o bana inandı."

"Çünkü sana inanmak istedi. Bu senin hatan değil." Mallory pencere pervazına yaslandı. "O, ne yaptığımızı bilmediğimizi anlamadan önce bir şeyler yapmalıyız."

Anaïs ona inanamayan bir ifadeyle baktı. "Şu anda Armand'ı kandırıp sana ödeme yapmasını sağlamakla mı ilgileniyorsun?"

"Le Bleu Julie'yi öldürdüyse, ondan kurtulmak iki sorunu da çözer, değil mi?"

Anaïs pencere pervazına parmak uçlarıyla vurarak Mallory'yi inceledi. "Ama onun yaptığını düşünmüyorsun."

"Mantıklı olan tek şey bu." Bir süre sonra

Anaïs sordu, "Öyle mi?"

Mallory yutkundu. "Koruyucu kalkanlar ne olacak?"

"Koruyucu ne?"

"Annem eskiden insanların evlerine gidip kapılarına semboller çizerdi. Bunun kötü ruhlara ve kara büyüye karşı bir bariyer oluşturması gerekiyordu. Biz de bunu yapabiliriz."

"Birkaç karalama Monsieur Le Bleu'yu korkutup kaçıracak mı sence?"

"Tabii ki hayır, ama Armand bizim yararlı olduğumuzu düşündüğü sürece, bizi yanında tutmaya devam edecek ve burada gerçekten neler olup bittiğini anlamamız için bize bir şans verecektir."

Mallory dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. Armand gerçek katil olacak kadar acımasız ve manipülatifse, şüphelerini ortaya çıkarabilecek hiçbir şey söylememesi gerekiyordu.

"Tamam," dedi Anaïs, şüpheli bir ses tonuyla. "O koruyucu kalkanların neye benzediğine dair bir fikrin var mı?"

Mallory cevap vermedi. Büyülü runelerin şekillerini bilmesi gerekeceğine inandığı günlerden bu yana uzun yıllar geçmişti, ama... evet. Onları hala kristal kadar net hatırlıyordu.

Anaïs yorgun bir şekilde içini çekti. "Tebeşir bulacağım."

Mallory iki saat boyunca evin etrafında dolaşarak, annesinin kitaplarından hatırladığı karmaşık desenlerle kapıları işaretledi. Tanrılardan iyilik istemek için runeler. Korumak için runeler. Kovmak için. Şey... tam olarak ne için olduğunu bilmiyordu, ama bu runeler tüm bu büyü işini meşru *hissettiriyordu*. Bir yıldız takımyıldızı. İki başlı bir yılan. Çalılar ve güllerden oluşan bir halka.

Armand'ın, evin üzerine bu koruyucu büyüler koyduğunu görmesi gerekiyordu. O fark etmezse hiçbir anlamı olmazdı. Armand, Mallory'nin tüm dikkatini onun büyük büyükbabasına verdiğine ve onu kayıp diyara geri göndermek için her zamankinden daha kararlı olduğuna inanmalıydı.

Ayrıca, belki de hayalet bu duvarların içindeki en büyük tehdit olmaya devam ediyordu. Mucizevi bir şekilde onu kovmayı başarırca, ya da en azından Armand'a başardığına inandırırca...

Üç bin louredes. Yeni bir hayat. Uzak yerlere seyahatler. İsteyebileceği her şey.

Ama bu hayaller artık lekelenmişti. Julie *biriyle* evlenmişti ve Mallory bunun yüz yıllık bir hayalet olduğunu düşünmüyordu. *Biri* Julie'nin göğsüne bir kılıç saplamış ve onu o boynuzların üzerine kaldırmaya gücü yetmişti.

Aksini inanmak istese de, tek bir olasılık görebiliyordu. Ama Armand, atası kadar kurnazsa... neden yardımlarına ihtiyaçları olduğu bahanesiyle onu ve Anaïs'i buraya getirmişti?

Mallory, Armand'ın Julie'yi öldürdüğüne dair kanıt bulursa... o zaman... *puf*. Ödeme yok.

Ama onun *yapmadığını* kanıtlayan bir şey bulursa... O zaman ne olacak?

Başlangıca geri dönmüş olacaktı. Hala büyü yoktu. Hala bu durumda pratik bir şey yapma yeteneği yoktu. Ve Monsieur Le Bleu'nun şimdiye kadar karşılaştığı en güçlü hayalet olduğu konusunda yeni ve rahatsız edici bir kesinlik vardı.

Mallory, karanlık ve sessiz olan seranın eşiğinde koruma sembolleri çizirken, düşünceleri sonsuz bir döngü içinde dönüp duruyordu.

Bahçe terasının basamaklarını koruma altına aldı. Portakal bahçesini çevreleyen duvarı. Bir saksı kulübesini.

Kütüphaneyi, çalışma odasını, ziyafet salonunu ve zemin kattaki tüm salonları koruma büyüyle kapladı.

Misafir odalarını. Merdiven boşluklarını. Kule merdivenini. Balo salonu katını.

Sonunda Armand'ın özel süitlerine gitmeye cesaret etti. Evin bu bölümüne henüz gitmemişti, ama evin planlarını inceleyerek burada özel bir kütüphane, çalışma odası, yatak odası ve mülkteki en büyük küvetin bulunduğunu öğrenmişti.

Burada havanın kokusu farklıydı, daha topraksıydı, sanki Armand seranın kokularını da beraberinde getirmiş gibiydi.

Tebeşirini çıkardı ve kemerli ahşap kapıya semboller çizmeye başladı, bunu yaparken *çok gürültü* çıkardığından emin oldu.

Armand hemen gelip ne olduğunu araştırmayınca, daha da ayrıntılı semboller çizdi. O kadar ayrıntılıydı ki, fikirleri tükenmeye başladı ve kapı nihayet açıldığında, kapının tabanına rastgele mezar taşları çizmeye başladı.

Armand şaşkın bir şekilde karşısına dikildi. Şaşkın ve... *gömleksiz*.

Şaşkın, gömleksiz ve... ellerinde kan mı vardı?

Mallory geriye atladı ve sırtı koridorun duvarına çarptı. Bir tablo sallandı ve düşecek gibi oldu. Tebeşir yere düştü ve ikiye bölündü.

Armand'ın yanakları pembeye döndü. "Affet beni. Seni sandım... Claude'un fikrini değiştirmiş olabileceğini sandım... Bir dakika."

Kapıyı kapattı.

Mallory, kalbi göğüs kafesinde çarparken nefes almakta zorlanarak, hareket edemeden ayakta durdu. Aklının pratik kısmı, Armand'ın ellerinde kan görmenin çok kötü bir şey olduğunu işaret ediyordu.

Zihninin geri kalan kısmı ise onu yarı çıplak görmek... o kadar da kötü olmadığını fark etti.

Birkaç saniye sonra kapı tekrar açıldığında, Armand keten bir iş gömleği giymiş ve nemli bir havluyla parmaklarını ovuyordu. "Bayan Fontaine. Ne yapabilirim..." Kapıdaki çizimleri fark edince tereddüt etti.

Mallory de baktı. Sanırım biraz kendini kaptırmıştı. Kapı, Solvilde tapınaklarının tavanları kadar rastgele sembollerle doluydu.

"Bunlar da ne?"

"Evi kötülüklerden koruyorum," diye açıkladı, sanki bunun çok açık olması gerektiğini ima eden bir tonla. "En güçlü büyü değil, ama dün olanlardan sonra, biraz ekstra korumaya ihtiyacımız olduğunu düşündüm."

Ağzını açtı. Kapattı. Tekrar açtı ve kapıyı işaret etti. "Bu bir denizati mi?"

Kadın elini yumruk yaptı, sonra açıp eteğindeki tebeşir tozunu sildi. "Eski bir güç sembolü," diye yalan söyledi.

"Denizatı mı? Gerçekten mi?"

"Yaralandın mı?" diye sordu, çıplak göğsünün görüntüsünü zihninden silmeye çalışarak. Hayır, doğru değildi. Hiçbir şeyi silmeye çalışmıyordu. "Kanıyor musun?"

Armand'ın yanakları kızardı. "Ben iyiyim."

Bu bariz bir yalandı. Ayrıca onu hiç bu kadar dağınık görmemişti. Saçları taranmamıştı ve çenesinde sakal izleri vardı. Yaklaşarak başını uzattı. Armand'ın gömleğinin yakasından, boğazının sol tarafında bir bandaj görünüyordu.

"Saldırıya mı uğradın? Le Bleu mu yaptı?"

Armand şaşkınlıkla gözlerini kırttı ve kadının sesinin biraz fazla umutlu olduğunu kabul edebilirdi. Ama Le Bleu bıçak kullanabiliyorsa...

Armand yüzünü buruşturdu. "Hayır. O..." Boğazından tiksinti dolu bir ses çıktı. "Bu çok utanç verici."

Arkasını dönüp odasına geri girdi ve kapıyı açık bıraktı.

Bu neredeyse bir davetti. En azından Mallory için yeterince yakındı. İçeri girdi ve süitin oturma odasına hayranlıkla baktı. Şöminenin etrafı bakır ve krem rengi damarlı siyah mermerle kaplıydı. Mavi ve altın rengi damask duvar kağıdı. Kristallerle süslenmiş pirinç avizeler. Her yüzey, özenle işlenmiş kalıplar ve yaldızlı detaylarla kaplıdır.

Armand yan odaya geçmişti. Mallory, gök mavisi kadife perdelerle süslenmiş ve kalın altın püsküllerle bezeli dört direkli bir yatak gördü.

Armand, lavabonun üzerinde asılı duran aynanın önünde duruyordu.

Lavabonun üzerinde duran kase, sürahi ve hatta sabunlukta Saphir Hanesi'nin arması vardı. Bandajı çıkarıp bir kavanozdan bir tür merhem sürüyordu. İşini bitirdiğinde, aynadaki yansımasına somurtarak baktı, başını ileri geri eğdi ve yüzündeki koyu renkli sakalları parmaklarıyla okşadı. Mallory başını daha da uzattı ve abanoz dolabı, deri okuma koltuğunu, her köşeye dağınık bir şekilde yığılmış kitap yığınlarını fark etti. Armand'ın genellikle taktığı anahtarlığı gördü. kemerinde, şimdi yatağın yanındaki kancaya asılıydı.

Küfrederek, topuklarına yaslandı ve iki elini saçlarına geçirdi.
"Büyümesi durmuyor. Anlamıyorum."

Mallory, onun yüzündeki kılları kastettiğini anlaması biraz zaman aldı — çenesine yayılan, neredeyse görünmeyen sakal gölgesi.

"Sakal mı bırakıyorsun?"

"Kasıtlı olarak değil," dedi, çılgınca. "İnsanlar zaten ona benzediğimi söylüyor. Şimdi de bu mu? Bu bir kabus."

"Bazı kadınlar tam sakalı oldukça çekici bulur," dedi Mallory. O, ona sert bir bakış attı.

"Bu pek yardımcı olmadı," diye kabul etti Mallory. "Ama kesinlikle tıraş olabilirsiniz."

"Ben de öyle yapmaya çalışıyordum. Ama eskiden bunun için bir uşak vardı, Claude aylar önce bu işi devraldı ve şimdi..."

Kıkırdamayı bastırmaya çalıştı. Gerçekten denedi.

Ama *dürüst olmak gerekirse*.

"Siz soylular. Çok şımarıksınız," dedi şakayla, çok az sayıda soylu kişinin kendi sıcak çikolatasını yapmaya istekli olacağını çok iyi bilerek.
"Bu yüzden mi kanaman var? Kendini mi kestim? *Tıraş olurken mi?*"

Aynada yarayı incelemek için öne eğildi. "Önemli bir yere çarptığımı sandım. Bir dakika önce çok kanıyordu ama şimdi durdu."

Mallory makyaj masasına doğru yürüdü. "Jiletleri nerede sakladığını göster. Ben hallederim."

Mallory daha önce hiç ustura tutmamıştı, ama keskin nesnelere yabancı değildi ve Armand'ın çenesindeki tüyler sakal olarak nitelendirilemezdi. Bir dakika sürerdi.

Armand, onun sözlerine şüpheyle baktı, ama belki de olması gerektiği kadar şüpheyle bakmadı. "Sen mi?"

Gülümsedi. "Ne kadar zor olabilir ki?"

OTUZUNCU BÖLÜM

Kendine güvenmesine rağmen, Armand lavabonun çekmecesini açıp açık kutulara dizilmiş küçük aletleri gösterdiğinde Mallory yine de şaşırdı. Kristal bir düğmeye tutturulmuş, porsuk kılı fırça kılları olan yuvarlak bir fırça ve porselen bir kupa içinde bir parça donyağı tıraş sabunu vardı. Uzun bir tahta kutunun içinde, kemik saplı ve rüya gibi bir çelik bıçağı olan katlanabilir bir ustura vardı, bıçağın kenarı mükemmel bir şekilde bilenmiş ve pencereden gelen ışıkta parıldıyordu.

Armand gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Mallory'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun?"

Elleri dondu, yüzündeki ifade her zamankinden daha endişeli görünüyordu.

"Üzgünüm.

Giymeli miyim? Ben her zaman... önceden...

Tanrım. "Tamam. Evet. Devam et. Ben sadece... havlu bulacağım." Banyoya koştu ve bir kol dolusu havlu topladı, küvete atılmış kanlı havluyu görmezden geldi — küvet gerçekten çok büyüktü. Onu doldurmak için kuyudan kaç kova su taşınması gerektiğini merak etti.

Geri döndüğünde, Armand makyaj sandalyesinde oturmuş, başını lavabonun kenarına yaslamıştı.

Yine gömleksizdi.

Kollarında tuttuğı havluları ona doğru fırlattı. Çoğunu göğsünde yakaladı, ancak birkaçı yere düştü.

"Üşürsen diye," dedi. Sesi sadece *birazcık* cırtladı. çıkıyordu.

Armand üzerine bir havlu örterken, Mallory tıraş aletlerini inceledi. Gümüş bıçağı eline alırken Armand'ın dikkatinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Ne yaptığını bilmiyorsun, değil mi?"

Çenesini sıktı. "Yardı mı mı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Açıkçası emin değilim."

Mallory, Armand'ın üzerine eğildi, sol kulağının altındaki küçük tüyleri inceledi ve saldırısını planladı. Armand'ın yanağı seğirdi. "Genellikle Claude yüzüme nemli bir havlu koyar, sonra fırçayla sabun sürer."

"Biliyorum."

Bunu bilmiyordu, ama Armand'ın başarısız denemesinden dolayı hala ılık olan havluyu leğene batırırken, onun gevşemeye başladığını hissetti. Gözleri bile eğlenceyle parıldıyordu.

Ve... güven.

Fazlasıyla güven.

"Sana ne yapacağını söylemiyorum,"

dedi. "Sus. Odaklanıyorum."

Havluyu sıkarak suyunu çıkardı ve Armand'a uzattı, Armand da havluyu çenesine bastırdı.

Mallory fırçayı suya batırdı, ardından sabunun etrafında döndürerek hafif nane kokulu bir köpük oluşturdu.

Köpüğünü boynuna yayarken, boğazındaki yumru sıçradı.

Jiletini aldı ve tatmin edici bir tıklama sesiyle bıçağı açtı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Çok keskindir."

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyeceğini sanıyordum."

Armand, bıçağı yanağının kenarına bastırırken bile kıpırdamadı. Bıçağı cildinde kaydırırken, ince metal kenara saçlar ve sabun birikerek sessiz bir kazıma sesi çıkardı.

Her kaydırıştan sonra Mallory bıçağı, köpük ve saç parçalarının yüzdüğü lavaboya daldırdı. Kısa bir süre hareketsiz kaldı, yüzeydeki küçük saç parçacıklarına gözlerini kısarak baktı — siyah değil, deniz kadar maviydi.

Hareketleri dikkatli ve istikrarlıydı, sistematik olarak bir yanağından diğer yanağına, dudaklarının kıvrımından çene çizgisine doğru ilerledi. Armand o kadar hareketsizdi ki, bazen nefes alıp a l m adığını merak etti.

Son birkaç vuruşu boynuna yaptı, önceki yarasını dikkatlice kaçınarak. Bıçak, karotis arterinin üzerinde kaydı. Onun onu nasıl izlediğini görmezden gelmeye çalıştı, bakışları ürkütücü derecede delici, insanlık dışı bir canlılığa sahipti, sanki onun düşüncelerini görebiliyormuş gibi. Ki bu anda, bu gerçekten çok kötü olurdu.

Dudakları çok az aralandı. "Mallory..."

Aniden gerginleşen Mallory, onun şöyle dediğine yemin edebilirdi "*Evlen benimle...*"

Nefesini tuttu. Bıçak derisine girdi. Adam yüzünü buruşturdu. İlk başta hiçbir şey olmadı. Sonra yavaşça, derisinde bir kan damlası belirdi ve havluya damladı.

"Özür dilerim!" Mallory jileti lavaboya attı ve başka bir havlu alıp yaraya bastırdı.

Dünyasının altüst olduğunu hissedebiliyordu. Bir eli boğazına bastırılmış halde, havluyu aralayıp onun sıcaklığını, nabzının çarpışını hissediyordu. Bu, bir sevgilinin okşaması gibiydi. Sabah onun yanında uyanırsa ona nasıl dokunabileceğini düşündü. Vücudunu onun yanına kıvrıp, dirseğiyle kendini kaldırıp, uykulu gözlerine gülümserse, onun uykulu gülümsemesiyle karşılaşırıdı. Başparmağını çenesinin kenarında gezdirebilirdi. Parmak uçlarını ensesindeki saçlarına gömebilirdi.

Armand onu izliyordu, nefesi biraz düzensizdi, kaşları hafifçe çatılmıştı. Hâlâ tamamen güvenen, savunmasızdı. Ona her şeyi yapabilirdi. Onu öldürebilirdi. Öpebilirdi. O, onun merhametine kalmıştı, ama yine de korkmuş görünmüyordu.

"Mallory," diye fısıldadı tekrar, şimdi daha belirsiz bir sesle. "Ne oldu?"

Vücudu elektriklenmiş gibiydi. Dizleri onu ayakta tutmakta zorlanıyordu.

"Hiçbir şey," diye cevapladı. "Neden bir şey olsun ki?"

Armand sandalyede öne doğru eğildi, ama Mallory'nin yapması gereken tek şeyin yaraya baskı uygulamak olduğunu biliyordu, her ne kadar aklında yapmaması gereken binlerce şey dolaşsa da, o tek önemsiz göreve sıkı sıkıya sarıldı. Geri çekilmedi. Gözleri bir ton karardı ve aşağıya doğru eğildiğinde bile. Önce ağzına. Sonra

boynuna kadar düğmeli elbisesinin yakasına. Adamın bakışları arzu ile dolduğunda ve Mallory midesinde biriken ısıdan alevler çıkacağını düşündüğünde bile. Yine de, elini çekmedi.

"Öyle demek istemedim," dedi.

Adam hafif, neredeyse hiç fark edilmeyen bir gülümseme attı. "İstemedin, biliyorum." Eli, Mallory'nin elini buldu ve havluyu boğazına tutmasına yardım etti. "Bitirdin mi?"

Adamın yüzünü inceledi. Sabun izleri kalmış olsa da, mavi renkli sakal izi yoktu. "Sanırım."

"Teşekkür ederim."

Adam parmaklarını kızın parmaklarının arasına geçirdi. Havlu yere düştü.

Kafasında pes etmiş bir küfür fısıldandı.

Yarayı kontrol etmek, kanıyor mu diye bakmak için zahmet etmedi. Bunun yerine, öne eğildi, diğer elini onun saçlarına daldırdı ve onu öptü.

Adam şaşkınlıkla keskin bir nefes aldı. Bu, en lezzetli sestti.

Yarım saniye sonra kendine geldi ve dehşetle geri çekildi. Uygunsuzluktan çok, kontrolünü tamamen kaybetmiş olmasından dolayı. "Özür dilerim. Düşünemedim..."

"Lütfen özür dileme," dedi adam, yüzü kızarmış, göz kapakları yarı kapalı, yarı yalvarır bir şekilde.

Kollarını beline doladı. Aniden kucağında buldu kendini, onu tekrar öpüyordu, o da onu öpüyordu, hayır, hayır, *bu*, boğazının derinliklerinden çıkan sessiz inilti. Bu kesinlikle en lezzetli sestti.

Parmakları kadının başının arkasını okşadı. Dili tereddütle kadının alt dudağına dokundu. Kadın nefesini tuttu ve her dokunuşu, her keşfi memnuniyetle karşıladı. Parmaklar kadının kalçalarına bastırdı. Bir el kadının ensesindeki saçları kıvırdı. Armand'ın ağzı kadıninkinden ayrıldı ve sonra yüzünü kadının boğazındaki pamuklu kumaşa gömdü. Dişleri düğmelerden birini ısırıldı.

"Giydiğin bu elbiseler," dedi, sesi kaba, "beni kesinlikle çıldırtıyor."

"Ar-Armand," diye nefes nefese, parmaklarını göğsüne yayarak, kalbinin atışlarını hissedebildiği yere koydu. "Biz... biz..."

yapmamalıyız..."

"Sen başlattın," diye alay etti Armand, çenesinin altındaki çıplak cilde bir öpücük kondurarak.

Mallory ne tür bir ses çıkardığını bilmiyordu, ama bunun tamamen insani bir ses olduğunu düşünmüyordu.

Armand o anda hareketsiz kaldı, elleri sırtında sıcaktı. Yavaşça uzaklaştı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Ama tabii ki... durmak istiyorsan..."

Zihninin derinliklerinde, küçük bir ses mantığının sesini duyurdu. Onun bir katil olabileceğini hatırlattı. Onun hakkında çok az şey bildiğini hatırlattı. Aşık olmanın tehlikeli olduğunu hatırlattı.

Kendine bunun aşk olmadığını söyledi, sonra kollarını onun boynuna doladı ve onu tekrar öptü. Vücudunun ne zaman onu arzulamaya başladığını bilmiyordu, ama bunu çok, çok uzun zamandır istediğini inkar edemezdi...

Sandalye geriye doğru eğildi.

İkisi de devrilirken çığlık attılar, Mallory'nin başı lavabonun kenarını kıl payı kaçırdı.

Armand, kırık sandalyeden yuvarlanırken güldü, elleri Mallory'nin yan tarafını şefkatle okşadı. "Bu kötü bir alışkanlık haline geliyor," dedi. "İyi misin?"

Kız başını salladı. "Ben iyiyim."

Bir parmağı hafifçe yakasının üst kısmını okşadı ve tek bir düğmeyi bile açmasa da, bu hareketin ima ettiği şey, Mallory'nin omurgasını ona doğru kıvrılmaya zorladı. Armand eğilip şakağına bir öpücük kondurdu.

Mallory titreyerek bir nefes aldı. Bu ses, Armand'ın çene hattındaki yumuşak, hassas cilde bir dizi öpücük kondurmasına neden oldu, dişleri hafifçe kulak memesini yakaladı...

Ama bu sesi çıkaran öpücük değildi.

Haliya uzanmış, lavabonun altına yarısı girmiş halde yatan Mallory, makyaj masasının altına asılı demir bir kanca görebiliyordu. Üzerinde gümüş ve altın tonlarında dört yüzük vardı, bunlardan biri de mükemmel bir oval şekle kesilmiş koyu mavi safirli narin bir altın yüzük.

Ellerini Armand'ın çıplak göğsüne koydu ve onu itti.

Armand şaşkınlıkla dirseğine dayandı. "Canını yaktım mı?"

"Hayır. Hayır. Ben sadece...

Hatırladım." Armand kaşlarını çatdı.

"Neyi hatırladın?"

"Gitmem gerek."

Ağzını açtı ama Mallory ayağa kalkarken hiçbir şey söylemedi.

"Mallory?"

Kapıya doğru aceleyle yürüdü, eteğini düzeltti, parmaklarıyla karışık saçlarını taradı.

"Mallory, bekle..."

Kapıdan dışarı çıktı ve kapıyı arkasında çarptı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kendini toplamak için, mobilyaları hayalet gibi beyaz örtülerle kaplı, kullanılmayan bir misafir odasına girdi.

Mallory kapıya yaslandı ve yüzünü hala tıraş sabununun kokusunu taşıyan ellerine gömdü. Sinirlerinin ucunda titremeye neden olan zevk, şimdi soğuk ve haince geliyordu.

Bir dakika boyunca kendini yanıldığını ikna etmeye çalıştı. O Julie'nin yüzüğü değildi. Sadece ona benzeyen bir şeydi. Elbette başka kızların da safir alyansları vardı. Elbette Armand onu öldürmüş olamazdı. Elbette...

Kendine söylediği hiçbir şey bir fark yaratmadı.

Tüm işaretler ortadaydı. Julie'nin sevgilisi hakkında, onu kurtarmaya gelen bir şövalye gibi, gerçek olamayacak kadar iyi biri gibi konuşması. Dua kitabındaki preslenmiş çiçek. Armand'ın makyaj masasının altında saklı yüzük.

Polise gitmesi gerekiyordu. Her şeyi anlatmalıydı. Armand başka birine zarar vermeden onu hapse attırmalıydı.

Titredi.

İlk kez, Bastien'in kaçınılması gereken bir adam olduğuna dair tüm işaretlere rağmen, Bastien'in eşlerinin onu seçmesine neden olan şeyi gerçekten anlayabildiğini hissetti. Julie ne demişti?

Kalp ne isterse onu ister...

Şu anda, kalbi buradan uzaklaşmak istiyordu. Armand'dan, onun manipülasyonlarından, yalanlarından, sanki tamamen onun için tasarlanmış gibi görünen belirsiz gülümsemelerinden uzaklaşmak istiyordu...

Dizlerinin üzerine çökerek, eteğinin kenarını ağzına tıkadı ve çığlık attı. Kumaş, hayal kırıklığını, öfkesini ve ihanetini bastırdı, ama azaltmadı.

Tanrım, onu seviyordu. Onu *çok* seviyordu. Merakını. Kolayca telaşlanmasını. Canavarlara karşı gösterdiği cesaretini. Ona kaç kez yalan söylese de *ona* inanmaya hazır olmasını. Onu öpüşünü, sanki aynı anda hem kırılğan hem de tehlikeliymiş gibi.

Nefessiz kalan Mallory, kumaşı ağzından düşürdü. Nabızı yavaş yavaş düzelirken, yere kötücül bir bakış attı.

Emin olmalıydı.

Kesinlikle, şüphesiz, bu konuda yanılma ihtimali olmayan bir şekilde *emin* olmalıydı.

Ayağa kalktı, bacaklarına güç vermeye çalıştı. Saçlarını yüzünden çekip düzelttikten sonra, cesaretini toplayarak koridora çıktı.

Anaïs'i odalarında, mendilin kenarına şans çarkı nakışları işlerken buldu, yanında masada dolu bir fincan çay vardı. Mallory içeri girdiğinde irkildi ve iğneyi parmağına batırdı.

"Senin için endişelenmeye başlamıştım. Bir şey öğrendin mi?" Mallory'nin yüzünde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü iğne batmış parmağını ağzına sokarken daha dik oturdu.

"Yardıma ihtiyacım var."

Anaïs onu uzun bir süre izledi. Yutkundu, nakış işini bir kenara bırakıp çay fincanını aldı. Titreyen ellerinde porselen fincan tıkırdadı.

Pencereye geri döndü ve bir yudum aldı.

"Lütfen, Anaïs." Mallory kanepenin yanına diz çökerek ona yalvardı. "Zorunda olmasam istemezdim, biliyorsun."

Anaïs keskin bir nefes alarak gökyüzüne baktı. Karanlık bulutlar bağların üzerinde dolaşıyordu. "Bunu yapacağını biliyordum," diye fısıldadı. "Onun cesedini gördüğüm andan itibaren."

"Anaïs..."

"Aynı senin bunu yapmak zorunda kalmaman gerektiğini bildiğim gibi. Belki de en başından bunu yapmayı teklif etmeliydim. Ama... korkuyorum, Mally. Bu doğal olmayan ve tehlikeli bir şey. Ya... ya tekrar olursa?"

"Olmayacak."

"Bunu bilemezsin."

"Onu iki kez çağırmamız imkansız."

Geçiş kollarını kollarını anaïs daha dahakollarının
yastıkların yastıkların içine yerleşerek Mallory'yi inceledi.
"Le Bleu değilse, sence kim olabilir?"

Bunu söylemek istemiyordu. Yüksek sesle söylemek, bunu çok
gerçek, çok... *inandırıcı hale* getirecekti.

Sözler kırılğan bir şekilde çıktı. "Korkarım onu öldüren Armand'dı."

Mallory bir çığlık, bir şok bekliyordu. Bir fısıltı, *hayır, Armand
olamaz.*

Hayal kırıklığına uğrayarak, Anaïs başını salladı. "Ben de öyle korkuyorum."

Julie'nin cesedi, son ayin ve cenaze töreni için şapele götürülmüştü.
Yedi'nin bir üyesi çağırılmıştı, ancak en yakın tapınağa olan mesafe
nedeniyle en az bir gün sonra gelebilecekti. O zamana kadar cesedi
rahatsız edilmemeliydi.

Şapel, evden ayrı bir yerde, batı bahçelerindeki bir açıklıkta,
dişbudak ağaçlarıyla çevriliydi. Kubbeli çatısı yosun ve enkazla
kaplıydı. Asmalar beyaz taş duvarlara tutunmuştu. Şatonun büyük bir
kısmı gibi, bakımsızdı ve eski güzelliği zamanla çürümüştü.

Meşe ve demirden yapılmış bir çift kapı şatoya bakıyordu ve kapıyı
dolambaçlı bir parke taşı yolu karşılıyordu.

Mallory kapıları itti ve anında burnunu kırıştırdı. İçerideki hava küflü
ve bayat, küf, çürüme ve ölüm kokuyordu — biri kokuyu örtbas etmek
için parfüm sıkmış olsa da, sonuç o kadar yapmacık ve mide
bulandırıcıydı ki, midesini bulandırdı.

Anaïs stoik bir şekilde önüne baktı, yüzünde pes etmiş bir ifade vardı.

İçeri girerken yola yağmur damlaları düşmeye başladı. Kapı
arkalarından gürültülü bir sesle kapandı.

Bina sekizgen şeklindeydi ve yüksek, tonozlu bir tavanı vardı. Kapı
neredeyse tüm duvarı kaplıyordu ve diğer yedi duvarın her birinde yedi
tanrının birini tasvir eden devasa vitray pencereler bulunuyordu. Tam
karşıda Eostrig hüküm sürüyordu, camda bahar çiçekleri ve canlı
renkler ile süslenmiş, bu şapelin öncelikle düğünler gibi mutlu olaylar
için inşa edildiğini düşündürüyordu. Altar'a bakan altı sıra sıra vardı,
her iki tarafta üçer sıra olmak üzere, koridorun her iki tarafında

kurumuş yapraklar ve çatıdaki sızıntıdan biriken su birikintileriyle doluydu.

Julie'nin cesedi, sunak üzerindeki bir tahtaya yatırılmıştı. Kılıç çıkarılmıştı ve kolları yanlarında duruyordu, ancak kanla ıslanmış giysileri, tapınak yardımcısı cesedi temizleyene kadar dokunulmadan kalacaktı.

Yağmur şimdi çatıya vuruyordu. Mallory, gözyaşlarının yağmur getirdiğine inanılan Solvilde'nin camdan yapılmış heykelini inceledi. Ancak bu tasvirde, deniz ve gökyüzünün tanrısı, başlarının üzerinde kıvrılan iki dalga ile çerçevelenmiş, neşeli ve mesafeli görünüyordu.

Mallory ve kız kardeşi sunaka yaklaşırken, şiddetli rüzgârın sesinden ayak sesleri zar zor duyuluyordu. Mallory, elinde bir fenerle Julie'nin sol omzuna, Anaïs ise sağ omzuna geçti. Onun ödül salonunda bulunmasından bu yana tam bir gün geçmişti. Biri göz kapaklarını kapatmıştı, ama bunun dışında ceset değişmemiş görünüyordu.

Mallory, çok değişmemiş olduğunu düşündü. Yanaklarında hiç renk olmamalıydı. Çürümenin bazı belirtileri olmalıydı, bir koku. Etini yiyen kurtçukların izleri. Mallory, çürüme konusunda yeterince bilgiliydi ve bir cesedin ölümünden neredeyse iki gün sonra sanki kutsal olmayan bir durgunluk içindeymiş gibi sadece uyuyormuş gibi görünmesinin normal olmadığını biliyordu.

Anaïs, aralarındaki cesetten bile daha solgundu.

Mallory, yağmurun şapırdamasına, fenerin alevinin tıslamasına, rüzgârın ağaç dallarını pencerelere çarpmasına kulak vererek, neredeyse nefes almadan duruyordu. Kalçasındaki keseye uzanıp küçük bir kum saati çıkardı. Onu Julie'nin başının üzerindeki sunak üzerine koydu. İçindeki kum kristalleri kar gibi parıldıyordu.

"Hazır mısın?"

Kız kardeşinin çenesindeki bir kas seğirdi. Mallory, onun fikrini değiştireceğinden endişelendi.

Ama sonra Anaïs hızlı ve kararlı bir hareketle öne uzandı ve parmaklarını Julie'nin eline doladı.

Mallory zamanlayıcıyı çevirdi. Beş dakika.

Fener söndü ve onları karanlığa gömdü.

Dışarıda fırtına kükrüyordu, sanki Solvilde göklerden çığlık atıyormuş gibi.

Ve Julie'nin gözleri birden açıldı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Julie, kılıcın onu deldiği deliğe hırıltılı bir nefes aldı. Bakışlarını tavandan Anaïs'e çevirdi. Anaïs'ten Mallory'ye. Mallory'den ölüm tanrısı Velos'u tasvir eden pencereye.

Çığlık atmaya başladı.

"Julie!" Mallory, kızın omzuna elini koyarak bağırdı. "Julie, sakın ol."

Sakinleşmedi. Anaïs'in elinden kolunu çekip kurtaran Julie, Mallory onu yakalamayı düşünmeden kendini sunaktan attı ve Mallory'nin ayaklarının dibine yığıldı.

Julie nefes almak için bir süre durdu, sonra tekrar çığlık attı — uzuvları taş zeminde çırpınırken, çığlığı tiz ve kısa patlamalar halinde geliyordu. İlk sıraya ulaşana kadar ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek ilerledi. Sıranın arkasına saklandı. Çığlık kesildi, yerine titrek, düzensiz nefesler geldi.

"Bu bir hataydı," diye fısıldadı Anaïs. "Yapmamalıydım... Özür dilerim..."

"Sorun değil," dedi Mallory, kız kardeşini mi yoksa ölen kızı mı teselli etmeye çalıştığından emin olamadan. "Julie, biziz. Mallory ve Anaïs. Bizi hatırlıyorsun, değil mi?"

Julie boğuldu, inledi ve öksürdü. Sonunda, bankın üstünden onları görebilecek kadar başını kaldırdı.

Sesinde küçümseme vardı. "Tabii ki seni hatırlıyorum. Öleli çok az zaman oldu." Tanrıları, kırıları, sunağı gözden geçirdi; hepsi gölgelerin içindeydi ve lamba ışığı olmadan zar zor görülebiliyordu. Akşam karanlığı çökmüş olsa da, uğultulu fırtına ortamı neredeyse

cadıların saatinde olduğu kadar karanlık hale getiriyordu. "Buraya nasıl geldim? Bana ne yaptınız?"

"Seninle konuşmamız gerek," dedi Mallory, kızı korkutmamak için çok hızlı hareket etmeden dikkatlice sunak etrafında dolaşarak. "Olanlarla ilgili sana birkaç soru sormamız gerek."

Julie'nin kocaman gözleri ona doğru kırıştı. Sonra ifadesi, güneş ışığı alan bir pencerenin perdesini çekmek kadar hızlı bir şekilde değişti. Hırlayarak ayağa kalktı ve parmağını önce Mallory'ye, sonra Anaïs'e, sonra tekrar Mallory'ye doğrulttu. "Bana yalan söylediniz! Aşk, bağlılık ve... mutluluk hakkında tüm o güzel şeyleri söylediniz!"

Anaïs hıçkırarak ağladı. "Özür dilerim, Julie. Çok üzgünüm..."

"O sana gerçeği söyleseydi bile onu dinlemezdi!" diye Mallory sözünü kesti.

Anaïs sessizleşti. Julie de bu açıklamaya şaşırılmış görünüyordu, ama Mallory ellerini beline koydu ve meydan okurcasına devam etti: "Sen aşıktın. Zaten evliydin. Gerçeği umursamadan, her şeyin yoluna gireceğini söylememizi istedin. Yanıldığımı söyle."

Anaïs öfkeyle parmaklarını şakaklarına bastırdı.

Ama Julie'nin öfkesi, bir tür ıstıraba dönüştü. Hiçbir şey söylemedi.

"Biri senin ölmeni istedi, Julie, ve tuzağına düşmeni sağlamak için büyük çaba sarf etti."

Dudakları titredi. "Ama *neden*? Ne yaptım ki...?"

"Bunu anlamaya çalışıyoruz." Mallory bankın üzerine oturdu, dirseğini bankın arkasına koydu ve Julie'nin elini tuttu. Elini nazikçe sıktı. "Seni kimin öldürdüğünü bilmemiz gerekiyor."

Julie, Mallory'nin elinden elini çekip yumruk yaptı. "Bir aylık kougloftan daha kalın kafalısın," dedi öfkeyle. Aşağıya bakarak, elini göğsüne bastırdı, üniformasının önü kanıyla kurumuş siyah renkteydi. Yarayı bulmak için kumaştaki deliğin kenarlarını yokladı, sonra parmağını içine soktu. İlk eklemi, ikinci eklemi, sonra da parmağını tamamen içeri soktu. "İnsan acı çekmeye devam edeceğini düşünür, ama ben

. O an *çok* acı vericiydi." İnl e y e r e k parmağını çıkardı.

"Kimdi o, Julie?"

"Sevgili kocam." Alaycı bir şekilde burnunu çekti. "Bir Saphir'e aşık olmamam gerektiğini bilmeliydim."

Mallory titredi. Bunu duymak istemiyordu. Ama bilmek zorundaydı... "Hangi Saphir?"

Julie bu soru karşısında şaşkın görünüyordu. "Sence hangisi? Oh, ama bunun *benim* hatam olmadığını biliyorum. Bazen çok düşünceli davranırdı. Sözleri ve tatlılığıyla çok ikna ediciydi. Beni diğer zamanlarda görmezden geldiğinde, bunun nezaketen olduğunu, yeminlerimizi ettikten sonra her şeyin değişeceğini düşünmüştüm. Bir kontun... gerçek bir kontun... böyle bir şey yapabileceğini düşünmek ne kadar da safça... Vücudu, kalp ağrısından çökecekmiş gibi sallanıyordu. Sesi gözyaşlarıyla ıslanmış gibiydi, fısıldayarak, "Beni neden buraya getirdiniz? Bu çok acımasızcaydı, Bayan Fontaine. Son derece acımasızcaydı."

Hareketleri sertleşmeye başladı, sunağa doğru yürüdü ve üzerine tırmandı. Julie uzanıp eteğini düzgünce düzelttikten sonra sırt üstü yatarken, cam zamanlayıcının üst yarısında neredeyse bir tutam kum kalmıştı, bir kez daha neredeyse bir ceset gibiydi.

"Hayır, Julie," dedi Mallory, elini koluna koyarak. "Hangi Saphir? Hangi kont? Le Bleu muydu? Le Bleu olduğunu söyle."

"Le Bleu mu?" Julie'nin sesinde bir parça tiksinti vardı, yüzünde yorgunluk belirmişti. "Gerçekten bilmiyorsun." Dudakları titremeye başladı. Sesi kağıt kadar ince oldu. "Benimle evlenen Armand'dı. Beni öldüren Armand'dı..."

Hayatı, şapeli sarsan bir nefesle onu terk etti, bir kasırga Mallory'nin saçlarını ve giysilerini kapıp, yerden ölü yaprakları sürükledi, sonra karanlık ile birlikte sessizlik tekrar çöktü.

Mallory, gerçeğe hazırlıklı olduğunu düşünmüştü, ama Armand'ın adı hala kulaklarında çınlarken, bu fiziksel bir darbe gibi geldi. Genelde haklı çıkmayı severdi. Ama bu sefer değil.

Armand bir katildi. Bu kızı evlenmeye zorlamıştı. Onun hayatını elinden almıştı.

Neden?

Büyücülük uzmanları, evlilik töreninde söylenen yeminlerin gücü hakkında konuşurlardı. Yüzüklerin, çiçeklerin, servis edilen yemeklerin ve çalınan müziğin sembolizminde yatan güç. Kendini başka birine teslim etmenin, kalbini tam ve eksiksiz bir güvenle bırakmanın gücü.

Bastien Saphir'in evlilikleri aşk evlilikleri olmayabilir, ama yine de — ihanete uğrayan güvenin bir gücü vardı.

Armand, atalarının başlattığına benzer bir büyü yapmaya mı çalışıyordu? Ama öyleyse, neden Mallory ve Anaïs'i buraya getirmişti? Le Bleu ile büyü konusunda rekabet mi ediyordu? Atasının ortadan kalkmasını istemesinin başka bir nedeni mi vardı? Ve neden masum bir hizmetçi olan Julie'yi tuzağa düşürdü? Julie'nin Anaïs ile geldikleri andan itibaren nasıl kızardığını ve kekelediğini hatırlayan Mallory, bu baştan çıkarmanın onlar dahil olmadan önce başladığını varsaymak zorundaydı.

"Gitmeliyiz," dedi Anaïs.

Mallory, bir kez daha ceset haline gelen Julie'yi inceledi. Kollarının pozisyonunu düzeltti. Göz kapaklarını bastırdı. Yüzündeki saç tellerini geriye doğru taradı.

"Mally."

"Evet," diye fısıldadı. "Eşyalarımızı al. Annemin kartlarını. Eskiz defterimi. Ahırda buluşalım."

Zamanlayıcıyı ve fenerleri topladılar ve fırtınanın içine daldılar, bahçe yolunda ayrıldılar. O kadar karanlıktı ki, Mallory sonsuz, dolambaçlı bahçe yollarında iki kez yolunu kaybetti, ağaç dalları saçlarını yakaladı.

Ahıra girene kadar fenerini yeniden yakmadı, cildi ıslaktı, saçları boynunun yanlarına yapışmıştı.

Ahırlar, Bastien Saphir l'in zamanında yüz atı barındırabilecek kadar büyüktü, ama şimdi sadece altı at kalmıştı. Mallory gördüğü ilk ikisini aldı. At binmek için bir nedeni olalı yıllar olmuştu ve dizginleri, pedleri ve eyerleri takmaya çalışırken hareketleri beceriksizdi. Onun telaşını hisseden atlar, tanıdık olmayan ellerinden kaçmak için kişnedi ve geri çekildi, ama o, ahır kapısı tekrar açıldığında, ahşap taş zeminde sürtünerek gıcırdayan atları eyer

ahır kapısı tekrar açıldığında, ahşap taş zeminde sürtünerek gıcırdayarak, atları eyerleyip hazır hale getirmeyi başardı.

Kız kardeşi bekleyerek döndü.

Korku kemiklerine işledi.

Armand kapıda duruyordu. Koyu renkli saçları yüzüne yağmur suyu damlatıyordu. Gömleği — serada giymeyi sevdiği keten iş gömleği — göğsüne ve omuzlarına yapışmıştı. Çıplak ayakları sert zeminde çamurlu ayak izleri bırakıyordu.

Yüzündeki ifade şaşkınlığı, inanamama duygusunu ve incinmişliği yansıtıyordu. "Armand..."

"Gidiyorsun. Karanlıkta. Sen... kaçılıyorsun."

Yutkundu, boğazını tıkayan yumruyu temizlemeye çalışarak.

"Ben... yardım almaya gidiyorum," dedi. "Le Bleu'yu tek başıma kovacak kadar güçlü değilim. Yardıma ihtiyacım var."

"Kimin yardımını?"

"Buradan yarım gün uzaklıkta yaşayan bir cadı var. Yarın akşam yemeğinden önce geri döneceğim ve bu ruhu dinlendirip yatıştıracağız."

Adam ona yaklaştı ve Mallory, ata yaslanmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Armand, ondan bir kol mesafesi uzaklıkta durdu ve Mallory, nefesini tutarak, bir damla suyun saç telinden kayarak kaşının üzerinden göz kapağına damladığını izledi. Adam gözünü kırıştıtarak suyu sildi.

Şu anda bile, bildiklerini bilmesine rağmen, parmakları onun saçlarına dolanma isteğiyle titriyordu. Şu anda bile, yanıldığını düşünmek için herhangi bir nedene tutunmak istiyordu. Vücudu ona tekrar yaslanmak, nabzının atışını, kendi kalbinin atışını yansıtan kalbinin çarpışını hissetmek istiyordu. Ağız, onun dudaklarından yağmur damlalarını öpmek istiyordu.

Hepsi hainler.

"Benden

korkuyorsun."

"H-

hayır. Korkmuyorum."

O sözleri söylerken, Armand'ın bakışları Mallory'nin ağızına kaydı. Karnında hissettiği duygunun tiksinti mi yoksa arzu mu olduğunu bilmiyordu.

Ama sonra Armand gülümsedi, ağız bir tarafa doğru çekildi. Gözleri alaycı bir ifadeye büründü. Mallory'nin içindeki arzu alevleniyorsa, şimdi buz gibi bir korkuya dönüşmüştü.

Kafasını ona yaklaştırdı. O geri çekilmeye çalıştı, ama Armand eliyle dirseğini yakaladı ve kaşlarını Mallory'nin kaşlarına değdirerek onu kendine çekti.

"Öyle olmalısın," diye fısıldadı.

Bir titreme onu sardı. Armand onu döndürdü. Mallory şaşkınlıkla çığlık attı, sonra bir eli boynunu kavradığında, diğer kolu onu vücuduna sıkıca bağladığında hareketsiz kaldı.

"Bayan Fontaine." Sesi düşük bir hırıltıya dönüşmüştü, sıcak nefesi kulağını okşuyordu. "Henüz gidemezsin. Hâlâ yapılacak işler varken olmaz."

Silah arayarak etrafına bakındı. Bıçağı çizmesindeydi, ama ona ulaşamıyordu. Fener bir kancaya asılıydı, o da ulaşamayacağı bir yerdeydi. Kapının yanındaki duvarda bir sıra kürek diziliydi.

Armand boğazını sıktı, önce hafifçe, sadece onu irkiltecek, düşüncelerine korku salacak kadar.

"Geldiğine çok sevindim," diye mırıldandı. "Başka bir eşe ihtiyacım olacağını düşünmüştüm, ama hayır... seni ya da kız kardeşini alabilirsem gerek yok. O değerli Savoy kanıyla."

Korku ve adrenalin damarlarında dolaşırken, Mallory onun sözlerini neredeyse algılayamadı. *Savoy kanı*.

İçinde bir düğüm oluştu. O biliyordu. Nasıl biliyordu?

"Ama aramızda kalsın, son bir teklif daha alsam da olurdu."

Kulağının kepçesine bir öpücük kondurdu. Dişleri takırdayacak kadar şiddetle titredi.

İki eli de boynuna dolandı, parmakları etine gömüldü. Karşı koymayı, insan vücudundaki tüm yumuşak, savunmasız yerleri hatırlamaya çalıştı, ama nefesi kesilmişti, korkmuş ve kafası karışmıştı, bıçağı da...

"Fedakarlığın için teşekkür ederim," dedi, sesi yumuşak, neredeyse sevgi doluydu.

Dişlerini sıkarak Mallory dizini kaldırdı ve adamın ayak kemerine sertçe bastırdı.

Adam acı içinde bağırdı. Tutuşu gevşedi, Mallory dirseğini adamın karnına vurdu. Armand geriye sendeledi.

Mallory ona dönerek baktı ve Armand'ın başının üzerinde geniş, düz bir kürek başlığı gördü, birkaç saniye sonra kürek kafasına çarparak düştü. Gübre parçaları yere dağıldı. Armand'ın vücudu yere yığıldı.

Anaïs, omuzlarına asılı bir sırt çantasıyla, zor nefes alarak kürek sapını kavradı.

Gözleri buluştu ve ikisi de sessizlik ve dehşet içinde tek bir nefes aldılar. Mallory, Armand'ın onu boğmaya başladığı yerde boğazında hala yanma hissediyordu. Bu acı, göğsündeki ağrı kadar şiddetliydi. Orada, çok kısa bir an için, safir kadar değerli biriymiş gibi davranılmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmişti.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi Anaïs, küreği Armand'ın hareketsiz bedeninin yanına bırakarak. "Birkaç kaşık daha almak için durdum." Kalçasındaki çantayı salladı, çantanın kaşıklardan çok daha fazlasıyla dolu olduğunu ima ederek. "Yol boyunca bunları satabiliriz diye düşündüm."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Atlar ahırdaki kavgadan sonra tedirgindi ve Mallory, yol boyunca onların gerginliğini hissedebiliyordu. Atların nalları, aksi takdirde sessiz olan gecede neredeyse acı verici derecede yüksek sesle gümbürdüyordu.

Kapının demir menteşeleri bir banshee gibi gıcırdarken, Mallory birinin adını seslendiğini duydu.

Soluk tenli bir figür, çıplak ayakları ve kanlı geceliği ile yol boyunca koşuyordu, mavi şalı uluyan rüzgarda arkasında sürükleniyordu.

"Mallory Fontaine!" diye bağırdı Triphine. "Beni burada bırakmaya cesaret etme!"

Mallory dizginleri geri çekti. Anaïs'in durduğunu fark etmesi biraz zaman aldı.

"Triphine," diye açıkladı. "O da bizimle gelmek istiyor."

Evi gözden geçirerek, alarmin çalınmış olup olmadığını anlamaya çalıştı. Düşes dışında başka biri de peşlerinde miydi? Malikanenin uzaktan görünüşü, bir kale kadar heybetli, kurşunlu pencerelerin arkasında titreyen birkaç fenerle aydınlatılmış, ürkütücü bir hayalet gibiydi. Bulutlar dağıldığında ve ay ışığı kireçtaşı cepheye vurduğunda, malikane kendi hayaletine dönüştü.

Mallory, üzerine çöken pişmanlık dalgasını beklemiyordu. Mantıken, Saphir Hanesi'nin sorunlarını çözemeyeceğini biliyordu. Monsieur Le Bleu'yu geldiği yere geri gönderemeyecekti. Dolaşan eşlerin ruhlarını kovamayacaktı. Kısa bir süreliğine Julie'ye adalet sağlayabileceğini ummuştı... ve belki hala sağlayabilirdi. Uzaklara gittiklerinde, yerel polis memuruna bir mektup yazacak ve Saphir Malikanesi'ndeki garip olayları anlatacaktı. Kont Armand Saphir'in, büyük büyükbabası gibi bir katil olduğunu söyleyecekti.

Soğuk hava her nefes alışında keskin bir şekilde ciğerlerini deliyordu. Güçlü bir nefesle parçalanacakmış gibi hissediyordu.

Malikanenin duvarının arkasında yükselen meşe ağacının dallarından bir kır kırlangıcı hüzünlü, neredeyse korkmuş bir şarkı söyledi, sonra sessizleşti.

Triphine yolda durdu ve eğilerek nefes nefese kaldı. "Sakin... sakın... cesaret etme..."

"Peki," diye bağırdı Mallory. "Gelebilirsin, ama Le Bleu ve buradan Chablac'a kadar tüm canavarların dikkatini çekmeden önce bağırma kes."

Şalını omuzlarına tekrar saran Triphine, kapıya doğru koştu. "Bunu pişman olmayacaksın, Mallory. Ben..."

Triphine ortadan kayboldu. Bir an önce kapıdan geçiyordu, bir an sonra yok olmuştu.

Mallory ağzı açık kalmış, elleri dizginleri sıkıca kavramıştı.

"Ne?" dedi Anaïs, sesi yükseldi. "Ne oluyor?"

Mallory dudaklarını araladı, ama... nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Dikkatini tekrar eve çevirdi. Belki de Triphine bu malikaneye ayak bastığı anda kaderi belirlenmişti. Belki de diğer eşler gibi, artık buradaydı ve bir daha asla buradan ayrılamayacaktı.

Bu, kalbinin kaldırabileceği son üzüntüydü. Göğsünü parçalayan acı bir sızı ile, gözlerinden yaşlar süzülürken atı kapıdan uzaklaştırdı.

"Hiçbir şey," dedi. "Gidelim."

Doğuya doğru yola çıktılar. Armand onları aramaya karar verirse, izlerini sürmesi çok kolay olacağı için Comorre'ye gitmeyeceklerdi... *Savoy kanını* istiyordu.

Yavaş yavaş, gecenin olayları zihninde yerleşti. O biliyordu. O, kendisinin ve Anaïs'in sadece cadıların soyundan gelmediğini, aynı zamanda yıllar önce Bastien'den kaçan cadının soyundan geldiğini de biliyordu.

Gabrielle Savoy.

Bu her zaman onun niyeti miydi? Onu ve kız kardeşini şatoya sürüklemek, ona gerçekten bir şeyler hissettiğini düşünmesini sağlamak, böylece onu kötü bir tuzağa çekmek? Hepsi, o ve kız kardeşi

kız kardeşi, Bastien Saphir'in dördüncü eşi Gabrielle Savoy'un son torunları oldukları için mi? Kaçan eşi.

Ama neden? Bunun ne önemi vardı? Armand neden umursuyordu?

Anaïs, sabaha kadar Grevinny kasabasına ulaşmaları gerektiğini düşünüyordu. Orada atları yeni atlarla değiştirebilir ve evden çaldığı hazineleri satabilirlerdi. Yemek ve konaklama için paraya ihtiyaçları olacaktı. Birkaç gümüş parayla çok uzağa gidemezlerdi, ama Mallory'nin, Armand'ın onları işe alırken verdiği teminat hala elindeydi.

Safirlerle süslenmiş, saf altın bir madalyonun üzerine Saphir arması basılmıştı. Umduğı üç bin lourdes değerinde olmayabilirdi, ama buradan uzaklaşmak için yeterli olacaktı, tabii ki, neredeyse kesin olarak çalınmış olan mücevherleri eritmeye razı olacak, yeterince şüpheli bir kuyumcu bulabilirse. Bunun çok zor olacağını düşünmüyordu. Ve sonra, denizden karşıya geçip Tulvask'a ya da güneye, Stivale'ye gidebilirlerdi. Anaïs her zaman yeni bir yere, büyük bir şehrin merkezinde küçük, şirin bir elbise dükkanı açabileceğı bir yere seyahat etmek istemişti.

Mallory bir elbise dükkanında ne yapacağını bilmiyordu, ama en azından kardeşi mutlu olacaktı.

Neredeyse iki saattir yol alıyorlardı. Ara sıra bağların arasında uçan küçük bir kuş ya da tarlaların üzerinde ciyaklayan, şüphesiz gece yarısı böcekleriyle beslenen bir yarasa görürdü. Ama sonunda bağlar yerini düz bir platoya çıkan kayalık bir yola bıraktı. Yağmur hafiflemiş, uzun otlar ay ışığının süzülmesiyle gümüş rengi bir hâl almıştı. Önlerinde, çiğ sisin içinden yükselen kalın bir ağaçlık vardı — coğrafya bilgisi doğruysa, bu Mairmont Ormanı'nın başlangıcıydı.

Ovaların ortasına gelmişlerdi, sis atlarının bacaklarının etrafında toplanmıştı, o kadar yoğundu ki artık altlarındaki zemini göremiyordu, o sırada Mallory bir hırıltı duydu. Ardından bir atın kişnemesi geldi. Kendi atının ya da Anaïs'in atının değildi.

Atları yavaşladı, sonra tamamen durdu.

"Bu saatte başka kim seyahat ediyor olabilir ki?" diye fısıldadı Anaïs. Mallory, kız kardeşinin düşüncelerinin de kendisinininkilerle aynı tehditlerle dolu olduğunu biliyordu

aynı tehditlerle dolu olduğunu biliyordu: haydutlar, katiller ve canavarlar. Elleri dizginleri sıkı.

Uzaktaki ağaçların altında, karanlıkta parlayan bir çift kırmızı göz görebiliyordu. Canavar yavaşça ve evik bir şekilde ormandan çıkarak ilerledi.

O bir attı. Binicisi yoktu ve yelesinden toynaklarına kadar tamamen beyazdı, tüyleri sedef gibi parlıyordu. Gözleri hariç her yeri, yanan kz gibi parlıyordu.

Korku Mallory'nin omurgasını sertleştirdi. Bu hayvanda baēka bir dünyaya ait bir güzellik vardı. Uzun, kaslı ve zarif, gmē beyazı yelesi yere kadar uzanıyor, fundalığın hafif esintisinde dalgalanıyordu.

Kendi atı titremeye baēlamıētı. Bir adım geri attı ve Mallory, atının kaçmaya hazırlandığını anlayabildi. Atın boynuna elini koydu, atın kendi korkusunu hissedebileceğini biliyordu. Ve korkuyordu. Gzelliğı göz kamaētırıcı olsa da, bu diğerk at açıkça bir tehdit yayıyordu. Zihni hayranlıkla dolsa da, vücudu içgüdüsel olarak geri çekildi.

"Cheval mallet," diye mırıldandı, buna inanamıyordu. Yaratık, hayal ettiğı kadar görkemli ve korkunçtu. "Lysraux'un vahēi topraklarında dolaēan, geceleri yolcuları saldıran at ruhu. Yolcuları sırtına çekip sonra..." Anaīs, yüzlerce metre aēağıdaki vadiye uzanan kiretaēı kayalıkların bulunduğı platonun kenarına baktı. "Onları kayalıklardan aēağı atar."

"Biliyorsun kardeēim," dedi Anaīs, "canavarlar hakkındaki bilgin, sandığın kadar yardımcı olmuyor."

Cheval homurdandı. Sıcak nefesi soğuk havayı buharlaētırdı. Bir nalı yere vurdu.

"Tamam," Mallory atına fısıldadı, dizginleri sola çekerek, geri dönerken diğerk atı gözden kaybetmemek için. "Baēka bir yol buluruz. Endiēelenecek bir ēey yok..."

Cheval arka ayakları üzerinde yükseldi ve gürültülü bir kiēneme çıkardı.

Mallory ve Anaīs'in atları korkuyla kiēnedi ve iki yöne dağılmak üzere ileri fırladı.

Mallory, atı uçurumun kenarına doğru koşarken atının sırtına çoktu. Dizginleri sımsıkı tuttu. Hiç bu hızda at binmemişti. Kalbi gırtladına kadar çıkmıştı. Atın yelesi yüzüne çarpıyordu.

Geriye bakmaya cesaret etti — cheval mallet onu kovalıyordu. Daha sıkı tuttu, deri avuçlarını kesiyordu. Dizginleri yana doğru çekti, ama at onu dinlemiyordu.

Atı korkunç bir çığlık attı ve arka ayakları üzerinde dikildi. Mallory, eyerden fırlayarak çığlık attı. Yere o kadar sert çarptı ki dişlerinin sallandığından endişelendi. Kayalar dirseğini ve dizlerini sıyırdı.

Atı, Comorre'ye geri dönmek için tarlada dörtnala koştu.

Bir yerlerde, kız kardeşi onun adını haykırıyordu.

Mallory sırt üstü yuvarlandı, vücudu ağrıyor, eti parçalanmıştı. Cheval mallet ona doğru yaklaşıyordu. şeytani gözleri ve köpüren ağzı vardı.

Onu ezip geçecekti.

Kendini geri itti, topukları toprağı kazıyarak tutunacak bir yer aradı. Ayağa kalktı ve koşmaya başladı, ama otuz metre bile gitmeden kayarak durdu. Uçurumun kenarına gelmişti.  n ndeki dünya bir manzara tablosu gibiydi: Ay ışığıyla parıldıyan bir nehir gümüş rengi tarlaların arasından kıvrılarak akıyor, ufukta bir grup çiftlik evi, pencereleri turuncu renkte parıldıyordu.

Uçurumun kenarı dik bir d ş şt . Bu manzara i ini boşaltmış gibi hissettirdi. Gözleri döndü.

Mide bulantısını bastırarak cheval'e döndü. Her i ğ d s  ona bağırıyordu. Uçurum bir seçenek değildi. Atlamayacaktı. D şmeyecekti. Bu yükseklikten atılmayacaktı.

 izmesini el yordamıyla aradı ve hançeri çıkardı — o küçük, işe yaramaz bıçağı — ve canavara karşı dururken iki eliyle sımsıkı tuttu.

Canavar hızını kesmedi, toynakları toprağı parçalayarak ona doğru ilerledi. Devasa bir hayvandı, normal bir attan en az on el daha büyüktü.

Anaïs, Mallory'nin adını defalarca haykırdı, ama Mallory canavardan gözlerini ayırmaya cesaret edemedi.

Dişlerini sıktı. Ayaklarını yere sağlamca bastırdı.

Bir kükreme duydu ve bunun cheval olduğunu sandı. Sonra sisin içinden bir şekil belirdi — cheval kadar gümüş beyazı ve devasa — ve saldırdı. Hız, kürk ve dişlerden oluşan bir bulanıklık vardı. Öfkeli bir kükreme. Canavar, korkunç bir vahşetle cheval'ın üzerine atladı. Jilet gibi pençeleri atın etine saplandı. Dişleri, boynunu ısırırken parladı.

Bir ayı gibi görünüyordu, ama daha önce gördüğü hiçbir ayıya benzemiyordu.

Cheval, arka ayaklarıyla canavarın karnına tekme atmayı başardı ve onu sırt üstü uçurdu. At döndü ve devasa toynaklarıyla ayının üzerine çöktü. Ayı, atın ön bacağına kanlı bir yara açarak saldırdı. At, bir sonraki saldırıya hazırlanmak için yere pençelerini vurdu, ayı ise yanına yuvarlandı ve ayağa kalkmaya çalıştı...

Havada bir şey ısılık çaldı. Cheval çığlık attı ve arka ayakları üzerinde yükseldi. Mallory, yanından çıkan bir ok gördü. Bir ışık onu kör etti. Yanıcı ışığa karşı gözlerini kısarak baktı.

Cheval mallet gitmişti.

Uzakta, uzun otların arasında bir siluet yürüyordu. Mallory, onu hemen tanımasına rağmen, adını hatırlamak için hafızasını zorlamak zorunda kaldı. Fitcher değildi... *Constantino*, sırtında ok kılıfı, kolunda yay, bu vahşi manzaraya uygun olmayan renkli ipekler, gösterişli çizgili ve arlequin desenli kat kat giysiler giymişti.

Fitcher'in kendisinden hiçbir iz görmedi. Anaïs'ten de hiçbir iz yoktu.

Bir hırıltı Mallory'nin dikkatini tekrar ayıya çekti, ayı ayağa kalkmış ve tüm boyuyla Mallory'nin üzerinde yükselmişti. Burnu ve pençeleri, kürkü kadar siyahtı. Nefesini toplayan Mallory, bunun bir buz ayısı olduğunu fark etti; binlerce kilometre kuzeydeki Isbren'in soğuk tundralarına ve buzullarına özgü bir ayıydı. Dağlarında dolaşan uysal kara ayılardan çok daha büyük ve çok daha tehlikeliydi.

Mallory geri çekildi ve Constantino'nun o oklarından bir tane daha olmasını umdu. Ayı dört ayak üstüne çöküp yeri sallarken, yay ipinin karakteristik sesini dinledi.

Ayı, havayı buharla dolduran bir homurtu çıkardı. Yaklaşırken kasları dalgalandı.

Hançerini sıkıca kavrayarak Constantino'yu aradı ve neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etti. Neden o da ayıyı vurmamıştı? Onun burada olduğunu biliyordu, değil mi? Bu ayının akşam yemeği olmak üzereydi.

"Güzel ayı," diye fısıldadı, bıçağı tekrar kaldırarak, bunun hiçbir işe yaramayacağını bilerek. Titrek bir sesle, "Biraz daha yardım eder misin lütfen?" diye bağırdı.

Canavar, elindeki bıçağı gözetleyerek, alçak ve uğursuz bir şekilde kükredi.

Sonra öfkeyle homurdandı ve çirkin bir şekilde ve yaralarını yalamaya başladı.

Mallory ona hayretle baktı ve yaşadığı gecenin ardından kalp atışlarının hiç yavaşlayıp yavaşlamayacağını merak etti.

Constantino, hiç endişelenmeden canavarın yanına geldi. Artık yayını elinde tutmuyordu, sırtına atmıştı. Altın tokalı botunun burnuyla yere vurdu, sonra eğilip küçük bir taş aldı.

Hayır, Mallory'nin başparmağı büyüklüğünde narin bir cam heykelcikti. Arka ayakları üzerinde dikilen bir at.

Constantino onu kemerindeki bir keseye koydu, sonra Mallory'ye elini uzattı. "Buona sera, stellina. Tekrar görüşeceğimizi umuyordum."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bir evcil ayın var," diye inanamadan mırıldandı, bacaklarının titremesi durana kadar bekledi, sonra Constantino'nun yardımını kabul etmeye cesaret edebildi.

Constantino kahkahayla güldü ve Mallory güvenli bir şekilde ayağa kalkar kalkmaz, ayıya neşeyle bir şaplak attı. "Duydun mu? Artık benim evcil hayvanımsın."

Ayı hoşnutsuz bir ses çıkardı, sonra kolundaki yarayı yalamaya devam etti.

"O koca kürkün altında onu tanımak zor olabilir," dedi Constantino, "ama buradaki patron. Gel hadi. Ağacın yanında kız kardeşini yakaladık. Muhtemelen senin için çok endişelenmiştir. Karavana dönüp kahve yapalım."

Mallory *patronun* sözlerini dinlemeyi bırakmıştı.

Constantino patikaya geri dönerken, ayı da ayağa kalktı ve dört ayak üzerinde onun yanında ağır ağır yürüdü.

"Yani... o *Fitcher* mi?"

"Aynen öyle. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Stoik ve ciddi olan." Constantino sesini derin bir gürültüye indirdi. "Ve o dumanlı sesiyle gizemli şeyler söylediğinde özellikle yakışıklı oluyor."

Ayının gözlerini devirdiğine yemin edebilirdi.

"Evet, hatırlıyorum. Neden ayı oldu?"

"Bu bir lanet meselesi. Her dolunayda olur." Constantino, sisli gri bir ışığın şafağın yaklaştığını gösteren ufku işaret etti. "Güneş doğduğunda normale dönecek."

Anaïs, ayrıldıkları yerden çok uzak olmayan bir yerde, yolda bekliyordu. Mallory'nin adını haykırarak ona doğru koştu

onu kucaklayarak sarıldı. "Bir gecede kaç kez ölümden kaçabilirsin?"

"Bunu alışkanlık haline getirmek istememiştim."

Constantino onları yoldan uzaklaştırdı, hayvanların otları ezerek ormana doğru uzanan bir yol oluşturduğu yere. Çok uzaklaşmadan, Mallory'nin gördüğü en büyük posta arabasının durduğu bir çayırlara ulaştılar. Dış kısmı ametist moruna boyanmış, bakır ve altın rengi vurgularla süslenmişti. Çeşitli şekil ve boyutlarda çok sayıda pencere, her biri kırmızı perdelerle çerçevelenmişti. Her renkten metal kutular ve seyahat sandıkları, çatıda dengesiz yığınlar halinde duruyordu. Tulvask'tan ithal edilmiş öküz benzeri hayvanlar olan baukhauv —Tulvask'tan ithal edilmiş öküz benzeri hayvanlar—çayırdaki otluyordu ve uzaklaşmaya hiç niyetleri yoktu.

Constantino posta arabasına atladı ve kapıyı açık bıraktı. Dar kapıdan geçemeyecek kadar iri olan Fitcher dışarıda kaldı ve kocaman pençeleriyle ateş çukurunun etrafına kütükler dizerek geçici bir banklar halkası oluşturdu. Kütükleri taşımak için en az iki kişi gerekirdi, ama bir ayı olarak bu işi çabucak halletti.

Mallory kız kardeşine baktı ve onun da kendisine baktığını gördü. İkisi de, davet edilmeden birinin evine dalmanın, o ev tekerlekli olsun ya da olmasın, son derece kaba bir davranış olduğunu biliyordu. Özellikle de ev sahibi devasa bir ayıysa.

Bu yüzden Mallory, Anaïs'in merakının onu yenmesine sevindi. Heyecanlı bir omuz silkmeye kendini arabaya attı. Mallory de hemen arkasından girdi. Fitcher'ın şaşkın bir homurtu çıkardığını duydu, ama ne yapabilirdi ki? Onları yemek mi?

İçeri adımını attığı anda, Mallory'yi ezici bir nostalji dalgası sardı. At arabasının içi sıcaktı ve tarçın kokuyordu. Perdeler yaklaşan gün ışığını engellediği için iç mekan loştu, ancak her yüzeyi süsleyen rengarenk mumlar vardı.

Bu ona, annelerinin tüm eyalette en çok hayranlık duyulan cadı olduğu zamanlardaki dükkânı hatırlattı.

Duvarın birinde iki hamak asılıydı, biri diğerrinin hemen üzerinde. İki seyahat sandığı karyolaların altına sıkıştırılmıştı, her biri deri kayışlarla bağlanmıştı. Zemin, çeşitli süslü desenli halılarla kaplıydı. Constantino arkada telaşla dolaşıyor, porselen tabaklarla dolu bir dolaptan bakır bir tencere çıkarıyordu. Bu kadar çok eşyanın yolculuk sırasında kırılmamış olması şaşırtıcıydı.

Hamaklar, seyahat sandıkları ve derme çatma mutfak dışında, odanın her santimetrekaresi kurşunlu camla korunan vitrinlerle doluydu.

Mallory dolaplara yaklaşıp içindeki tuhaf nesneleri incelerken zemin sallandı. Küçük beyaz dişlerle dolu porselen bir kutu. Mürekkep siyahı tüylerle süslenmiş bir karnaval maskesi. Paslanmış saplı ve camı kırık küçük bir ayna; bir parçası eksikti. Göz çukurları elmas şeklinde olan küçük bir yaratığın kafatası. Parlak altından yapılmamış olsaydı sıradan bir yün yumağı olabilecek bir şey.

Abanoz çerçeveli, kırmızı mürekkeple çizilmiş yedi sembolün bulunduğu küçük bir tablo gördü. Bir ok. Bir tekerlek. Bir pusula gülü. Bir buğday sapı. Bir zambak dalı. Bir başka tekerlek, bu daha süslüydü. Ve bir kum saati.

Onları bir arada görünce, hangi sembolün yedi tanrıdan hangisiyle ilişkili olduğunu anlamak zor değildi ve son sembolü incelerken tüyleri diken diken oldu. Bir kum saati — zamanın kumlarının içinden aktığı. Velos'un sembolü.

Göğsü, köprücük kemiğinin hemen altında yanıyordu. Mallory parmaklarını oraya bastırdı, elbisesinin kumaşı altındaki ağırlı noktayı hissetti ve bunun hayal gücü olduğunu kendine söyledi.

Gözlerini oradan ayırarak, en yakın dolabın üstünü taradı. Dolap, deri ciltli yıpranmış kitaplar gibi rastgele, değeri düşük eşyalarla doluydu. Yıpranmış kurdelelerle sarılmış parşömen rulolar. Kil bir kavanozda bir cadı fındığı dalı. Kristallerle dolu ahşap bir kase. Mallory bu renk cümbüşünü incelerken, Anaïs uzanıp en güzel olanlardan birini ustaca aldı, gizli bir cebe koydu ve Mallory'ye suçlu bir gülümseme attı.

Kız kardeşinin hırsızlık eğilimini görmezden gelen Mallory, "Bunlar ne?" diye sordu.

Constantino, sanki o tuhaf nesnelerin orada olduğunu unutmuş gibi rafları inceledi. "Fitcher kendine koleksiyoncu diyor. Ama bunların ne işe yaradığını hiç bilmiyorum."

Mallory'nin dikkati dolapların üstündeki kırmızı lake kutuda takıldı. Elini uzatıp mandalı açtı. Kutunun içinde, yirmi beş saten astarlı cebe bölünmüş bir tepsi vardı. Bu ceplerin birkaçı, moor'daki çimlere düşen cheval mallet heykelciği ile tıpatıp aynı, farklı canavarların cam heykelciklerini içeriyordu. Voirloup ve bir semender tanıdı.

Kutu derindi. Mallory tepsiyi kaldırdı ve altında ikinci bir tane, sonra üçüncü ve dördüncü bir tane daha gördü, ancak bölmelerin çoğu boştu.

"İki güzel hanımefendinin yatak odamdan *ayrılmasını* önermek benim doğama aykırı olsa da," dedi Constantino, dolu bir çay tepsi tutarak, "kahvemizi ateşin başında içmemiz en iyisi olur diye düşünüyorum. Fitcher şu anki durumunda arabaya sığmaz."

Dışarıda, ateş çukuruna ustaca bir odun yığını yapılmıştı, ama Fitcher, kocaman pençeleri için çok küçük olan bir kibrit kutusuna hırıliyordu. Constantino tepsiyi yere koydu ve cesurca ateşi yaktı, ardından bakır tencereyi kömürlerin üzerine koydu. Suyun kaynamasını beklerken, ezik bir tenekeden öğütülmüş kahve çekirdekleri ekledi, ardından bir yığın şeker ekledi. "Bir dakika sürer."

Fitcher kütüklerden birine tünedi, sanki herkesi kendisinin zarif tavırları olan medeni bir asilzade olduğuna ikna etmeye çalışan bir ayı gibi görünüyordu.

"Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu Anaïs, kütüklerden birine oturarak Mallory'yi de yanına çekerek, her ne kadar odun yağmurdan dolayı kaygan ve nemli olsa da. "O atın kız kardeşimi öldüreceğinden emindim. Siz ortaya çıktığınızda, bu bir mucize gibi geldi."

"Mucize falan yok," dedi Constantino. "Grevinny'deki bazı tüccarlar, küçük binicilik sorunlarını çözmemiz için bizi tuttu. Anlaşılan o at, aylardır işlerini bozuyormuş. Birkaç gündür burada kamp kurup, cheval mallet'in yoldan geçenleri hedef almasını bekliyorduk. Çıgıllıklarınızı duyar duymaz

yakın olduğunu anladık." Öne eğildi ve sırttı. "Bu gece iki ödöl getireceğini kim tahmin edebilirdi?"

"İki ödöl mü?" diye sordu Anaïs.

"Bilmiyor musun? İkinizin başına yüklü bir ödöl konmuş." Constantino kemerindeki keseyi açtı ve sararmış bir parşömen parçası çıkardı, ateşi karıştırırken onu Mallory'ye uzattı.

Mallory notu açtı. Notta, ikisinin yüzlerinin çizimi vardı. Aslında benzerlik oldukça iyiydi, ancak sanatçı Anaïs'in çenesinin şeklini tam olarak yakalayamamıştı. *Morant'lı Anaïs ve Mallory Fontaine, dolandırıcılık ve hırsızlıktan aranıyor. Yakalandıklarında 50 lourdes ödöl verilecek.*

"Sadece elli lourdes mi?" diye şikayet etti Anaïs, kırgın bir şekilde. Ama bir süre sonra, "Aslında, bu doğru gibi görünüyor," diye itiraf etti.

"Bu ilanı, voiriloup'u yakaladıktan iki gün sonra gördüm," dedi Constantino, kahveyi kontrol etmek için bakır tencerenin kapağını açarak. Tencereden yükselen buhar hem tatlı hem de acı kokuyordu. "Görünüşe göre, işlerini yürütme şeklinden memnun olmayan pek çok insan var."

Mallory bunu inkar etmeyi düşündü, ama bunun anlamsız olacağını hemen fark etti. El ilanını ona geri verdi. "Herkesi memnun edemezsin."

Parşömeni yeniden katlayıp cebine koyarken dişleri parladı. "Ben zorlukları severim." Tencerenin uzun sapına bir havlu sardı ve ateşten çekti.

"Sana ulaşmaya çalıştım," dedi Mallory, "bana verdiğin kartı kullanarak. Ama ateş püskürten bir semenderle bir kaza geçirdim."

"Zahmetli haşereler," dedi Constantino. "Bizi neden aramak istedin?"

"Kız kardeşim ve ben, Saphir Malikanesi'nden tehlikeli bir hayaleti kovmak için tutuldum. Başaramayınca, belki siz bize yardım edebilirsiniz diye düşündüm."

"Saphir Malikanesi mi?" Constantino takdirle ıslık çaldı. "Bir keresinde onların Ruby Comorre şarabından bir şişe almıştım. Kaliteli bir şaraptı."

Fitcher burnunu çekerek onların dikkatini çekti. Constantino'ya sinirli bir şekilde eliyle işaret etti, Constantino ise kaşlarını çatı.

"Ne?"

Fitcher pençelerini havada salladı.

"Ah, tamam. Bu işin ücreti var mı? Hayırseverlik için hizmet sunacak durumda değiliz." Kahveyi dört fincana döktü, her birine biraz süt ekledi, sonra ikisini Mallory ve Anaïs'e uzattı. Fitcher'a bile bir fincan ve fincan tabağı verdi. Fitcher, fincanı kocaman pençesinin üzerine koydu, sonra bu şekilde kahveyi nasıl içeceğini bilemiyormuş gibi fincana bakarak, haysiyetini korumaya çalıştı.

"Sizinle bir anlaşma yapalım," dedi Mallory. "Bizi ihbar etmezseniz, Saphir işini tamamen kendinize saklayabilirsiniz. Kont Saphir, kötü şöhretli seri katil Monsieur Le Bleu'nun hayaleti kovmak için bize üç bin lourdes ödeme teklif etti. Hepsini alabilirsiniz, bizi tutuklatarak alacağınız paradan çok daha fazlasını."

Constantino çenesini ovuşturdu. "Ya da işi alıp, sizi yakaladığımız için ödülü de alabiliriz. Ama bu insanı meraklandırıyor..." Botlu ayaklarını ateşin etrafındaki taşların üzerine attı. "Üç bin lourdes alacaksanız, neden kaçıyordunuz?"

Mallory yine yalan söylemeyi düşündü. Ama bu çocukta bir şey vardı — ve Fitcher'ın onu izleyen keskin bakışlarında, bakır ve kehribar rengi gözlerinde bir şey vardı. Bir şey ona kimseyi kandıramayacağını söylüyordu.

"Malikanenin sahibi beni öldürmeye çalıştı."

Fitcher'ın bardağı sallandı. O bardağa uzandı, ama kocaman eli bardağa çarptı ve bardağı yere düşürdü.

"Fitcher! O annemin setiydi!"

Fitcher ona hoşnutsuz bir bakış attı, Constantino ise elini ağzına götürüp yüksek sesle fısıldadı: "O annemin seti değildi."

Anaïs, Mallory'nin kolunu o kadar hızlı tuttu ki, kahve ikisinin fincanından da taşı. "Annemin kartları! Ve senin eskiz defterin. Ve gümüşler! Hepsi çantalarımızdaydı." Öne doğru eğildi. "Atların üzerinde."

Fitcher burnunu çekip Constantino'ya pençesini uzattı.

"Bunu yapmayacağımı mı sandın?" Mavi, sarı ve lavanta rengi tunikasının önünü eliyle bastırdı. "Hanımefendi zor durumda. Elbette midillileri geri getireceğim." Anaïs'e dönerek

elini tuttu, iki eliyle kavradı ve ona o kadar yoğun bir şekilde baktı ki Anaïs neredeyse kütüğün üzerinden geriye düşecekti. "Korkmayın, mademoiselle. Hazinelerinizi geri getireceğim, yoksa bu uğurda canımı vereceğim."

Fitcher homurdandı, belki de ikincisini destekliyordu.

Constantino gökyüzüne bakarak, posta arabasının yanındaki kancadan bir pelerin aldı ve Fitcher'ın kucağına attı. "Güneş doğuyor," dedi Fitcher'a, sonra yoluna devam etti, adımlarında neşeli bir zıplama vardı. Acele etmiyor gibiydi.

O, ormana girip kaybolduğunda, Fitcher'ın devasa vücudunu yıldız ışığından oluşan bir girdap sardı. Bir saniye sonra, yine insan haline dönmüştü, hala kütüğün üzerinde oturuyordu ve çıplak göğsü ve omuzlarından anlaşıldığı kadarıyla tamamen çıplaktı, ancak Mallory, kucağındaki pelerinin konumunun başka bir şey görmelerini engellediği için minnettardı. Yine de, o ve Anaïs, ikisi de garip bir şekilde dikkatlerini başka yere verdiler.

Fitcher boğazını temizledi ve kumaşı düzgünce üzerine sardı, sonra hiç utanmadan ayağa kalktı ve arabaya doğru yürüdü. "İzninizle."

Mallory ve Anaïs, kahvelerini yudumlarken şaşkın bakışlar değiştirdiler ve beklediler.

Fitcher iki dakika sonra, siyah çizme ve pantolon, siyah tunik ve Constantino'nun ona attığı aynı siyah pelerinle, boğazında gümüş bir toka ile tamamen giyinmiş olarak ortaya çıktı. Mallory, bunun hayal gücü mü yoksa saçındaki siyah tellerde ekstra bir beyaz çizgi mi olduğunu merak etti.

Fitcher cep saatini çıkardı, kadranına kısa bir bakış attıktan sonra yüksek bir tıklama sesiyle kapattı ve tekrar cebine koydu, ağzının bir tarafı seğiriyordu. Pelerini yana doğru savurdu ve tahtına oturan bir prens gibi kütüğe geri döndü, sakın görünmeye çalışıyordu.

"Saatiniz çok güzel," dedi Mallory. Çünkü o kısa bakışta bile, saatin kaliteli olduğunu anlayabilmişti; gezgin bir sihirbazdan çok bir dük için uygun bir saatti.

Mallory, Morant'ta gördüğünden, bunun aslında bir saat olmadığını biliyordu — en azından, şimdiye kadar gördüğü hiçbir saate benzemiyordu.

Tek bir altın ok hatırladı, daha çok pusula gibiydi, ama normal bir pusula da olmadığını düşünüyordu.

"Öyle," dedi, sesinde kibir yoktu. "Dünyada eşi benzeri olmayan tek saat. Tulvaskian prensesi tarafından el yapımı."

Bu, dolandırmaya çalıştığı birine söyleyeceği bir şey gibi geliyordu.

Anaïs kıkırdadı, ama Fitcher'ın ifadesi değişmediğinde kendini tuttu. "Gerçekten mi?"

Fitcher, fincanın dibinden kalmış tortularla dolu ikinci bir fincan kahve doldurdu. "Kont Saphir'in seni tehdit ettiğini mi söylüyordun?"

"Beni öldürmeye çalıştı. Bir hizmetçiyi öldürdükten sonra. Bir hizmetçi kızı."

Bir kuş aniden ortaya çıkıp Constantino'nun boşalttığı kütüğün üzerine kondu. Her ikisini de sırayla süzdükten sonra şiddetli cıvıltılar çıkarmaya başladı.

Fitcher şaşkınlıkla homurdandı. "Constantino yine kuşları beslemiş olmalı," diye mırıldandı ve içkisini yudumladı. "Seni öldürmeye çalışan kişinin malikanenin şu anki sahibi olduğunu söylüyorsun. Tehlikeli hayalet değil mi?"

Mallory başını salladı. "Armand'dı. Ama... hayalet de beni tehdit etti."

"Ne hoş bir yer," dedi Fitcher. "Ziyaret etmek için harika bir yer gibi görünüyor."

"Bak, bu işi kendin yapmak istemiyorsan, yine de bir anlaşma yapabiliriz," dedi Mallory. "Bizi en yakın kasabaya götürebilersen, sana iki katı ödül öderiz."

"Ne para biriminde?"

Mallory'nin içgüdüleri zayıflamış olsa da, yanındaki keseye uzandı ve Armand'ın onları işe alırken verdiği madalyonu çıkardı. Madalyonu Fitcher'a uzattı.

Fitcher, aile armasını inceleyerek bir yandan diğer yana baktı. Madalyonu ağzına koyup sertçe ısırды, sonra homurdanarak güneş ışığına tuttu.

"Değersiz." Madalyonu ona geri attı.

Mallory onu yakalamak için elini uzattı.

"Ne?" "Sahte."

Mallory ona baktı, göğsünde öfke yükseldi. *Onu* kandırmaya mı çalışıyordu?

"Sahte değil. Kont Saphir bunu bana bizzat verdi. Bu aile arması, muhtemelen iki yüz yıllık ve taşların değerinden bahsetmeye gerek bile yok, önemli bir tarihi değeri var."

"Sana sahte bir şey vermiş."

"Bir bakayım." Anaïs, Mallory'den madalyonu kaparak Fitcher'ın yaptığı testlerin aynısını tekrarladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O haklı, Mally."

"Ne?"

"Muhtemelen turlarda sattığın kopyalar için kullandığımız yöntemlerle yapılmış."

Mallory'nin kafası karışmıştı. *Sahte* mi?

"Bu hiç de şaşırtıcı değil," dedi Fitcher. "Saphir malikanesi yıllardır mali zorluklar yaşıyor. Anladığım kadarıyla, şarap sektöründe rekabet arttı ve tüccarlar işlerini daha az sorunlu şarap üreticilerine yöneltmekten memnunar."

Aslında Mallory de bu tür söylentileri duymuştu, ama her zaman bunların sadece dedikodu olduğunu düşünmüştü. Armand'ın kendisi iyi giyinmişti. Güzel bir arabayla gelmişti. Freydon adına dört yüz dönüm arazisi vardı.

Ve tereddüt etmeden ona üç bin lourde teklif etmişti.

Midesinde bir asit yanması hissetti. Belki de tereddüt etmemişti çünkü ona o parayı ödeme niyeti hiç yoktu. İstese bile verecek parası yoktu.

Arabası en yüksek kalitedeydi, ama Armand onu kendisi sürüyordu. Bir lordun sahip olması beklenen bir arabacı ya da uşak ekibi yoktu. Uşağı yoktu. Böylesine büyük bir mülkü idare etmek için çok az sayıda personel vardı. Bunun nedeninin hayaletlerin hizmetçileri korkutup kaçırmaları olduğunu iddia ediyordu, ama belki de hizmetçileri tutacak parası olmadığı içindi.

Morant'ta güzel kıyafetler giyiyor olabilirdi, ama o onu başka bir takım elbiseyle hiç görmemişti, sadece çiftçilerin giydiği türden kıyafetler giyiyordu. Yvette gerçekten saklamak için gümüşleri parlatıyor muydu, yoksa onları satıyor muydu? Ve terastaki heykeller... Armand, onların

başka bir yere *naklettiriyordu*. Ama nereye? Bir antika satıcısına mı? Belki de orijinal aile mührünü sattığı aynı satıcıya?

Dünyasının parçalandığını hissetti. O kadar samimi görünüyordu. O kadar güvenilir. Ama ona her konuda yalan söylemişti, onu her türlü aptal yerine koymuştu.

Bunca zaman onu kandırdığını sanmıştı, ama aslında başından beri kandırılan kendisiydi.

Mallory kahvesinin son yudumunu içti ve ağzında acı bir tat kaldı.

Armand Saphir'i bir daha görürse, onu öldürecekti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Mallory hâlâ öfkeliyken, atların melodik nalları duyuldu. Constantino, Mallory'nin atını sürerken, Anaïs'in atını dizginlerinden tutarak çalılıklardan çıktı ve sanki kraliyet mücevherlerini ele geçirmiş gibi gülümsüyordu.

"Zaferle döndüm!" diye bağırdı ve atları ateşten birkaç metre ötede durdurdu. Attan indi ve eyer çantalarını çözdü. Ama onları kız kardeşlere vermek yerine Fitcher'a attı.

"Hey!" diye bağırdı Anaïs, ayağa kalkarak. "Onlar bizim eşyalarımız."

"Geri alacaksınız," dedi Fitcher, içeriğini karıştırmak için çantanın kapağını açarak. "Ödülümüzü aldıktan sonra. Müzakere etmek istemiştiniz, değil mi?" Gümüş bir mücevher kutusu çıkardı, bir süre baktı, sonra kenara koydu. "Kafalarınızın ödülüne eşit değerde mal ile bize ödeme yapabilirseniz, sizi teslim etmeyeceğiz."

"Adil görünüyor," dedi Constantino. "O meşhur Ruby Comorre'den var mı acaba?"

Anaïs ellerini beline koydu. "Zor durumdaki genç kızlar ne olmuştu?"

"Yeniden düşündüm." Constantino atların eyerlerini çıkardı ve baukhauv ile otlamalarına izin verdi. "Bir hanımefendiyi gördüğümde tanırım ve ikiniz bu tanıma uymayacak kadar yetkin görünüyorsunuz."

"Bunlar senin mi?" Fitcher, Anaïs'in çantasından Wyrdith kartlarını çıkardı.

Anaïs kollarını kavuşturdu. "Onları çaldığımı mı düşünüyorsun?"

"Buradaki diğer her şeyi çaldığın gibi mi? Evet, bence bu muhtemel."

"Hayır, çalmadım. Onlar annemizin eşyalarıydı."

"Onları okumayı biliyor musun?"

Hâlâ öfkeyle bakarak Anaïs, "Okumamı istiyorsan beş galet ver." dedi.

"Belki başka bir zaman." Fitcher, Anaïs ve Mallory'yi inceledi.

"Tanrı'nın kutsamaları hakkında bir şey bilmiyor musun?"

Mallory hareketsiz kaldı. Etraflarındaki hava, yıldırımın çarpmasını bekleyen yeni bir enerji dalgasıyla çınladı.

Anaïs hiçbir şey söylemeyince, Mallory öne çıktı ve avucunu uzattı. "Fal bakmak için tanrıların lütfu gerekmez ki."

"Belki." Fitcher desteyi ona uzattı. "Ama bu kartlar Wyrldith ile bir bağlantı olduğunu gösteriyor. Sadece soruyorum, çünkü gerçek bir tanrı armağanına sahip olan biri, bizim için sadece elli lourdes'ten çok daha değerli olur."

"Kutsamaların sıradan mallar gibi alınıp satılabileceğini bilmiyordum," dedi Mallory. "Ne yazık ki senin için..."

"Bu Wyrldith değil," dedi Anaïs.

Mallory yavaşça kız kardeşine döndü. "Anaïs."

"Ne?" diye tersledi. "Bu *senin* yedek planındı, hatırladın mı? Sorunu çözmek için canavar avcılarını çağırmak. Daha önce onlara güvenecektin, neden şimdi güvenmiyorsun?"

"Bunun güvenle ilgisi olmadığını biliyorsun."

"Seninle ilgiliyse, Mally, asla ilgisi olmaz."

Sinirlenen Mallory, iki çocuğa işaret etti. "Bizi ödül parası için ihbar etmekle tehdit ediyorlar!"

"Müzakere şansı sunuyorlar. Tanrı'nın armağanlarının değerli olduğu doğruysa, onların istediği bir şeye sahip olabiliriz." Mallory'nin homurdanmasını görmezden gelen Anaïs, Fitcher'a döndü. "Ama bu Wyrldith'in lütfu değil. Bu..."

"Ölüm büyüsü," diye Mallory sözünü kesti. "Ben Velos'un armağanına sahibim."

Anaïs çenesini sıktı, ama onu düzeltmedi. Mallory, kız kardeşinin yeteneğini ne kadar hor gördüğünü ve onu kullanmaktan her ne pahasına olursa olsun kaçındığını biliyordu. Yedi yıl önce Mallory, ataları Gabrielle Savoy'u çağırarak Anaïs'in lanetini, Mallory ve annesinin sahip olduğu aynı önemsiz büyüye dönüştürebileceklerini ummuştu.

Ama işler öyle gitmemişti.

"Tanrı'nın verdiği yeteneklerin değeri vardır," dedi Fitcher. "En azından benim için öyle." Constantino'ya başını salladı. "Onlara göster."

"Evet, efendim," dedi Constantino, ancak bu açıkça bir emir olmasına rağmen, sesinde o kadar da rahatsızlık yoktu.

Gösterişli bir hareketle, elmas desenli kolunun manşetini çözdü ve kumaşı dirseğine kadar sıvadı, böylece ön kolunun uzunluğu boyunca uzanan bir ok dövmesi ortaya çıktı. Dövme, bronz teninde erimiş altın gibi parılıyordu.

"Tyrr'ın işareti," diye fısıldadı Anaïs.

Mallory, Constantino'nun büyüsünün anlam kazanmaya başlamasıyla yutkundu.

Efsaneye göre, yüzyıllar önce Yedi, ölümlülerin dünyasını hayaletlerin, iblislerin ve kara büyü'nün dünyasından ayırmak için bir perde örmüştü. Anaïs henüz bebekken ve Mallory henüz doğmamışken perde düşmüş ve onu ayakta tutan büyü dünyaya dağılmıştı. Bu büyü'nün bir kısmı bebeklere ve çocuklara yapışmış, onları sonsuza dek tanrının kutsamasıyla damgalamıştı. Bu kutsamalar, herhangi bir sıradan büyüden daha güçlüydü, ancak verdikleri gücün çok spesifik olması nedeniyle sınırlıydılar. Örneğin, bir cesedi beş dakikalığına hayata döndürebilmek gibi. Ya da büyülü canavarları bir okla vurarak minik üfleme cam süslerine dönüştürebilmek gibi.

"Tanrı'nın armağanlarına sahip olanları arıyordum," dedi Fitcher. "Velos'un kutsaması grubumuz için bir kazanç olur. Sana ulaşım, barınma ve yemek sağlayabiliriz."

"Ödeme?" diye sordu Mallory, Anaïs'in ona attığı hoşnutsuz bakışı görmezden gelerek. Anaïs, tanrı vergisi yeteneğini hor görüyordu. Onu her zaman doğal olmayan, kaba ve ölenlere saygısızlık olarak görmüştü. Gerekli olmasaydı, Julie'yi diriltmek için asla kullanmazdı. Mallory, Anaïs'in Fitcher'a yardım etmek istemediğini biliyordu, daha fazla cesedi hayata döndürerek kendini küçük düşürmek zorunda kalacaksa, bunu asla yapmazdı.

"Çalışmamızın karşılığı olarak aldığımız ödeme aramızda eşit olarak bölüşülür."

"Bugünlerde lanet kırma ve şeytan çıkarma ne kadar tutuyor?"

Fitcher'ın ağzı ince bir gülümsemeye dönüştü. "Yeterince."

"Ama kendi lanetini bile kaldıramıyorsan, bu işte pek iyi olamazsın. Tabii dört haftada bir ayı kılığına girip ortalıkta dolaşmaktan hoşlanmıyorsan."

Fitcher'ın tepkisi, onu kızdırmayı umuyorsa, tatmin edici değildi. "Farklı lanetlerin farklı gereksinimleri vardır," dedi basitçe.

"Senin lanetini bozmak için ne gerekiyor?"

"Yedi tanrının tümünün büyüü."

Mallory şaşkınlıkla geriye yaslandı. "Oh. Peki şimdiye kadar..."

"Sadece Tyrr'ın kutsadığı Constantino." Sonra huysuzca ekledi: "Şu ana kadar seçimlerim sınırlıydı." Dirseklerini uyluklarına dayadı ve parmaklarını birleştirdi. "Beni bağlayan lanetten kurtulmak istediğim doğru, ama durum bundan çok daha karmaşık. Bu bencilce bir istek değil. Başarısız olursam, birçok hayat kaybedilecek."

"Gerçekten mi? Kimin?"

"Masum insanlar. Benim başarısızlıklarım yüzünden cezalandırılmaması gereken insanlar."

Mallory, Constantino'ya alaycı bir gülümseme attı. "Bahsettiğin o gizemli şeyi yapıyor."

"Alışırısın," dedi. "Dövmeni görebilir miyim? Yoksa önce birbirimizi daha iyi tanımamız gereken bir yerde mi?"

Mallory zorlukla yutkundu ve elbisesinin yüksek yakasına uzandı.

"Mallory," diye fısıldadı Anaïs. "Kimseye göstermek zorunda değilsin. Bu onları ilgilendirmez."

Ama belki de göstermeliydi. Ne de olsa bu bir kanıttı.

Bu sefer yalan söylemediğinin kanıtı. *Tamamen* değil.

Üstteki üç düğmeyi açtı. Elleri titreyerek yakayı aşağı çekip soluk tenli köprücük kemiğini ortaya çıkardı.

Constantino şaşkınlıkla tısladı. Fitcher ise tıslamadı, ama bakışları merakla karardı.

Mallory son zamanlarda aynaya bakmamıştı, ama onların ne gördüğünü tahmin edebiliyordu. Bir saat camını andıran, yaban arısından daha küçük bir iz. Constantino'nun oku gibi altın rengi değildi... ya da peçe düştüğü gün kız kardeşinin ensesinde beliren saat camı gibi.

Mallory'nin işareti farklıydı. Kömürleşmiş et gibi kararmıştı. Islak, parlak, kanlı. İltihaplı bir yara. Soğuk hava yüzünden her zamankinden daha fazla acıttığı için, son gördüğünden beri daha da kötüleştiğini düşündü.

"Nesi var?" diye sordu Constantino. Fitcher'a baktı. "Bunun Velos'un işareti olduğundan emin miyiz?"

"Tabii ki öyle," dedi Mallory, aceleyle yakasını boğazına kadar ilikleyerek. "Sence ben kendime böyle bir şey yapar mıyım?"

"Ama neden..."

"Bozulmuş," Fitcher dedi, şüpheli şüpheli "Nasıl bu bu nimeti aldın?"

"Eğer sorduğun buysa, çalmadım." "Bize bir şey söylemiyorsun."

Anaïs kendi birbirine kenetlenmiş parmaklarını inceledi. Şüphesiz o geceyi ve gördükleri korkunç şeyleri yeniden yaşıyordu.

"Sana ne?" Mallory öfkelenerek tersledi. "İşaretin güzel olması gerekmez. Bu Velos'un işareti ve bu sayede hayaletleri görebiliyor ve onlarla konuşabiliyorum. İstiyor musun, istemiyor musun?"

Fitcher tereddüt etti. "İstiyorum."

Mallory, bunun kendi lehlerine nasıl işleyebileceğini düşünürken zihni hızla çalışıyordu. Fitcher'ın Topluluğu onları Comorre'den uzaklara, belki de Lysraux'dan tamamen uzaklara götürecekti. Seyahat. Barınak. Para. Ve o ve Anaïs güvende olduklarında, Fitcher ve lanetini lanetleyip, kalabalık bir şehre kaybolabilirlerdi.

"Peki o zaman," dedi Fitcher, ateşi körükleyerek. "Bu çok uygun. Morant'a dönmemize gerek kalmayacak. Belki de bir sonraki araştırmamız, Stivalen kırsalında çocukları kaçıran bataklık cadısı hakkındaki söylentiler olmalı."

"Ah, eski mekanım," dedi Constantino, sahte bir özlemle. "Onu tanıyor muyum acaba?" Sesi karardı. "Kardeşimle iyi anlaşacak birine benziyor."

Tiz bir kuş sesi ateşin çıtırtılarını bastırdı. Az önce yerdeki kurtçukları gagalayan kır kırlangıcı, şimdi kütüğün üzerine atlayıp kanatlarını çırparak onlara cıvıldıyordu. Mallory, onun en sevdiği kahvaltı yerine kamp kurmuş olabileceklerini düşündü.

"Stivale'ye gitmek için yeterli erzakımız yok," dedi Fitcher. "Yolda para kazanabileceğimiz bir iş bulmamız gerekecek."

"O kadar da zor olmamalı." Constantino sırttı. "Artık cadılarımız var. Her kasaba cadılar ve falcılar içeren gezgin kervanları sever."

"Her kasaba demeyeceğim," diye mırıldandı Fitcher.

Mallory cevap vermedi. K    k sihirbazlık d  nyanın bazı b  lgelerinde takdir ediliyordu, ancak di  er b  lgelerde neredeyse k  f  r sayılıyordu.

Kırlangıç tepsiyeye daldı ve   ekerli i devirdi. "Hey!" dedi Constantino.

Aya a kalkarak, eliyle ku u uzaklaştırdı.

Ku  havalandı ve birkaç tur attıktan sonra atılmış eyerlerden birinin   zerine kondu. Kanatlarını d  zensizce   ırparak cıvıltıları daha da   ılgınca hale geldi.

Sonra t  ylerini kabarttı, sessizle ti ve kara g  z  yle Mallory'ye somurtarak baktı.

"Yanılıyordur olabilirim," dedi Fitcher, "ama bunun bir ku  olduğunu sanmıyorum."

Yutkunarak merakla e ildiler,     nk  yutkunmanın   zerinde bir duman kıvrımı belirdi. Mallory,   imlere d    en bir k  z ya da su ısıtıcısından   ıkan buhar olabileceğini d     nd  . Ta ki   ekil b  y  yene, sabah ışığında bulanık ve g  m    i bir hal alana kadar... Yavaşça bir kadın fig  r  ne d  n    yordu.

Kısa sarı-sarı saçları dağınık ve kuyrukluymdu, g  zleri ise kuyu dibi kadar yuvarlak ve koyuydu. Tamamen   ıplaktı ve bu durumdan hiç utanmıyor gibiydi — ancak   ıplaklı ı, derisinin altındaki kemiklerinin   ıkıntısını ve v  cuduna yayılmış yara izlerini ortaya   ıkarmı tı. G    s  nde bir kesik vardı. Kollarında soluk yazılar vardı. Bir elinde uzun siyah-beyaz bir t  y tutuyordu ve Mallory'ye konuşurken onu sallıyordu.

"Gidemezsin! Bastien'i durdurmak için geri d  nmelisin!" İnsan sesi bile kırlangıçların tuhaf cıvıltısını andırıyordu.

"Ho  geldiniz, madam," dedi Fitcher, ayağa kalkarak kadını selamladı. Pelerini   ıkarıp kadına uzattı, ancak kadın minnettar olmaktan   ok sinirli g  r  n  yordu, pelerini kapıp v  cuduna sardı. Fitcher, yabancı bir devlet adamına hitap ediyormuş gibi eğildi. "Misafirlerimi azarlamadan   nce kendinizi tanıtmaq ister misiniz?"

Kadın, ku  gibi birkaç kez burnunu   ekip ba ını salladıktan sonra hareketsiz kaldı. "Ben Gabrielle Savoy."

Mallory ve Ana s, di  erlerinin merakını   eken bir   ekilde nefeslerini tuttular.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Fitcher soğukkanlılıkla.

"Evet, harika, muhteşem," dedi Constantino. "Açıklığa kavuşturmak için... Gabrielle Savoy kimdir?"

Sinirlenerek kıkırdadı ve öfkeli kanatlar gibi kollarını çırpı.

Cevabı Mallory verdi: "Bastien Saphir'in dördüncü karısıydı. Kaçan kadın. Ve o aynı zamanda..."

Anaïs'e baktı, Anaïs'in yüzü solmuştu. "Büyük büyükannemiz."

OTUZ ALTI.

Gabrielle Savoy'un hikâyesi, Anaïs'in sevdiği macera romanları kadar heyecan verici, destansı bir aile efsanesiydi. İstenmeyen bir nişan. Rüzgârlı bir sahildeki ürkütücü bir şato. Üç kez gizemli bir şekilde dul kalan, acımasız bir gülümsemeye sahip bir koca. Çalınan bir anahtar. Kanlı bir sırrı barındıran bir mahzen. Bir büyü. Cesurca bir kaçış.

Gabrielle Savoy genellikle kaçan eş olarak anılırdı, ancak bunu nasıl başardığını çok az kişi biliyordu. Bazıları, Bastien onu öldürmeden hemen önce kardeşlerinin gelip Bastien'i durdurduğunu düşünüyordu. Diğerleri ise, şatonun batı kulesindeki bir heykeli süsleyerek, ölümünün arifesinde pencerede oturmuş Velos'a dua ediyormuş gibi görünmesini sağladığını ve Le Bleu kılıcını bilemediği sırada gizlice kaçtığını söylüyordu. Bir at mı kullanmıştı? Malikanenin altındaki gizli tünellerden mi kaçmıştı? Personeli kendisine yardım etmeye ikna etmiş miydi? Birçok teori vardı, ama hepsi yanlıştı.

Gabrielle Savoy, kocasına, onu öldürmeden önce Yedi'ye dua etmesine izin vermesi için yalvarmıştı. Bastien Saphir, cömertlikten mi, yoksa sadece onun korkusunu acımasızca uzatmak istediğinden mi, bu isteği kabul etti. Fark etmediği şey, Gabrielle Savoy'un kendi büyüü olduğuydu.

Kulenin tepesine ulaştığında, güçlü bir büyü okudu ve kelimenin tam anlamıyla bir inanç sıçraması yaptı. İşe yaradı. Kuşa dönüşen Gabrielle, güvenli bir yere uçup gitti.

Mallory bu hikayenin doğru olduğunu biliyordu çünkü annesinin büyü kitaplarından birinde Gabrielle'in kendi el yazısıyla yazılmış bu büyüü bulmuştu. Çocukken Mallory bu garip, melodik kelimeleri ezberlemişti. Kendine tekrar tekrar okurken, görkemli bir şahin kılığına girip Morant'ın çatılarının üzerinde uçtuğunu hayal ediyordu. Ama

son adım, onu büyüyü gerçekten denemekten alıkoyan şeydi. Küçük büyüler yapabildiği zamanlarda bile, son adımı atacak kadar büyüye güvenmesi mümkün değildi.

Gabrielle, ölen kocasıyla olan kirli geçmişinin bir gün geri dönüp onu rahatsız edeceğinden korkarak, sonunda soyadını *Fontaine* olarak değiştirdi. Morant'ta, büyücülüğüyle ün kazandı, küçük ama kazançlı bir iş kurarak büyü ve iksir satışı yaptı, doğumlara yardım etti ve yas tutan yakınları için ruh çağırma seansları düzenledi. Bir daha evlenmeyi reddetmesine rağmen, küçük büyü yeteneğini miras alan bir çocuğu oldu.

Mallory'nin annesinin anlattığı hikayelere göre, Gabrielle kızı büyüyüp işi kendi başına yürütebilecek duruma gelene kadar bekledi. Sonra bir gece, kızına veda öpücüğü verdi ve tekrar kuşa dönuştü. Gecenin karanlığında uçup gitti ve bir daha hiç görölmedi.

Tabii ki, bu onlarca yıl önceydi.

Tabii ki, o çoktan ölmüştü.

En azından hikaye böyle idi.

Ancak Mallory'nin karşısındaki bu kadın, hayaletlerin sahip olduğu geleneksel çatırdayan, bulanık kenarlara sahip değildi. Aksine, ateşin etrafında toplanan diğerleri kadar renkli, canlı ve somuttu.

Ayrıca, hepsinin onu görebildiğı açıktı.

"Eve geri döneceksin," dedi Gabrielle, sözlerini tüyü dürterek ve tiz bir cıvıltıyla vurgulayarak. Öksürdü ve boğazını temizledi. "Başladığın işi bitirmelisin."

"Başlanan ne?" diye sordu Mallory.

"Bu dünyayı Bastien'den kurtarmak için geldin, değil mi?"

Mallory yüzünü buruşturdu. "Ben üç bin lourde için geldim. Ve tek elde ettiğim boğazımda birkaç çürük ve hayatımın geri kalanında beni rahatsız edecek kabuslar."

Gabrielle, zayıf torunundan böyle saçma sapan sözler duyduğuna utanmış gibi alaycı bir şekilde güldü. "Korkak! Görev bilincin nerede?"

"Görev mi?" Mallory kız kardeşine baktı, ama Anaïs aniden canlanan atalarına ağzı açık bakıyordu, konuşamıyordu. "Armand beni öldürmeye çalıştı! *Beni* öldüremezse, sıradaki hedefi Anaïs olacak. Oraya geri dönmeyeceğiz."

Gabrielle başını salladı, kısa, ince saçları yüzünün yanlarına savruldu. "Seni öldürmeye çalışmadı. Onu izledim ve Armand tatlı bir çocuk. Muhtemelen o lanetli aileden çıkan en nazik ruh."

"Beni boğmaya çalıştı! Julie'nin kalbine kılıç sapladıktan sonra!"

"Saçmalık. O Bastien'di."

"Bastien değildi." Gabrielle'in, diğerlerinden farklı olarak tamamen onun tarafında olması gerekirken, kendini açıklamak zorunda kalmasına öfkelenerek dişlerini sıktı. "Armand'dı. Julie'yi kandırıp onunla evlendi, sonra da peşimden geldi. Bu arada, *senin* yüzünden. Savoy kanı taşıdığımızı biliyor. Ayrıca, odasında Julie'nin yüzüğünü gördüm, ve seradan bir çiçek almıştı ve..."

"Armand'ın odasında mıydın?" diye sordu Anaïs, merakını gizlemeye çalışmadan.

Gabrielle, öfkeli bir senfoni şefi gibi tüyü salladı. "Sana söylüyorum, Bastien'di."

"Ve sana söylüyorum, o Armand'dı."

"Çünkü Bastien onu ele geçirmiş!" Gabrielle bunu haykırdı, sonra bir dizi sinirli cıvıltıyla patladı. Ellerini ağzına bastırdı, ama yine de refleks gibi görünen bu tepkiyi durdurması birkaç saniye sürdü.

Mallory geri çekildi. "Ne dedin?"

"Anladığım kadarıyla, bunu yıllardır yapıyor," dedi Gabrielle, ellerini ağzından çekerek. "İhtiyacı olduğunda Armand'ın bedenini ele geçiriyor. O zavallı hizmetçiyi baştan çıkaran oydu, onunla evlenen oydu, ama bunu yaparken Armand'ın derisini bir pelerin gibi giyiyordu." Parmak uçlarında zıpladı, birkaç kez bir yandan diğer yana sıçradı. "Armand'ın, zihninin kendisine ait olmadığı zamanları hatırlamadığını düşünüyorum. Bastien'in, Triphine Maeng'i öldürdüğünde başlattığı büyüyü tamamlamak için onu kullandığından muhtemelen haberi yok."

Mallory ona şaşkın şaşkın baktı. Armand
ele geçirilmiş miydi?

"Tamamlamak istediği bu büyü nedir?" diye sordu Fitcher.

Gabrielle ateşten bir çubuk kaptı, bir ucu kömürleşmişti, ve toprağa bir daire çizdi. Dairenin etrafına beş küçük halka çizdi. "Beş eş. Beş alyans. Beş güven ve koruma yemini - en büyük ihanetle bozulmuş."

"Cinayet," diye fısıldadı Anaïs.

Gabrielle başını salladı. Beş halkadan dördüne X işareti çizdi. "Güçlü kara büyü. Büyü tamamlanırsa..." Tüm vücudu titredi.

Fitcher hoşnutsuz bir şekilde alt dudağını kaşdı.

"Ne?" diye sordu Mallory. "Ne olacak?"

"Onun ruhu dirildi ve ölümsüzleşti," dedi Gabrielle.

"Ölümsüz mü?" dedi Fitcher. "Onun bu güce sahip olduğundan emin misin?"

"Hayattayken yetenekli bir büyücüydü ve ölümle daha da güçlendi."

"Ama... ama seni öldürmeyi başaramadı," dedi Mallory. "Hala burada ne işin var? Neden ölmedin? Ve neden kuş oldun?"

Gabrielle bir kez cıvıldadı, sonra yüzünü buruşturdu. "Onu bağlayan yemini ettim. O benim kanımı döktüğünde, beni onun kara büyüüne ve evlilik yüzüğüme sonsuza kadar bağladı."

"Nişan yüzüğün mü?" Mallory kız kardeşinin elini tutup kaldırdı ve Anaïs'in yıllardır her gün taktığı sade altın yüzüğü ve zümrüdü gösterdi. "Bu nişan yüzüğü mü?"

Gabrielle başını salladı. "Yüzük nereye giderse, ruh da oraya gider. Ondan asla uzaklaşmam ve büyü bozulana kadar ya da o ölümlü dünyadan kovulana kadar asla özgür olamam."

"Yüzük nereye giderse, ruh da oraya mı gider?" dedi Anaïs. "Yani... bizimle birlikte dairede yaşayan kuş. O sen miydin?"

"Evet," dedi Gabrielle. "Elimden geldiğince sizi korumaya çalıştım. Sevgili kızım doğduğundan beri her nesli koruduğum gibi."

"Bizi mi korudun?" dedi Mallory. "Bunca zaman insan olabilirdin! Neden kuş olarak kaldın? Bize anlatabileceğin, açıklayabileceğin o kadar çok şey vardı ki. Seans. Benim sihrim..."

"Bu formda ne kadar zaman geçireceğimi dikkatlice seçmeliyim," dedi Gabrielle, yüzünde pişmanlıktan çok sert bir ifadeyle. "İnsan olduğumda bedenim yaşılanıyor, ama uzun zaman önce kuş olarak kalmanın, iki dünya arasında kalmak, ne canlı ne de ölü olmak olduğunu öğrendim."

"Ne zamandır bu formdasın?" diye sordu Anaïs nazikçe.

Constantino, "Çok uzun zamandır" diye mırıldandı.

Gabrielle onu tüy ile vurdu, ama... o sadece bir tüydü ve onu eğlendirmekten başka bir işe yaramadı.

"Ayrıca," diye ekledi Gabrielle, dikkatini tekrar Mallory'ye çevirerek. "Sana yardım ettim! Seni o feux follets'lerden kurtardım. O kuleden atlasaydın, krep gibi ezilirdin."

Mallory titredi. "O sen miydin?"

"O bendim," diye onayladı Gabrielle. "Rica ederim."

Mallory, azarlanmış bir *teşekkür* mırıldanarak atasını inceledi. Kuş. Cadı. Kaçan kişi. Gabrielle'in sözlerini düşünürken kalbi hızla atıyordu.

Başladığın işi bitirmelisin. Bastien onu ele geçiriyor.

Yüzük nereye giderse, ruh da oraya gider.

Şarap fıçısının arkasında parçalanmış bir parmağın üzerinde bulunan yüzüğü düşündü. Yüz yıldan fazla bir süredir Morant'taki evinden çıkmayan Triphine'in, Comorre'ye giderken arabada aniden ortaya çıkmasını düşündü. Armand'ın makyaj masasının altında gördüğü kancayı hayal etti; Triphine'in yüzüğü diğerleriyle birlikte orada duruyordu. Armand yüzüğü Morant'tan çıkardığı için Triphine, kırsalın derinliklerindeki malikaneye onlarla birlikte gelmek zorunda kalmıştı.

Düşünceleri bir kar fırtınası gibiydi ve içinden çıkması imkansızdı. Armand kötü bir ruh tarafından ele geçirilmişti. Gabrielle Savoy hayattaydı. Le Bleu ölümsüz olmak için beş kurban gerekiyordu. Armand bir yalancı ve hırsız olabilirdi, ama belki de onu öldürmeye çalışmamıştı.

"Triphine," diye fısıldadı, parmaklarıyla sayarak. "Lucienne. Béatrice. Julie. Ve... sen." Gabrielle'e gözlerini kısarak baktı. "Ama o seni öldürmedi."

"Hayır, ama benimle evlendi. Bu yüzden *ikinizden birini* kurban etmek" —Mallory ve Anaïs'e başını salladı—"yeterli olur. Siz benim kanımı taşıyorsunuz."

"Ya da başka biriyle evlenebilir," dedi Fitcher. "Yeni bir kurban bulabilir."

"Evet," dedi Gabrielle. "Ama başka birini evlenmeye ikna etmek zaman alır."

"Öyle mi?" dedi Anaïs, Mallory'ye sırtarak. "Onun, masum bir genç kadını baştan çıkarmak için ne kadar zamana ihtiyacı olur sence? Makul olarak konuşursak?"

Mallory kızardı. Armand — hayır, Bastien — onunla evlenmesini sağlamak için hiçbir şey yapmasına gerek kalmamıştı. Tek yapması gereken, hazır olduğunda onu öldürebilecek kadar ona güvenmesini sağlamaktı. Bu ne kadar sürmüştü?

Yeterince uzun sürmemişti.

"Bana sorarsan," dedi Constantino, kahve fincanlarını toplayıp tepsiye geri koyarken, "bu hayaletin özellikle *sizden* birini istemesi, oraya bir daha asla dönmek için geçerli bir neden gibi görünüyor. Bence Stivale'ye gidelim!"

"Hayır," dedi Anaïs dehşetle. "Buna bir son vermezsek, Le Bleu başka bir kurban bulacaktır. Armand'ı kullanarak başka bir masum kızı baştan çıkaracak ve öldürecektir. Bunun olmasına izin veremeyiz. Değil mi? Mallory?"

Mallory omuzlarını silktiler. "Bilmiyorum. Sanırım masum kızlar, bir çift güzel mavi göze bu kadar kolay kanmamalı."

Anaïs onun koluna yumruk attı. "Sen ikiyüzlüsün."

"Oh! Bir dakika bekleyin," dedi Constantino, tepsiyi yere koyarak Mallory'ye yeniden ilgiyle bakarak. "*Onun güzel mavi gözlerine* tam olarak ne kadar kapıldın?"

Mallory somurtarak, "Kendi işine baksan nasıl olur?" dedi. Anaïs'e dönerek, "Sen de, bu arada!" diye ekledi.

Anaïs ve Constantino birbirlerine anlamlı bakışlar attılar.

Mallory ayağa kalktı ve Gabrielle'in toprağa çizdiği halkaların üzerinden geçerek yürüdü. Çiğli çimlerde volta atmaya başladı, Armand'ın orada olmasını ve onu boğazlayabilmeyi diledi. Sonra

onu öpmek. Sonra tekrar boğazlamak, çünkü *onu* mu yoksa onun kötü, manipülatif atasını mı öptüğünü nasıl bilebilirdi ki?

Armand'ın çok düşünceli, çok samimi görüldüğü tüm anları düşündü. Bitkilerini gösterme hevesi. Kule merdivenlerinden düştüklerinde onu içgüdüsel olarak yakalaması. O öpücükten sonra onu ittiğinde yüzünde beliren acı...

O öpücük.

Tanrılar ona yardım etsin, ama o hala onu istiyordu. Onun dudaklarının dokusunu ve kollarının sımsıkı sarılmasını yakından bilmek istiyordu. Onun en uykulu gülümsemelerine tanık olmak istiyordu. Geceleri horlayıp horlamadığını, uykusunda konuşup konuşmadığını ve ne gördüğünü bilmek istiyordu. Kendi kabuslarından uyandığında, onun yanında olmasını istiyordu, böylece rüyaları, yazın ateşin etrafında anlatılacak saçma sapan hikayelerden ibaret olana kadar inceleyebilirdiler. Öğleden sonralarını onun yanında geçirmek, ağaçlarda yiyecek aramak ve gizemli otları öğütmek istiyordu, böylece o da onları tentürlere, merhemlere ya da gün boyu yaptığı her neyse ona dönüştürebilirdi. Akşamları ateşin başında çözülmemiş cinayetleri okuyarak geçirmek ve ona en kanlı ayrıntıları anlatabileceğini, onun bu ilgisinden dehşete düşmeyeceğini bilmek istiyordu.

Sadece bunu düşünmek bile başını döndürüyordu. Onun nesi vardı? Mallory hayatında hiç aşkı istediğine inanmamıştı. Aşk insanları zayıflatırdı. Aşk insanı öldürürdü.

Savunmasını düşürmeye cesaret edemiyordu. Kimse için. Ve kesinlikle bir Saphir için. Özellikle de şimdi, başından beri Bastien olabileceğini bildiği için. Belki de Mallory'nin yok etmek için çok uğraştığı bir zayıflığını görmüştü. Bir bağlantı, onu gören ve takdir eden biri için duyduğu özlem. Onun kara mizahına gülmek. Çürüyen cesetler ve yapışkan canavarlar hakkında konuşmasını dinlemek ve tiksinti ile geri çekilmemek. Belki de Bastien onu ne tür bir erkeğin çekeceğini tam olarak biliyordu ve bu sadece bir manipülasyondan ibaretti. Bir katil onu tuzağına çekiyordu...

Yürümekten vazgeçti. Eğer buna bir son vermezlerse, başka bir kurban bulacaktı. Son bir gelin. Son bir kurban.

Gözlerini sıktı. Geri dönmek, hem kız kardeşini hem de kendisini büyük tehlikeye atmak anlamına gelirdi. Üstelik...

Gabrielle'e döndü. "Ben senin gibi değilim. Ben cadı değilim. Benim önemsiz büyülerim yok. Artık yok."

"Sen çaresiz değilsin," dedi Fitcher. "Velos'un dokunduğu kişisin."

"Hayaletlerle konuşabilirim, ama bunun bize nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum. Çoğu hayalet sadece istedikleri zaman yardımcı olurlar ve bu neredeyse hiç olmaz."

Gabrielle Mallory'nin yanına yürüdü ve kemikli parmaklarını Mallory'nin kollarını sıkıca kavradı. Yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Sonra onu sertçe geriye itti.

Mallory sendeledi, düşmeden önce zar zor kendini tuttu. "O da neydi..."

Gabrielle onu tekrar itti. "Aptal kız! Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Büyün ne oldu?"

Mallory donakaldı.

"Oradaydım!" diye bağırdı. "O gece oradaydım. Her şeyi gördüm ama *hiçbir* şey yapamadım!"

Mallory başını salladı. "Hayır. Hayır... Seni çağırdım ama cevap vermedin. Gelmedin. Sadece... sadece o canavar vardı. Bastien. Le Bleu..."

"Ölüleri çağırmaya çalışıyordun. Tabii ki sana *ruh* olarak gelmedim. Ben ölmedim! Ama oradaydım, içeri girmeye çalışıyordum, seni durdurmaya çalışıyordum."

Anaïs nefesini tuttu. "Baca içinde. Onu yarasa sandık."

"Verloren'e açılan kapıyı açtığınızda, cevap veremedim, çünkü Verloren'de değildim. Ama Bastien açılışı gördü ve bundan yararlandı."

"Biliyorum," diye fısıldadı Mallory. "Biliyorum. Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Ben sadece... kız kardeşime yardım etmek istedim. Seninle konuşabilirsem, bize nasıl... ondan kurtulabileceğimizi söyleyebileceğini düşündüm."

"Neyi kurtulmak?" diye sordu Fitcher.

Bu, onun söyleyeceği bir sır değildi. Kollarını sıkıca kavuşturmuş olan Anaïs'e baktı. Ama sonra, pes ederek, Anaïs doğruldu ve saçlarını bir tarafa tarayarak, boynunun arkasındaki kum saati izini ortaya çıkardı.

Boynu Mallory'ninkinden daha küçüktü ve mükemmel, parıldayan altın rengindeydi.

"İkisi *de* Velos tarafından işaretlenmiş mi?" dedi Constantino, ağzı açık kalmış bir şekilde. "Bunun olasılığı ne kadar?"

"Hayır," dedi Mallory. "Sadece Anaïs Velos tarafından işaretlendi. Ve o bundan nefret ediyor, her zaman nefret etti."

"Bu bir armağan değil," dedi Anaïs, sesi titriyordu, "korkunç, bayağı bir lanet. Mallory ve annemiz, çok güzel şeyler yapabiliyorlardı. İnsanlara yardım eden şeyler. Değerli şeyler. Mallory, Gabrielle'i geri getirip ondan bize yardım etmesini isteyebileceğimizi düşündü... takas yapmayı. Benim kanımda olması gereken aynı sihir için, benim tanrıdan aldığım armağan. Bunu çok istedim. Ama bunun yerine..."

"Kolay olması gerekiyordu," dedi Mallory. "Annemiz yıllar boyunca onlarca ruh çağırma seansı düzenlemiş, kaybettikleri sevdiklerini yas tutan, kapanışa ihtiyaç duyanlara yardım etmişti. Onun büyü kitaplarından birinin sözlerini ezberledim ve Yas Ayı'nı bekledik, Morant'taki Saphir malikanesine gizlice girdik ve sonra... Gabrielle'i çağırmaya çalıştık. Ama bunun yerine, Bastien'i yeraltı dünyasından çıkardık. Ve o bizim dileğimizi yerine getirdi. Bizi aynı hale getirdi. Benim büyücülüğümü ölüm büyüleriyle bozdu ve... O zamandan beri hayaletler görüyorum."

"Siz çocuklardingiz," dedi Fitcher. "Ölmemiş bir ruhu çağırmaya çalışıyordunuz. Bastien'in size açtığınız kapıdan kaçması şaşırtıcı değil. Gabrielle'in dediği gibi, o yetenekli bir büyücüydü."

"O bundan daha fazlasıydı," dedi Gabrielle. "Bence Velos'un kutsamasına da sahipti. Ama bu yetenek, karanlık büyü kullanmasıyla bozulmuş ve yeteneklerini sınırlamıştı. O gece sana zorla uyguladığı, bozulmuş ölüm büyüsydü ve o zamandan beri senin doğal büyücülüğünle savaş halinde." Yüzünde ateşli bir ifade belirdi. "Ama o izi sana aktarmış olsa da, büyücülük hala kanında var. Onu senden alamaz." Mallory'nin omuzlarını tuttu. "Annen güçlüydü. Senin de öyle olduğunu biliyorum."

"Belki eskiden öyle olabilirdim, ama artık değilim. Kayboldu. Büyümü geri kazanmak için aklıma gelen her şeyi denedim. Yedi yıldır deniyorum, ama..." Mallory ellerini havaya kaldırarak Gabrielle ile

"O tüyü sallayıp bana başka bir dilek hakkı vermeyeceksen, bunun bir yararı yok."

"Sana peri anne gibi mi görünüyorum?"

Mallory onu inceledi. Derin gözleri, dağınık saçları, utanmaz çıplaklığı, tüy değneği. "Aslında biraz  yle."

Gabrielle burun kıvrarak kızdı. "Bastien senin b y n  kilitlemiş olabilir, ama inan bana,  ocuk, onu tamamen yok etmedi."

"Yok etmek, kilitlemek, ne fark eder ki?" dedi Mallory. "Kullanamıyorum. Bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamıyorum. Armand'a yardım edemiyorum."

"Ama *sen* bir cadısın," diye araya girdi Ana s, Gabrielle'e hitap ederek. "Büyüyü yapabilir misin? Bastien'i yeraltı dünyasına geri göndermek için?"

Bastien'i yeraltı dünyasına geri göndermek için büyü yapabilir misin?"

"Tek başıma yapamam," dedi Gabrielle. "Armand'ın bir süre hareketsiz kalması gerekir. Bilinçsiz ya da... başka bir şekilde hareket edemez durumda. Ve bir mum gerekir. Ve benimki dahil beş yüzük de, bu yüzden ikinizin onu satmamış olması iyi bir şey. Ve... eminim bir şeyleri unutuyorum. Çok uzun zaman oldu."

"Bu oldukça başarılabilir görünüyor," dedi Fitcher. "Sanırım birbirimize yardım edebiliriz. Zaten bizi çağırmak istemenizin sebebi de bu, değil mi? Saphir Hanesi'ni bu korkunç ruhtan kurtarmak için?"

"Evet," dedi Mallory. "Ama size ödeme yapamam. Armand da yapamaz gibi görünüyor."

"Ben  deyebilirim," dedi Ana s. "Eğer bundan faydalanabilirseniz, tanrıdan aldığım bu yeteneği seve seve feda ederim."

"Senden bunu *alamam*," dedi Fitcher. "Zamanı geldiğinde benim lanetimi kırmak için bizimle gelmen gerekecek."

"O zaman seçim yarısı incir, yarısı üzüm," dedi, yutkunarak. "Ama ben hep bir maceraya atılmak istemişimdir."

Fitcher parmaklarıyla masayı tıklatarak onu inceledi. Sonra başını salladı. "Anlaştık. Karşılığında, seni bu şeytandan kurtaracağız."

"Ana s, emin misin?" Mallory fısıldayarak elini tuttu. "Bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Gerek var," dedi. "Bu canavarı geri getiren biziz. Bunu sona erdirmek için bir yol bulmalıyız." Yanağının i ini ısırdı. "Ama Armand seni öldürmeye çalıştıktan hemen sonra geri dönersek, yanımızda

birkaç canavar avcısıyla birlikte... Le Bleu şüphelenmez mi? Elbette onun için geri döndüğümüzü anlayacak ve bizi yalnız yakaladığı anda... şey, birimizi kurban etmeye çalışacaktır."

"O zaman daha hızlı hareket etmeliyiz," dedi Fitcher.

"Ayrıca," diye ekledi Constantino, "ona canavar avcısı olduğumuzu söylememize gerek yok."

"Ona başka ne söyleyeceğiz?" dedi Anaïs. "Senin gezici bir sirk olduğunu mu?"

"Hayır." Mallory posta arabasına bir göz attı. "Başka bir fikrim var."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

At sırtında geri döndüler, baukhauv büyük posta arabasını çekiyordu ve Gabrielle, bir kez daha kuşa dönüşmüş, yolun kenarındaki ağaçların arasında uçup duruyordu. Mallory, yol boyunca ilerlerken ne kadar dikkat çekici bir manzara oluşturduklarını hayal etti. Arabalarının tekerlekleri yeterince gürültü yapmış olmalıydı, ya da belki de ahır görevlisi Gideon önlerine koşup onları haber vermişti, çünkü dairesel yola girdiklerinde şatonun ön kapısı açılmıştı. Armand merdivenlerde duruyordu, Yvette ve Pierre onun arkasında sıkışmışlardı.

Mallory, Armand'ın zihnini okuyabilmeyi diledi, ama onun ifadesi ona kapalıydı. Şaşkınlık — evet. Ama başka bir şey daha olduğundan emindi. Kalbinin derisinin altında çarpmasına neden olan bir şey. Onu tekrar gördüğüne sevindi, bundan neredeyse emindi. Anlamadığı şey, bunun nedeniydi. *Nedenini* anlamak, onu bir öpücükle mi yoksa boğazına bir bıçak saplayarak mı selamlaması gerektiğini merak etmesine neden oluyordu.

Armand'ı son gördüğünde, elleri onun boğazını sıkıyordu, ama gerçek Armand bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Şu anda kiminle konuşuyordu?

Ve hangi Armand onu bu kadar özgürce, pişmanlık duymadan öpmüştü?

"Mallory," diye fısıldadı, iki gece önce çaldıkları atlardan inerken merdivenlerden aşağı inerken. "Anaïs. Emin değildik..." Sözlerini yarım bıraktı.

Mallory başını eğdi. "Neye emin değildiniz? Geri döneceğimize mi?"

Tereddüt etti. "O gece ortadan kaybolduğunuzda endişelendik... Sonsuza dek gittiğinizi sandım."

Hizmetçinin kaşları yüzünde her zamankinden daha derin çizgiler oluşturdu ve Mallory, ertesi sabah yaptıkları konuşmayı kolayca hayal edebiliyordu. *O cadılar, yalancılar ve hırsızlardan başka bir şey değiller. Size onların iyi niyetli olmadıklarını söylemiştim, şimdi zavallı Julie öldü, en iyi iki atımızı ve bir çuval dolusu gümüşü aldılar, üstüne üstlük sizi de küçük düşürdüler. Keşke beni dinleseydiniz...*

"Bitirmemiz gereken bir iş var," dedi ve dizginleri Gideon'a uzattı. "Takviye kuvvetler için gittik."

Arabanın kapısı açıldı. Fitcher ve Constantino, Anaïs'in bir takım perdelerden yaptığı, boncuklu iplerle kemerlenmiş, şekilsiz kırmızı cüppeler giymiş olarak ortaya çıktılar. İkisi de kafalarını kazıtmayı tercih etmemişlerdi —Soruşturmacı Sophia Blaise kadar role kendini adamamışlardı— ama yine de Yedi'nin sadık yardımcıları rolünü şaşırtıcı derecede iyi oynadılar ve sakın, ölçülü adımlarla eve yaklaştılar. Constantino bile, imalı gülümsemesini dindarlığa benzeyen bir şeye dönüştürmeyi başarmıştı.

"Kont Saphir," dedi Mallory, "Düşmüş Peçe Tarikatı'ndan Fitcher ve Constantino'yu tanıtayım. Julie'ye olanlardan sonra, Velos'tan bir temsilcinin bizim... zor durumumuzda bize yardım etmesinin akıllıca olacağını düşündüm. Anaïs ve ben, yardım istemek için Grevinny'nin kuzeyindeki tapınağa gittik."

"Kutsanmış sabahlar," dedi Fitcher. "Kurbanın ruhu için yas tutuyor ve taziyelerimizi sunuyoruz. Ev halkından kutsanmaya ihtiyaç duyan varsa, seve seve kutsayacağız."

"Ben... teşekkür ederim," dedi Armand şaşkın bir şekilde. "Hoş geldiniz. Sizi ağırlamaktan... onur duyuyoruz." Bunu biraz soru gibi söyledi ve gururla şişinen Yvette'e bakarak Mallory'ye baktı. "Misafir odalarını hazırlatacağız."

Fitcher eğildi. "Cömertliğiniz için teşekkür ederiz, ama kendi konaklama yerimizi getirdik."

"Emin misiniz?" diye sordu Armand.

"Onlar çok titizdir," dedi Anaïs. "Sadece Eostrig'in kutsal kaynağıyla arıtılmış su içerler ve Hulda'nın kutsadığı kişiler tarafından dokunmuş battaniyelerle uyurlar. Onları kendi hallerine bırakmak en iyisi."

Constantino boğazını temizledi. "Yine de en iyi şarabınızdan birazını reddetmeyiz."

Fitcher'ın çenesindeki bir kas seğirdi.

"Tüm şaraplar, tüm hasatlar gibi," diye ekledi Constantino elini havaya kaldırarak, "Freydon tarafından onaylanmıştır."

"Elbette," dedi Yvette. "Neye ihtiyacınız varsa." Biraz tereddüt ettikten sonra, biraz tedirgin bir şekilde sordu: "Neye ihtiyacınız var?"

"Çok az şey," dedi Fitcher. "Ama işimizi mümkün olduğunca çabuk halletmek istiyoruz. Merhumun son duası yapıldı mı?"

"Hayır," dedi Armand. "Geleneksel olarak, ölenlerimizi burada gömeriz."

"Sizi rahatsız etmek istemiyoruz," dedi Fitcher, "ama izninizle, cesedin hazırlıklarını kendimiz yapacağız. Cenazesi için mezar hazırlandı mı?"

Armand başını salladı. "Aile mezarlığımıza, arazinin kuzeybatı köşesine gömülecek. Yardımınız için çok minnettar olurum. Bu iş için kendimi yeterli hissetmiyorum ve çalışanlarımdan hiçbirine bu görevi vermek istemiyorum."

"Çok iyi." Fitcher başını uzattı. "İtiraz yoksa, gün doğarken yola çıkmak istiyoruz."

"Şafak vakti mi?" dedi Armand. "Yarın mı?"

Mallory'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. "Bu bir sorun mu?"

"Ben... hayır. Belki de değil. Ama yarın... Bastien Saphir'in ölüm yıldönümü."

Mallory, katilin şu anda bile ona bakıp bakmadığını merak etti.

Soğukkanlılıkla gülümsedi. "Le Bleu'nun cenaze töreniyle ilgileneceğini sanmıyorum."

Armand, bu söze tam olarak katılmıyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Bu arada," diye ekledi Mallory, "yardımcı rahipler de canavar istilasına karşı yardım etmeye karar verdiler. Bugün onlara malikaneyi gezdirmek için vaktiniz var mı?"

Armand, Fitcher ve Constantino dört saat sonra büyümüş bahçelerden çıktılar. Hava soğuktu ve batıdan sert bir rüzgar esiyordu

Mallory, Armand'ın nezaketle sağladığı kürklerle sarınmış olarak terasta oturmuş onları bekliyordu. Mallory'nin omuzlarına pelerinini örterken elleri dikkatlice oyalanmıştı. Ona bir şey söylemek için can atıyor gibi görünüyordu, ama Anaïs ve "yardımcıları" birkaç adım ötede dururken, bunun yerine dere kenarındaki croque-mitaine hakkında bir şeyler mırıldandı ve sonra Fitcher ve Constantino'yu da yanına alarak aceleyle ormana doğru çekildi.

Şimdi, geri döndüklerinde, Armand onun gözlerine bakmak istemiyor gibiydi ve Mallory bunun anlamını tam olarak anlayamadı.

Armand onu kaçınan tek kişi değildi. Anaïs ile ertesi günkü ritüel için hazırlıkları bitirir bitirmez, hizmetçilerin sorularından kaçmak için gizlice dolaşırken, Triphine'i aramaya gitmiş, onu terk ettiği için özür dilemek istemişti.

Ama Triphine hiçbir yerde bulunamadı. Muhtemelen somurtup Mallory'nin adını lanetliyordu. Kraken'in nefesini tutabileceğinden daha uzun süre kin tutabilirdi.

Garip bir şekilde, Lucienne ve Béatrice'den de hiçbir iz yoktu. "Bu , , en iyi , avlanma , arazisi , , şimdiye kadar , gördüğüm," dedi.

Constantino, iki basamak birden atlayarak Anaïs'in yanındaki alçak taş duvara atladı. Kemerinden kadife bir kese çıkardı ve ipi çekerek içindeki düzinelerce cam figürü ortaya çıkardı. Elini içinden geçirirken figürler birbirine çarptı. Çoğu semender ve lutin, birkaç kedi ve Mallory'nin matagot olabileceğini düşündüğü baykuşlardı. Bazı yaratıklar sürüngen, bazıları insansıydı, biri de kirpiye benziyordu.

Anaïs, tabanından tentacles çıkan benekli, spiral bir kabuk aldı. "Bak, Mally. Bu, odamızda bize saldıran şey."

"Lou carcolh," dedi Mallory, Constantino'nun topladıklarını inceleyerek. Çok sayıda yaratık - vahşiden uysala kadar, ama hepsi bir şekilde rahatsızlık veren türden - bu kadar çabuk güzel biblolarla dönüştü. "Hepsini nasıl buldun?"

"Kont çok yardımcı oldu," dedi Constantino.

Armand şüpheli bir ifadeyle, "Ben sadece onlara izleri gösterdim ve birkaç canavarın yıllardır görüldüğü yerleri işaret ettim,

"

"Evet, doğru. Cömert davrandım. Ayrıca beklenmedik bir yardım da aldım." Constantino cebinden uçları kararmış, birbirine bağlanmış kuru dallardan oluşan bir demet çıkardı. Mallory, Armand'ın yardımıyla yaptığı bitkisel tütsü çubuklarından birinin kalıntılarını tanıdı. "Biri etrafa deli otu dumanı yaymış."

"Madwort mu?" diye sordu Anaïs. "O nedir?"

"Sihirli yaratıklar için adeta yem olan bir bitki." Mallory'nin tüyleri diken diken oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Kedilerin kedi nanesine çekildiği gibi, onlar da buna çekiliyor."

"Ya da Stivalens'in şaraba çekildiği gibi," diye ekledi Fitcher, demeti ondan alarak. "O da var," diye onayladı Constantino.

"Neden birisi bu kadar cezbedici bir şeyle burayı doldurmak gibi aptalca bir şey yapsın, anlayamıyorum," dedi Fitcher, otları koklayarak. "Ama bunun kötü niyetle yapıldığını sanmıyorum. Ardiç, nane... diğer bitkilere bakılırsa, tahminimce kötü ruhları kovmak için basit bir büyü yapmaya çalışmışlar, ama madderwort kullanmak isterken madwort kullanmışlar."

Constantino başını salladı. "Amatörce."

Armand'ın meraklı bakışları Mallory'ye kaydı, ama o, başarısız olan küçük büyü denemesini tartışmak istemediği için onu görmezden geldi.

"Eminim bu yaygın bir hatadır," diye mırıldandı.

"Duman dağılmalı," dedi Constantino, ok kılıfından bir avuç ok alıp okların tüylerini inceledi. "Gözden kaçmış olabilecek hayvanların izlerini aramak için araziye gözlemleyeceğiz, ama şimdilik görevimizi oldukça iyi yerine getirdiğimizi düşünüyorum." Anaïs'e göz kırptı. "Yedi Tanrı'ya şükürler olsun."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah erkenden Yvette odalarına bir demlik çay ve birkaç pasta getirdi, ancak Mallory bunun Armand'ın isteği mi olduğunu, yoksa sevgili Yedi'nin temsilcilerini getirdikleri için hizmetçinin onlara karşı daha sıcak davranmaya başladığını bilmiyordu. Her halükarda, Mallory yemek ya da içecek bir şey için çok gergin olduğunu fark ederken, Anaïs'in gerginliği onu tepsideki her şeyi yemeye hevesli hale getirmişti. Bu, simbiyotik bir ilişkiydi.

Öğleden sonra güneşi ufukta sadece bir söylenti gibiydi, onlar avluda evin diğer sakinleriyle buluştuklarında. Okyanustan sis bulutu szlmüş, uzaktaki tepedeki bağları gizlemiş ve havaya nemli, soğuk bir hava katmıştı.

Julie'yi şapelden almaya giderken kasvetli bir alay oluşturuyorlardı. Julie'nin vücudu hala korkutucu bir şekilde canlı görünüyordu, cildi çok yumuşak ve pembeydi, Saphir Hanesi'nde dolaşan karanlık bir büyü tarafından korunuyordu.

Fitcher ve Constantino rollerini iyi oynadılar, Julie'nin cildine kokulu yağlar sürerken ve göz kapaklarının üzerine gümüş paralar koyarken yarısı gerçek gibi gelen dualar fısıldadılar. Grup, Julie'nin bedenini tabuta koyarken sessizliğe büründü ve bahçelerden geçerek ormana doğru sessizce ilerledi.

Mallory'ye göre orman çok grltlyd, ama muhtemelen kendi endişesi yüzünden her dalın kırılması, her karganın civıltısı, yolun kenarındaki alılıklardaki her hışırtıda kalbi hızla atıyordu. Bastien'in ölümünün yildnmnde, Monsieur Le Bleu'nun mücevherlerle süslü kılıcıyla ve şeytani bir gülümsemeyle peşlerinden geldiğini görmeyi bekleyerek endişelenmekten kendini alamıyordu.

Ama arkasına baktığında, gördüğü tek şey dönen sislerdi.

Armand, Fitcher, Pierre ve Gideon abanoz tabutu aralarında taşıırken, Constantino omzunda yayıyla önden giderek devrilmiş ağaçları temizledi ve tören alayına saldırabilecek canavarlar için tetikte bekledi. Mallory, Anaïs ve Yvette grubun arkasında yürüdü.

Mallory, Armand'ın turda giydiği, bir zamanlar moda olan paltosunu giydiğini fark etti, ama artık yakasının etrafındaki kumaşın yıpranmış olduğunu görmezden gelemiyordu.

Bir yerlerde güneşin dağların üzerinden yükseldiğini biliyordu, ama ormanın derinliklerinde ışık değişmiyordu. Her yönde sadece gri ağaç gövdeleri ve kömür rengi gölgeler vardı.

Bunu çizmek isterdi.

Le Bleu, dönüşlerinden beri sessizdi, bu sessizlik tesadüfi olmaktan çok kötü bir önsezi uyandırıyor. Acıklı ısıklık sesleri yoktu. Uzaklardan gelen kahkahalar yoktu. O ve Anaïs önceki gece önlem almış, yatak odasının kapısını kilitleyip önüne ağır bir sandık sürüklemişlerdi. Le Bleu onlara ulaşabilir, ama Armand'ı kullanırsa uyarı alacaklardı.

Yine de, neredeyse hiç uyuyamamıştı ve sonunda korkuları boşuna çıkmıştı. Sanki Bastien, çeşmenin kanla dolacağı ve gerçek korkuların ortaya çıkacağı geceyi bekliyordu.

Kesinlikle dramatik olaylara yatkındı.

Le Bleu'nun bu büyücülük işini bitirmek için sabırsızlanacağını düşünüyorlardı. Mallory'yi uzaklaştırmak için her fırsatı değerlendirecekti, belki de cenaze töreni sırasında bile. Bunu yapmak için Armand'ı tekrar ele geçirmesi gerekecekti.

Mallory buna güveniyordu.

İleride, kapının paslı menteşeleri gıcırdadı ve ağaçlardaki bir sürü çit serçesini ürküttü.

Constantino, cenaze alayı içeri girerken kapıyı açık tuttu. Mallory'nin botlarının altında yosunlar ezildi. Hava, nemli yapraklar ve sonbaharda çiçek açan cadı fındığının kokusuyla doluydu.

Serçeler cesaretlerini toplayıp taşların arasında zıplamaya başladıklarında, tabut taşıyıcılar engebeli zeminde ilerleyerek mezarlığın uzak köşesinde kazılmış mezara doğru yol aldılar.

Julie'nin tabutu hazırlanan halatların üzerine yerleştirildi.

"Constantino, lütfen tören içkisini hazırla," dedi Fitcher, dindar bir yardımcı rolünü oynamak için pek de çaba sarf etmeden.

Constantino, Anaïs'in getirdiği malzemeleri nazikçe kabul etti ve kalabalığın içinden uzaklaştı. Onlar beklerken, Pierre ve Yvette çiçek topladılar, taşların arasında sessizce konuşarak dolaştılar ve Gideon, Wyrldith heykeline yaslanarak şapkasını kullanarak alnındaki teri sildi. Anaïs yakınlarda oyalanarak mezar taşlarını okur gibi yapıyordu, ama dikkati Mallory ve Armand arasında gidip geliyordu. Mallory, kız kardeşinin de dün gece uyumadığından emindi.

Beklediklerinin aksine, Armand Mallory'yi yalnız başına yakalamaya çalışmamıştı. Aksine, onu büyük ölçüde kaçınıyordu, ancak gözleri buluştuğunda, sanki söylemek istediği bir şey var ama kelimeleri bulamıyormuş gibi zorlanıyor gibiydi.

"Başlayalım," dedi Fitcher. Sessizliği bozan bu ani açıklama, onu şaşırttı.

Constantino, gümüş bir tepsiye likör kadehleri koymuştu. Fitcher, Armand'ın Constantino'nun isteği üzerine memnuniyetle sağladığı şarabın, Julie'nin ruhunu kayıp diyara taşıyacak nehri simgelediğini ve bu içkiyi içerek, onu sevgi ve inançla yaşatacaklarına söz verdiklerini anlatan şiirsel bir tirad okurken, o da toplanan yas tutanlara kadehleri dağıttı.

En azından öyle bir şeydi. Mallory dinlemiyordu. Yvette hıçkırarak ağlarken, Pierre ve Anaïs burnunu çekip sümkürürken, Gideon ise başka bir yerde olmak istermiş gibi görünürken, Mallory Armand'ı göz ucuyla izliyor, olanların gerçeğini bildiğine dair bir ipucu arıyordu. Ona güvenilirliğin güvenilemeyeceğini gösteren bir işaret arıyordu.

Fitcher konuşmasını bitirdiğinde, kendi kadehini kaldırdı ve herkes aynı anda içkilerini içti.

Tabut mezara indirildi. Sırayla üstüne toprak attılar. Çalışırken, Fitcher ve Constantino

onların hileleri, fısıldayan dua üzerinde vücut
vücudunun Onlar söylediler düşük, akılda kalan
ilahiler söylediler.

Resmi bir mezar taşı henüz yapılmadığı için, işleri bittiğinde taze mezarın üzerine bir kaya parçası yerleştirildi.

"Şimdi onu huzur içinde bırakalım, Velos'un fenerinin ışığında kendi yolunu bulsun," dedi Fitcher.

Yvette, yumuşak bir şekilde kazılmış toprağın üzerine bir krizantem koydu ve melankolik bir şekilde eve dönüş yolculuğuna başladılar.

Mallory kız kardeşine doğru ilerlerken, tereddütlü bir parmağın dokunuşu onu neredeyse yerinden sıçratacaktı.

Armand geri çekildi. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Önemli değil. Sadece... bilirsin. Mezarlıklar insanı gergin yapar."

Armand'ın kaşları daha da çatıldı ve Mallory yalanından dolayı utanç duydu. Mezarlıklar *onu* gergin yapmazdı ve ikisi de bunu biliyordu.

Boğazını temizledi. "Seninle konuşmak istiyordum. Yalnız başıma."

Bunu söylerken, yanaklarında iki pembe leke belirdi. Öpüşmelerini mi düşünüyordu? Yoksa onu öldürmeye çalıştığını mı?

Onu öldürmeye çalıştığını biliyor muydu ki?

Grup mezarlığın yarısını geçmişti bile. Mallory'nin içgüdüleri ona onları çağırmasını, beklemelemleri söylemesini söylüyordu. Bastien'in ilk fırsatta onu ya da Anaïs'i yalnız yakalamak için son fedakarlığını yapacağını bilerek bu olasılığa hazırlıklıydılar.

Ama Bastien, onun gerçeği şüphelendiğini bilirse, tüm plan mahvolabilirdi.

Zorla gülümsedi. "Tabii ki."

Onlar geride kaldılar. Anaïs bir kez endişeyle geriye döndü, ama Mallory rahat bir şekilde el salladı ve kız kardeşinin bunu "*sakın uzaklaşma*" olarak yorumlamasını umdu.

Anaïs hafifçe başını sallayarak diğerlerini mezarlık duvarının ötesine kadar takip etti ve ağaçların arasında kayboldu.

Mallory, bu yüksek duvar ve demir kapı arasında birdenbire kapana kısılmış hissetti, kaçacak ya da saklanacak hiçbir yer yoktu. Bu olmazdı.

"Mallory, ben..."

"Le Bleu nerede gömülü?"

Armand'ın ağzından sözler kayboldu. "Le Bleu mu?" "Bu mezarlıkta olmadığını söylemiştin."

"Oh, hayır, burada değil. Aslında oraya, eşlerinin yanına gömülecekti." Devasa mozole yanındaki daha küçük bir mezarı işaret etti. "Ama oğlu, yani benim büyük büyükbabam, onun yaptıklarından sonra bunun uygun olmadığını düşündü. Bu yüzden onun duvarların dışında gömüleceğine karar verildi."

Mallory bunun ne olduğunu anladı: en büyük utanç işareti.

"Bakabilir miyim?"

"Sanırım." Armand sessizce güldü ve şaşkın bir şekilde başını salladı. "Gerçekten çok tuhaf merakların var. Biliyorsun, değil mi?"

"Benim meraklarım herkesinkinden farksız. Sadece bunları yüksek sesle söylemekten çekinmiyorum."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Evet, biliyorum. Bu, sende hayran olduğum özelliklerden biri."

Mallory bu sözlerin anlamını çözemedi, Armand kapıdan dışarı çıktı. Armand evin ters yönüne doğru ilerleyince, Mallory bir an tereddüt etti, sonra onu takip etti.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Armand mezarlık duvarı boyunca güneye doğru ilerledi. Onun izinden giden Mallory, ağaçlarda hareket olup olmadığını araştırdı, dalların çıtırtısını ve koşuşturma seslerini dinledi. Ama izleniyorlarsa, kız kardeşi, Fitcher, Constantino veya hatta sıradan bir kır kırlangıcı kılığına girmiş Gabrielle yakınlardaysa, Mallory onların izini göremedi.

Mezarlık çoğunlukla bir tepenin üzerine inşa edilmişti ve kısa süre sonra, yosun kaplı taşların arasında bir dere çağılayan, sık bir vadinin kenarı boyunca diğer tarafa iniyorlardı. Birkaç dakika boyunca yapraklar arasında sessizce yürüdükten sonra Armand bir yeri işaret etti. "Orada."

Mallory, genç bir kızılağaç ağacının yanındaki mezar taşını gördü. Uzun zaman önce yabani otlarla kaplanmış mezarı, kısa, sıradan bir çit çevreliyordu. Mezar taşı basitti; mezarlıkta bulunan özenle işlenmiş mermer yapılar gibi değildi, çiftçilere ve hizmetçilere verilenlerden bile daha sadeydi. Yıkılmak üzereydi; bir köşesi kırılmış, taş tehlikeli bir şekilde eğilmişti.

Armand yaklaşmayınca Mallory cesaretini topladı ve onun yanından geçip mezara doğru yürüdü. Bunu yaparken ensesindeki tüyler diken diken oldu, vücudu savunmasızlık hissiyle doldu. Ona sırtını dönmekten ne kadar içgüdüsel olarak kaçındığını fark etmemişti ve şimdi arkasında dolaşan bir canavar gibi onun varlığını hissediyordu.

Botundaki bıçağın varlığını daha da fazla fark etti. Ona uzanıp çıkarmayı çalışmıştı. Refleksleri hazırды. Ama bu yeterli olur muydu?

"Belki de ruhu bu yüzden bu kadar öfkeli," dedi, çitin yanında durarak. "Lüks mezarına gömülmediği için."

Armand boğazından düşük bir ses çıkardı ve Mallory titredi. Onu takip etmişti ve o kadar yakındı ki, göğsünün titreşimlerini hissedebildiğini sandı. "Bırak kızsın. Daha iyisini hak etmiyor."

Mallory dikkatini mezardan ayırdı. İnce kavakların arasına serpiştirilmiş beyaz huş ağaçlarını süzdü. Kış meyveleriyle dolu çalılar. Kuşlar, soluk sabah ışığında cıvıdamaya başlamıştı. Gabrielle de aralarında mıydı? Onların onu uyarmaya çalıştığına dair tuhaf bir hisse kapıldı.

Nefesini verdi ve Armand'a döndü. "Bir keresinde bana, onun gibi bir canavarla akraba olduğunu bilmek seni dehşete düşürdüğünü söylemiştin."

Dikkatini eğri mezara verdi. "Sanırım bu herkesi dehşete düşürür."

Sözlerinde hiçbir örtü, abartı ya da utanç yoktu. Onun dürüst olduğuna inanmak zorundaydı.

Yine de, daha fazla konuşup konuşmama konusunda tereddüt ediyor gibiydi. Mallory, kalp atışlarının gürültüsünü bastırmaya çalışarak bekledi. Sonunda, "Çocukken kendimi korkuturdum. Ne zaman sinirlensem, bunun benim doğamdan kaynaklandığını, içimdeki durduramadığım ve kaçınamadığım bir şey olduğunu düşünürdüm. Öfkem beni ele geçirirse, kim bilir neler yapabilirdim? Kim bilir, ben de bir canavara dönüşebilirdim?" Diye ekledi. Yüzünü buruşturarak, kolundaki gevşek ipliği çekiştirdi. "Benim çözümüm öfkelenmeyi bırakmaktı. Ne zaman bir şey beni üzecek ya da sinirlendirecek olsa, o duyguyu alıp olabildiğince derine gömerdim. Her şeye rağmen gülümserdim. Neyle karşılaşırısam karşılaşayım, sakın ve metanetli kalırdım." Tereddüt etti, sesi alçaldı. "Canavarı asla serbest bırakmazdım."

Mallory, ahırda kaçmaya hazırlandığını yakaladığında yaptığı yüz ifadesini hatırladı. Onu saran mutlak öfke. Ellerini boğazına dolamaktan neredeyse zevk aldığı hali.

İçinde bir canavar vardı, ama korkması gereken kendi öfkesi değildi.

Ona gerçeği söylerse, ona inanır mıydı? Gabrielle bunun anlamsız olduğunu söylemişti. Armand kontrolünü kaybetmişti. Ruhu kovmak için gerekli ritüeli tamamlayana kadar yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ona inanmayabilirdi bile. Kim böyle bir şeyi düşünmek isterdi ki?

Ve şu anda, onun kendisine güvenmesine

ihtiyacı vardı. "Özür dilerim."

Gözlerini kırptı. "Özür dilerim?"

Armand, sanki kendi içine çekiliyormuş gibi ondan uzaklaştı. Biraz fazla yıpranmış paltosuna kıvrıldı. Ormanın gölgelerine çekildi. "Seni yine korkuttum. Bu, istediğim en son şey, ama bunu yapmaktan kendimi alamıyorum."

Kalbi, keskin bir keski gibi kaburgalarını kesiyordu. Belki de hatırlamıştı. Ahır. Acımasız sözlerini. "Beni korkutmuyorsun."

Adam güldü; sesi kadının tüm sinirlerini titretti. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum."

"Ne zaman yalnız kalsak, sonunda benden kaçırıyorsun."

Yutkundu. Belki de bu doğruydı.

"Ve belki de bu en iyisidir." Kızın yüzünü inceledi. "Bir şey biliyorsun. İlk başta, belki de... odamda, sen... biz... diye düşündüm." Kendini toplamak için bir an durdu. "Ama sen gittikten sonra, Julie öldüğü anda her şeyin değişmeye başladığını fark ettim. Bana farklı bakıyordun. Bana güvenmiyormuşsun gibi, ve güvenmemek için her türlü nedenin varmış gibi." Elini başının yanına götürdü. "Sonra ortadan kayboldun, iki at alıp tek kelime etmeden kaçtın ve ben ahırda uyandım, yanımda bir kürek ve kafam sanki şarap presine atılmış gibi hissediyordum."

Daha önce korkmuş gibi görünüyorsa, şimdi yüzünde sessiz bir dehşet belirmişti.

"Düşünmek için zamanım oldu. Senin hakkında. Ve Julie hakkında. Onu hep tuhaf bulmuştum, çünkü sık sık mantıksız şeyler söylerdi. Ya da bana gizemli bir şekilde bakardı. Onun sadece flört ettiğini düşünüyordum ve onu görmezden gelerek bunun geçeceğini umuyordum, ama o zaman çok incinmiş gibi davranıyordu ve bu, aylarca süren bir suçluluk ve nezaket döngüsüne dönüştü. Ve sonra, aniden öldü. Sen ise onun gizli bir ilişkisi olduğunu, bir alyans verildiğini ve..." Sözünü kesti.

"Oda'nda evlilik yüzüğünü buldun," diye fısıldadı Mallory.

Adam irkildi. "Onu gördün. Bu yüzden kaçtın." Öne doğru eğildi, ellerini tuttu, yalvardı. Kadın dokunuşuyla gerildi ama çekilmedi. "Onu asla incitmeyeceğime inanmalısın. Yüzüğün oraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Onu kimin öldürdüğünü ya da neden öldürdüğünü bilmiyorum, ama ben değildim Mallory."

"Ama sen bazı şeyleri
unutuyorsun." Adam
şaşkınlıkla sessizleşti.

"Ahıra nasıl gittiğini bilmiyorsun. Ve başka zamanlar da var, bir yere nasıl gittiğini ya da neden orada olduğunu hatırlamadığın zamanlar." Dudaklarını ıslattı. "Julie'nin öldürüldüğü sabah ne yaptığını kesin olarak bilmiyorsun. Hatırlayamadığın bir zaman aralığı var. Öyle değil mi?"

Armand'ın yüzü solgunlaşarak grileşti.

Ama haklı olduğundan emin olan kadın, yeni bir gerçeğin farkına vardı.

O, odasında olanlardan bahsetmişti. Yüzüğü gördüğünde onu ittiğini söylemişti.

Armand öpüşmelerini hatırladı.

Mallory'nin nefesi kesildi. Le Bleu değildi ve hayal gücü de değildi. Armand'dı, gerçek Armand... ve onu istiyordu. *Onu*. Garip Mallory'yi, karanlık şakaları, karanlık çizimleri ve karanlık meraklarıyla.

"Bana gerçeği söyle," diye mırıldandı Armand.

Bir an için, gerçek ağızda, dilindeydi ve asla geri alamayacağı bir dünyaya dökülmek üzereydi.

Onu, kendisini korkutan bir şekilde arzuluyordu. Onu görmek, içinde bir ateş yakıyordu. Kendini bilincinde gülüşü, ağızını onun ağızına yapıştırmak istemesi için yeterliydi. Tanımadığı bitki isimlerini sıralaması, beyninin kimyasında bir şeyler yapıyordu.

Bu onu korkutuyordu. Onu *çok* korkutuyordu. Kan emici canavarlardan veya iğrenç ruhlardan çok daha fazla.

Ama onun dağınık, karmaşık, mantıksız duyguları, onların konuştuğu şey değildi.

Bana gerçeği söyle.

Nasırlı elleri, boğulan bir adamın bir parça odun parçasına tutunması gibi ellerini sıktı. Yıkılmış görünüyordu, çünkü o söylemeden önce zaten biliyor olmalıydı.

"Julie'yi sen öldürdün," dedi, olabildiğince nazikçe.

Armand ellerini bıraktı ve geri çekildi.

"Ve ahırda beni öldürmeye çalıştın. Anaïs sana kürekle vurdu."

Kafasını sallamaya başladı, ama durdu. Elini çit direğinin üstüne koydu, beyazlamış parmak eklemleriyle ahşabı sıktı.

Mallory elini onun bileğine koydu. "Bu senin suçun değil..."

"Benim *suçum* değil mi?" O, ondan uzaklaşarak, neredeyse bir ağaç köküne takılıp düşecek kadar hızlı bir şekilde geriye doğru sendeledi. "Tanrım, Mallory, burada ne yapıyorsun?" Kolunu yana doğru sallayarak, etraflarını saran yoğun ormanı işaret etti. "Eğer ben bir canavarsam, neden geri geldin? Ve neden...? Benden uzak durmalısın!"

Etraflarındaki kuş sesleri sustu.

"Sana yardım etmek için geri geldim."

"Yardım etmek için mi? Ben seni öldürmeye çalıştıktan sonra mı?"

"*Evet*," dedi, kelimeye elinden geldiğince güç katarak. Aslında *söylemesine* gerek kalmadan onun anlamasını diledi. "*Bastien* beni öldürmeye çalıştıktan sonra bile geri geldim. O yapmıştı. Ruhu sana sahip olabilir. O... senin bedenini ele geçirebilir. Julie'yi manipüle edip öldüren oydu. Bana saldıran oydu. Ama bunu yapmak için seni kontrol ediyor."

Armand'ın sözleri boşa çıktı, ağzı açık kaldı.

Mallory dikkatlice bir adım yaklaştı ve adam geri çekilmeyince rahatladı. Adamın yüzündeki ifade dehşet ve dehşet karışımı olsa da, aynı zamanda biraz da meraklanmış gibiydi.

"Geri geldim çünkü bilmek zorundaydım... sen... benim için bir şeyler hissediyor musun, ben..."

Dudakları açıldı, ama ses çıkmadı. Onu suskun bırakmıştı.

İçinden küfretti, yüzü aniden kızardı. Bir başka cheval mallet ile yüzleşmekle bu konuşmayı yapmak arasında seçim yapması gerekseydi, atı tercih ederdi. Kimse bunu

bunu yapabiliirdi? Kimse kendini o mezarlardan birine atmak istemeden duygularını nasıl ifade edebilirdi?

Sonra Armand'ın dikkati kadının ağzına kaydı ve Mallory'nin korkusu umuda dönüştü.

Ama, ona anlattıklarından sonra onu öpmek istediği için utanmış gibi, Armand tekrar uzaklaştı. O da onu takip etti, sırtı sonbahar yaprakları canlı kırmızıya boyanmış yaşlı bir akçaağaç gövdesine çarpana kadar bir kol mesafesinde kaldı.

"Hayır." Bu kelime gergindi ve nedense Mallory en ufak bir reddedilme hissi duymadı. Aksine, bu kelime onu cesaretlendirdi.

"Hayır mı?" diye ısrar etti.

"Bu delilik," diye fısıldadı. Sanki bunu açıklamak zorunda olduğuna inanamıyormuş gibi, kısa bir kahkaha attı. Sanki bu konuşmayı yaptığını inanamıyormuş gibi.

Doğrusu Mallory de inanamıyordu.

"Önce bana içimde korkunç bir karanlık olduğunu söyledin, sonra da ilk kez sevdiğim kızı öldürmeye çalıştım..." Durdu.

Mallory'nin kaşları yukarı kalktı.

Armand'ı yeni bir kararlılık sardı, buna bir parça öfke de karışmıştı. Ağacın yanından uzaklaşarak, ona yaklaşılmaya cesaret etti. Mallory yerinde durdu. Korkmamıştı. Aksine, onu tutup kendine çekmek istiyordu.

"Seni de incitmekten sorumlu olmayacağım," dedi sertçe. "Gitmeni istiyorum. Bu gece. Git ve bir daha asla geri dönme. Yarın işlediğim suçlar için teslim olacağım ve tanrılar izin verirse, hapse gireceğim ve kimse benden ya da ondan —asla."

Mallory dizlerinin titrediğini hissetti. Tereddütle gülümsedi. "Bu, şimdiye kadar duyduğum en romantik şey."

O, sanki ona akıl vermek istercesine somurtarak baktı.

Ya da onu öpmek istermiş gibi, ve Mallory bu tür işaretleri okumakta hiç becerikli olmamasına rağmen, bir şey ona *onu* okumakta iyi olduğunu söylüyordu.

O kadar iyi ki, tonikin etkisi nihayet ona ulaştığında bunu hemen anladı. Cildi soldu. Bakışları odaklanamadı. Kaşlarını çattı, nefesi yavaşladı. "Ne..." Sesi kesildi.

Yüzünde bir anlık bir farkındalık belirdi, ardından şaşkınlık ve son olarak da ihanet.

"Mallory... ne yaptın sen?"

"Şarabına sakinleştirici katılmış olabilir," diye itiraf etti. "Aslında bu fikri Bastien'den aldım. Karılarını öldürmeden önce zehirlemişti, hatırladın mı?" Bunun ne kadar korkunç geldiğini fark edince, hemen ekledi: "Seni öldürmeyi planladığımdan değil, sadece..."

Armand kollarına yığılmadan önce bitiremedi.

KONUŞMA

"Çok uzun sürdü," diye homurdandı Mallory, Armand'ın bedenini yere indirirken.

"Üzgünüm," dedi Fitcher, Constantino ile birlikte çalıların arkasından çıkarken. "Tören sırasında fazla içmedi, aksi takdirde etkisi daha çabuk gösterirdi."

"Seni öldürmeye çalışmadığı için şükredelim," dedi Constantino. "Bu sözde Le Bleu bizim neyin peşinde olduğumuzu öğrenir öğrenmez, işler çok daha karmaşık hale gelecek."

Fitcher'ın yüzünde öfke vardı. "Constantino sana saldırırsa onu vurabilirsin diye ikiniz arasında en az üç adım mesafe bırakmanız gerekiyordu."

"Anlamıyor musun?" dedi Constantino. "Onun manyetik cazibesine direnmesi imkansızdı. Bazen ruhlarınız arasında şimşek çaktığını görebildiğime emindim! Çok etkilendim, bellissima." Constantino dirseğiyle Mallory'ye hafifçe vurdu. "Soğuk rolünü iyi oynuyorsun, ama şimdi derinlerde yanan bir ateş olduğunu görüyorum. Sadece ateşi körükleyecek doğru sevgiliye ihtiyaç vardı."

"Lütfen konuşmayı kes," dedi Mallory, "yoksa tören şarabını süslü botlarının üzerine kusacağım."

Constantino bir adım geri attı, alaycı bir gülümsemeye. "Ben kandırılmam. Ne kadar saklamaya çalışırsan çalış, romantik bir ruhun var."

Ona sert bir bakış attıktan sonra Fitcher'a yöneldi. "Kız kardeşim nerede?"

"Personeli gözetliyor. Her biri üçüncü kadehi içti. Umarım bayılmadan eve dönmüşlerdir." Armand'a somurtkan bir şekilde başını salladı. "Gidelim mi?"

Mallory, Armand'ın ayaklarını taşıyarak önden yürüdü, Fitcher ve Constantino ise daha önce düşen ağaç dallarını temizlemekten yorgun düşmüş

—sırayla başını ve omuzlarını taşıdılar.

Bahçelerin derinliklerindeki şapele vardıklarında, Anaïs çılgına dönmüştü.

"Tanrılara şükür," dedi ve Mallory'yi kucakladı. "Bir şey mi denedi?"

Mallory tereddüt etti, içinden gelen duyguları itiraf etmenin *bir şey denemek* sayılacağına emin değildi. "Hayır. Sadece konuşmak istedi. Diğerleri nasıl?"

"Ormanın dışına bile çıkamadan bayıldılar. Onlar için bir çam ağacının altında sığınacak bir yer bulabildim." Sinirli bir şekilde küçük parmağının tırnağını çiğnedi. "Uyanınca çok üzülmezler umarım."

Şapelin içinde Anaïs, bankları duvarlara doğru itmiş, Mallory'nin çizim portföyünün, Gabrielle ve Fitcher'ın duydukları her tür ruh ele geçirilme vakası hakkında ayrıntılı notların yazıldığı sayfası açık olarak, sunak önünde açık bir alan bırakmıştı.

Anaïs, Armand ve "yardımcıları" canavarları avlarken evden gizlice bir sandalye de getirmişti. Sandalye, görünüşe göre onlarca yıldır kullanılmamış bir salonda saklanmıştı ve damask kumaşı yıpranmış ve güveler tarafından kemirilmişti.

Armand'ın baygın bedenini sandalyeye yerleştirir yerleştirmez, Fitcher, topladıkları kemer ve iplerle onun kollarını ve bacaklarını bağlamaya başladı. Gabrielle ise, hala kırlangıç şeklindeyken, sunakta endişeyle bir ileri bir geri zıplıyordu.

İşlerini zar zor bitirmişlerdi ki Armand öksürdü ve başı bir yana ağır ağır yuvarlandı. Gözlerini kısarak açtı ve odaklanmaya çalışarak şapeli gözden geçirdi, sonunda Mallory'ye odaklandı. Yüzünde şaşkınlık belirdi. Nefesini keserek başını koltuğun arkasına düşürdü. "Mal... ne..." Sonra kaşlarını çattı ve koltuğa sıkıca bağlanmış kollarını aşağıya baktı. "Neler oluyor?"

"Tebrikler!" dedi Constantino. "Bugün burada senin şeytan çıkarma törenini kutlamak için toplandık."

İki saat sonra, aşırı kendilerine güvenmiş oldukları ortaya çıktı. Fitcher, her türlü büyüün uzmanı olduğunu iddia ediyordu: karanlık, önemsiz, tanrıdan gelen, peri, sihir. Kendisi büyü yapamasa da, kendisi, Gabrielle ve kız kardeşlerin Velos ile olan bağlantıları sayesinde, Bastien'in Armand üzerindeki etkisini kırmak için bir büyü bulacaklarından emindi.

Fitcher üç farklı şeytan çıkarma ritüeli hazırlamıştı ve onlar da onun talimatlarını en ince ayrıntısına kadar uygulamak için gayretle çalışmışlardı. Fındık ve çam dalları yakmışlardı. Armand'ın boynuna oyulmuş runeler asmışlardı. Fitcher'ın ısrarla Eptanie Nehri'nin deltasında, Freydon'un yıkıldığı söylenen yerde toplandığını iddia ettiği suyla onu kutsamışlardı. Armand'ın parmaklarından kan, ağzından tükürük ve kafa derisinden saç toplamışlardı. Saç derisinden saç almışlardı. İlahiler söylemiş, şarkılar söylemiş, mumlar yakmış, el ele tutuşmuş ve Armand'ın ayaklarının dibine o kadar çok farklı türde ot atmışlardı ki Mallory, onu arındırmaya mı yoksa güveç için hazırlamaya mı çalıştıklarını anlayamamıştı.

Hiçbir şey işe yaramadı. Armand'ın biraz nemli ve boğucu bir kokuya sahip olması dışında, gözle görülür bir değişiklik olmadı. Fitcher'ın ona basit, sıradan bir şeytan çıkarma işlemi olacağını söylediği şey, daha karmaşık bir hal almıştı. Ya öyle, ya da...

"Onun ele geçirildiğinden *emin* misin?" diye sordu Constantino, sunakta oturup Gabrielle'in avucundan ayçiçeği çekirdeklerini yemesine izin verirken.

"Ya cinayet işleyen bir hayalet tarafından ele geçirilmiş ya da kendisi bir katil," dedi Mallory. "Hayatımda ilk kez iyimser olmaya çalışıyorum."

"Bana olan güvenin için teşekkür ederim," dedi Armand ciddi bir ifadeyle.

Constantino, Mallory'ye anlayışlı bir bakış attı. "İyimserliğe inanırım, ama stellina... Burada hayalet olduğunu sanmıyorum."

"İkiniz konuşmayı keser misiniz?" dedi Fitcher, her başarısız denemede giderek daha fazla öfkeleniyordu. At arabasındaki koleksiyonundan getirdiği bir peri büyü kitabına eğilmiş, küçük el yazısını okumaya çalışıyordu. Bu yazının alışılmadık bir lehçede olduğunu ve deşifre etmek için normalden daha fazla zaman gerektirdiğini iddia ediyordu. "Bunun için bir tay ayağına ihtiyacımız var." Özür dilercesine başını kaldırdı. "Ahırda kullanılabilir at var mı acaba?"

Anaïs nefesini tuttu. "Bunu yapmayacaksın!"

"Senin gibi peri büyüünde uzman değilim," dedi Armand, alaycı bir tonla, "ama bu, öksürük otu bitkisini kastetmiş olabilir mi?"

Fitcher tekrar sayfalara eğildi. "Aslında, evet. Öyle olabilir."

Armand gözlerini devirdi. "Yaprakları mı, çiçekleri mi?"

"Şey... yapraklar mı?"

"İyi, çünkü bahara kadar tekrar çiçek açmayacak, ama mutfakta biraz kurutulmuş yaprak var. Ama serada taze yapraklar bulabilirsin. Öksürük otu kuzeydoğu köşesindeki sırlı sarı bir saksıda. Yaprakları nilüfer yaprağı şeklinde, kenarları yumuşak dalgalı, parlak yeşil ama alt tarafı gri renkte. Kokuları biraz tatlı sirke gibi."

Fitcher, söz konusu bitkiyi bulma görevini üstlenmekten çok mutlu, hatta rahatlamış görünen Constantino'ya işaret etti.

Kapı kapanırken Armand, tavanda çapraz çapraz uzanan örümcek ağlarıyla kaplı kirişlere bakarak sinirli bir şekilde iç geçirdi. Şimdiye kadar şeytan çıkarma olayını sakın bir şekilde karşılamış, hatta zaman zaman kendi hayatındaki farklı parçaların yerine oturması ve ilginç deneyimlerin anlam kazanmaya başlaması hakkında yorumlar yapmıştı. Bastien başka birine zarar vermeden önce, büyük büyübabasını ortadan kaldırmayı herkesten çok istediğini ısrarla vurguladı.

Ama Mallory, bu peri grimoiresinden gelen çaresiz girişimin son şansları olabileceğini hissediyordu. Bu girişim başarısız olursa, Le Bleu'nun Armand'ı ele geçirmediğini, en azından şu anda ele geçirmediğini varsaymak zorunda kalacaklardı. Bu durumda, evin içinden ruhu kovmak zorunda kalacaklardı.

Ve Mallory'nin bildiği kadarıyla, bunu nasıl yapacaklarına dair kimsenin en ufak bir fikri yoktu.

Mallory, parmak eklemlerini ısırarak Armand'a baktı ve onun da onu izlediğini fark etti. Kapalı gözleri, Constantino'nun okları kadar kalbini delen bir hüznün barındırıyordu.

Eğer o bir canavarsa, bunu saklamakta korkutucu derecede ustaydı.

O içini çekti. Bu çile bitene kadar neyin doğru neyin yanlış olduğunu asla bilemeyecekti. Le Bleu tamamen yok olana kadar

ve Armand'ın gözlerine baktığında, ona bakanın Armand olduğuna güvenebilene kadar.

"Bunca zaman," dedi Armand yavaşça, "benim hakkımda böyle mi düşündün?"

Kız, utangaç bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "*bütün* zaman boyunca."

"Öyle mi? Seni öldürmek istediğimi, seni öldürmeye çalışmadan önce mi yoksa sonra mı düşünmeye başladın?"

Armand'a bunun kişisel bir şey olmadığını nasıl açıklayacağını bilemedi. "Genelde çoğu insanın beni öldürmek istediğini varsayarım," itiraf etti. "Tur için geldiğinde bana saldırdığını düşündüğümü hatırlarsın."

"Elbette. Yani, tam anlamıyla, tanıştığımız ilk andan itibaren. Ben tam bir aptal gibi sana kur yapmaya çalışırken, sen hayatından endişe ediyordun."

Bunun üzerine Mallory kahkahayı bastı, ancak bu itirafa verebileceği en iyi tepki olmadığını hemen fark etti. Fitcher ve Anaïs, şüphesiz onun adına utanç duyarak, garip bir şekilde önemsiz işlerle meşgul oldular.

"Sadece ara sıra hayatımdan endişe ediyordum." Yakasının kaşındıran kumaşını kaşıyarak, onun kendisine olan romantik ilgisinin, onun hakkında en şüpheli şeylerden biri olduğunu itiraf etmeye cesaret edemedi.

"Sadece ara sıra," diye tekrarladı Armand, cesareti kırılmış bir şekilde. "Ne kadar aydınlatıcı. Çünkü senin aksine, tanıştığımızdan beri her anımı seni görmek, seninle konuşmak için yollar aramakla geçirdim. İş bittikten sonra seni burada tutacak ne olabilir diye merak ettim. Seninle birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığımı, ne kadar..." Biraz telaşlı, biraz kızgın bir şekilde, kontrolsüz bir kahkaha attı. "Bazen bunun karşılıklı olduğunu düşündüğüm zamanlar oldu, ama aslında... sen... neydin? Seni *öldürmemem* için mi nazik davranıyordun?"

"Saçmalama," diye tersledi. "İkimiz de benim o kadar nazik olmadığını biliyoruz."

"Hayır, ikimiz de bunu bilmiyoruz. Mallory..."

"Ayrıca," diye sözünü kesti, "bütün bu zaman boyunca bana yalan söylemiyormuş gibi davranma."

Adam bağırmaya başladı, kolları iplere asıldı. "Ele geçirildiğimi bilmiyordum!"

Kadın onun üzerinde durdu, elleri belinde yumruk halindeydi. "Ama iflas ettiğini biliyordun!"

Yüzünde şaşkınlık belirdi ve koltuğa geri yığıldı, öfkesi buharlaşmıştı.

"Üç bin lourdes, bana söz verdiğin miktar bu." Mallory parmağını ona doğrulttu. "Bu işi bitirmek için üç bin lourdes. Senin sahip olmadığın para. Ve oh! Bu değerli madalyonu iyi niyetimin kanıtı olarak al, Mallory. Paha biçilemez! Teminat olarak kullan! Açıkçası, *benden* şüphe etmek için hiçbir nedenin yok. Ben *şık* bir *kontum*." Madalyonu yakasından çıkardı ve başından çekip çıkardı. Armand'ın kucağına attı ve onun irkilmekten duyduğu memnuniyetle gülümsedi. Öne eğildi ve hırladı. "Tam olarak planın neydi? Anaïs ve benim hayalet sorunlarıyla ilgilenmemizi, sonra da dedektifleri çağırıp bizi hapse attırman mı?"

"Tabii ki hayır."

"Hayır mı? Öyleyse ne? Çünkü bize söz verdiğin paraları almayacağımız belliydi."

"Çaresizdim," dedi. "Yardıma ihtiyacım vardı ve başka nereye gideceğimi bilmiyordum. Hayalet sorunu çözüldükten sonra yeni personel alabileceğimizi, bağların yeniden bakılacağını, birkaç yıl sonra şaraphanenin kârlı hale geleceğini umuyordum..."

"Birkaç yıl mı? O zamana kadar, senin işlerini yoluna koymayı beklerken ne yapmamız gerekiyordu?"

"Bilmiyorum! Benimle kalmak mı?" Neredeyse yalvarır gibi bakıyordu. Neredeyse umutluydu. "Buraya geldiğinde, umuyordum ki... Gitmeni istemedim."

"Bu senin karar vereceğin bir şey değil." "Biliyorum. Sana söyledim."

"Ne zaman? Le Bleu'dan kurtulduktan sonra mı? Peki ya canavarlar? Peki ya..."

Anaïs yüksek sesle boğazını temizledi. "Belki de," dedi yumuşak bir sesle, elini Mallory'nin koluna koyarak, "bu, Lord Armand'a aslında bizim..."

Mallory kolunu çekip uzaklaştırdı. "Kesinlikle uygun bir zaman olmaz."

Anaïs geri çekildi. "Tamam. O zaman belki daha sonra." "Bana neyi söyleyeceksin?" diye sordu Armand.

"Hiçbir şey," dediler aynı anda.

Şüpheyle kararan gözlerle Armand devam etti, "Ödeme yapamayacağımı ve Bastien'in birinizi öldürmek istediğini biliyorsanız neden buradasınız?" Başını salladı. "Neden geri geldiniz?"

Mallory, ona bakarken kalbi kulaklarında sağır edici bir staccato ritmiyle atıyordu. Bir an sonra çenesini kaldırdı ve "Çünkü doğru olan buydu" dedi.

Fitcher boğuldu ve elini ağzına kapattı. Gabrielle bile hayal kırıklığıyla ıslık çaldı.

"Ne?" diye bağırdı onlara.

Armand da aynı derecede ikna olmamış bir sırtışıla, "Peki gerçek neden ne?" diye sordu.

"Çünkü," dedi sert bir sesle, "içinde kötü, manipülatif bir ruh yaşıyor, seni bir kukla ustası gibi kontrol ediyor, aptal kızları ayaklarının dibinde bayılmaya zorluyor ve ben bunu tahammül edilemez buluyorum. Onu durduracağım. Ve burada işimiz bittiğinde, dünyaya kötü şöhretli Monsieur Le Bleu'yu yenenin ben olduğumu duyuracağım." Kötücül bir gülümsemeyle ekledi: "İşlerim için çok iyi olacak."

"Teorik olarak, benim de bu konuda bir payım olacak," dedi Anaïs. "Ve Fitcher'ın, Constantino'nun..."

"Konu o değil," dedi Mallory.

Armand, düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak Mallory'yi izliyordu. "Bu senaryoda aptal kızlardan biri sen misin?"

"Ne?"

"Sözde ayaklarımın dibinde bayılanlar. Kendini de dahil ediyor musun?"

O, Armand'ın kendisiyle alay edip etmediğini anlayamadan sinirlendi. "Beni aşağılamayın."

"Bu..." Kaşları çatıldı. "Sence o muydu? Bastien mi? Bunca zaman?"

Cevap vermedi.

Armand kahkahayı bastı. "Oh, işler gittikçe güzelleşiyor. Sadece seni öldürmeye çalışacağımı düşünmekle kalmadın, aynı zamanda benim acınası romantizm girişimlerimin *hayalet* olduğunu da varsaydın."

"Bu durumda, Bastien'in beni... senin aracılığıyla manipüle etmiş olabileceğini düşünmek hiç de imkansız değil."

Armand, kelepçelerine rağmen elinden geldiğince öne eğildi. "Yine de, tahmin edebildiğimiz kadarıyla, o burada değil. Şu anda değil. Öyleyse, Mallory. Şu anda seninle konuşanın Bastien olduğuna inanıyor musun? Senin, tanıdığım en zeki ve en sinir bozucu kişi olduğunu söyleyen? Ve bu iş bittiğinde, *gitmeni istemediğini söyleyen?*"

Kalbi hızla atmasına rağmen, Mallory ondan bir adım uzaklaştı. "Sorun da bu, değil mi? Nasıl anlayacağımı bilmiyorum."

Armand, hoşnutsuz bir şekilde nefesini bıraktı. "Bir kıza kur yapmanın kolay olacağını beklemiyordum, ama bu *kadar* kötü olacağımı da düşünmemiştim."

"Değilsin," dedi kız. "Sadece o bu konuda çok iyiydi."

"Aslında," dedi Fitcher, şimdiye kadar saygıyla kaçındığı sohbete cesaretle müdahale ederek, "büyü için Savoy kanı döküldüğüne göre, Monsieur Le Bleu'nun başka bir evlilik yemini yapmasına gerek yok, tabii son kurbanı ya sen ya da kız kardeşin olduğu sürece."

"Biliyorum," diye homurdandı Mallory.

"Sizi baştan çıkarmaya çalışması için hiçbir nedeni olmadığını söylüyorum. Sadece sizi öldürmesi yeterli."

Mallory öfkeyle, "Belki de avıyla oynamaktan hoşlanıyordur," dedi.

Fitcher alaycı bir şekilde sırıttı. "Ya da belki de Armand'dı."

"Ne kadar da yeni bir fikir," dedi Armand. "Belki de ben ele geçirilmemişimdir. Belki de sadece seni *seviyorumdur*."

"Sen... o... beni boğmaya çalıştın."

"O *zaman* açıkça ruhum ele geçirilmişti."

"Yani karışıklığı anlıyorsun!" Mallory kollarını havaya kaldırdı, uzaklaştı ve banklardan birine çöktü.

Constantino bir demet yaprakla geri döndüğünde çok sevindi. "Bu doğru olan mı?" diye sordu, yaprakları havaya kaldırarak.

Armand'a baktılar, o da başını salladı.

Fitcher, yüzünde bulutlu bir ifadeyle grimoire'yi bir kenara koydu.

"Harika. Ne yapmamız gerekiyor? Öğütmek mi? Yakmak mı? Saçlarına dokumak mı?" Constantino, Armand'ın kafasını inceledi. "Bence yeterince uzun..."

"Hiçbir şey," dedi Fitcher uzun bir iç çekerek. "Bunun bir anlamı yok." "Anlamadım?"

"Bu malzemeyi elde etmek için gösterdiğiniz çabadan dolayı üzgünüm, ama bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyorum. Bastien burada değil."

Armand başını Fitcher'a çevirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü *bunun* doğru bitki *olduğunu* biliyorum," dedi, "çünkü grimoire'da bunun ayrıntılı bir resmini buldum. Bastien tarafından kontrol ediliyor olsaydın, bunu asla itiraf etmezdin, çünkü Bastien'in seçtiği bedeninden kovulmak istemeyeceğini tahmin ediyorum."

Armand şaşkınlıkla burnunu kırıştırdı. "Öyleyse bu kadar mı? Son bir saat boyunca kalbimi döktüm. Ben" — kolunu kaldırmaya çalıştı, ama parmaklarıyla işaret etmekle yetindi — "sadece Mallory'ye değil, bir oda dolusu yabancıya da ona tamamen aşık olduğumu itiraf ettim. Ve yine de, benim aslında ben olduğumu, yüz yıllık bir katil olmadığımı inanmaya karar verdiğin an bu mu? Bazı yaprakları doğru tanımladığım için mi?"

"Bazen en basit testler en doğru sonuçları verir," dedi Fitcher. "Bence o size doğruyu söylüyor."

Armand sinirli bir şekilde burnunu çekti ve Mallory, bu olay bittiğinde ona karşı hala sıcak hisler besleyecek mi diye merak etti.

"Ama bu ne anlama geliyor?" dedi Anaïs. "*Armand* kendi isteğiyle Mallory'yi boğmaya mı çalıştı?"

"Hayır," dedi Fitcher. "Görünüşe göre Bastien, bedenine ne zaman gireceğini seçebiliyor..."

"Lütfen bana öyle demeyi kes."

"Ve ondan ne zaman ayrılacağını."

"Ama şu anda burada değilse," dedi Constantino, "o zaman nerede?"

Gabrielle heyecanlı cıvıltılarla gürültü çıkardı, sonra aniden durdu ve kanatlarını salladı. Bir an sonra,

kuş şeklinden çıktı, bir kez daha çıplak bir kadın olarak, geniş, keskin gözlerle sunak üzerinde duruyordu. "Ama bu iyi bir şey!"

Armand çığlık attı ve yere o kadar sert bir şekilde itti ki sandalye geriye devrildi. Acı içinde inleyerek yere düştü. "O kim?" diye bağırdı.

"O Gabrielle Savoy," dedi Mallory. "Uzun bir hikaye. Ne demek bu iyi bir şey?"

Constantino, Armand'ı cesurca ayağa kaldırırken, Gabrielle Fitcher'ın ona uzattığı cüppeyi reddetti ve heyecanla açıkladı: "Bastien'in ruhunu Armand'ın ruhundan ayırmak zorunda kalacağımızdan korkuyorduk, ama durum öyle olmadığına göre, büyüyü bozmaya devam edebiliriz. Onun yarım kalan kara büyüsü, beni bu dünyaya bağlı tutan şeydi. Onun diğer eşlerinin ruhlarını, ritüelinde kullandığı yüzüklere bağlayan da buydu. Ama ritüeli kendimiz bitirirsek, bu büyü'nün ev üzerindeki etkisini zayıflatabilir ve sadece kurbanlarını kurtarmakla kalmayıp, canavarı da Verloren'e geri gönderebiliriz."

"Ayini bitirmek mi?" dedi Mallory. "Yani, birimizin kurban edileceği ayini mi?" Kendisiyle Anaïs'i işaret etti.

"Bir-iki-üç, ben değil," dedi kız kardeşi.

"Amacımız ölümsüzlük olmadığına göre," dedi Gabrielle, "başka bir kurban gerekmiyor. Onu burada, hepimizi burada tutan sihirli bağları çözmemiz ve Velos'u çağırıp hak ettiklerini almalarını sağlamamız yeterli."

"Tabii, ölüm tanrısını çağıralım," dedi Constantino. "Çok basit."

Gabrielle başını bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirdi. "Kayıp diyara bir geçit açmak zor bir büyü değil. Bunu birçok kez yaptım." Mallory'ye baktı. "Sen de yaptın."

Mallory titredi. "Bu bir hata oldu."

"Bu sefer sana yardım edeceğim." Gabrielle başını salladı. "Bunun işe yaraması için o yüzüklere ihtiyacımız olacak."

KONUŞMA

Armand, evlilik yüzüklerini almaya giderken bağlarının çözülmeyeceğine karar verildiğinde hem sinirli hem de boyun eğmiş görünüyordu ve Mallory evin anahtarlarını almak için kemerini çözmek zorunda kaldığında sadece biraz telaşlandı.

Gabrielle, Bastien içerideyken eve dönmeyi reddetti, bu yüzden o ve Anaïs Armand'ı gözetlemek için geride kalırken, Mallory, Fitcher ve Constantino görevi yerine getirdiler. Hafif bir yağmur yağmaya başlamış, evi kasvetli bir sisle kaplamıştı. Gökyüzü koyu mor renkteydi. Bulutların üzerinde, güneş ufka doğru batıyordu.

Teras kapısından içeri süzöldüklerinde ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Mallory, onları fısıltı gibi adımlarla salonlardan geçerek kütüphaneye ve büyük merdivenden yukarıya doğru yönlendirdi.

Beklendiği gibi, Armand'ın süitinin kapısı kilitliydi ve anahtarlıkta doğru anahtarı bulmak için birkaç deneme yapması gerekti. İçeride hava soğuk ve sessizdi. Şömine yakılmamıştı ve perdeler kapalıydı. Yine de, buraya tekrar gelmek Mallory'nin düşünmek istemediği bir sürü anıyı canlandırdı. Mallory makyaj masasına doğru yürüdü, çömeldi ve gizli kancayı aramaya başladı.

Hareketsiz kaldı.

Kanca oradaydı, ama boştu.

Yere çöktü ve makyaj masasının altını aradı.

Yüzükler yoktu.

Oturdu. "Burada değiller."

Onu şüpheyile izleyen Constantino, "Onları *oradan* nasıl buldun ki?" diye sordu.

Soruyu görmezden gelen Mallory, makyaj masasının çekmecelerini, gardırop dolabını, yazı masasını, odanın her köşesini ve her yerini aramaya başladı. Çukurlaşmış bir cep saati, bir avuç galet, bir mum mühür, mürekkep hokkası, tüy kalemler, yağ mumları, düğmeler ve nane ve bitki kokan keten gömlekler buldu, ama dört alyansı bulamadı.

Küfürler savurarak, yüzüklerin orada olmadığından emin olmasına rağmen yazı masasının son çekmecesini karıştırmaya devam etti, ama aniden çekmece kendi kendine kapandı ve parmağının ucunu sıktı.

Mallory çığlık atarak geriye doğru sendeledi ve elini göğsüne bastırdı. Başını kaldırdığında parmak ucu zonkluyordu. Karanlık pencerede kötü niyetli mavi gözler yansıyor.

Dönerek masaya yaslandı. Kötü adam kapıda duruyor ve çıkışlarını engelliyordu.

Fitcher ve Constantino, onun ani hareketine doğru döndüler. "Ne oldu?" diye sordu Fitcher. "O burada mı?"

Bastien Saphir sakalını bir parmağıyla okşadı. "Bir şey mi arıyorsun?" Sözleri alaycı bir şekilde ağzından çıktı.

"Bu *acıttı*," diye tükürdü Mallory.

"Zavallı canım," diye karşılık verdi Bastien, ona yaklaşarak. "Biliyor musun, bugün benim için önemli bir gün, ama... ölüm günümü kutlayacak kimse yok gibi görünüyor. Ev tuhaf bir şekilde çok sessiz." Dikkatini Fitcher ve Constantino'ya çevirdi. "Bana komplo kurup kurmadığınızı merak etmeye başladım."

Mallory gözünün ucuyla Constantino'nun hareket ettiğini gördü; yavaşça, yavaşça omzundan yayını çıkarıyordu. Ruhu kendisi göremese de, Mallory'yi yakından izliyor, Bastien'in yerini tespit etmeye çalışıyordu.

"Ne kadar paranoyaksın," dedi Mallory, uzak duvara doğru kayarak Le Bleu'nun dikkatini okçudan uzaklaştırmaya çalıştı. "Her şey *seninle* ilgili değil. Bildiğin gibi, bu sabah bir cenaze töreni vardı."

"Saygıdeğer eşim bunu kaçırdığı için üzüldüğüne eminim. Onun yokluğunda çok düşünceli sözler söylediğine inanıyorum."

Julie'yi manipüle ettikten, işkence ettikten ve öldürdükten sonra onu bu kadar kolay alay edebilmesi, Mallory'nin bıçağını çekip kalbini bıçakla delmek istemesine neden oldu, ama direndi ve ellerini yumruk haline getirdi. "Julie hala burada mı?" Bunu sorarken, elbette Julie'nin hala orada olduğunu fark etti. Diğerleri gibi yüzüğüne bağlıydı.

Ama geri döndüğünden beri eşlerin hiçbir izini görmemişti, genellikle kurtulması imkansız olan Triphine'i bile.

Neredeydiler?

"Bu yüzden mi geri döndün? Onun için mi? Eminim çok gurur duyacaktır." Bastien Mallory'ye yaklaştı, neredeyse ona dokunacak kadar yaklaştı ve Mallory, bu haliyle ona zarar veremeyeceğini kendine söylemeye çalıştı. Onun cildine soğuk parmağını sürmekten başka bir şey yapabilmesi için ölümlü bir insanın gücüne ihtiyacı vardı. Armand'a ihtiyacı vardı.

O sadece bir ruhtu. Sadece bir hayalet. Duman ve hiçlik. Bir iki saniye için kendini maddi hale getirse bile, Mallory onu alt edebilirdi.

Ama o bir adım daha yaklaştığında ve ezici portakal kokusu onu sardığında, Mallory geri çekilmekten kendini alamadı.

"Sevdiklerime huzur vermek mi istediniz?" diye yarı şaka yarı ciddi bir şekilde sordu. "Onların sonsuz huzuru bulmalarına yardım etmek mi? Sizi bu kadar şövalye ruhlu biri olarak görmemiştim." Elini uzattı ve parmaklarıyla Mallory'nin boğazındaki düğmeleri okşadı.

Mallory dokunuştan geri çekildi. Yay kırıldı.

Bastien, suda kalamar mürekkebi bulutu gibi dağıldı. Ok duvara saplandı.

Hayaleti göremese de Constantino, okunu doğrudan kafasının yan tarafına saplamıştı.

Constantino, ok kılıfından başka bir ok daha çıkardı ve yayına taktı. "Onu vurdum mu?"

"Vurdun," dedi Mallory, yapışkan siyah dalların havada kaybolmasını izlerken.

Sonra her yerden, aynı anda bir kahkaha yükseldi. Fitcher ve Constantino gürültüden kaçmak için eğildiler.

"Bunu yapmamalıydın," diye şarkı söyledi Bastien.

Bir sonraki anda, o kadar sessiz ve sakin olan ev kaosa sürüklendi. Pencereler paramparça oldu. Şöminede doğal olmayan mavi bir ateş alevlendi. Ve ayaklarının altındaki ahşap döşeme açıldı ve onları yuttu.

KONU 42

Mallory düşerken çığlık attı.

Ama bu, göz açıp kapayıncaya kadar süren, ne olduğunu anlamaya bile yetmeyecek kadar kısa bir andı. Bir kumaş, bileğini sardı ve onu öyle bir kuvvetle durdurdu ki, omzunun çıktığını sandı.

O, Fitcher ve Constantino, Armand'ın yatak odasının zemininden, ardından da hemen altındaki oyun odasının zemininden düşmüşlerdi ve şimdi zemin kattaki mutfağın üzerinde bir oltadaki balık gibi sallanıyorlardı.

Armand'ın dört direkli yatağının perdeleri düşüşlerini durdurmuş, lou carcolh'un tentaküllerinden daha hızlı bir şekilde havada sallanarak her birini yakalamıştı.

Mallory'nin düşünceleri hâlâ kafa karışıklığı içindeyken, kumaş onları bıraktı ve aşağıdaki taş zemine çarptılar. Mallory'nin bacağına acı yayıldı ve bir dizinin üzerine çöktü. Her kemiği çekiçle dövülmüş gibi hissediyordu.

Perdeler yatak odasına geri kıvrılırken ve başlarının üzerindeki döşeme tahtaları yeniden birleşirken, duvarlar içinden inlemeler ve çıtırdayan ahşap sesleri yükseldi, ancak ahşap parçalanmış ve demir çiviler kirişlerden dışarı çıkmış haldeydi.

Sanki ev üzerlerine çökmek üzereymiş gibi hissettiler. "Herkes iyi mi?" diye sordu Fitcher, sesinde gerginlik varken Kendinde yaralanma olup olmadığını kontrol ederken sordu.

"Hayır!" diye bağırdı Constantino. "Ben kesinlikle iyi değilim." İnleyerek düştüğü masadan yuvarlandı. Bütün vücudu titriyordu. "Velos adına, az önce ne oldu?" Mallory'ye döndü. "Bize onun evi kontrol edebildiğini söyleyebilirdin."

"Söyledim!" diye bağırdı. Ama sonra tereddüt etti. "Söylemedim mi? Bakın, onun *bunu* yapabileceğini bilmiyordum."

Tavanda asılı duran bakır tencere rafını tutan cıvatalar yerinden çıktı ve kapaklar ve tavalar yere düştü. Ekmek fırınından daha fazla mavi ateş fışkırdı ve geniş ağızından dışarı püskürdü.

Hizmetçi odalarına açılan kapıyı tekmeledi, kapının kolayca açılıp duvara çarparak açılmasına şaşırdı. "Hadi!"

Kömür deposu, bulaşık odası, uşak odası, kiler ve kadehçi odasını hızla geçtiler. Duvarlar sallanıyor, aplikler aynı ürkütücü mavi alevle titriyordu. Sanki duvarlar taş taş yıkılıyordu.

Mahzene inen merdivenleri geçerken, yeni bir ses gürültüyü bozdu.

Çığlıklar.

Mallory donakaldı. Hızla dönerek merdiven boşluğunun karanlık derinliklerine baktı.

Bir tuzak. Bu bir tuzak

olmalıydı. Ya da... eşler.

Yüzük nereye giderse, ruh da oraya gider.

Fitcher kolunu tutarak adını bağırdı. "Buradan nasıl çıkacağız?"

Kendini kurtardı. "Yüzükler. Sanırım aşağıdalar."

"Bu bir seçenek değil," dedi Constantino. "Şarap mahzenlerine yeterince girdim, ve neredeyse her zaman çıkmaz sokaktırlar. Oraya gidersek, geri dönüşümüz olmaz."

Çığlıklar daha da yükseldi. Yalvaran. Panik içinde. İşkence gören.

Koridorun uzak ucunda, kulakları sağır eden bir çatlak sesi duyuldu. Gök gürültüsü gibi bir gürültü. Bir duvar çöktü; sıva, harç ve kireçtaşı bloklar içe doğru çöktü. Yıkım onlara doğru yayıldı, duvar büyük parçalar halinde çöktü, bir yıkım dalgası. Toz havayı kapladı.

Zamanında dönüp mutfak kapısının çarpıp kapandığını ve alev aldığını gördüler. Ahşap yeşilimsi mavi renkte parladı. Koridoru bir sıcaklık dalgası doldurdu.

"Bir daha düşündüm de," dedi Constantino, "iyi bir şarap mahzenini görme fırsatını asla geri çevirmem."

Merdivenlerden aşağı koştular ve evin en derin kısmına indiler. Yukarıdan yayılan ışık, meşe kapıyı mavi ve gümüş tonlarında aydınlattı.

Mallory en alt basamağa ulaşıp elini masif ahşaba koyduğunda ciğerleri bir mengeneyile sıkılmış gibi hissetti. Kapı, canlı bir varlık gibi, sabit ve sıcak bir şekilde nabız gibi atıyordu. Atan bir kalp gibi. Sanki onun geri dönmesinden mutluymuş gibi. Hayır, mutlu değil. Heyecanlı.

Dudaklarını yaladı. Havada kanın tuzlu, metalik kokusunu aldı.

Kapı kilitliydi. Hava fırının içi gibi cızırdadı ve Mallory, ağır pirinçten yapılmış süslü yaylı anahtarı ayırmaya çalışarak anahtar demetini aradı. Anahtar kilide girdi. İçindeki mekanizma devreye girdi.

Kapının arkasındaki çığlıklar daha da yükseldi, ama bağırışların üstünde, o belirleyici tıklama sesi vardı.

Anahtarı kilitten çekip çıkardı ve mahzen kapısını iterek açtı. Hepsi karanlığın içine sıkıştılar. Fitcher kapıyı arkalarından sertçe kapattı, o kadar gürültölüydü ki Mallory anahtarı düşürdü. Aniden alevlerin sıcaklığından uzaklaştılar ve Mallory uzaklarda kendi mezarlarına girip girmediklerini merak etti.

Ama mahzende hava çok serin ve garip bir şekilde sessizdi. Burada çöken duvarlar yoktu. Ufalanen taşlar yoktu. Alevler yoktu. Çığlıklar bile kesilmişti.

Gürültü yerine, bu oda Mallory'nin burnuna giren ve boğazına takılan bir kokuyla doluydu. Yoğun, bayat ve metalik bir koku.

Mallory, anahtarı aramak için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Zemin ıslaktı. Nefesini tuttu ve topuklarının üzerine oturdu, eteğini hissetti. şarap fıçılarının birinde sızıntı olmalıydı.

Tavan lambaları yanıp söndü. Odanın ortasında iki adet yanan yağ lambası asılıydı ve kenarları kırmızı lekelerle kaplı, sallanan meşe fıçı raflarını aydınlatıyordu.

şarapla değil.

Her yer kanla kaplıydı. Mantar tıpalı deliklerden sızan kan, taş zemine sıçramıştı.

Mallory anahtarı kaptı. Metal kanla yapış yapıştı ve eteğiyle silmeye çalıştı, ama ne kadar ovarsa ovuştursa da temizlenmedi.

Constantino elini omzuna koydu. "Bellissima," diye fısıldadı, "bak."

Ayakları titreyerek ayağa kalktı, nefesleri çaresizce kesik kesik geliyordu.

Mahzen kapısı kanıyordu. Kalın kırmızı damlalar kapı pervazındaki çatlaktan akarak ahşabı kapladı, zemine yapışkan bir su birikintisi yaydı ve odadaki sıçramalarla karışarak.

Kan içinde, sanki görünmez bir parmakla yazılmış gibi, keskin ve belirgin harflerden oluşan kelimeler belirmeye başladı.

CESUR OL

CESUR

OL AMA ÇOK CESUR OLMA

Kelimeler yazılırken bile kan akmaya devam etti, mesajı yavaşça yiyip bitirerek daha fazla yazı için yer açtı.

KANIN SOĞUMAYIN

Kelimeler tamamlanır tamamlanmaz, akan kan tarafından yutuldu.

"Sanırım kötü ruh bizi tehdit ediyor," diye fısıldadı Constantino.

Fitcher parmağını kapıdaki kanın üzerinden geçirdi. "Bu sadece güçlü bir illüzyon," dedi ve parmağını koklamak için kaldırdı. Yüzündeki ifade, Mallory'ye kendi teorisine pek ikna olmadığını gösteriyordu.

Mahzenin gölgelerin içinde kaybolduğu, yükselen fıçı sıralarına baktı. Bu mahzen bir mağaraydı, ama bazen mağaralar başka mağaralara açılırdı. Bazen tünelin sonunda ışık olurdu. Belki de kapana kısılmamışlardı.

Kanlı anahtarı sakladıktan sonra, çizmesinden bıçağı çıkardı ve mahvolmuş eteğinin kenarından bir parça kumaş kesti.

Yakındaki bir kutudan bir şişe aldı, mantarı çıkardı ve Constantino'nun hayal kırıklığıyla inlemelerini umursamadan şarabın yarısını kanla kaplı zemine döktü. Kumaş şeridini şişenin içine soktu ve üst kısmını fitil gibi dışarıda bıraktı.

Şişedeki şarap kumaşın tepesine kadar yükseldiğinde, Mallory ateşi kontrol eden tanrıya dua etti ve şişeyi lambalardan birinin çıtırdayan mavi alevine tuttu. Kumaş tutuştu ve ay ışığı kadar soluk bir şekilde yanmaya başladı.

Fitcher kaşlarını kaldırdı. "Şarabın geçici bir fener yapmak için yeterli alkol içerdiğini düşünmezdim."

"Güçlendirilmiş şarap," diye açıkladı Mallory. "Ruby Comorre, brendi ile karıştırılmış bir şaraptır."

"Tam benim zevkime uygun bir içecek," dedi Constantino. İkinci, açılmamış bir şişeyi almaya gitti, ama Fitcher'ın sert ifadesine bakınca tereddüt etti.

Mahzene doğru yola çıktılar. Kan, sanki canlı bir varlıkmiş gibi, ayak izlerini takip ediyordu. Ara sıra fıçılardan birinin mantarı gevşiyor ve daha fazla kan fışkırıyordu.

Mağara hafifçe aşağı doğru eğimliydi ve Mallory, malikanenin altındaki toprağın derinliklerine doğru ilerlediklerini hissetti. Temiz havadan ve dış dünyadan uzaklaşıyorlardı. Armand'dan uzaklaşıyorlardı. Anaïs'ten uzaklaşıyorlardı.

Kalbi sıkıştı. Ya tüm bunlar bir oyalama taktiğiye, Le Bleu'nun Mallory'yi kız kardeşinden uzaklaştırmak için kullandığı bir yöntemse? Ya Anaïs şimdi onun hedefi ise? Onun kanı da gerekli kurbanı yerine getirmek için yeterli olurdu...

Mallory buradan çıkmak zorundaydı.

İleride, ışık bir duvara çarptı ve Mallory, bir çıkmaza girdiklerini düşündü, ta ki bunun bir kapı olduğunu fark edene kadar. Ağır ferforje bir kapı açık duruyordu, iki pirinç aplikle çerçevelenmiş, her biri el fenerini yukarıda tutan bir elin iskelet kemikleri şeklindeydi.

Mallory aplikleri yaktı. Işık loş olsa da, posta arabasının içinden daha küçük bir oda ortaya çıktı. Taştan oyulmuş pürüzlü duvarlar. Karşısında, çivili demir şeritlerle çaprazlanmış sağlam bir demir kapı vardı.

Odanın dört köşesinde birer ceset sallanıyordu. Triphine, Lucienne, Béatrice ve Julie... Göğüslerinde açık delikler, başları öne eğilmişti. Kollarını başlarının üzerine kaldırmışlardı, bilekleri ipe bağlanmış ve tavandan sarkan metal kancalara tutturulmuştu. Derilerine kazınmış kelimeler kırmızı renkte parlıyordu. *Echtraus ve greischt*.

Güven ve ihanet.

Mallory, bunların gerçekten onlar olmadığını kendine söyledi. Bu bedenler sağlamdı, ruhların ince, neredeyse bedensel olmayan figürleri gibi değildi. Ve bedenleri sihirle korunmuş olsalar da, mezarlığa gömüldüklerini biliyordu. O sabah Julie'nin cenazesini görmüştü.

Fitcher haklıydı. Bu, onları korkutmak için yaratılmış bir illüzyondur.

Bastien'e alkışlar, çünkü işe yarıyordu.

Bir dizi ayak izi, odanın ortasındaki beşgen şekilli masanın etrafında çapraz çapraz izler bırakmıştı. Masanın üstü abanoz ve inci ile işlenmiş bir desenle süslenmişti. Üzerinde tanıdık bir ince kılıç bulunan bir kın yatıyordu.

Masanın beş köşesinden dördünde, küçük bir porselen tabakta bir alyans duruyordu.

Mallory, görevlerini, bu eve geri dönme amaçlarını neredeyse tamamen unutmuştu. Ritüeli tamamlamak, büyüü bozmak ve Bastien'i ölümün kollarına geri göndermek için yüzüklere ihtiyaçları vardı.

Bunun bir tuzak olabileceğini biliyordu. Bir illüzyon olabileceğini biliyordu.

Ama yine de el yapımı fenerini yere koydu ve ilerlemeye devam etti. Parmakları ilk yüzüğü kavradığında, odada tiz bir demir gıcırta sesi yankılandı, o kadar tizdi ki Mallory eğilip ellerini kulaklarına bastırdı.

Fitcher ve Constantino çığlık attılar. Kapı canlanmış ve etraflarında bükülerek onları taş duvarlara sıkıştırmıştı. Mallory kendini parmaklıklara attı, çekip durdu. Kapının arkadaşlarını sıkıştırdığını, kemiklerini kırdığını, parmaklıkların etlerini kestiğini hayal etti, ama kapı bir kez daha katılaşmıştı.

"Sorun yok," dedi Fitcher. "O seni öldürmek istiyor, bizi değil."

"Bu hiç de rahatlatıcı
değil." "Mal... lory..."

Mallory, kalbi gırtlığında, hızla döndü.

Julie'nin gözleri açıktı. Cildi solgundu. Ağzının bir tarafında bir damla kan vardı.

"Yardım edin..."

"Tanrım," diye fısıldadı Mallory, kızın yüzüne kazınmış acıdan dehşete kapılmıştı. Bıçağını sıkıca kavrayarak, Julie'nin bileklerini kancaya bağlayan ipleri hızla kesti ve kızın yere düşerken onu yakalamaya hazırlandı.

Ama Julie düştüğünde, bedeni Mallory'nin içinden geçip taş zemine düştü. Artık yaşayan bir insanın bedenine sahip değildi, yine bir hayaletin belirsiz bulanıklığına sahipti.

Diğer eşler hareketsiz kalarak, zamanın içinde donmuş gibiydiler.

Odanın kenarlarında gölgeler hareket etmeye başladı, içe doğru çekildi. Mallory, acı içinde inleyen Julie'nin yanına diz çöktü, kıza bir şekilde teselli etmek istedi, ama omzuna elini bile koyamadı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı, ani ve çılgınca bir suçluluk duygusuyla boğulmuş halde. Bu onun hatasıydı. "Çok üzgünüm."

Gölgeler, ince bir sütun halinde yükselen ve yavaşça şekil alan mürekkepli bir figürde birleşti. Mallory, Monsieur Le Bleu'nun tekrar karşısına çıktığında şaşırmadı, ancak onun eskisinden daha dağınık olduğunu fark etti. Mavi tonlu sakalı sert ve uzamıştı, saçları dağınıktı, bir zamanlar yakışıklı olan yüzünde derin kırışıklıklar oluşmuştu.

Mallory ayağa kalkıp onunla yüzleşti.

"Oh, harika," diye mırıldandı Constantino. "Yine geri döndü, değil mi?" "Hâlâ bana komplo kurmayı mı düşünüyorsun?" dedi Bastien.

"Yoksa bunun ne kadar boşuna olduğunu

bunun ne kadar boşuna olduğunu anlamaya başladın mı?"

Mallory, ona karşı dururken tüm cesaretini topladı. "Ne yapacaksın?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Beni enkaz altında ezebilir ya da ürkütücü büyücülük ateşinle yakabilirsin, ama gerçek bir kurban istiyorsan, o kılıcı kalbime saplaman gerekir. Ve bunu yapamazsın. Armand olmadan yapamazsın."

"Oh, seni öldürmeme gerek yok, Mallory Fontaine." Sırtışı genişledi. "Bunu benim için sen yapacaksın."

KONUŞMA

"Kendimi kurban etmek mi?" Endişeli bir kahkaha attı. "Sen gerçekten delisin."

"Sen öldüğünde," sanki Gabrielle konuşmamış gibi devam etti, "her şey yerine oturacak. Bunu benim için kolaylaştırmanı ummuştum, ama sen her zamanki gibi hayal kırıklığına uğrattın."

Dişlerini sıktı. İsteddiği kadar tehdit edebilirdi, ama Bastien henüz beşinci kurbanını sunmamıştı ve Gabrielle'in yüzüğü de elinde değildi.

Henüz kazanmamıştı. Bir çıkış yolu aradı. Demirden yapılmış, uğursuz görünümlü başka bir kapı vardı, ama Bastien yolunu kesiyordu ve Fitcher ile Constantino'yu burada bırakamazdı.

Yapabilir miydi?

Bir ses ona yapabileceğini söyledi. Kendini kurtarmak için ilk fırsatta onları terk edecekti. Bu iki adamı neredeyse hiç tanıımıyordu. Onlara hiçbir borcu yoktu. Her zaman yaptığı gibi hayatta kalmayı seçecekti.

Yine de... bunun doğru olup olmadığından emin değildi.

Julie yüzünü buruşturdu ve göğsündeki yarayı elleriyle bastırarak bir top gibi kıvrıldı. Sanki yeniden ölüyor gibi hıçkırarak ağladı.

Bu ses Mallory'nin sinirlerini yıprattı.

Bastien masanın etrafında dolaşarak, parmağının ucuyla her bir yüzüğü okşadı. Julie'nin yüzüğünün bulunduğu kaseye geldiğinde durdu. "Onu geri almam gerekecek."

Mallory yüzüğü yumruğunda daha sıkı sıktı, taşın derisini kesmesinden zevk aldı. Bu küçük bir isyandı, ama elinden geldiğince uzun süre devam ettirecekti. "Onu benden alman gerekecek."

Kıkırdamaları gürültülü bir hal aldı. "Evet. Plan bu. Ama... haklıydın." Masadaki kılıcı almaya uzandı, ama eli kılıcın içinden geçti. "Bir Savoy elimde, ama benim için hareket edecek ölümlü bir beden olmadan ne yapabilirim?" Düşünceli bir şekilde dilini şaklattı. "Ama ben sabırlıyım ve er ya da geç, kız kardeşin Armand'ı serbest bırakmak zorunda kalacak. Onu öldürmeyi düşünmüyorsan, beni sonsuza kadar uzak tutamazsın."

Boğazındaki kusmuğu geri yuttu, ona sadece öfkeyle bakmaktan daha fazlasını yapabilmeyi diledi.

"Tabii," dedi adam, kelimeyi sessizce tıslayarak, "benimle pazarlık yapmaya razı değilsen."

"Değilim," dedi dişlerinin arasından.

"Acele etme. Benim şartlarımı dinlemedin bile."

Dişlerini gıcırdatarak konuştu. Yanında duran Julie titredi.

"Kendini feda et," dedi adam, sanki çay demlemesi için ona ricada bulunuyormuş gibi hafif bir ses tonuyla, "o zaman kız kardeşini almama gerek kalmaz."

"Neler oluyor?" dedi Fitcher. "Ne diyor?"

"Kendimi feda etmemi istiyor," dedi. "Anaïs'i kurtarmak için."

Fitcher hırladı. "Onu dinleme. Ona güvenilmez."

"Biliyorum," diye tersledi Mallory. Yine de... anlaşmayı düşünüyordu. Seçeneklerini tartıyordu, ki çok fazla seçeneği yoktu.

Anaïs'in Armand'ı sonsuza kadar bağlı tutamayacağı doğruduydu. Onu serbest bıraktığında, Bastien kolayca Armand'ın bedenine geri girebilirdi. Anaïs'i kolayca hazırlıksız yakalayabilirdi.

Her halükarda, beşinci kurbanını alacaktı.

Ama Mallory intihar etse bile, bu hala bitmiş sayılmazdı. Bastien beşinci yüzüğü istiyordu, şu anda Anaïs'in parmağında, şapelde.

Bu da büyüünün henüz tamamlanmayacağı anlamına geliyordu. Diğerlerinin onu durdurmak için hala zamanları vardı.

"Bütün bunları ne için yapıyorsun?" diye sordu, zaman kazanmak için. "Birazcık ölümsüzlük için mi? Yıkılmakta olan şarap imparatorluğunu yeniden yönetebilmek için mi?"

Bastien başını eğdi, bu soru onu açıkça eğlendirmişti. "Soydaşlarım benim kadar acımasız değillerdi, özellikle Armand büyük bir hayal kırıklığı oldu. Ama yeniden hayata döndüğümde, konumumuzu geri kazanacağım. Yakında Ruby Comorre, Lysraux'da yine en çok arzu edilen şarap olacak." Mallory'nin şüpheli ifadesine sırtarak baktı. "Rakip firmaların ortadan kaybolup, dünyaya en sevdiği zevki sunan tek firma olarak Saphir'in kalması bir tesadüf değildi, değil mi?"

Mallory kaşlarını çattı. Saphir şarapları her zaman çok rağbet görmüştü; nesiller boyunca, bu özel üzüm türünü yetiştirebilen tek terroir onlardı. Bastien'in zamanında, diğer mahsulleri tahrip eden kuraklık, hastalık ve yangınlardan zarar görmeden sadece onların bağları hayatta kalmıştı.

"Onları sabote ediyordun," dedi.

"Düşmanlarını yok edemiyorsan, büyücü olmanın ne anlamı var?" dedi, neredeyse şaka yapar gibi. "Tabii ki, bunların hiçbiri senin için bir fark yaratmayacak. Sen öleceksin. Ama kız kardeşin özgür kalacak."

Mallory çenesi ağrıyana kadar dişlerini sıktı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Mallory, hayır!" diye bağırdı Constantino. "Yapamazsın."

Bastien Mallory'ye kaşlarını kaldırdı. "Kalbine bir kılıç saplamak. Çok basit."

"Ve Anaïs'i rahat bırakacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Onun ölümünü istemeyeceğim, sadece yüzüğünü istiyorum. Armand tekrar benim kontrolüme girdiğinde, onu kolayca elde edebilirim."

Armand'ı ele geçireceğini, Anaïs'in parmağından yüzüğünü çalacağını düşünmek onu ürpertti; kız kardeşinin onu kolayca vermeyeceğini biliyordu. Bastien'in ölümlerinden sonra bedenlerinden kestiği eşlerinin parçalanmış parmaklarını düşündü.

Ama kaçamazdı. Kaçamazdı. Onu öldüremezdi.

Mallory titreyerek masaya doğru adım attı. Bir eliyle Julie'nin yüzüğünü kavradı, diğer eliyle kılıcı kınından çıkardı.

Bastien, ona yer açmak istercesine geriye doğru çekildi. Elindeki kılıcı tartarken, aralarına masanın girmesinden memnun oldu, onun isterse masayı delip geçebileceğini biliyordu.

Uzaklardan Fitcher ve Constantino'nun ona bağırdığını duyabiliyordu, ama dinlemiyordu. Onlar ona yardım edemezdi. Canavarla baş başa kalmıştı ve onunla savaşıacak silahı yoktu.

"Söz ver," diye fısıldadı, elindeki kılıcı tartarak, sonra yavaşça ucunu kalbine doğru çevirdi.

Bastien'in gözleri meşaleler kadar mavi parlıyordu. "Sana en kutsal yemini ederim."

Onun yalan söylediğinden hiç şüphesi yoktu. Yeminlere hiç önem vermezdi. Ne karılarına verdiği yeminlere, ne de ona verdiği yemine.

Sonra bir çığlık duyuldu. Çığlıktan çok vahşi bir çığlık gibiydi. Julie gölgelerin içinden çıkıp Bastien'e saldırdı. Onu duvara çarptı ve Mallory'nin beklemeyeceği bir güçle, bileklerini bağlayan ipin kalıntılarını Bastien'in boğazına doladı.

Mallory, ip gerildikçe şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. Julie, Bastien'i kendine doğru çekti. Bastien çok daha uzundu. Çok daha genişti. Bir kolunu geriye doğru çekerek Julie'nin tutuşunu bozmaya çalıştı, ama Julie sıkı tutundu, nefret yüzünü neredeyse tanınmaz hale getirmişti.

"Bunu bana sen yaptın, seni korkunç canavar!" diye haykırdı. "Bunu sen yaptın!"

Mallory, Julie'nin sadece bir parça ip ile katili gerçekten kafasını kesebileceğine yarı yarıya inanıyordu - bunun için yeterince öfkeliydi - ama Bastien kısa sürede üstünlüğü ele geçirdi. Julie'nin kolunu kavrayarak, o kadar sert bir şekilde bükdü ki kemik kırıldı. Julie çığlık attı ve geriye düştü.

Acısına rağmen Julie, pençelerini uzatarak tekrar ona saldırdı.

O anda Mallory fark etti ki... ikisi de hayaletti. Bu da Julie'nin ona dokunabileceği anlamına geliyordu. Julie ona *zarar* verebilirdi.

Odayı taradı, ama diğer hayaletler hala ölümsüz, uykulu hallerindeydiler. Julie neden uyanmıştı? Neden o...

Yüzük, avucunda ısındı.

Mallory ileri atıldı, kavganın içinden geçerek kadınların cesetlerini kancalara bağlayan ipleri kesti. Tek tek, ağır ve hareketsiz bir şekilde yere yuvarlandılar. Onlar serbest kaldıklarında, Mallory masadaki tabaklara uzandı ve

yüzükleri alırken, Bastien'in hazırladığı büyüden onları çaldı.

Hemen ardından, eşlerde bir değişiklik oldu. Fiziksel bedenlerin illüzyonu, ruhların puslu ışığına dönüştü. Gözleri birden açıldı.

Aynı anda Julie masaya fırlatıldı, masadan kayarak Fitcher ve Constantino'nun aynı şaşkın ifadeyle baktığı kapının yanına düştü.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Constantino.

"Hayaletler," diye fısıldadı Fitcher. "Sanırım."

"Yardım edin," dedi Mallory, Triphine tiksinti dolu bir ifadeyle mahzenin zemininden kalkarken. "Yardım edin, lütfen. Julie'ye yardım edin!"

Aklını toplayarak, onları ölümsüz bir durgunlukta tutan büyü'nün kalıntılarını silkelediler. Ama sonra... yardım ettiler. Mallory'nin mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla öfkeyle, Le Bleu'nun kurbanları bir araya geldi — tırnaklar, dişler, dirsekler, savaş çığlıkları ve intikam — ve Mallory, onların onu kelimenin tam anlamıyla parçalayacaklarından emin olduğunda...

Bastien ortadan kayboldu.

Dört kadın geri çekildi, hırlayarak ve nefes nefese, ellerinde kan olabilecek siyahımsı bir maddeyle.

Fitcher ve Constantino'yu tutan demir parmaklıklar onları serbest bıraktı. Nefes nefese, sendeleyerek ilerlediler. "Neler olduğunu

açıklayabilir misin?" diye sordu Fitcher. "Eşler," diye nefes nefese cevapladı Mallory. "Ona saldırdılar."

"Öldü mü?" diye sordu Constantino.

"Sanmıyorum. O... kaçtı."

Mallory dört yüzüğü sıkıca kavradı. Anaïs'e, Gabrielle'e, Armand'a geri dönmeliydi. Onlar bunu sona erdirebilirdi. Gerçekten sona erdirebilirdi.

"O kapı nereye açılıyor?" Constantino odanın uzak köşesindeki demir kapıyı işaret etti. "Kilitli mi?"

Kilitliydi, ama Mallory kan izleri artık yapışkan olmayan mahzen anahtarını soktuğunda kapı açıldı.

İkinci bir cinayet dolabı gibi işe yaramaz bir şey bekleyen Mallory, yukarı çıkan bir merdiven görünce şaşırdı. Duvarlardaki iplere bağlı metal bir platform tabanda duruyordu.

"Bir servis asansörü," dedi Fitcher. "Şarap fiçilerini buraya bu şekilde indirmiş olmalılar."

Kılıcı aldı ve kınına geri koydu. Constantino yayını sırtında bıraktı.

Mallory bıçağını botuna geri koyarken, sessiz bir tıklama duydu. Fitcher'ın tuhaf altın cep saatini incelediğini fark etti. İğne dönüyordu, dönüyordu...

Fitcher'ın yüzünde bir gölge belirdi ve cep saatini sertçe kapattı.

Constantino kaşlarını kaldırdı.

"Bakmamalıydım," dedi Fitcher sert bir sesle. "Wyrldith bize yardım etsin."

Mallory, Fitcher'ın yardımcı rolünü oynamasına rağmen, onun ağzından çıkan ilk gerçek dua olduğunu hissetti.

Kanayan, bitkin ve dağınık bir halde onu izleyen eşlere bir bakış attıktan sonra, yüzükleri cebine koydu, merdivenin basamaklarını kavradı ve tırmanmaya başladı.

KONUŞMA

Mallory karanlığa doğru tırmanırken saçlarına örümcek ağları yapıştı. Yukarı çıktıkça kolları titriyordu, ama yaklaşık on metre sonra eli tahta bir yüzeye çarptı. Biraz çaba sarf ederek panelin kenarını buldu ve onu yana itti.

Loş ışık içeri sızdı, toz zerreciklerine ve hızla gölgelere kaçan uzun bacaklı bir örümceğe çarptı. Taze, nemli hava onu karşıladı, yağmur, toprak ve ufukta çakan şimşeklerin ateşli kokusu geliyordu.

Delikten dışarı çıktı. Potager'ın arkasındaydı, burada bir ara yemek asansörünün üst kısmı kompost yığınının altında gömülmüştü. Eve girdiklerinden beri gri gökyüzü kararmıştı.

Fitcher ve Constantino onun arkasında sendeleyerek dışarı çıktılar. Evi incelediler. Mallory evin mavi alevlerle sarılmış olmasını bekliyordu, ama ev sağlamdı. Onları bodruma kaçmaya zorlayan mutfaktaki yangının izi yoktu. Sonuçta bu bir yanılsamaydı.

Ama çatının bir kısmı Armand'ın odalarının üzerinde gerçekten çökmüştü. Belki Bastien evi hasar vermek istiyordu, ama tamamen yok etmek istemiyordu.

Bahçeden dışarı çıktılar. Terastan geçerken, ayaklarının altındaki taşlar çatladı. Mallory öne doğru fırladı, dizlerinin üzerine çökmeden önce zar zor kendini tutabildi.

Birbirlerine yorgun bakışlar attılar ve koşmaya başladılar. Asmaların ve çalıların ayak bileklerine yapıştığı, çimlerin uzadığı bahçeden geçtiler. Yer titriyordu ve periler şeklinde budanmış çalılar, koşarak geçmeye çalışan onları durdurmaya çalışıyordu.

Bastien, yollarını kesmek için son bir çaba gösterdi, korkunç bir figür, boğazından gelen öfkeyle çığlık atarak, eski bir meşe ağacının gövdesinden çıktı.

Mallory tökezledi. Yere düştü, birkaç kez yuvarlandıktan sonra durdu, vücudu morarmış ve zonkluyordu. Hırlayarak, bıçağını çizmesinden çıkardı ve Bastien'in yüzüne fırlattı. Bıçak ağaca saplandı. Ağaç titredi. Bastien'in hayaleti geri çekildi ve kayboldu.

Fitcher Mallory'yi ayağa kaldırdı. Şapele girip kapıyı tüm bina sallanacak kadar sertçe kapatana kadar koşmaya devam ettiler. Üçü de nefes nefese kapının önünde yere yığıldılar.

Anaïs odanın çevresindeki şamdanları yakmış, odaya sıcak, titreyen bir ışık vermişti. Armand hala döşemeli sandalyeye bağı oturuyordu, Anaïs ise önünde yerde bağıdaş kurmuş, Wyrdith kartlarını yaymıştı. Acolyte kartını ve Harvest Moon'u tanıyan Mallory, ilk başta kız kardeşinin Armand'ın falına bakmaya çalıştığını sandı. Ama sonra aralarında duran meşe palamudu bahis havuzunu fark etti ve birçok kişinin küfür saydığı bir kumar oyunu olan Enigma oynadıklarını anladı.

Anaïs ve Armand, parçalanmış, kanlı, perişan, terli ve öfkeli Mallory, Fitcher ve Constantino'ya hayretle baktılar. Çok öfkeliydiler.

"O hayalet," diye nefes nefese Mallory, "gitmesi lazım." Anaïs kartlarını masaya bıraktı. "Ne oldu?"

Armand ekledi, "Fitcher kılıcı nereden buldu?"

Mallory nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Açıkçası, kılıcı unutmuştu.

Fitcher sırtından kılıcı çıkarıp aceleyle Anaïs'e uzattı, Anaïs ise kılıcı tiksintiyle baktı. "Sonra açıklarız," dedi Fitcher. "Mallory, yüzükler?"

Cebinden dört alyansı çıkardı ve odanın diğ er ucuna fırlayarak, tüyleri kabarmış küçük kuşa parmağını doğrulttu. "Çok yardımcı oldun. Biraz sihir kullanabilirdik."

Gabrielle sinirli bir cıvıltıyla tekrar insana dönüştü ve siyah-beyaz tüyü kendi silahı gibi kavradı. "Ben tutukluyu gözetliyordum."

"Peki, tahmin et ne oldu? Le Bleu şu anda onu ele geçirmek için burada değıl. Ama evi ele geçirmiş durumda. Ve sadece duvarları değıl.

Oh hayır, o katları da kontrol ediyor. Ve fırınları. *Mavi ateş* çıkarabiliyor. Hiç hazırlıklı değildik!

"Mallory." Anaïs elini onun koluna koydu. "Sorun yok. Yüzükleri aldın. Bunu bitirebiliriz."

Mallory, Anaïs'in eline ve Gabrielle'in nesilden nesile aktarılan yüzüğüne baktı.

Sunakta, cam bir fenerin içine, çoktan yanıp bitmiş tek bir mum yerleştirmişlerdi. Mumu çevreleyen tebeşirle çizilmiş bir pentagram, çiçekler ve otlarla süslenmişti. Mallory yüzükleri mührün etrafına yerleştirdi. Anaïs, Gabrielle'in yüzüğünü kendi parmağından çıkardı ve pentagramın beşinci noktasına koydu.

"Ben de bir şey yapmalı mıyım?" dedi Armand. "Aslında... şu anda ele geçirilmediğimi biliyorsak, belki..."

"Hayır," dedi Mallory. "Seni çözmeyeceğiz. Bastien nerede olduğumuzu ve ne yapmayı planladığımızı biliyor. İlk fırsatta seni tekrar ele geçirecek."

O sırada eşler ortaya çıktı, bulanık şekilleri pentagramın etrafına yerleştirilmiş halkaların ortasından yukarı tırmanıyor, figürleri parıltıyor ama bir bütün halindeydi.

"Canavarı bulmaya çalıştık," dedi Julie. "Yine evin bir parçası oldu."

Mallory bunu diğerlerine ilette ve eşlerin geldiğini bildirdi.

Gabrielle burnunu çekti. "Benden saklanamaz."

Lucienne heyecanla çığlık attı. "Gabrielle, sen misin? Çok uzun zaman oldu! Sen..." Gabrielle'in zayıf, çıplak vücudunu, tüylü saçlarını ve seğiren hareketlerini fark etmeden önce, yanağı seğirerek sözünü yarım bıraktı. "Bir içki iyi gelebilir."

Gabrielle hayaletleri duyamıyor muydun yoksa bunu görmezden mi geliyordun, bir zamanlar sana ait olan yüzüğün yanına geçtin. "Başlayabiliriz."

"Geri kalanımız ne yapacak?" diye sordu Mallory.

"Hiçbir şey. Bastien, bizi bağladığı aynı kara büyüyle tutsak durumda. Onu bu çembere çağırdığımda, ruhu bu mumun içinde hapsolacak ve artık başkalarının zihinlerine ve bedenlerine giremeyecek. Onu sadece tutmamız gerekiyor, ve alev

artık yanamadığında, mumun ölümü onun ruhunu da söndürecek ve canavar Verloren tarafından geri alınacak."

"Mumun sönmesini beklememiz mi gerekiyor?" diye sordu Mallory. "Yoksa biz..." Parmaklarıyla fitili sıkıştırır gibi yaptı.

"O buraya geldiğinde, çember bozulmamalı," dedi Gabrielle. "Sabırsızlanma."

"Acıtacak mı?" diye sordu Triphine. "Son zamanlarda boğazım biraz ağrıyor ve daha da kötüleşmesini istemiyorum."

"Sessiz ol," dedi Lucienne, Gabrielle ilahi söylemeye başladığında.

Mallory, eski dilde söylenen sözleri tanıdı. Çocukken Verloren'in kapısını açmak ve atasını çağırmak için okuduğu sözlerdi bunlar. Le Bleu'yu bu dünyaya geri getiren büyü.

Dışarıda fırtına başladı, yağmur şapelin çatısına vuruyordu, vitray pencerelere o kadar şiddetli yağıyordu ki Mallory kırılmasından korktu. Mumlar sanki rüzgâr esiyormuş gibi titriyordu, ama Mallory kendi titremesinden başka bir şey hissetmiyordu.

Alevler tekrar titredi ve bu sefer hepsi birden söndü.

Gabrielle'in ilahisi daha da yükseldi. Anaïs, Mallory'nin elini sıkı.

Armand endişeyle kapıya baktı. Fitcher kapalı cep saatine huzursuzca vurdu. Constantino avucuna bir ok sapladı.

Dışarıda şimşek çaktı ve bir an için kiliseyi aydınlattı, gök gürültüsü duvarları salladı.

Şimşek geçtikten sonra, sunaktaki mum tek bir uzun alevle canlandı ve mavi renkte yanmaya başladı.

Anaïs şaşkınlıkla elini gevşetti.

Gabrielle sessizleşti, mavi alev karanlık gözlerinde dans ediyordu. "O burada."

Mallory, Armand'a yavaşça yaklaştı ve yanına çömeldi. Armand elini hoş geldin anlamında uzattı ve Mallory onu sıkıca tuttu, kalbi hızla atıyordu.

Mum çok küçüktü, fitil ve madeni para büyüklüğünde bir yağ topundan ibaretti. Elbette çok geçmeden yanıp bitecekti.

Her Şeyden sonra, büyük Monsieur Le Bleu'nun o küçük, önemsize aleve d n   mesini görmek garip bir Şekilde hayal kırıklığı yaratıyordu. Ve belki de çok kolaydı, ama aslında hiç de kolay olmadığını kendine hatırlattı.

Alev parladı ve Mallory, Bastien'in tüm inatçılığı ve iradesiyle, onu yok etmekle tehdit eden kadere karşı savaŐtığını hayal etti. "Onun o mumun içinde hapsolduğundan nasıl emin olabiliriz?" Ana s biraz hüzünlü bir sesle fısıldadı. "Onu tutmak için çok küçük görünüyor."

Armand, Mallory'nin elini daha sıkı sıkı.

Ana s, kınındaki kılıcı hala sıkıca tutarak bir adım yaklaştı ve başını eğerek mavi aleve baktı. Hareketsiz kaldı, kaşları çatıldı. "Bir terslik var."

Mallory gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

Gabrielle tepki vermedi. O ve eşleri transa geçmişti —vücutları hareketsiz, dikkatleri mavi aleve kilitlenmiŐti.

Mallory ayağı kalktı. "Ana s, ne oldu?"

Kız kardeşi tereddüt etti. "Bastien burada," dedi yavaşça. D Ő  nceli bir Şekilde. "Ama... o kapana kısılmadı." Hareketsizce dinliyordu.

Yıldırım tekrar çaktı ve Ana s'in yüzünü aydınlattı; ağızında yavaşça yayılan acımasız bir g l msemi vardı.

Mallory'den uzaklaŐan Ana s, kılıcı kınından çıkardı, sunaka döndü ve bıçağı Gabrielle'in sırtına sapladı.

KONUŞMA

Pencereler paramparça oldu. Yedi tanrının benzerlikleri, renkli cam parçaları halinde şapele yağdı, kırmızı ve mavilerin oluşturduğu bir kum fırtınası gibi. Mallory keskin parçaların cildine çarptığını hissetti, ama neredeyse hiç yüzünü buruşturmadı. Önündeki kabustan gözlerini ayıramıyordu.

Gabrielle sunaka uzandı, eli yüzüğünü yere düşürdü, sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Anaïs kılıcı bıraktı ve Gabrielle bıçağın üzerinde saplanmış halde kaldı. Bir an için Mallory'nin bakışlarıyla karşılaştı. Kardeşinin gözlerinin doğal olmayan, parlak mavi bir ışıkla parladığı, unutulmaz, korkunç bir an.

Sonra Anaïs kırık pencere camlarından birinden atladı ve fırtınanın içinde kayboldu.

Fitcher ve Constantino dehşet içinde çığlıklar atarak onun peşinden koştular.

Mallory onu takip etmek için bir adım attı, ama tereddüt etti. Aklında, az önce olanların imkansızlığı dönüp duruyordu.

Anaïs, bir katil.

Anaïs, *ele*
geçirilmiş.

Gabrielle'in yanına çöktü, titrek eli büyük büyükannesinin sırtındaydı. Kılıcı çekip çekmemesi gerektiğini bilmiyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. İşlerin nasıl bu kadar ters gittiğini, nasıl yanılgıya düştüğünü bilmiyordu. Her adım, her seçim...

Bir el elini sıktı. Gabrielle'in parlak ve inanılmaz derecede siyah gözlerine baktı.

"Ne yapmam gerektiğini söyle," diye yalvardı Mallory. "Bunu nasıl düzeltebilirim? Seni nasıl kurtarabilirim?"

"O... beşinci... kurbanını aldı," dedi Gabrielle. Tükürüğüyle karışık kan ağzından damlamaya başladı. "O kazandı."

"Hayır! Buna inanmıyorum." Görüşü bulanıklaştı. "Bir şey olmalı..."

"Velos hala... onu geri isteyecek. O bağlanabilir. Büyüyle. Ev..."

Gözyaşları Mallory'nin yanaklarından süzülerek, cildini kaplayan toz ve kirin izlerini silerek akıyordu, ama o bunu neredeyse hissetmiyordu.

"Onu bağlayamam," diye fısıldadı. "Ben cadı değilim."

"Sen bir Savoy'sun." Gabrielle'in yüzü tuhaf, kuş gibi bir şekilde seğirdi. Başını bir yana eğerek konuştu, Mallory'ye hiç doğrudan bakmadı. "O senin kim olduğunu elinden alamaz. Kendine... güvenmelisin." Son sözleri kesik kesik nefeslerle çıktı. Eli son bir kez sıkıttı, sonra gevşedi. Öne doğru titredi, vücudu dizlerinin üzerinde asılı kaldı. Kanı kılıcın uzunluğu boyunca damladı ve yere sıçradı.

Mallory avucuna baktı. Gabrielle siyah-beyaz kuyruk tüyünü yumruğuna sıkıştırmıştı.

Ayağa fırladı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ve öfkeyle çığlık attı, sesi içinden kopup çıktı — vahşi ve acımasız. Le Bleu'yu ölü görmek istiyordu. Yaptığı her şey için, verdiği tüm acı için onu yok edecekti...

Gözlerini silerken bir kez burnunu çekti, sonra duygularını içine çekerek Armand'a doğru döndü. Tüyü kulağının arkasına sıkıştırdı, kolundaki kayışlara uzandı ve onu sandalyeden çözmeye başladı.

"Mallory," diye fısıldadı, "sen..."

"Bunu konuşmayacağız," dedi, tekrar burnunu çekerek. "Kız kardeşimi geri alacağız."

Armand eklemlerini esnetmeden önce, Mallory şapelden Anaïs'in gittiği yöne doğru koşmaya başladı.

Fırtına hafif bir yağmura dönüşmüştü. Malikanenin her yerini aramak zorunda kalacağını düşünürken, dairesel yola ulaştığında aniden durdu ve Fitcher ile Constantino'yu yan yana, hareketsiz ve ağızları açık halde gördü. Mallory ilk başta onların bir tür büyüünün etkisinde kaldıklarını düşündü, ama sonra onların da kendisi gibi ne yapacaklarını bilmediklerini fark etti. Bastien'e saldıramazlardı, en azından o Anaïs'in bedenindeyken.

Anaïs'in bedeninde olduğu sürece ona saldıramazlardı. Önce onu kovmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu. Ama şimdi ritüeli nasıl yapabilirlerdi?

Önlerinde, Anaïs çeşmenin kenarında durmuş, devasa taş aygırı yukarıdan aşağıya bakıyordu. Tamamen ifadesizdi.

Çeşme, koyu kırmızı bir sıvı fışkırıyordu. Her köşeden kan akıyor, kaide ve taşların üzerine düşüyordu. Mallory, bu olayı pek çok tanıktan defalarca okumuştı ve kendi gözleriyle görmek için can atıyordu. Ama şimdi gerçeklik midesini bulandırıyor.

"Nasıl?" diye bağırdı Mallory, yaklaşarak. "Ve ne zaman, ve... ve neden?"

Anaïs ona döndü.

"Aslında oldukça basit," dedi ve bu Anaïs'in sesiydi, ancak tonlaması Bastien'e aitti. "Bazı otlar ruhları uzaklaştırırken, diğerleri bizi çeker. Kraliyet takke otu özellikle etkilidir. Bir ölümlü vücudunda bu ot varken, hızlıca bir büyü fısıldayıp içeri sızmak benim için çok kolay olur."

"Kraliyet takke otu." Armand'ın sesi Mallory'nin arkasından geldi.

"Uyumama yardımcı olması için aldığım bitki. Çocukluğumdan beri kullanıyorum..." "Yaklaşık on iki yaşından beri," dedi Anaïs... hayır,

Bastien.

"Geri döndüğümde, bana yardım edecek bir insan konağa ihtiyacım olacağını biliyordum. Genç varisimi birkaç ay boyunca kabuslar görmesi için korkutmak oldukça kolaydı. Zaten çok sevdiğin bitkiler arasında bir çözüm bulmak isteyeceğini biliyordum. Kısa sürede huzurlu bir uykuya daldın... ve ben de senin kolayca etkilenebilen zihnine erişebildim. Bu sevimli küçük cadı için çay demlemeye başladığında, şey... dediğim gibi. Çok basitti." Gülümsemesi genişledi ve güldü. "Gabrielle'in kalbi durdu. Sonunda öldü."

Gözleri geriye devrildi ve Anaïs, hiçbir uyarı olmadan, çeşmenin içine geriye doğru düştü.

Mallory çığlık attı ve kenara koştu. Kan gölü çalkalandı ve gürledi. Kız kardeşi görünmüyordu. Mallory onun adını haykırdı ve peşinden atlamak üzereydi ki, bir figür yüzeye çıktı. Kızıl bir pelerin giyen figür yukarı doğru yükseldi. Mallory, yıllar önce başarısız olan ruh çağırma seansından hatırladığı iblisi görünce dehşete kapıldı ve donakaldı.

iğne gibi pençeleri, sarkık kolları ve parlayan mavi gözleri vardı.

Kan damladıkça, figür bir erkeğe dönüştü. Kont Bastien Saphir I. Monsieur Le Bleu. Anaïs, baygın halde, kollarında yatıyordu. Onu çeşmenin kenarına koydu. Mallory, nefes alıp almadığını anlayamadı.

Bastien çeşmeden çıktı, sağlam, güçlü ve ölümlüydü. Malikaneyi gözden geçirdi, sonra kapıya doğru yürümeye başladı, adımları kararlı ve zarifti.

Mallory'nin boğazından öfkeli bir çığlık çıktı. "Bu kadar mı?" diye bağırdı. "Bütün o ölümler ne içindi? Tekrar yaşayabilmek için mi? Etrafında parçalanmakta olan bir malikanenin efendisi olmak için mi? Paran yok, ailen yok. Hiçbir şeyin yok. Bunu boşuna yaptın!"

Bastien durdu, silueti evin yüksek sütunları ve kurşunlu pencerelerle çizildi. Kollarını yanlarına kaldırdı, parmaklarını uzattı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra sanki şato üzerine sihirli bir örtü inmiş gibiydi. Çöken çatı titredi ve kendini düzeltti. Yıkılmış bacanın tuğlaları yeniden harçla düzgün bir kuleye dönüştü. Çatlak pencereler kapatıldı. Beyaz kireçtaşı bloklardan siyah is kayboldu. Çatı pencerelerinin tepesindeki eksik süslemeler erimiş demirden büyüdü ve katılaştı. Kırık korkuluklar, düşmüş oluklar ve eksik kiremitler onarıldı, ta ki her şey tertemiz ve görkemli hale gelene kadar. Bastien işini bitirdiğinde, ev hem eski hem de kusursuz görünüyordu.

Bastien onlara döndü, ağzı kibirli bir gülümsemeye bükülmüştü. "Korkarım Saphir Hanesi'nin iki lordu için yer yok. Genç Armand, artık bana ihtiyacım yok gibi görünüyor."

"Yer yok mu?" diye bağırdı Mallory. "Bu büyük bir ev. Yer bulabilirsin."

"Senin için ise, küçük cadı," sanki onu duymamış gibi devam etti, "mülkümü yeniden inşa ederken, itibarımı zedeleyebilecek söylentilerin dolaşması hiç hoş olmaz."

"Oh, bu çok komik," dedi Mallory. "Bastien Saphir'in bir katil olduğunu herkes biliyor."

Bastien başını uzatıp onu inceledi. "Ama *Armand* Saphir, önemli bir unvana sahip genç bir kont. Çekici ama içine kapanık bir bekar, birdenbire yüksek sosyeteye girip kendine uygun bir gelin bulması gereken bir durumda. Ne kadar da şanslıyız ki, toplumun çok az üyesi benim soyumdan gelenlerle tanışma fırsatı bulmuş. Gördüğün gibi, senin hayatta kalman gerçekten uygun olmaz."

Mallory, bu monologdan dehşete kapılarak ağzı açık kalmışken, yay telinin karakteristik sesi kulak zarını vurdu. Bir ok Bastien'e doğru fırladı ve göğsüne saplandı.

Bastien geriye doğru sendeledi, sonra bir dizinin üzerine çöktü.

"Ölümlü olmanın tek olumsuz yanı," diye homurdandı Constantino. "Seni öldürmeyi kolaylaştırması."

Bastien'in vücudu titredi, sonra gölgelere dönüştü. Mallory, kontun heykelciğinin evin ön merdivenlerine yuvarlanmasını, Constantino'nun kutusuna yeni bir ekleme olmasını bekliyordu.

Bunun yerine, gölgeler tekrar birleşti. Önce Verloren'den sürünerek çıkan aynı uzun bacaklı canavara, sonra yavaşça Bastien Saphir olarak tanıdığı şekle dönüştü.

Sadece birkaç saniye sonra tekrar önlerinde duruyordu.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Oku tuttu ve etinden çıkardı. Constantino'ya bir bakış attıktan sonra, kırık oku yere attı. Bastien, çenesini kibirli bir şekilde kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Kapılar hoş geldin diye açıldı ve o geçtikten sonra, arkasından kapandı.

"Bu... bu işe yaramadı," diye kekeledi Constantino, sanki silah onu ihanet etmiş gibi yayını boğazlayarak. "Neden işe yaramadı? Ben *Tyrr'in* kutsamasına sahibim."

"Canavarları yakalamak için kutsanmışsın," dedi Fitcher karanlık bir sesle. "Ama o bir kez daha insan oldu."

"İnsanlar ölebilir," dedi Constantino. "Bu onu öldürmüş olmalıydı!"

"Peki ya tekrar hayata döndüyse," dedi Armand sessizce, "o zaman evi nasıl kontrol etmeye devam ediyor?"

"O her zaman güçlü bir büyücüydü," dedi Mallory, kız kardeşinin nabzını kontrol etmek için eğilerek. Anaïs'in ceplerinden bir dizi cam hatıra eşyası düşerek kaldırım taşlarının üzerine saçıldı. Mallory,

küçük canavar figürinlerine gözlerini kırptı. Bir semender, bir lou carcolh, bir cheval mallet...

Constantino'nun ganimetlerinden, kız kardeşinin o dikkatini vermediğinde aldığı düşün­düğü şeyler. Güzel, sıra dışı şeylere olan düşkünlüğü...

"Onlar benim mi?" dedi Constantino. "Onları benden mi çaldı?"

Onu görmezden gelen Mallory, kulağını Anaïs'in göğsüne dayadı ve zayıf bir kalp atışı duyunca rahatladı. "O yaşıyor."

Dizlerinin üzerine çöktü ve düşünmeye çalıştı. *Düşün*. Beş yemin, beş fedakarlık, beş ihanet...

Ve şimdi o büyücü, o katil, o canavar... ölümsüzdü.

Kulakları sağır eden bir çatlak sesi dikkatini çeşmeye çekti.

At ve binicisi hareket ediyordu. Atın ön ayakları havayı tırmaladı ve bir böğürme sesi çıkardı. Eyerdeki kont, kılıcını başının üzerinde bir yay çizerek salladı.

Mallory çığlık attı. Constantino öne atladı ve Anaïs'i kollarının arasına alıp çeşmenin kenarından çekti.

Taş at, kaidesinden fırladı, kan havuzunun içinden sıçrayarak onlara doğru koştu. Toynakları fırtınadan kalan su birikintilerini dövdü ve Anaïs'in başının bulunduğu yerden birkaç santim uzaklıkta duran cam figürinlerden birini ezdi.

Armand'ın boynunu kılıcıyla kıl payı ıskalayan binici, dizginleri geri çekerek atı onlara doğru çevirdi. Taştan yapılmış olmasına rağmen, binicinin pasif ifadesi düşmanca bir hal almıştı.

Ama Mallory'nin dikkati, aynı derecede korkunç ve fantastik bir şeye yöneldi.

Atın küçük heykelciği ezdiği yerde, bir canavar ortaya çıkıyordu. İki buçuk metre boyunda, pençeleri, kürkü, dişleri ve...

"Bu..." Armand fısıldadı.

"Voirlop mu?" diye inanamadan sordu.

"Oh, evet," dedi Constantino, hala Anaïs'in baygın bedenini kucaklayarak. "Onlar bunu yaparlar."

Kont, atın yanlarına tekme attı ve at tekrar onlara doğru koşmaya başladı. Herkes farklı yön­lere dağıldı.

"Şu anda neyin yararlı olacağını biliyor musun?" diye bağırdı Constantino. "İçimizden biri sihirli bir şekilde dev bir ayıya dönüşebilseydi!"

Fitcher ona öfkeyle baktı. "Bu, emirle olmaz." "Biliyorum!

Ama olmalı!"

Binici dönüp Armand'ın peşinden koştu, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

Ama at voirloup'un yanından geçerken, canavar kükredi ve sıçrayarak biniciyi atından düşürdü. Hem binici hem de at düştü ve parçalandı. Mermer ve enkaz avlunun sert kaldırım taşlarının üzerine saçıldı.

Voirloup, avının yenilebilir et olmadığına şaşırarak, yan tarafına sert bir şekilde düştü.

Mallory donakaldı. Voirloup onun koştuğunu görürse, peşine düşeceğini biliyordu.

Gabrielle'i öldüren kılıcı almadığına aniden pişman olan Mallory, canavara karşı koydu. Eli bıçağı aradı, ama Bastien'in hayaletlerinden birine fırlattığını hatırladı.

Küfrederek, yavaşça bir adım geri attı, bakışları voirloup'un burnunu kaldırıp heyecanlı bir uluma çıkardığına kilitlendi. Uluma bittiğinde, Mallory'ye baktı, aç sarı gözleriyle onu izledi.

Voirloup'un diğer tarafında Armand'ı gördü. "Hey, uyuz canavar!" diye bağırdı, canavarın dikkatini Mallory'den uzaklaştırmak için kollarını sallayarak.

Faydası yoktu. Canavar, ağzından salya akıtarak yaklaşmaya devam etti. Sonra, aniden Anaïs çığlık atarak uyandı. Etrafına baktı... Constantino'ya, voirloup'a, kanla dolu çeşmeye baktı ve bu sefer daha yüksek sesle tekrar çığlık attı.

"Şey... Seni şimdi yere indireceğim," dedi Constantino, Anaïs'i hiç nazik davranmadan bahçe yatağına bıraktı. Çığlığı şaşkın, biraz da kırgın bir homurtuya dönüştü, Constantino ise omzundan yayını indirdi, ok kılıfından bir ok aldı...

Voirloup hızla yaklaşıyordu. Mallory'nin görüşü beyazlaştı. Canavar sadece birkaç adım uzaklıktaydı ki yay kirişi koparak oku voirloup'un omzuna sapladı. Altın rengi bir ışık parladı.

Canavarın ivmesi onu ileriye taşıdı, vücudu bir kez daha küçük bir cam heykelciğe dönüşse de. Constantino onu havada yakaladı. Bir an için, onurlu bir savaşçının anıtı gibi yumruğunu kaldırmış, hareketsiz durdu.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, Constantino şaşkın bir ifadeyle kışının üzerine çöktü. "Artık tüm bunlardan kurtulmak istiyorum," diye fısıldadı.

Anaïs kendini silkeledi ve ellerinin ve dizlerinin üzerinde Mallory'ye doğru süründü. "Ne... ne oluyor...?"

"Çok şey oldu," dedi Mallory. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Anaïs titredi. "Ayin. Şapeldeydik, mum yakılmıştı ve... ve son hatırladığım şey bu."

Mallory, at kaçtığı anda çeşmenin kaidesinden fırlayan taş parçalarına baktı. Şatoda geçirdiği ilk gecede çalmaya çalıştığı ateş püskürten semender'i gördü.

"O... o hala bağlanabilir. Kapana kısılabilir. Evde. Gabrielle öyle demişti." Armand'a gözlerini kırptırdı. "Öyle dememiş miydi?"

"Ben... tam olarak hatırlamıyorum. O kadar çok şey oluyordu ki."

Boğazındaki toza karşı öksürerek, Mallory elini uzattı ve kulağının arkasındaki tüye dokundu. "Gabrielle onun ruhunu muma bağlamaya çalıştı. İşe yaramadı, ama belki de o sırada Anaïs'i ele geçirmiş olduğu içindir. Artık kendi bedenine kavuştuğuna göre, artık insanları ele geçirebileceğini sanmıyorum. Ve artık bir hayaletten kurtulmaya çalışmıyoruz. Bir büyücüyü ortadan kaldırmaya çalışıyoruz."

Armand, yağmurdan ıslanan ve alnına yapışan saçlarıyla, onun bakışlarını karşıladı. Onun söylediklerini tam olarak anlamadığını fark etmesine rağmen, yavaşça ve cesaret verici bir şekilde başını sallayarak onun sözlerini kabul etti. O da kendi söylediklerini tam olarak anladığından emin değildi. Ama küçük büyüler hakkında yeterince bilgisi vardı ve haklı olduğunu umuyordu.

Gabrielle bağlama büyüsünü tamamlayamadı.

Ama belki... belki yapabilirdi. Eğer büyüsü olsaydı.

"Onu tutacak kadar büyük bir alev ve doğru büyüyle... belki...?"

"Evet," dedi Armand. "Ne düşünüyorsan, evet. Ne yapmam gerektiğini söyle."

Eve doğru baktı.

O Gabrielle değildi. Annesi değildi. Cadı değildi.

Bunu yapamazdı.

Ama bunu yapmak *zorundaydı*.

"Yüzükler lazım," diye fısıldadı. "Alyanslar. Onlar kilisede..."

"İşte," diye sözünü kesti Armand. "Herkes sanki çok önemliymiş gibi onlardan bahsedip duruyordu, o yüzden..." Elini uzattı ve avucunda beş yüzük olduğunu gösterdi.

KONUŞMA

"Bu senin için güvenli değil," dedi Mallory, ayak parmaklarıyla merdivenin bir sonraki basamağını ararken.

Onun altındaki karanlıkta bir yerden Armand cevap verdi, "Bu ikimiz için de güvenli değil, ama bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim."

Dik geçidin dibine ulaştılar.

Mahzen bile değişmişti. Örümcek ağları gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Fitcher ve Constantino'yu tutmak için bükülmüş olan kapının parmaklıkları düzeltilmiş ve spiral şeklinde asmalardan sarkan şarap üzümlerinden oluşan karmaşık bir tasarıma dönüştürülmüştü.

"Daha önce buraya hiç gelmemiştim," diye mırıldandı Armand, ritüel masasının bulunduğu odadan çıkıp, mucizevi bir şekilde her türlü tozdan arındırılmış raflarda üç katlı şarap fiçilerinin istiflendiği yeraltı mağarasına doğru ilerlerken.

Armand'a döndü. "Bu senin için zor olacaksa özür dilerim."

Armand bu yorumdan hoşlanmış gibiydi. "Fark etmediysen, ben atalarımın Ruby Comorre'ye olan tutkusunu tam olarak paylaşmıyorum." Bahçe kulübesinde buldukları kazmayı omzuna kaldırdı. "Hepsini mi?"

Mallory iki eliyle bir balyoz aldı. "Mümkün olduğunca çoğunu."

Saldırdılar, çelik ve demir meşe fiçilere çarptı. Ahşap kolayca parçalandı. Galonlarca şarap yere sıçradı, ayakkabılarını ıslattı ve odayı çok tatlı, çok bayat bir kokuyla doldurdu.

Mallory, bir şeyi yok etmenin, özellikle de Bastien'e ait bir şeyi yok etmenin bu kadar iyi hissettirmesine şaşırdı ve Armand'ın yüzünün mahzende ilerlerken parıldamasından, onun da aynı şeyi hissettiğini düşündü.

Çok çabuk bitirdiler. "Sırada ne var?" dedi Armand.

Mallory çekici kaldırarak mahzen kapısına doğru yürüdü. Dokunmasıyla kapı açıldı.

Merdivenleri çıkarken ev ürkütücü bir sessizlik içindeydi, mahzende yarattıkları felaketin ardından bu sessizlik daha da rahatsız ediciydi.

Şarapçı odasına gizlice girdiler ve rafları dolduran şişelerin mantarlarını açmaya başladılar. Bazılarını salona ve merdivenlere döktüler. Diğerlerini mutfakta boşalttılar, Mallory orada durup tahta bloktan bir bıçak aldı.

Taşıyabilecekleri kadar çok sayıda açılmış şişeyle donanmış olarak, ziyafet salonuna sızdılar.

Ev tamamen sessiz ve ... *güzeldi*.

Armand şaşkınlıkla nefesini tuttu. Malikanede sanki yüzlerce kişilik bir personel haftalarca kraliyet balosu için hazırlık yapmış gibi her şey mükemmeldi. Her mum ve fener yanıyordu ve her odaya neşeli bir ışık yayıyordu. Zeminler ayna gibi parlatılmıştı. Porselen vazolardaki aromatik çiçek buketleri her köşeyi süslüyordu; çoğu mevsiminde bile değildi.

Mallory'nin aklına Bastien'in servete ihtiyacı olmadığı geldi. O sihirbazdı. *Her şeye* sahipti.

Kibirli piç.

"Nerede o?" diye fısıldadı Armand.

Mallory başını salladı. "Ne yaptığımızı anladığında bize gelecektir. Ama o zamana kadar havuçlar pişmiş olacak. Onun için bir şey yapmak için çok geç olacak."

Armand, bir şişe şarabı koridor halısına dökmeyi bitirdi. "Bunu bu kadar kolaymış gibi göstermeni sevmiyorum."

"Ben de," diye onayladı.

Ana girişe ulaştılar. Mallory, Fitcher, Constantino ve Anaïs'in evin duvarlarının dışındaki belirlenen pentagramın içine yüzükleri yerleştirmeyi bitirdiklerine inanmak zorundaydı. Bu oda, merkezine olabildiğince yakın bir yerdi.

Tek bir mumla aydınlatılmış gümüş bir şamdanı kaparak, yerin ortasına çapraz bacaklı oturdu ve Armand'ı önüne çekti. Hala öğrendiği büyücülük kurallarını hatırlıyordu.

Annesi, uzun zamandır küçük büyüler yapmaya çalışmanın bile faydasız olduğuna inanıyordu.

Ritüelin kendisi ise, sonsuza kadar hafızasına kazınacaktı.

Kemiklerinde, kanında, ruhunda bir damla bile büyü varsa *ruhunda bir damla büyü varsa*, şimdi ona ihtiyacı vardı. Şimdi.

"Ne yaptığını biliyorsun, değil mi?" dedi Armand, onun fayansların üzerine sembolleri çizmesini izlerken.

"Şimdi mi benden şüphe etmeye karar verdin?"

"Sadece mum fikrinin daha önce pek işe yaramadığını belirtmek zorunda hissediyorum."

"Bu biraz farklı olacak." Boğazını temizledi. "Bunu yapabilirim."

Kısa bir sessizliğin ardından, tebeşirin tahtaya sürtünme sesiyle kesintiye uğrayan Armand, "Ne yaptığını bilmediğini düşündüğüm halde, her zaman bu kadar kendinden emin konuşmanı çok seviyorum," dedi.

Bu yorumun dikkatini dağıtmasına izin vermeyen kadın, bıçağı ona uzattı. "Çemberin içine üç damla kan damlatmalısın. Saphir kanı."

Onun onuruna, parmağının ucunu bıçakla kesmekten çekinmedi. Derisinden üç damla kan aktı ve şamdanın yanına damladı. Alevin sabit bir turuncu renkte yanmaya devam etmesi onu rahatlattı.

Annesi, onun henüz kelimelerin anlamını tam olarak kavrayamayacak kadar küçükken, ateşin ölümlülerin dünyası ile Verloren arasında bir bağlantı olduğunu söylemişti. Diğerleri evin etrafına halkaları yerleştirdikten sonra, Bastien'i kaçamayacağı şekilde duvarlara bağlamak için büyü kullanacaktı. Ateş söndüğünde, Bastien'in yeraltı dünyasına dönmekten başka seçeneği kalmayacaktı.

En azından, plan böyleydi.

Armand'ın ellerini tuttu, cildindeki kan onu rahatsız etmedi ve mumları ellerinin arasında tuttu.

Büyünün sözleri hiç aklından çıkmamıştı, ancak Mallory o uzun zaman önceki geceden sonra onları bir daha söylememişti. Sözler fısıldayarak geri geldi, onlar için yarattığı şarkı dilinden kolayca döküldü. Saatlerce annesinin büyü kitaplarını incelemişti. Parmak uçlarında hissettiği gücü hatırlıyordu.

Hala yeteneklerine, soyuna ve kendisine olan mutlak güvenini hissedebiliyordu.

Mallory Fontaine. Tam anlamıyla bir cadı.

Bunu, ardından gelen yedi yıllık boşluk gölgelemişti. Yedi yıl boyunca küçük büyülerden kopuk kalmıştı. Yedi yıl boyunca suçluluk, kin ve öfkeyle, bir sahtekardan başka bir şey olmadığına inanmıştı.

Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı, bunun yerine Gabrielle'in sözlerini düşündü ve onlara inanmak için çok çaba sarf etti.

O senin kim olduğunu elinden alamaz.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Mallory, kırılğan umudunun parçalanmaya başladığını hissetti. İki yumruğunu sıkıca kapattı, sahip olduğu tüm inancıyla sıkıca tutundu.

O, Mallory Fontaine'di.

Gabrielle Savoy'un soyundan geliyordu. Noele Fontaine'in kızıydı. Kız kardeşi Velos'un kutsamasına sahipti ve lanet olsun, o da sihirliydi. Her zaman öyleydi. Her zaman öyle olacaktı. O bir cadıydı. O...

Pencereler sallandı. Duvarlar titredi. Giriş kapısının kilidi atıldı ve sürgüyle kapatıldı.

Mallory'nin göğsünde, boğazının dibindeki yara izinden yayılan bir acı hissetti. Nefes nefese kaldı. Ciğerleri sıkıştı. Sözcükler ağzından çıkmıyordu.

Armand'ın elleri, sıcak ve güçlü bir şekilde Mallory'nin ellerini kavradı.

Yutkundu ve tekrar konuştu. Dili ağırlaşmıştı. Her kelime onu boğmak üzereydi. Ama büyüü yedinci kez okuduğunda, aralarında aniden bir karanlık açıldı.

Bir delik. Bir mağara. Hiçliğe açılan bir kapı.

Mallory şaşırmak istemiyordu, ama şaşırmıştı.
şaşkındı.

İşe yarıyordu. Büyüsü gerçekten işe yarıyordu.

Sonra mum alevi maviye döndü.

"Mallory... Mallory!" Sesler ona seslendi — önce uzaktan, ama giderek yaklaşarak. Triphine, Lucienne, Béatrice, Julie... Gabrielle. "Mallory, bu güvenli değil. O geliyor, Mallory, o geliyor, yapamazsın..."

Sesler ıgıllara dönüştü... sonra sessizliğe büründü.

Mallory etrafına bakındı. Eşleri onu çevreliyordu, vücutları avizelere ve perde çubuklarına asılmış, boğazları kesilmişti.

Bu bir yanılsama, diye düşündü. Eşler çoktan ölmüştü. Bunlar onlar değildi.

Armand'a baktı, onun da onları görüp görmediğini merak etti, ama Armand'ın başı öne eğilmişti. Gözleri kapalıydı.

"Mallory Fontaine."

Monsieur Le Bleu merdivenlerde duruyordu, hala sağlam ve insandı - tabii ölümsüz bir büyücü insan sayılabilirse.

"Burayı yeniden saygın bir malikane haline getirmeye çalışıyorum, ama burada seni ve işe yaramaz soyunu en iyi şaraplarımı halılara dökerek buluyorum." İcini çekti. "Gerçekten beni o deliğe geri çekebileceğini mi sanıyorsun?"

Mallory bıçağı kapıp kendini ayağa kaldırdı. "Seni hiçbir şeye çekmem gerekmiyor. Sadece gitmene izin veremem. Ve şanslıyım ki... zor işi benim adıma sen yaptın bile."

Gözleri kısıldı.

Elini bıçağın sapında sıktı.

"Julie ödöl salonunda öldürüldü. Gabrielle şapelde. Lucienne kulede ve Béatrice serada. Ve... sen. Sen çeşmede öldürüldün. Komik, değil mi? Beş ölüm. Beş kurban. Ve bunları bir harita üzerine çizmek gerekirse, neredeyse mükemmel bir pentagram oluştururlar. Eğer büyüm işe yararsa, bu beş ruhun burayı bir daha asla terk edemeyeceği anlamına gelir. Seninki de dahil."

Triphine'e bakmadan edemedi — büyüye dahil olmayan tek kişi olmasına rağmen, Bastien'in kara büyüsünün etkisindeydi. Tavandan sarkmış olmasına rağmen, Triphine'in gözleri açıktı ve onu izliyordu.

"Affet beni," diye fısıldadı Mallory.

Sonra kolunu geri çekti ve bıçağı fırlattı, antre masasındaki paha biçilmez vazoya isabet etti. Vazo sallandı ve düştü, yere parçalanarak dağıldı. Kadifemsi siyah güller mermer fayansların üzerine saçıldı.

Bastien onlara baktı ve en azından onu şaşırttığına sevindi. "Şimdi sadece beni kızdırmaya çalışıyorsun,"

mırıldandı.

"Hayır. Dikkatini dağıtmaya çalışıyorum."

Mallory dairenin ortasındaki mumu aldı ve şarapla ıslanmış halının üzerine attı. Nefesini tuttu ve...

Hiçbir şey olmadı.

Şey, bu tamamen doğru değildi. Alev söndü. Ağzı açık kaldı. Hayır, hayır, *hayır*.

Bastien sırttı. "İyi bir monologdan hoşlanırım. Ne yazık ki, böyle bir konuşmayı desteklemek için gerçek sihir gerekir." Gülümsemesi kayboldu, merdivenlerden aşağı indi ve Mallory'nin attığı bıçağı yakaladı. Sonra üzerine atladı, kolunu çekip vücudunu kendine doğru çekti.

Bastien bıçağı kaldırıp boğazına dayamaya hazırlanırken, Mallory içgüdülerinin kontrolünü ele geçirmesine izin verdi. Omzunun üzerinden uzanıp Bastien'in kolunu tuttu ve kalçalarını geriye doğru itti. Armand'ı attığı gibi Bastien'i de yere atması biraz déjà vu gibiydi. Bastien acı içinde inleyerek yere düştü.

Belki öldürülemezdi, ama nefes nefese öksürüğü bir göstergeyse, kesinlikle yaralanmıştı.

Mallory, Bastien hala yerde yatarken bıçağı elinden aldı ve kalbine sapladı.

Bastien, vücudu siyah duman bulutlarına dönüşmeden önce Mallory'ye hırladı.

Onun ne zaman geri döneceğini bilmeyen Mallory, cebinden küçük salamander süsünü çıkardı ve tüm gücüyle yere fırlattı. Süs parçalandı ve yumurtadan çıkan bir kertenkele gibi, parlak, yapışkan bir salamander enkazdan çıktı. Yapışkan küçük ayak parmaklarını karo zemine bastırdı ve garip yeni çevresini incelerken bir an için donakaldı.

Sonra şömineye doğru koştu.

"Dur!" Mallory öne atladı, homurdanarak ve omurgasını titreten bir acı ile karnının üstüne düştü. Elleriyle salamandrayı kavrayarak onu yakaladı. "Sana ihtiyacım var!"

Yaratığı yumruklarıyla kavrayarak, kollarını uzatıp döndü ve sinir bozucu küçük haşereyi en yakın şarapla ıslanmış halı parçasına doğru fırlattı.

Salamander hemen itaat etmediğinde, Mallory homurdandı ve onun keskin küçük yüzünü düşmüş gül tomurcuklarından birine soktu.

Salamander kaskatı kesildi. Geri çekildi. Kıvrandı.

Sonra hapşırdı. Ağzından turuncu bir ateş patlaması çıktı. Halı alev aldı. Alevler yukarı doğru yükseldi ve koridordan mutfığa ve mahzene doğru yayıldı.

Oda bir anda ısındı. Semender ciyakladı. Mallory yarattığı bıraktığı anda, giriş kapısının altındaki dar çatlaktan kayboldu. Isı Mallory'nin cildini yakarken, kilidi açtı ve kapı kolunu çekti.

Kapı açılmadı.

Panikle gözleri beyazlaşan Mallory, daha sertçe çekti ve kapıyı çerçevesinden salladı.

Kapı yerinden kıpırdamadı.

Oturma odasının kapısına doğru koştu.

Kapı yüzüne çarptı.

Salonun kapısına yaklaştı. Tavandan bir avize düştü ve tam yoluna çıktı.

Dönüp baktı.

"Armand! Armand, uyan!" Pencereye koştu ve kanadı açmaya çalıştı. O da açılmadı. Yakındaki raftan ağır bir kitap ayracı alıp cama fırlattı, ama sanki papatya fırlatmış gibi oldu. Pencere sağlam kaldı, Bastien'in hâlâ orada olduğunun kanıtıydı. Belki görünür değildi, ama evi tamamen kontrolü altındaydı. Ve onun gitmesine izin vermeyecekti.

Armand'ın yüzüne sertçe vurduğunda, siyah boşluk hala zeminin ortasındaydı. Armand'ın başı geriye doğru sallandı, göz kapakları titredi. Alevler her saniye büyüyordu ve Armand yeterince hızlı uyanmıyordu, bu yüzden ona tekrar vurdu.

"Kalk, kalk," diye bağırdı ve kolunu çekti.

Armand, onu ayağa kaldırırken, bilinçsizliğin kalıntılarını silkelemeye çalışarak inledi. Merdivenler önlerinde belirmişti. Yukarı çıkmak istemiyordu. Her içgüdü, hem Armand'ı hem de kendini yanan bir ölüme mahkum ettiğini söylüyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

Armand, aşıağıda kükreyen yangına bakarak, onun peşinden sendeleyerek yürüdü. "İşe yaradı mı? O öldü mü?"

"Henüz değil. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız." İkinci katta, Armand peşindeyken salonları ve oturma odalarını koşturarak geçti.

"Az önce girişteydik," diye bağırdı Armand, dumanlı hava gözlerini yakarken. "Neredesin..."

Durup ona döndü. "Bastien gitmemizi istemiyor. Bizi burada tuzağa düşürmeye çalışıyor. Kapı yok, pencere yok. Nasıl çıkacağız?"

Yüzünde endişe belirdi. Atalarının portreleriyle dolu bir salona gelmişlerdi, boş gözlerle onları izliyorlardı. Triphine'in bir kanepede oturan, kucağında yeni doğmuş oğlunu tutan resmini gördü. Bastien arkasında duruyordu, elini omzuna koymuştu. Şüphesiz sevgi dolu bir koca gibi görünmesi gerekiyordu, ama Mallory onu olduğu gibi görüyordu. Otoriter. Zalim. Zaten onun cinayetini planlıyordu.

Yakında bu tablo yanacaktı.

Hepsi yanacaktı.

Bir patlama evi sarsarak duvarları titretti. Galerinin en uzak ucunda, zemin gürültüyle çöktü ve alevler yükselirken hızla yandı.

"Sanırım yangın mahzene ulaştı," diye düşündü Armand.

Bastien'in kaba sesi her duvardan yankılandı. "Hâlâ benim şatomdasınız, Bayan Fontaine."

Artık her tablo onun yüzünü taşıyordu — sadece Triphine ve oğullarıyla birlikte olan aile üçlüsü değil, Armand'ın birçok atası da. Artık hepsi aynı keskin elmacık kemiklerini, mücevher gibi gözleri, lacivert sakalları tasvir ediyordu.

"Kaçamazsınız. Bu büyüü bozacaksınız, yoksa benimle birlikte yanacaksınız."

"Gerekirse öyle olsun," diye tısladı. "Seni serbest bırakmadan önce ölürüm."

Nefret, etrafındaki havayı yakıyordu. "Evet," dedi soğuk bir sesle. "*Öleceksin.*"

KONU 47

Armand, Mallory'nin elini tuttu ve düşüncelerini resimlerden uzaklaştırdı.

Konuk odaları, müzik odaları, oyun salonları ve kütüphaneleri geçtiler.

Hava fırın gibiydi. Duman ciğerlerini doldurdu. Başka bir merdivene çıktılar. Mallory, dönen merdivenlerden başı dönmeye başladı, artık neyin neye yaradığını bilmiyordu. Kaçış yoktu. Onun pençelerine daha da derinlere doğru koşuyorlardı.

Kuleye ulaştılar. Armand merdiveni tırmandıktan sonra ona elini uzattı.

Mallory tereddüt edince, "Hadi!" diye bağırdı.

Mallory onun peşinden tırmanmaya başladı. Basamaklar altında çatırdadı, ama Armand'ın elleri bileklerini kavradı. Onu kule katına çekti. Zemindeki açıklık kapandı ve bir toz bulutu yükseldi.

Yine açık havada olsalar da, evin her köşesinden siyah dumanlar yükseliyordu ve yanık duvarlarından hafif yağmur damlalarıyla buhar yükseliyordu.

Ayağa kalkarak, etraflarını saran cehennemi görebilecekleri korkuluğa yaklaştılar. Alevler binanın yarısından fazlasını yutmuş, bacalardan ve pencerelerden dışarı taşmış, her geçen saniye daha da yaklaşıyordu. Henüz kulenin hemen altındaki çatıya ulaşmamış olsa da, Mallory yanaklarını yakan közleri hissediyordu.

Kız kardeşinin, hala kanla parıldayan çeşmenin yanında Fitcher ve Constantino ile birlikte durduğunu gördü. Mallory, kız kardeşinin ağzında adının şeklini seçebiliyordu, ancak şiddetli yangının sesinden onun çığlıklarını duyamıyordu.

Aşağıdan gök gürültüsü gibi bir ses duyulunca duvarlar aniden sallandı. Kendini dengelemek için bir sütuna tutunarak iki kolunu da etrafına doladı. "Orada!" diye bağırdı Armand, evin eğimli çatısını işaret ederek.

yanı dik eğimli ve bacalarla ve tavan arasından dışarı çıkıntı yapan çatı pencereleriyle noktalıydı. Ama o bunu umursamadı. Dikkatini, çok aşağıda olduğu için görüş alanında bulanıklaşan zemin çekti. Başı döndü ve tüm vücudu titreyerek aşağı kayd.

Bu kuleden çıkması gerekiyordu. Bu kuleden çıkamazdı.

"Şuradaki duvarda bir kafes var." Armand onun önünde çömeldi ve omuzlarından tuttu. "Çatı penceresinin altında. Aşağı inmek için sadece kısa bir mesafe tırmanmamız gerekiyor. Ateş evin o tarafına henüz ulaşmadı."

"Hayır," dedi Mallory. "Çatıya tırmanmayacağım." Parmakları onu sıkıca kavradı. "Tırmanmak zorundasın."

Beyninde başka bir seçenek, herhangi bir seçenek bulmaya çalışırken, aklına gelen her küfürü, içinden ve dışından, baştan aşağı küfretti.

Ve aniden, bu evde öleceğini kesin olarak anladı. Bastien'in son kurbanı olacaktı. Bir gün, başka bir dolandırıcı turlar düzenleyecek ve konuklarının karanlık meraklarını Mallory Fontaine'in Saphir Evi'nin kulesinde nasıl yandığını veya nasıl düşerek öldüğünü anlatan hikayelerle tatmin edecekti. Aşağıdaki kaldırım taşlarına çarparak parçalanmış kafatasının çizimini göstereceklerdi. Kulaklarından kan akıyordu...

"Mallory, bana bak." O da baktı.

"Tek yapman gereken bana güvenmek," dedi. "Bunu yapabilir misin?"

Kadın bilmiyordu. Bir parçası, düşme riskini göze almaktansa ateşe teslim olmanın daha kolay olacağını fısıldıyordu. Bir parçası ise, yer çok uzakken o çıkıntıya tırmanmaya zorlarsa uzuvlarının asla işbirliği yapmayacağını biliyordu...

"Mallory." Sesi artık gergin ve yalvarır gibiydi. "Lütfen."

Yutkundu, tükürüğünün tadı duman gibiydi ve titrek bir şekilde başını salladı.

O, fikrini değiştirmeden önce onu ayağa kaldırdı. "Ben önce gideceğim," dedi, bir bacağını korkuluğun üzerine atmış halde. "Arkamdan gel ve benim yaptığımı aynen yap. Ve *aşağıya bakma*."

Armand diğer bacağını da çatıya atarken duman gökyüzünü karartıyordu. Onun da onu takip etmesini bekledi, kız parmak eklemleri beyazlaşmış, korkuluğu sıkıca tutuyor, kolları titriyordu. Bir bacağını, sonra diğerini atarak korkulukların arasındaki çıkıntıyı aradı.

Çatıya inmek için küçük bir basamak vardı. Armand, onu dengelemek için elini uzattı.

Bu imkansızdı. Hiçbir şekilde mümkün değildi. Asla başaramayacaktı. Düşecekti. Ölecekti.

"Bir adım bir adım," diye onu cesaretlendirdi. "Ben tutuyorum."

"Yapma," diye dişlerini sıkarak söyledi, "bana ne yapmam gerektiğini söyleme." Bir süre durakladıktan sonra, sessizce, "Cesaret edemem," dedi.

Burun deliklerinden nefes verdi. Gözleri yanıyordu. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Ama bir ayağı indi. Sonra diğeri. "Güzel. şimdi böyle eğileceğim."

Kız onun hareketini takip etti, ellerini ve dizlerini yere koymak için parmaklarını korkuluktan ayırmak zorunda kaldı ve çatı çizgisinin tepesine oturdu.

"şimdi bu yönde sürünerek ilerleyeceğiz. Yavaşça. Nefes alıyor musun? Nefes almayı kesme."

Nefes almayı kesmişti ve onun bunu nasıl anlayabileceğinden emin değildi.

Ciğerlerini doldurdu, sonra öksürerek dumanı çıkardı. Hava daha da ısınmıştı. İçeriden gelen başka bir çarpma sesi evi salladı.

"Belki de bu kadar yavaş ilerlememeliyiz," dedi Armand. O, çatıdan onun altında, keskin inişin önüne kendini koymuştu.

Çok dikti. Ve düşüş çok uzaktı.

Dönmeye cesaret edemeyecek kadar korkmuş olduğu için yavaşça geriye doğru ilerlerken, Bastien'den kaçtığında bu kuleye sığınan Gabrielle'i düşündü. Gabrielle, bir kuşa dönüşüp güvenli bir yere uçmuştu.

Bu, Mallory hayattayken ona öğretilmiş olabileceği bir numaraydı. Mallory hala bir cadı olsaydı. Bastien ondan

güçlerini çalmamış olsaydı.

Hayır. Çalmamıştı. Bir şekilde onun büyüünü kilitlemişti. Velos'un armağanını alay eden o korkunç kum saati dövmesinin arkasına kilitlemişti. Onu çalmamıştı. Çalamazdı. Büyüyü tamamlamıştı, değil mi? Verloren'e kapıyı açmıştı. Onu bu duvarlara bağlamıştı.

O senin kim olduğunu elinden alamaz.

Ama o anda Mallory, Gabrielle Savoy'dan nefret etti. Küçük büyülerden nefret etti. Tanrıların armağanlarından, büyücülerden ve bu lanet olası kaygan kiremitlerden nefret ediyordu. Yarı emekleyerek, yarı kayarak en yakın çatı penceresine doğru ilerledi, Armand'ın sesi onu sıkıcı bir şekilde santim santim ileriye doğru çekiyordu. Saçlarını yüzüne atan keskin rüzgarı, parmaklarındaki krampları ve gürültünün içinde zar zor duyulan kız kardeşinin çığlıklarını görmezden gelmeye çalıştı.

Kiremitler onun altında sallanarak onu düşürmeye çalışıyordu.

Mallory çığlık attı ve vücudunu kiremitlerin üzerine yatırdı. Armand vücudunu Mallory'nin üzerine bastırırken, kiremitler tekrar sallanmaya başladı, karışık bir ritim oluşturarak, ve aniden çatı devasa bir piyano gibi gümbür gümbür çınlamaya başladı. Kil çatladı ve parçalandı. En yakın baca gürültüyle çöktü, taş duvarlar yıkıldı, ve Mallory bunun Bastien'in saldırısı mı, yangın mı, yoksa her ikisi mi olduğunu bilmiyordu.

Çatı kiremitlerinden biri, elini sıkıştırmaya hazırlanan bir canavarın ağzı gibi kalktı.

Mallory çığlık attı ve bıraktı, ama Armand kolunu ona doladı ve sıkıca tuttu.

"Neredeyse vardık," dedi. "Devam et."

Ona inanıp inanmadığını bilmiyordu. Ama Armand ondan uzaklaşıp yanını çekince, onunla birlikte gitti. Zirveden ıslak çatı eğiminden aşağı inmeye başladıklarında her kasları titriyor ve ağrıyordu. Ayağı kayınca Armand onu yakaladı. Ayağı tutunacak bir yer bulamayınca, kendi uyluğunu botunun tabanına bastırarak onu destekledi.

Çatı penceresine ulaştılar.

Pencere kırılmıştı ve kenarları kırık camlarla kaplıydı. Alevler çatı katını yutuyordu.

"Geriye doğru sürünmeye devam et," dedi Armand, ateşin gürültüsünün üstüne bağırarak. "Benden ayrılma."

Birlikte hareket ettiler, dizleri kenara çarptığında ve ayakları boşluğa sarkarken, Armand'ın vücudu onu korudu. Kız inledi ve geri tırmanmaya başladı, ama Armand belinden tutup onu durdurdu.

"Kafes tam altımızda," dedi ve kız, onun sesini sakın ve rahatlatıcı tutmak için her türlü çabayı gösterdiğini anlayabildi. "Biraz korkutucu olacak, ama ulaşabilirsin, söz veriyorum." Ağzını kızın saçlarının arkasına bastırdı. "Elini buraya koy. Düşmene izin vermeyeceğim."

Adamın elini, oluktan dışarı çıkıntı yapan bir gargoye'a götürmesine izin verdi. Gargoye'un ağırlığını taşıyabileceğini düşünmüyordu, ama taşıdı.

Armand geri çekildi. "Kafeslere dokunuyorum. Biraz daha geri gel, biraz daha."

Eteği kiremitlere sürtünerek aşağı kayarken, ayakları tutunacak bir yer arıyordu.

"İşte böyle. Neredeyse..."

Ahşap parçalandı. Demir gıcırdadı. Armand çığlık attı.

Kafes onun altında parçalanırken onu yakalayabilir, onu tutup kendisiyle birlikte aşağı çekebilirdi, ama yapmadı.

"Armand!" Adı yanan rüzgarda kayboldu. Kiremitler gevşedi ve Mallory neredeyse tutunamadı, vücudu çatıdan sallanarak, tek bir umutsuz tutunma noktasıyla asılı kaldı.

Aşağıya baktı.

Armand üç kat aşağıda bir yığın halinde yatıyordu. Hareket etmiyordu.

"*Armand!*" Çaresiz bir hıçkırıkla, diğer elini gargoye'a tutunmak için uzattı, ayakları duvarın kenarına tırmanıyordu. Gücünü kaybediyordu, ayakları çırpınıyordu, yer milyonlarca kilometre uzaktaydı. Ve Armand... Armand...

"Peki şimdi, Bayan Fontaine?" Bastien'in sesi, gargoye'un ağzından öfkeyle çıktı. Taş gözleri hayalet gibi parlıyordu. "Büyüyü boz. Beni bu hapisaneden kurtar, ben de seni kurtarayım."

"Hayır!" Gözlerini sıkıca kapattı, göz kapaklarının altından gözyaşları süzüldü.

"Seni kurtarabilecek tek kişi benim," diye kükredi, öfkesi ateşi daha da parlak hale getirerek her şeyi yakıp kül etti.

O yapmazdı. Asla yapmazdı. Önce ölürdü. Bu onunla sona erecekti.

"Mallory!"

Gözlerini açtı ve cesaretini toplayarak yukarı baktı.

Hayaletler oradaydı — beş tanesi de, çatının kenarında diz çökmüşlerdi.

Kalbi sevinçle çarptı, ama bu kısa süreli bir umuttu. Hayaletler ona yardım edemezdi. "Beni dinle," dedi Gabrielle, o dipsiz

"Bu büyüyü biliyorsun. Onu çalışırken, ezberlerken seni izledim. Şimdi tekrar et. *Verzolar involaris, arausch flischwalen, arausch fligeto.*"

Mallory ona şaşkın şaşkın baktı. Parmakları kaymaya başladı. "Tekrar et!"

"*Verzolar inflo...*"

"*Involaris.*"

"*Involaris...*"

"başından başından Mallory! *Verzolar involaris, arausch flischwalen, arausch fligeto.*"

"*Verzolar involaris, arausch—*"

Gargoyle alaycı bir şekilde sıırıttı. Taş boğazından bir hırıltı yayıldı.

"*—flischwalen, arausch...*"

Ağzı açıldı; dişleri jilet gibi uzadı. Mallory çığlık attı ve bıraktı. "... *fligeto!*"

Mallory düştü. Kollarını çırpıyor, gözlerinde mutlak bir korku ve kendi ölümünün görüntüsü vardı.

Ve sonra, aniden, uçmaya başladı.

Mallory bu değişimi hissetmedi. Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyordu. Sadece bir saniye önce düşüyordu, bir saniye sonra ise açık kanatlarıyla evden uzaklaşıyordu, arkasında duman ve alevler yükseliyordu.

Özgür hissetti. Sanki gökyüzünün en tepesine tırmanabilirmiş gibi.

Sonra Armand'ı hatırladı ve yere çakıldı.

KONUŞMA

Bir an için Mallory, bir daha asla insan olamayacağından korktu. Ama küçük, pullu ayakları ıslak zemine değdiği anda kendini normale döndürmeye karar verdiğiğinde, büyü etkisini yitirdi ve bir kez daha kendi bedeninde duruyordu. Biraz dengesizdi ve hala korku, adrenalin ve kesin ölümün yakınlığının etkisiyle titriyordu, ama hayattaydı ve kendiydi.

Onun dizlerinin üzerine çöktüğünde Armand'ın gözleri açıldı ve kirpikleri sersemlemiş bir şekilde titriyordu. Genç, kokulu lavantalarla dolu bir bahçe yatağına düşmüştü. Yeşillikler düşüşünü hafifletmişti, ancak Mallory onun yüzünde kazınmış acıyı görebiliyordu.

"Sen," dedi sert bir sesle, "çok güzel bir kuşsun."

Mallory hıçkırarak eğildi ve alnını Armand'ın göğsüne dayadı. Armand bir elini Mallory'nin saçlarına uzattı ve saçlarını yüzünden çekmeye çalıştı, ama parmakları Mallory'nin karışık saçlarına takıldı.

"Kır kırlangıçları iğrenç yaratıklar," dedi kız. "Kesinlikle bir şahin olacağımı sanıyordum."

Armand, yarı yürekli bir kahkaha attı, sonra acıdan yüzünü buruşturdu.

"Hadi," dedi kız, oturup elini tutarak. "Ayağa kalkmalısın. Yangın..."

Armand inleyip şikayet ederek tısladı, ama Mallory'nin onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Armand'ın bir tarafa eğilmesinden bir veya iki kaburgasının kırıldığını düşündü, ama Armand onun yardımını kabul etti ve birlikte evden uzaklaştılar. Diğerleri bahçenin ortasında onlara katıldı. Fitcher ve Constantino Armand'ın yanına geçip omuzlarına yükünü aldılar, Mallory ise kız kardeşinin kollarına düştü.

Güvenli bir mesafeye vardıklarında durup Saphir Konağı'nı yutan alevleri izlediler. Alevler o kadar parlaklaştı ki Mallory gözlerini korumak zorunda kaldı ve ev yanarken ateşe gözlerini kısarak baktı. Yavaş bir ölüm değildi. Mallory Kont Bastien Saphir l'in çığlıklarını dinlemeye çalıştı, ama ateşin gürültüsü çok yüksekti. Yine de, cehennem ateşi yakıtı tükendiğinde, ev yıkılıp çöktüğünde, alevlerin parlak mavi renkte yandığı bir an oldu. Alevler sonunda sönüp küle dönüştüğünde, duman ve kül rüzgarda dans ederken, Mallory, Monsieur Le Bleu'nun ruhunun artık bu dünyada olmadığını anladı.

Mallory, eşlerin ne zaman onlara katıldığından emin değildi, ama bir noktada bahçede yarım daire şeklinde bulanık silüetlerini fark etti, evin yanışını izliyorlardı. Lucienne, bir yerlere saklamış olduğu bir şişeyle evin küllerini kadeh kaldırdı. Sonra, hayaletler tek tek ortadan kayboldu: Lucienne ve Béatrice kollarını birbirine kenetleyerek sessizce yok oldular. Julie, onu göremeyen Armand'a kederli bir bakış attı, sonra rüzgâr onu alıp götürdü. Gabrielle, yağmur ve sis onu alıp götürürken, Mallory ve Anaïs'i izliyor, yumuşak ve gururlu bir gülümsemeyle gülümsüyordu.

Sadece Triphine mavi şalını sıkıca tutarak kaldı. Mallory ilk başta neden diğerleriyle birlikte yok olmadığını anlamadı. Ama sonra bu sefer bu ruhları bağlayanın Bastien'in büyüğü değil, *kendi* büyüğü olduğunu hatırladı. Yaptığı büyü, gerçekleştirdiği ritüel, kilometrelerce uzakta, Morant'ta öldürülen Triphine'i kapsamıyordu. Onun ruhu bu eve bağlı değildi. Diğerleri gibi değildi. Le Bleu gibi değildi.

"Bütün o şarap boşa gitti," diye mırıldandı Constantino, dikkatini yalnız hayaletlerden uzaklaştırarak. Sanki asırlardır söylenmemiş ilk sözlerdi.

Armand, kirli, dağınık ve çok ama çok yakışıklı bir şekilde ona baktı. "Bir şaraphanem var," dedi basitçe. "Daha fazla şarap var."

Constantino gülümsedi.

Küçük grubun arasına şok edici bir çığlık yayıldı. Yvette, Pierre ve Gideon, uyuşturucu katılmış tören şarabını içtikten sonra saklandıkları ormandan sendeleyerek çıktılar.

Ağızları açık kalmış, şatonun yanıp kül olan kalıntılarına bakıyorlardı.

"Ne... ne *oldu*?" diye soluk soluğa sordu Yvette, yaslı bir dua için dizlerinin üzerine çökerek.

Yorgun, dehşete kapılmış, hala hayatta olduğuna inanamayan Mallory, içinde bir baş dönmesi hissetti. Zamanlamasının berbat olduğunu biliyordu. Bunun uygun olmadığını biliyordu. Yüksek sosyetenin herhangi bir üyesinin böyle korkunç bir davranış için onu azarlayacağını biliyordu.

Yine de gülmeye başladı.

Armand şaşkınlıkla ona döndü.

Sonra gözlerinin köşeleri kırıştı ve kısa süre sonra o da gülmeye başladı.

KONUŞMA

"Sanırım iskorbüt oldum," dedi Triphine, ağzının içini yoklayarak. "Bu dişim sanki gevşiyor gibi." Dramatik bir şekilde şömine rafına yaslandı. "Bu dişim kesinlikle ölümüm olacak."

"Keşke öyle olsaydı," diye mırıldandı Mallory.

Triphine ona öfkeli bir bakış attı. "Anlamadım?"

"*Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı* dedim," diye düzeltti Mallory.

"Belki de Armand'ın üzerinde çalıştığı yeni çayı denemelisin. Söylenene göre ateş, titreme, boğaz ağrısı, burun tıkanıklığı, baş dönmesi, kalp çarpıntısı, kaşıntı, hezeyan, deri döküntüleri, uyuşukluk, vücut ağrıları, kaçınılmaz huysuzluk... ve *ilginç bir şekilde* diş ağrılarına iyi geliyormuş. Sanki senin için özel olarak yapılmış gibi."

Triphine ona uzun uzun baktı, sonra sessizce homurdandı. "Belki denerim."

Mallory başını salladı ve hayaletin merdivenlerden yukarı çıkıp yatak odasına girip kaybolmasını izledi. Bastien gittiği ve Triphine'in kurban edildiği büyü tamamlandığı için, ruhu artık bu dünyada hapsolmuş değildi. Artık evlilik yüzüğüne bağlı değildi. Sonuçta diğerleriyle birlikte Verloren'e gidebilirdi.

Ama kalmayı seçmişti ve Mallory, tüm şikayetlerine rağmen Triphine'in aslında burada oldukça mutlu olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Mallory bunu asla itiraf etmezdi, ama aslında onun burada olmasından oldukça memnundu.

Armand ile birlikte sipariş ettikleri salamander figürleri ve Saphir malikanesinin kendi serasından kesilen çiçeklerden yetiştirilen saksı bitkileri dahil olmak üzere, ürünlerin bulunduğu dolabı düzenlemeye geri döndü. Saphir Malikanesi'nin ilk *resmi* turu, Morant,

o akşam, gün batımından yarım saat sonra yapılacaktı ve tam olarak gergin olmasa da, her şeyin yolunda gitmesini istiyordu.

Armand ve araştırmacılara tur düzenlediğinden beri ev önemli ölçüde değişmişti. O ve Armand, çatıda bulunan delikleri, kırık pencereleri ve dökülen sıvaları onarmak için yorulmadan çalışmışlardı. Yvette'in yardımıyla, tüm örümcek ağlarını temizlemiş, tüm yarasaları kovmuş, tüm kemirgenleri evden çıkarmışlardı. Zeminleri ayna gibi parlayana kadar temizlemiş ve cilalamışlardı. Kırık fenerleri değiştirmiş, yırtık perdeleri onarmış ve yeniden asmış, ortak alanları ikinci el mobilyalarla doldurmuşlardı. Bu mobilyaların çoğu, bir şişe Saphir şarabı ve bir Wyrldith kartı okuma karşılığında satın alınmıştı.

Aslında Mallory kart okumada oldukça iyi hale gelmişti. Bu, kolayca üstlendiği birçok rolden biriydi. O, annesinin kızıydı. Mallory Fontaine — medyum, eczacı, falcı.

Armand, ilaç ve büyü için ot, kök ve çiçek hazırlama sanatında ondan çok daha yetenekliydi, bu yüzden belki de asıl eczacı oydu. Her halükarda, Morant halkı bu hizmet için memnuniyetle para ödüyordu.

O ve Armand Morant'a ilk döndüklerinde, dedektifler onu almaya gelmişti. Ama onu ne için tutuklayabilirlerdi ki? Onu sahtekar olarak nitelendiren tüm o insanlar mı? Sadece söylentiler ve yalanlardı.

Mallory Fontaine bir cadıydı, küçük büyülerde ustaydı. Annesi, büyükannesi ve büyük büyükannesi gibi... ünlü Gabrielle Savoy gibi. Meşruiyetini kanıtlamak biraz zaman almıştı, ama şimdi, araştırmacı Louis Garneau bile düzenli müşterilerinden biriydi ve her ay zümrüt kırılğan mantar iksiri istiyordu. Nedenini sormamanın en iyisi olduğunu düşündü.

Armand ile birlikte kendilerine iyi bir yaşam kurmuşlardı, hatta bağları ve şaraphanelerini satarak bir miktar para biriktirmişlerdi. Chablac'lı bir tüccar, bu tarihi araziye satın almaktan büyük heyecan duymuştu. Belki bir gün daha fazla personel işe alırlardı. Pierre ve Gideon, ailelerine yakın olmak için Comorre'da başka işler bulmayı tercih etmişlerdi ve Yvette'e tek başına çok iş düşüyordu. Bir aşçı, bir hizmetçi, hatta bir bahçıvan olması güzel olabilirdi. Mallory ve Armand'ın acelesi yoktu

. Ev biraz dağınık, bahçe biraz fazla büyümüş olsa da... Ne de olsa bir pansiyon işletmiyorlardı. Perili bir ev işletiyorlardı ve biraz kargaşa işleri için iyi olabilirdi.

Ön kapının açıldığını duydu ve Armand'ı giriş holünde karşılamaya gitti. Armand botlarını ve ceketini çıkarıyordu. Onu görünce gülümsedi; bu bakış, yüzlerce kez daha önce olduğu gibi, midesinde aynı heyecanı uyandırdı.

"Bir mektubun var," dedi, üzerinde mum mührü olan bir parşömen parçası uzattı. "Kız kardeşinden, sanırım."

Mallory mektubu hevesle aldı. Anaïs'in mektupları, bu günlerde hayatının en önemli olaylarından biriydi. Mektuplarda, Fitcher ve Constantino ile birlikte ülkeyi dolaşırken yaşadığı gerçek hayattaki maceralarını ayrıntılı olarak anlatıyordu.

"Stivale'ye ulaşmışlar," dedi, çalışma odasına doğru yürürken mektubu Armand'a anlatarak. "Constantino onu bir maskeli baloya götürmeye söz vermiş ve o, yüzen şehir Caprietti'yi görme fırsatı bulmayı umuyor, ancak Fitcher Piermo'ya gitmek için sabırsızlanıyor. Anlaşılan bir borda kırsal bölgede terör estiriyormuş."

"Borda nedir?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama diğer ülkelerde bizimkinden tamamen farklı canavarlar var."

"Kabus gibi geliyor." Armand sırttı. "Sanırım bir gün orayı ziyaret etmemiz gerekecek."

Gülerek, yazı masasına oturdu ve kız kardeşinin mektubunu düzelterek okumaya devam etti.

Buradaki modayı görmelisin! Constantino'nun bu modayı nereden aldığını anlamaya başlıyorum. Param yettiği anda bulabileceğim en abartılı elbiseyi almayı planlıyorum.

Fitcher, benim tanrı vergisi yeteneğim hakkında başka bir şey söylemedi, ancak işleri sık sık sadece canavarlarla değil, cesetler ve hayaletlerle de ilgilidir. Bu korkunç laneti kullanmak zorunda kalmaktan korkuyorum, ancak bunun ölenlere adalet getirmeye yardımcı olabileceğini bilmek bana güç veriyor.

*Morant'taki hayatının da en az benimki kadar doyurucu olmasını diliyorum sevgili kardeşim, ama biliyorum ki senin hayatın benimki kadar heyecanlı değil.
Seni çok seviyorum ve özlüyorum.*

*Sevgilerim
le, Anaïs*

Mallory okumayı bitirmişken, boynuna gelen sıcak bir öpücük cildinde hoş bir karıncalanma hissi uyandırdı. Bastien'in ölümünden sonra, göğsündeki yara nihayet iyileşmiş, yara izi soluk pembeye dönmüş, neredeyse yok olmuştu. Hatta boğazını, köprücük kemiğini ve hatta - nasıl cüret ederdi? - dekoltesini gösteren elbiseler giymeye başlamıştı.

Gözlerini kapattı ve Armand boynundan omzuna doğru öpüşürken, parmakları elbisesinin askısını okşarken, zevkten titreyerek keyifleniyordu... ta ki dönüp koluna bir tokat atana kadar.

"Git buradan," dedi, nefes nefese kalmışlığını gizlemeye çalışarak. "Kız kardeşime cevap yazmam gerek."

Armand, iki eliyle kadının yüzünü kavrayarak gözlerini parıldattı. "Ona haberlerimizi anlatacak mısın?"

Ona kaşlarını çattı. "Düşünüyorum."

Armand, alaycı ve yavaş bir öpücük kondurdu. "Tabii ki," diye mırıldandı, uzaklaşırken, "seni alıkoymayayım."

Mallory, çalışma odasından ayrılırken onu geri çağırmamak için epey çaba sarf etti, yüzü kızarmıştı.

Bir parça parşömen ve bir tüy kalem aldı, kalemi mürekkep hokkasına batırdı.

Sevgili Anaïs, tesadüfen, benim de paylaşmak istediğim bir haberim var...

Yazarken, nişan yüzüğü masanın üzerinde yanan mumun ışığında parıldıyordu.

Aşk gerçektir. Güven sarsılmazdır. Ama yüzük? İnce bir gümüş kaplamanın altındaki ucuz pirinç, safir ise parlak mavi camdan başka bir şey değildi.

Ama başka hiç kimse bunu bilmek zorunda kalmayacaktı.

TEŞEKKÜRLER

Kariyerimin başından beri okuyucular bana bir gün başka hangi masalları ele almak istediğimi soruyorlardı ve "Mavi Sakal" uzun zamandır en çok verdiğim cevaplardan biriydi. Masalın kendisi kanlı, korkunç ve tuhaf... bu yüzden doğal olarak en sevdiklerimden biri. On yıldan fazla bir süredir aklımı kurcalayan bu kitabı nihayet yazmış olmaktan dolayı çok heyecanlıyım. Bunun için öncelikle *size* teşekkür etmek istiyorum. Sevgili okuyucular, bana ve bu kitaba, ama aynı zamanda masallara ve hayalet hikayelerine verdiğiniz destek benim için çok büyük bir anlam ifade ediyor. Bu kitabı elinize alıp benimle birlikte bu maceraya atılmak için zamanınızı ayırdığınız için bana güvendiğiniz için onur duyuyorum ve umarım bu yolculuğu benim kadar keyifle okumuşsunuzdur.

Biz yazarlar yalnız varlıklar olabiliriz, ancak kitaplarımızı yaratırken yalnız değiliz ve *The House Saphir'in* gerçeğe dönüşmesine yardımcı olan birçok kişiye sonsuz minnettarım, bunlardan bazıları:

Sadık ajansım Jill Grinberg ve Jill Grinberg Literary Management ekibi: Lisa Barelli, Katelyn Detweiler, Sam Farkas ve Denise Page.

Harika editörüm Liz Szabla ve Macmillan Children's Publishing Group ekibi: Johanna Allen, Robby Brown, Sara Elroubi, Jean Feiwel, Carlee Maurier, Megan McDonald, Katie Quinn, Morgan Rath, Dawn Ryan, Gaby Salpeter, Helen Seachrist, Naheid Shahsamand, Jordin Streeter, Mary Van Akin, Melissa Zar ve Kim Waymer.

Bu hikayenin parlamasına yardımcı olan titiz metin editörüm Ana Deboo.

Yetenekli illüstratörüm Andrew Davis ve tasarımcı Rich Deas, bu nefes kesici kapak tasarımını yarattıkları için.

Parlak eleştiri ortağım ve arkadaşım Tamara Moss, onun katkıları sadece kitabı iyileştirmekle kalmıyor, aynı zamanda beni daha iyi bir yazar yapıyor.

Hayatımı ve kariyerimi sayısız şekilde iyileştiren asistanım ve arkadaşım Joanne Levy'ye.

Grafik tasarımcım ve arkadaşım Taylor Denali, muhteşem kitap ürünleri, hediyeelik eşyalar ve sosyal medya için sanat eserleri yarattığı ve genel olarak beni işimi bilen biri gibi gösterdiği için.

Olağanüstü yetenekli ve destekleyici yazar grubum Lauren J.A. Bear, Kendare Blake, Martha Brockenbrough, Cookie Hiponia Everman, Arnée Flores, Shanna Germain, Tara Goedjen, Donna Barba Higuera, Corry L. Lee, Alison Kimble, Kelsea Koops, Nova McBee, Lish McBride, Margaret Owen, Sajni Patel, Rori Shay, Rain Sullivan, J. Ann Thomas ve Brianna Tibbetts. (Ve muhtemelen bu teşekkürleri gönderdikten sonra gruba daha fazlası eklenecek, bu yüzden yeni ve gelecekteki tüm arkadaşlarıma da teşekkürler!

Ve tabii ki Jesse, Delaney, Sloane ve tüm ailem ve sevdiklerim. Geçtiğimiz birkaç yıl (benim için bile) olağanüstü yoğun geçti ve sevginizin ve desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu tam olarak ifade etmek imkansız. Sizler olmadan bunu başaramazdım.

YAZAR HAKKINDA

Marissa Meyer, *Lunar Chronicles* serisi, *New York Times* en çok satan *Renegades* üçlemesi, *Gilded* ve *Cursed* ikilisi, grafik roman *Wires and Nerve* ikilisi ve *The Lunar Chronicles Coloring Book* ile *New York Times* en çok satan yazarlar listesinde 1. sırada yer almaktadır. İlk bağımsız romanı *Heartless* de *New York Times*'in en çok satan kitapları listesinde 1 numara olmuştur. En son romantik komedi romanları *Instant Karma* ve *With a Little Luck*'tır. Joanne Levy ile birlikte yazdığı ilk ortaokul romanı *Let It Glow*, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan kitapları listesinde yer almıştır. Marissa, yazma ipuçlarını ve deneyimlerini paylaştığı *The Happy Writer* kitabının da yazarıdır. Kocası ve iki kızıyla birlikte Washington eyaletinin Tacoma şehrinde yaşamaktadır. **marissameyer.com** adresinden onu ziyaret edebilir veya [buradan](#) e-posta güncellemelerine kaydolabilirsiniz.

Feiwei & Friends kitabını okuduğunuz için teŖekkür ederiz.

The House Saphir'i

THE HOUSE SAPHIR

'ı mümkün kılan arkadaşlar:

Jean Feiwei, Yayımcı

Liz Szabla, Başkan Yardımcısı,

Yardımcı Yayıncı Rich Deas,

Kıdemli Yaratıcı Direktör Anna

Roberto, Yönetici Editör

Holly West, Yönetici Editör

Kat Brzozowski, Kıdemli Editör

Dawn Ryan, Yönetici Genel Yayın

Yönetmeni Kim Waymer, Kıdemli Üretim

Müdürü Foyinsi Adegbonmire, Editör

Rachel Diebel, Editör

Emily Settle, Kıdemli Editör

Brittany Groves, Editör Yardımcısı

Maria W. Jenson, Tasarımcı

Helen Seachrist, Üst Düzey Yönetici, Üretim Editörlüğü

Bizi Facebook'ta takip edin veya mackids.com adresinden çevrimiçi olarak ziyaret edin.

Kitaplarımız ömür boyu dostunuzdur.

**Bu Feiwei and Friends e-kitabını
satın aldığınız için teşekkür
ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak

için [buraya](#) tıklayın.

Telif hakkı © 2025 Rampion Books Inc.

A Feiwei and Friends Kitabı

Macmillan Publishing Group, LLC'nin bir imtiyazı 120

Broadway, New York, NY 10271 fiereads.com

Tüm hakları saklıdır.

Feiwei and Friends logosu Filomena Tuosto tarafından
tasarlanmıştır. Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri
mevcuttur.

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium
Satış Departmanı ile (800) 221-7945 dahili 5442 numaralı telefonda veya

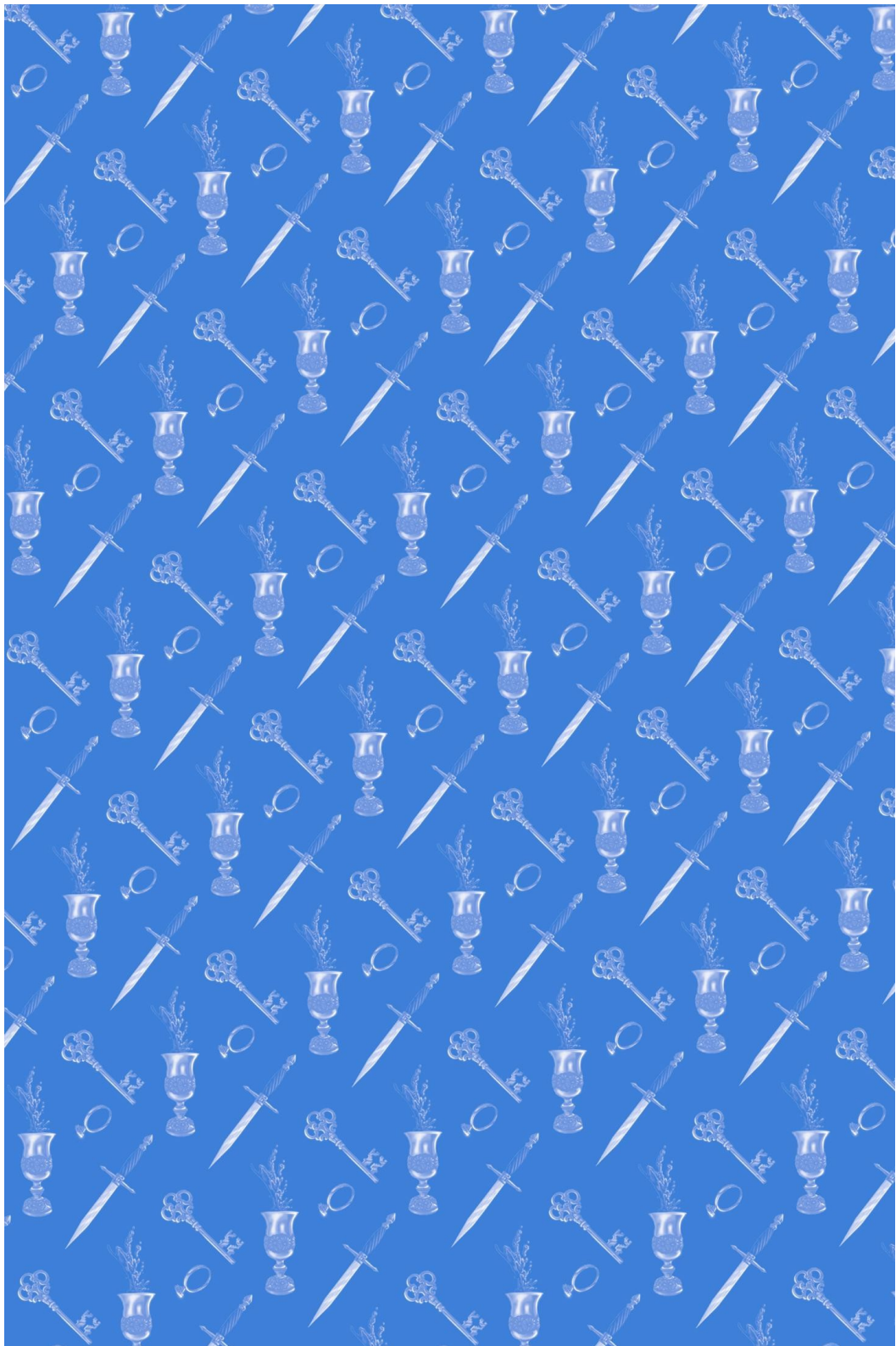
MacmillanSpecialMarkets@macmillan.comadr
esinden e-posta ile iletişime geçin.

İlk ciltli baskı 2025 e-kitap baskı

2025

eISBN 9781250320964

Bu kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla bu kitabın herhangi bir
bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir. Bu kitabın yayıncısı,
Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca, bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği
istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

İçindekiler

1.	Başlık Sayfası
2.	Telif Hakkı Bildirimi
3.	İthaf
4.	Canavarlar Sözlüğü
5.	Birinci Bölüm
6.	İkinci Bölüm
7.	Üçüncü Bölüm
8.	Dördüncü Bölüm
9.	Beşinci Bölüm
10.	Altıncı Bölüm
11.	Yedinci Bölüm
12.	Sekizinci Bölüm
13.	Dokuzuncu Bölüm
14.	Onuncu Bölüm
15.	On Birinci Bölüm
16.	Onikinci Bölüm
17.	On Üçüncü Bölüm
18.	On Dördüncü Bölüm
19.	On Beşinci Bölüm
20.	On altıncı bölüm
21.	On Yedinci Bölüm
22.	On sekizinci bölüm
23.	On Dokuzuncu Bölüm
24.	Yirminci Bölüm
25.	Yirmi Birinci Bölüm
26.	Yirmi İkinci Bölüm

27.	<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>
28.	<u>Yirmi Dördüncü Bölüm</u>
29.	<u>Yirmi Beşinci Bölüm</u>
30.	<u>Yirmi Altıncı Bölüm</u>
31.	<u>Yirmi Yedinci Bölüm</u>
32.	<u>Yirmi Sekizinci Bölüm</u>
33.	<u>Yirmi Dokuzuncu Bölüm</u>
34.	<u>Otuzuncu Bölüm</u>
35.	<u>Otuz Birinci Bölüm</u>
36.	<u>Otuz İkinci Bölüm</u>
37.	<u>Otuz Üçüncü Bölüm</u>
38.	<u>Otuz Dördüncü Bölüm</u>
39.	<u>Otuz Beşinci Bölüm</u>
40.	<u>Otuz Altıncı Bölüm</u>
41.	<u>Otuz Yedinci Bölüm</u>
42.	<u>Otuz Sekizinci Bölüm</u>
43.	<u>Otuz Dokuzuncu Bölüm</u>
44.	<u>Kırkinci Bölüm</u>
45.	<u>Kırk Birinci Bölüm</u>
46.	<u>Kırk İkinci Bölüm</u>
47.	<u>Kırk Üçüncü Bölüm</u>
48.	<u>Kırk Dördüncü Bölüm</u>
49.	<u>Kırk Beşinci Bölüm</u>
50.	<u>Kırk Altıncı Bölüm</u>
51.	<u>Kırk Yedinci Bölüm</u>
52.	<u>Kırk Sekizinci Bölüm</u>
53.	<u>Kırk Dokuzuncu Bölüm</u>
54.	<u>Teşekkür</u>
55.	<u>Yazar Hakkında</u>
56.	<u>Telif Hakkı</u>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

